ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்

செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்

Vol. I

3637

திருவாசக விரிவுரை

முதற்பாகம்

உரையாசிரியர்:

மறைமலையடிகள்.

பதிப்பாசிரியர்:

வ. திருவரங்கம்பிள்ளை,

திருசங்கர் கம்பேனித் தலைவர்,

பாளையங்கோட்டை.

All Rights Reserved. விலை ரூ. 4

201

21/94

செந்தமிழ்க் களஞ்சியத்தின்
முதற்றொகுதி யுள்ளுறை

மூலம்

	பக்கம்
சிவபுராணம்	௧
கீர்த்தித்திருவகவல்	௫
திருவண்டப்பகுதி	௧௦
போற்றித் திருவகவல்	௧௬

உரைப்பகுதி

நூற்சிறப்பு	௧
சிவபுராணம்	௧
கீர்த்தித்திருவகவல்	௮௬
திருவண்டப்பகுதி	௧௬௯
போற்றித் திருவகவல்	௨௫௦

உ

நூற்சிறப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளை நீக்கி
அல்லல் அறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே—எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தமிழ்மறையாகிய

திருவாசகம்.

சிவபுராணம்.

(சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை)
திருப்பெருந்துறையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

கலிவெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நமச்சிவாய வாஅழ்க! நாதன்றாள் வாழ்க!
இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் றாள்வாழ்க!
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் றாள்வாழ்க!
ஆகமம் ஆகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க!
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க!
வேகங் கெடுத்துஆண்ட வேந்தன் அடிவெல்க
பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன்கழல் வெல்க
ஈசனடி போற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி

மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி
சிவனவன் என்சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுராணந் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பனியான்
கண்ணுதலான் றன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅநின்ற இத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
பொய்யாயின வெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கு நல்லறிவே
ஆக்கம் அளவிறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருடருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பில்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்

சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்களோர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் உருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேசஅருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்த நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே [தின்
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற

2

தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என்சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன் எம்ஐயா அரனேயோ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளின் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி அறுப்பானே யோவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும எத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கீர்த்தித் திருவகவல்.

(சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை)
தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல்லுயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி
எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்
துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்
என்னுடை இருளை ஏறத் துரந்தும்
அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்
மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன ஆகமந் தோற்றுவித் தருளியும்
கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புற வெய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியிற் பான்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சா தீண்டும் இன்னருள் விளைத்தும்
கிராத வேடமொடு கிஞ்சுக வாயவள்
விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்
கேவேடர் ஆகிக் கெளிறது படுத்தும்
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்
துற்றஐம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்
நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனாய்
அந்தமில் ஆரிய னாயமர்ந் தருளியும்

வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநூ றாயிரம் இயல்பின தாகி
ஏறுடை ஈசன்இப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும் வந்தருளிக்
குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்,
வேலம் புத்தூர் விட்டே றருளிக்
கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்
தர்ப்பணம் அதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்
மொக்கணி அருளிய முழுத்தழல் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்
அரியொடு பிரமற் களவறி ஒண்ணான்
நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்
ஆண்டுகொண் டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டி யன்றனக் குப்பரி மாவிற்
றீண்டு கனகம் இசையப் பெறாஅ
தாண்டான் எங்கோன் அருள்வழி இருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்
அந்தணன் ஆகி ஆண்டுகொண் டருளி
இந்திர ஞாலங் காட்டிய இயல்பும்
மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்,
ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்
உத்தர கோச மங்கையுள் இருந்து
வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்
பூவணம் அதனிற் பொலிந்திருந் தருளித்
தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
வாத வூரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்
திருவார் பெருந்துறைச் செல்வன் ஆகிக்
கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்

பூவலம் அதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாசம் ஆக்கிய பரிசும்
தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்
விருந்தினன் ஆகி வெண்கா டதனிற்
குருந்தின்கீழ் அன்றிருந்த கொள்கையும்
பட்ட மங்கையிற் பாங்காய் இருந்தங்
கட்டமா சித்தி அருளிய அதுவும்
வேடுவன் ஆகி வேண்டுருக் கொண்டு
காட தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்
மெய்க் காட்டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும்
ஓரி யூரின் உகந்தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்
பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும்
தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்
தேனமர் சோலைத் திருவா ரூரின்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்
இடைமரு ததனில் ஈண்ட இருந்து
படிமப் பாதம் வைத்த அப்பரிசும்
ஏகம் பத்தின் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும்
திருவாஞ் சியத்திற் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்
சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்
கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்
ஐயா றதனிற் சைவன் ஆகியும்
துருத்தி தன்னில் அருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்பன் ஆகியும்
கழுமலம் அதனிற் காட்சி கொடுத்தும்

கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்
குற்றா லத்துக் குறியாய் இருந்தும்
அந்தமில் பெருமை அழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுதல் உருவுகொண்
டிந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே ஆகிய தயாபரன் எம்மிறை
சந்திர திபத்துச் சாத்திரன் ஆகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுட்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்
மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்
அந்தமில் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை ஆண்ட பரிசது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை யழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
ஊனந் தன்னை ஒருங்குடன் அறுக்கும்
ஆனந் தம்மே ஆறு அருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்
அழுக் கடையாமல் ஆண்டுகொண் டருள்பவன்
கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்
மூல மாகிய மும்மலம் அறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதலன் ஆகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்
அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
பரிமாவின் மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்
பத்திசெய் அடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்
உத்தர கோச மங்கையூ ராகவும்
ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய

தேவ தேவன் திருப்பெய ராகவும்
இருள்கடிந் தருளிய இன்ப ஊர்தி
அருளிய பெருமை அருண்மலை யாகவும்
எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
அப்பரி சதனால் ஆண்டுகொண் டருளி
நாயி னேனை நலமலி தில்லையுட்
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கொழித் தருளி
அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந் தருளியும்
எய்தவந் திலாதார் எரியிற் பாயவும்
மாலது ஆகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதலம் அதனிற் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்
கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத என்றழு தரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்,
பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநா டகவென்
றிதஞ்சலிப் பெய்தநின் றேங்கினர் எங்கவும்
எழில்பெறும் இமயத்து இயல்புடை அம்பொற்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம்நவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்
கருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கைலை உயர்கிழ வோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவண்டப்பகுதி.

(சிவனது தூல சூக்குமத்தை வியந்தது)

தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இன்னுழை கதிரின் துன்அணுப் புரையச்
சிறிய வாகப் பெரியோன்; தெரியின்
வேதியன் றொகையொடு மாலவன் மிகுதியும்
தோற்றமுஞ் சிறப்பும் ஈற்றொடு புணரிய
மாப்பேர் ஊழியும் நீக்கமும் நிலையும்
சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்
தெரியது வளியிற்
கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன் ; முழுவதும்
படைப்போற் படைக்கும் பழையோன், படைத்தவை
காப்போற் காக்குங் கடவுள், காப்பவை
கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்
கருத்துடைக் கடவுள், திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையுங் கிழவோன், நாடொறும்
அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன், திருத்தகு
மதியில் தண்மை வைத்தோன், திண்டிறற்
தீயின் வெம்மை செய்தோன், பொய்தீர்

வானிற் கலப்பு வைத்தோன், மேதகு
காலின் ஊக்கங் கண்டோன், நிழல்திகழ்
நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன், வெளிப்பட
மண்ணில் திண்மை வைத்தோன், என்றென்
றெனைப்பல கோடி எனைப்பல பிறவும்
அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன், அஃதான்று
முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
தன்னேர் இல்லோன் தானே காண்க
ஏனத் தொல்எயி றணிந்தோன் காண்க
கானப் புலியுரி அரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க நினைதொறும் நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க அந்தோ கெடுவேன்
இன்இசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க
அன்னதொன் றவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க
அற்புதன் காண்க அநேகன் காண்க
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க
சித்தமுஞ் செல்லா சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க
ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
அணுத்தருந் தன்மையில் ஐயோன் காண்க
இணைப்பரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க
அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க
மருவி எப்பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க
மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க
அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதுஞ் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பமும் இறுதியுங் கண்டோன் காண்க
யாவரும் பெறஉறும் ஈசன் காண்க

தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க
பெண்ஆண் அலியெனும் பெற்றியன் காண்க
கண்ணால் யானுங் கண்டேன் காண்க
அருள்நனி சுரக்கும் அமுதே காண்க
கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க
அவனெனை ஆட்கொண் டருளினன் காண்க
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
அவளுந் தானும் உடனே காண்க
பரமா னந்தப் பழங்கடல் அதுவே
கருமா முகிலிற் றோன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்
திருத்தகு மின்ஒளி திசைதிசை விரிய
ஐம்புலப் பந்தனை வாள்அர விரிய
வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழிற் றோன்றி வாள்ஒளி மிளிர
எந்தம் பிறவியிற் கோபம் மிகுத்து
முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்
பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா இன்அருள் நுண்துளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர் வெள்ளந்திசைதிசை தெவிட்ட, வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற ஓங்கி
இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணக்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
அவப்பெருந் தாபம் நீங்கா தசைந்தன ;
ஆயிடை வானப் பேரியாற் றகவயிற்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்
தூழூழ் ஓங்கிய நங்கள்
இருவினை மாமரம் வேர்பறித் தெழுந்
துருவ அருள்நீர் ஓட்டா அருவரைச்

சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்
வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறைஅகில்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி
அருச்சனை வயலுள் அன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த
அண்டத் தரும்பெறல் மேகன் வாழ்க;
கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க!
அருந்தவர்க் கருளும் ஆதி வாழ்க!
அச்சந் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க!
நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க!
சூழ்இருந் துன்பந் துடைப்போன் வாழ்க!
எய்தினர்க் காரமுது அளிப்போன் வாழ்க!
கூர்இருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க!
பேர்அமைத் தோளி காதலன் வாழ்க!
ஏதிலர்க் கேதில்எம் இறைவன் வாழ்க!
காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க!
நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி,
பிச்செமை ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி,
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி, நாற்றிசை
நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்
நிற்பன நிறீஇச்
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன்,
உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்,
கண்முதற் புலனாற் காட்சியும் இல்லோன்,
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்,
பூவின் நாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச்செய்த ஒண்பொருள்,
இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி,
அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி,
ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப்

போற்று ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன் ;
மரகதக் குவாஅல் மாமணிப் பிறக்கம்
மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்,
முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்,
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்
துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்,
மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்,
இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்
கத்தந் திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்,
முனிவர நோக்கி நனிவரக் கௌவி
ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து
வாணுதற் பெண்ணென ஒளித்தும், சேண்வயின்
ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயிர் ஆக்கை
அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்,
ஒன்றுண் டில்லை யென்றறி வொளித்தும்,
பண்டே பயிறொறும் இன்றே பயிறொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலில்
தாள்தளை இடுமின்
சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும் ;
தன்நேர் இல்லோன் தானேஆன தன்மை
என்நேர் அனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி ஆட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி அருளலும்
உலையா அன்பென் புருக ஓலமிட்
டலைகடற் றிரையின் ஆர்த்தார்த் தோங்கித்
தலைதடு மாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப்பவுங்
கடக்களி றேற்றாத் தடப்பெரு மதத்தின்

ஆற்றேன்க அவயவஞ் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன் ;
ஏற்றார் மூதூர் எழில்நகை எரியின்
வீழ்வித் தாங்கன்
றருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன் ;
தடக்கையின் நெல்லிக் கனிஎனக் காயினன் ;
சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தான்எனைச் செய்தது
தெரியேன் ஆவா செத்தேன் அடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியும் ஆரேன்
விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்
செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரைவித்
துவாக்கடல் நள்ளுநீர் உள்ளகந் ததும்ப
வாக்கிறந் தமுத மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியேன் ஊன்றழை
குரம்பை தோறு நாயுடல் அகத்தே
குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புதமான அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவ
துள்ளங் கொண்டோர் உருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளூ றாக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிறெனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்ப தாக்கினன் என்னிற்
கருணை வான்றேன் கலக்க
அருளொடு பரா அமு தாக்கினன்
பிரமன்மால் அறியாப் பெற்றி யோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

போற்றித்திருவகவல்.

(சகத்தின் உற்பத்தி)

தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதெழ
ஈரடியாலே மூவுல களந்து
நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப்
போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடு மால்அன்
றடிமுடி யறியும் ஆதர வதனிற்
கடுமுரண் ஏனம் ஆகி முன்கலந்து
எழ்தலம் உருவ இடந்துபின் எய்த்து
ஊழி முதல்வ சயசய என்று
வழுத்தியுங் காணா மலரடி இணைகள்
வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கடல் உலகினில்
யானை முதலா எறும் பீறாய
ஊனமி லியோனியி னுள்வினை பிழைத்தும்,
மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்
தீனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்,
ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்,
இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்,
மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்,
ஈர்இரு திங்களிற் பேர்இருள் பிழைத்தும்,
அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்,
ஆறு திங்களிற் ஊறலர் பிழைத்தும்,
எழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்,
எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்,
ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்

தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்,
ஆண்டுக டோறும் அடைந்த அக்காலை
ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்,
காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்
கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கி உள்மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதித்து முன்பணைத்
தெய்த்திடை வருந்த எழுந்து புடைபரந்
தீர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்தங்
கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்,
பித்த உலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்
மத்தக் களிறெனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்,
கல்வி என்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்
செல்வம் என்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்,
நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்,
புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்
தெய்வம் என்பதோர் சித்தமே உண்டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின;
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்;
சுற்றம் என்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர்; பெருகவும்
விரத மேபர மாகவே தியருஞ்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்;
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்;
மிண்டிய மாயா வாதம் என்னுஞ்
சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்
துலோகா யதனெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்

கலா பேதத்த கடுவிடம் எய்தி
அதிற் பெருமாயை எனைப்பல சூழவும்,
தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியாத்
தழலது கண்ட மெழுகது போலத்
தொழுதுளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்
தாடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியுங்
கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் லிடையறா அன்பிற்
பசுமரத் தாணி அறைந்தாற் போலக்
கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
அகங்குழைந் தனுகுலமாய் மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்
சதுர்இழந் தறிமால் கொண்டு சாருங்
கதியது பரமா வதிசய மாகக்
கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையா
தருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமைஎன் றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
பிறிவினை அறியா நிழலது போல
முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை
என்பு நைந்துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
நன்புலன் ஒன்றி நாதஎன் றரற்றி
உரைதடு மாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித் திருதயம் மலரக்
கண்களி கூர நுண்டுளி அரும்பச்
சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி
மெய்தரு வேதியன் ஆகி வினை கெடக்
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி

ஆடக மதுரை அரசே போற்றி
கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
தென்றில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி
மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
மின்னார் உருவ விகிர்தா போற்றி
கன்னார் உரித்த கனியே போற்றி
காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
ஆவா என்றனக் கருளாய் போற்றி
படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி, இறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி
அரைசே போற்றி அமுதே போற்றி
விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி
வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி
உடையாய் போற்றி உணர்வே போற்றி
கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி
ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி
நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க் கெளிய இறைவா போற்றி
மூவேழ் சுற்றம் முரண்உறு நரகிடை
ஆழா மேஅருள் அரசே போற்றி
தோழா போற்றி துணைவா போற்றி
வாழ்வே போற்றி என்வைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி

அத்தா போற்றி அரனே போற்றி
உரையுணர் விறந்த ஒருவ போற்றி
விரிகடல் உலகின் விளைவே போற்றி
அருமையில் எளிய அழகே போற்றி
கருமுகில் ஆகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருவருள் மலையே போற்றி
என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி இருங்கழல்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி
தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி
அழிவதும் ஆவதுங் கடந்தாய் போற்றி
முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி
மானேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
வானகத் தமரர் தாயே போற்றி
பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
அளிபவர் உள்ளத் தமுதே போற்றி
கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி
இடைமரு துறையும் எந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
ஆரூர் அமர்ந்த அரசே போற்றி
சீரார் திருவை யாறா போற்றி
அண்ணா மலையெம் அண்ணா போற்றி
கண்ணார் அமுதக் கடலே போற்றி
ஏகம் பத்துறை எந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்ணுரு ஆனாய் போற்றி
பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி

குற்றாலத் தெங் கூத்தா போற்றி
கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலைஎம் எந்தாய் போற்றி
பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி
கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி
அடைந்தவர்க் கருளும் அப்பா போற்றி
இத்தி தன்னின் கீழ்இரு மூவர்க்
கத்திக் கருளிய அரசே போற்றி
தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட் டவர்க்கும் இறைவா போற்றி
ஏனக் குருளைக் கருளினை போற்றி
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
இருள்கெட அருளும் இறைவா போற்றி
தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி
களங்கொளக் கருத அருளாய் போற்றி
அஞ்சேல் என்றிங்கு அருளாய் போற்றி
நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் போற்றி
அத்தா போற்றி ஐயா போற்றி
நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி
உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி
மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
பஞ்சேர் அடியாள் பங்கா போற்றி
அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி
இலங்கு சுடர்எம் ஈசா போற்றி
கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி

மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி
கலையார் அரிகே சரியாய் போற்றி
திருக்கழுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
பொருப்பமர் பூவணத் தரனே போற்றி
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
மருவிய கருணை மலையே போற்றி
துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி
தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி
தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி
ஆளா னவர்கட் கன்பா போற்றி
ஆரா அமுதே அருளே போற்றி
பேராயிரம் உடைப் பெம்மான் போற்றி
தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி
நீளொளி ஆகிய நிருத்தா போற்றி
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி
மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
எந்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி
புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
கருங்குரு விக்கன் றருளினை போற்றி
இரும்புலன் புலரி இசைந்தனை போற்றி
படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி
அடியொடு நடு ஈறானாய் போற்றி
நரகொடு சுவர்க்கம் நானிலம் புகாமற்
பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி
ஒழிவற நிறைந்த ஒருவ போற்றி
செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா போற்றி
குழைத்தசொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி
புரம்பல எரித்த புராண போற்றி
பரம்பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி
போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
போற்றி போற்றி புராண காரண
போற்றி போற்றி சயசய போற்றி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தங்கள்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருந்தம்
2	1	வோர்	புகுவோர்.
33	12	குவியார்	குவிவார்
33	25	ஷ	ஷ
35	13	வினைப்பெராய்	வினைப்பெயராய்
68	15	அளபடாத	அளவுபடாத.
75	5	பேர்ந்தமை	போர்ந்தமை.
76	11	அறிவித்தராயிற்று	அறிவித்தாராயிற்று.
77	9	நாட்டனே	நாட்டானே.
85	22	வைகுங்	வைகும்.
86	12	பெயிர்த்தாயிற்று	பெயர்த்தாயிற்று.
89	6	மும்மலர்ந்தீர்த்	மும்மலந்தீர்த்.
91	2	வளைஞர்	வலைஞர்.
91	10	அறிவுத்தருளினானென	அறிவுறுத்தருளினானென.
99	2	விளையும்	விளைவும்.
108	16	ஆண்கொண்டருள	ஆண்டுகொண்டருள,
119	7	முககால	முக்கால.
126	9	புடிமங்காணிய	படிமங்காணிய,
140	14	மறுத்தப்பொருட்டு	மறுத்தற்பொருட்டு.
152	28	தெரிந்து அளவானே	தெரிந்த அளவானே.
159	29	தளியும்	தருளியும்.
160	29	பத்துறுப்புக்ளும்	பத்துறுப்புக்களும்.
166	2	வாதமையின்	வந்தமையின்.
176	25	ஏன்பவற்லித	என்பவற்றை.
198	16	விணைசெய்வோர்	வினைசெய்வோர்.
223	28	விளக்குதற்	விலக்குதற்.
247	15	மொழியுங்	பொழியுங்.
247	17	கூடிற்	கூறிற்.
248	1	தம்மையனுகினாரைக்	தம்மையணுகினாரைக்.
263	14	கெலவிடுத்து	செலவிடுத்து.
273	22	அவ்விரண்டற்தும்	அவ்விரண்டற்கும்.
275	2	தோன்றிவாறெல்லாம்	தோன்றியவாறெல்லாம்.
278	4	அடிமைற்	அடிமைத்.
280	22	அறியாய்	அறியாப்.
281	9	தானென	தானெனினீச்.
315	19	இன்றியமைக்	இன்றியமையாக்.
323	11	பாசத்தார்	பாசத்தாற்.
373	23	அதிர்வசிகை	அதர்வசிகை.
379	13	பரிசினைக்	பரிசினைக்

3637

தோற்றந் துடியதனில் தோயுந் திதியமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோ தம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

(படைத்தல். காத்தல். அழித்தல். மறைத்தல். அருளல்.)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகச் சிறப்புப்பாயிரம்

ஆக்கியோன் பெருமையும் நூற்சிறப்பும் உணர்த்துவதாகிய இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரம் வருமாறு:

நேரிசை வெண்பா

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி
அல்லல்அறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே—எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.

(இதன்பொருள்) எல்லை மருவா-முடிவுபெறாத, நெறி-வீட்டு வழியை, அளிக்கும்-தரும், வாதவூர் எங்கோன்-திருவாதவூரிற் றிருஅவதாரம் செய்தருளிய எம் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவாய் மலரிற் றோன்றிய, திருவாசகம் என்னுந் தேன்-திருவாசகமென்று சொல்லப்படும் தேன், தொல்லை இரும் பிறவி-தொன்றுதொட்டு வரும் பெரும் பிறவியாகிய, சூழுந் தளை-உயிரைச் சூழ்ந்த கட்டினை, நீக்கி-போக்கி, அல்லல் அறுத்து-துன்பத்திற்கு ஏதுவான அறியாமையை அறுத்து, ஆனந்தம் ஆக்கியது-இன்பத்தை விளைத்தது என்றவாறு; ஏகாரம் தேற்றப் பொருளில் வந்தது, அசைநிலை யெனினுமாம்.

'எல்லை மருவா நெறியளிக்கும்' என்னுஞ் சொற்றொடர் மாணிக்கவாசகப் பெருமானாகிய ஆக்கியோன் பெருமையை விளக்கி நின்றது; இதனைத் திருவாசகத்திற்குச் சிறப்பாக ஏற்றுவாரும் உளர். அங்ஙனம் ஏற்றின் ஆக்கியோன் பெருமை கூறுஞ் சொற்றொடர் இல்லையாகிச் சிறப்புப்பாயிர இலக்கணங் குறைவுபடுதலானும், முதலிரண்டடிகளுந் திருவாசகச் சிறப்பை நன்கு விளக்குதலின் இதனையும் அச்சிறப்பே கூறுவதாக அதன்மேல் ஏற்றுதல் 'மிகைப்படக் கூறுதல்' என்னுங் குற்றமாய் முடியுமாதலானும் அது பொருந்தாது. அற்றன்று, நூலினது சிறப்புக் கூறவே அதனை ஆக்கியோன் பெருமை தானே விளங்குமாதலின், அதனை வேறு கூறுதல் வேண்டாமெனின்; ஒருநாட் கேட்பான

புகுவீர் அதனை ஆக்கியோன் பெருமை உணர்ந்தன்றி அது கேட்டலிற் கருத்து ஊன்றாராகலானும், நக்கீரனார் இளம் பூரணர் முதலான தொல் உரையாசிரிய ரெல்லாம் முதற் கண் ஆக்கியோன் பெருமை கூறல் வேண்டுமென்றே உரைத் தாராகலானும் முதலில் ஆக்கியோன் பெருமை கூறவேண் டுவது கடமையா மென்க. அற்றேல், 'எல்லைமருவா நெறி யளிக்கும் வாதவூரெங்கோன்' என்றன்றோ செய்யுள் தொ டங்கற்பாலதாமெனின்; இச்செய்யுட்கு எழுவாயாவது திரு வாசகம் ஆதலின் அதற்கு அடைமொழியாய் நிற்கும் 'எல்லை மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்' என்பதே உரை யுள் முன்வைத்து உரைக்கப்படும். இது செய்யுளாகலின் எழுவாய் பின்னும் 'ஆக்கியதே' என்னும் பயனிலை முன்னு மாக முறை பிறழ வைக்கப்பட்டன.

தேன் என்பது தூய மலரிற்றோன்றித் தீஞ்சுவையின தாய்த் தன்னை உண்டார்க்கு இன்பந்தந்து அவர்க்குள்ள நோய்வினையுந் தீர்க்கும் மருந்தாதல் போல, இத்திருவாசக மும் தூயவாதவூரடிகளின் திருவாயிற் பிறந்து சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பித் தன்னைக் கற்பார்க்குப் பிறவிப் பிணி யையும் அதற்கேதுவான அறியாமையையுந் தொலைத்துப் பேரின்பம் நல்குந் திறத்ததென்று உரைத்துக் கொள்க. உவமையும் பொருளும் இங்ஙனம் பொருந்துமாறு உரைக்க அறியாதார் நெகிழ்ச்சிப் பொருளாகிய தேன் கல்லையை நீக்கு தலும் அல்லலை அறுத்தலுமாகிய வலியபொருளின் றொழில் களைச் செய்யா நின்றது ஒருவியப்பெனப் பொருள் கூறி, அவ்வியப்புப் பொருளை 'ஆக்கியதே' என்பதன் ஈற்றில நின்றஏகாரம் உணர்த்தாநின்றதெனவும் உரைத்தார். "தேற் றம் வினாவே பிரிநிலை எண்ணே, ஈற்றசை இவ்வைந் தே காரம்மே." என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஓதும் ஏகா ரப் பொருள் ஐந்தனுள் வியப்புப் பொருள் என்பதொன்று பெறப்படாமையால், அது போலியுரையா மென்க. தேன் நெகிழ்ச்சிப்பொருளாயினும் அது நோய் நீக்குதற் கண் வன்பொருட் செயலினும் மிக்கதாயிருத்தலின் அது தெரித் தற் பொருட்டுத் 'கல்லைநீக்கி' 'அறுத்து' எனும் வினை கொடுத்

தார். மேலும், திருவாசகத் தேன் உலகத்துத் தேன் போலாது, பிறவற்றால் நீக்கலாகாத 'பிறவிப் பிணியை நீக்கி அறியாமையைத் தொலைக்கவல்லதாகலின் அம்மேம்பாடு புலப்படுதற் பொருட்டு அவ்வினை கொடுத்துக் கூறினாரெனலும் ஆம்.

'அல்லல்' ஆகுபெயரால் துன்பத்தைத் தரும் அறியாமை மேற்றாயிற்று.

இனித் 'திருவாசகம்' என்பது 'பிறிதொன்றற்கில்லாத அழகினை உடைய வாசகம்' என்னும் பொருட்டாம். "திருவென்பது கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கம், என்றது அழகு" எனப்பேராசிரியர் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருரையுள் உரைத்ததூஉங் காண்க. பிறிதொன்றற்கில்லாத சிறப்பினையுடையது இத்திருவாசகம் என்பது அதனாற் பெற்றாம். 'வாசகம்' என்பது சொல் என்னும் பொருட்டாதல் "மண்டிலமே பணியாய் தமியேற் கொருவாசகமே" என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் உரையிற் காண்க. 'திருவாசகம்' வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை; இதனை ஆகுபெயர் என்பாருமுள்ர்; ஆயினும், உண்மையான் நோக்குவார்க்கு இஃது அன்மொழித் தொகையே யாவதல்லது ஆகுபெயராகாமை யுணர்க என்று ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் கூறுதலின் ஈண்டுக் கூறியதே பொருத்தமாமென்க.

இனித் 'திருவாசகம் என்பதில் அடைமொழியாய் நின்ற திருவென்னுஞ் சொல் கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கமாகிய அழகினை உணர்த்தலே, பேரின்பப் பேற்றைக் காதலிப்பாரெல்லாராலும் விரும்பப்படும் அழகினை உடைத்து இவ்வாசகம் என்பது பெற்றாம். எல்லாரும் ஒன்றை விரும்புதல் அது பிறிதொன்றற்கில்லாத அழகினை உடைமையினாலேயாம். தன்னைக் கற்பார் உள்ளத்தை உருகச் செய்து அவரைப் பேரின்பப் பெருக்கின்கண் ஆழ்த்துதற்குப் பிறிது எந்நூலுக்கும் இல்லாத அழகினை இத்திருவாசகநூல் உடைமையால், இதனினும் மேலான அழகினைப் பெற்ற வேறொரு நூல் இல்லையென்பது தேற்றமாம். அன்பு பொதிந்த இதன்

செய்யுட்களை ஓதுந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சம் நெக்குருகக் கண்ணீர்பெருக நாவுரை குழற மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பப் பேரின்ப வெள்ளங் கிளர்ந்து எழுதல் யாவர் மாட்டுங் காணப்படுதலானும், தொடர்புபட்டு நிகழும் இத்தகைய பேரின்பநிகழ்ச்சி மற்றை நூல்களை ஓதுவார் நினைப்பாரிடத்துக் காணப்படாமையானும் இத்திருவாசகம் ஒன்றே ஏனை நூல்களுக்கில்லாத அழகினை உடைத்தென்பது தெளியப்படும். ஆரியர்க்குள் வழங்கும் நான் மறைகளும் அவரால் மிகவுயர்ந்தனவாகக் கருதப்படினும், நடுநிலை திறம்பாத நல்லிசைப் புலவர் ஒருவர் அவ்வாரிய நான்மறைகளையும், இத்தமிழ் மறையினையும் பொருடெரிந்து ஓதிக்காண்பாராயின் இத்திருவாசகம் அந்நான் மறையினுங் காணப்படாத பேரழகினையுடைத்தெனத் தெற்றென உணர்வர். இத்திருவாசகத் தமிழ் மறையினை இடைபெறாது ஓதி அதன்பொருளை எந்நேரமும் நினைந்து கழிபேரின்பத்திற் றிளைத்திருப்பார்க்கு மலக்கறைகளை தேய்ந்து போக இறைவன் றிருவருட்பேறு எளிதில் வந்தெய்து மென்க.

'எல்லை மருவா நெறி அளிக்கும்' என்பதற்குப் 'பிறவி யெல்லையைச் சேராத வீட்டுநெறியைத் தரும்' என்று பொருள் கூறுவாருமுளர். இதற்கு இங்ஙனம் பொருளுரைத்துத், 'தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி'' என்னும் அடிக்குப் அப்பொருளை யுரைத்தல் சிறப்பின்மையானும், அது கூறியது கூறலாகலானும் அது பொருந்தாதென விடுக்க, முடிவுபடாத இன்பத்தினையுடையதாகலின் வீட்டுநெறியை 'எல்லை மருவா நெறி' என்றார். எல்லாவற்றிற்கும் முடிந்த நிலையாயுள்ள வீட்டினை அவ்வியல்பு புலப்படத் 'துறை' எனக் கூறுதலே பொருத்தமாம்; அவ்வாறன்றி நீளச்செல்லும் வழியாக அதனை உருவகப்படுத்திய தென்னையெனின்; ''புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போகம்'' என்று அடிகள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் அருளிச் செய்தாங்கு, வீட்டின்பந் துய்க்குந்தோறுந் துய்க்குந்தோறும் முடிவுகாணப் படாது நீளும் இயல்பிற்றாகலின் அதுபற்றி யதனை 'நெறி' எனக்கூறினார்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருவாசகமும்

அதற்கு விரிவுரையும்

சிவபுராணம்

(சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை)

திருப்பெருந்துறையில் அருளிச்செய்யப் பட்டது

(குறிப்புரை)

‘சிவபுராணம்’ என்னுஞ் சொற்றொடர் ‘சிவனது பழமை’ என்னும் பொருளை உணர்த்தும்; இச்சொற்றொடர்ப் பொருளை இதன்கீழ் நின்ற ‘சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை’ என்று பழைய சான்றோர் எவரோ விரித்துக் கூறிய சொற்றொடர் இனிது விளக்குகின்றது. வடமொழியிற் ‘புராணம்’ என்னுஞ் சொற் ‘பழைபநிகழ்ச்சி’ என்று பொருள்படுமாகலின் அப்பொருளில் அஃது இங்கு வைக்கப்படுவதாயிற்று. இனிப் பழைய வரலாறுகளை எடுத்துக் கூறும் நூல்கட்கும் புராணம் என்னுஞ் சொல் வழங்கப்படுதல் காண்க.

நமச்சிவாய வாஅழ்க! நாதன்றாள் வாழ்க!
இமைப்பொழுதும்என்நெஞ்சில் நீங்காதான்றாள்வாழ்க!
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் றாள்வாழ்க!
ஆகமம் ஆகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க!
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க!

(உரை) ‘நமச்சிவாய’ என்னுஞ் சொற்றொடர் வடமொழியில் நமஸ்சிவாய என நின்று ‘சிவனுக்கு வணக்கம்’ என்னும் பொருளைத்தரும். சிவன் என்னுஞ் சொல் வடமொழியில் சிவ: என நின்று நான்காம் வேற்றுமையுருபாகிய ய என்பதனை

ஏற்குங்கால் இடையிலுள்ள விசர்க்கங் கெட்டு வகரம் வாகாரமாக நீண்டு சிவாய என்றாய்ச் சிவனுக்கு எனப்பொருள்படும். நமஸ் என்பது வணக்கம் எனப் பொருடருவதொரு வடசொல்; இச்சொல் முதல்நின்று நமச்சிவாய எனப்புணருங்கால் ஈற்றில் நின்ற ஸகரம் வருமொழி முதல்நின்ற சகரத்தோடொப்பத் திரியும்; சிவாயநம: எனப்புணர்ந்து ஈற்றில் நிற்குங்கால் அதன் கடைஎழுத்தாகிய ஸகரம் விசர்க்கமாகத்திரியும். இச்சொற்புணர்ச்சிக்கட்படும் இவ் வேறுபாடுகள் வடமொழி இலக்கணங்களுட் கண்டுகொள்க.

இனிச் சிவன் என்னுஞ்சொல் எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனை உணர்த்த, நமஸ் என அதனோடியைந்த மற்றைச்சொல் அவ்வாண்டவனுக்கு அடிமைத்திறம்பேணும் உயிரினைக்குறிப்பால் அறிவுறுத்தி நிற்கின்றது. என்னை! ஆண்டவனுக்கு வணக்கத்தைச் செலுத்துதற்கு உரியது உயிரேயா மாகலின் எனக. இறைவனை வணங்குவது உயிரேயாமென்பது வெளிப்படையாய் நிற்கவைத்து 'அஹம் சிவம் நமாமி' (நான் சிவனை வணங்குகின்றேன்) என்று உரையாமல், வணங்கும் உயிரை உணர்த்தும் 'அஹம்' (நான்) என்னுஞ்சொல்லையும், அதுகொண்டு முடியும் 'நமாமி' (வணங்குகின்றேன்) என்னுஞ்சொல்லையும் விடுத்து, வறிதே நமச்சிவாய (சிவனுக்கு வணக்கம்) என் இரு சொற்களை மட்டும் புணர்த்த ஒரு சொற்றொடரைப் பெருஞ் சிறப்புடைய மந்திரமொழியாகவைத்து வழங்குதல் என்னையெனின்; எல்லாம் வல்ல முதல்வனிடத்துப் பேரின்பத்தைப் பெற விரும்பி அவனை அணுகுதற்கு யான் எனது என்னும் இருவகைச்செருக்கும் அற்று அவனது தலைமைக்கீழ் அடங்கி நிற்கவேண்டுவது இன்றியமையாத தாகும். அதுபோலவெனின், ஒரு பொருள் இல்லாதார் அஃதுடையாரைச் சார்ந்து அவர் மகிழுந்திறத்தாற் பணிவுடன் ஒழுகி அது பெறுதல்போல என்பது. அவ்வாறன்றி, ஒன்றுமில்லாதார் எல்லாம் உடையார்போற் றம்மைப் பிழைபட எண்ணி இறுமாந்த விடத்துத் தாம் வேண்டும்பொருள் அடையப்பெறாது பெரிதுந் துன்புறுதல்போலப், பேரின்பச்செல்வம் இல்லா வறியரான சிற்றுயிர்கள் அச்செல்வம் முழுதும் உடைய முதல்

வனைப் பெரிதாகக் கருதாமற் றம்மைத்தாமே மேலாக நினைந்து செருக்குவராயின் முடிவுபடாத் துன்பத்திலேயே கிடந்து உழல்வர். மற்று அச்செருக்கு அறுத்துத் தம்மை ஒரு பொருளாக நினையாமல் தந் தலைவனையே பொருளாக நினைந்து வழி படுவார்க்குப் பேரின்பப்பேறு வருவது திண்ணமேயாம். எனவே, 'நான் சிவனை வணங்குகிறேன்' என்று மந்திரமொழி வகுத்து வைப்பின், அதன்கண் 'நான்' என்பது முனைத்து நின்று எல்லா ஆற்றலும் எல்லா அறிவும் உடைய முதல்வற்கு முன் தன்னை ஒரு பொருளாகப் பெரிதெண்ணிய குற்றம் உண்டாகி, அதனால் அறியாமையும் உடன் கிளைத்துப், பேரின்பப்பேற்றை அடையாவாறு தடை செய்தலேயன்றிச் சொல்லுக்கடங்காத் துன்பத்தையுந் தருமாகலின் அங்ஙனஞ் செய்துவைத்தல் வழுவாய் முடியும். அவ்வாறு வழுப் படாமைப்பொருட்டே நான் என்பதனை முற்றும் அடக்கிச் 'சிவனுக்கு வணக்கம்' என்பதுபோதர 'நமச்சிவாய' என்று மந்திரமொழி வகுத்து வழங்கினரென்க. இவ்வுண்மை தெரித் தற்பொருட்டே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார்

"நான் அவனென்றெண்ணினர்க்கு நாடுமுளம் உண்டாதல்
தான்எனஒன் றின்றியே தானதுவாய்—நானென்னஒன்
றில்லென்று தானே எனுமவரைத் தன்அடிவைத்
தில்லென்று தானும் இறை" என்று சிவஞானபோதத்தின் கண் அருளிச்செய்வாராயினதூஉ மென்க.

இனிச் 'சிவனுக்கு வணக்கம்' என்னும் மந்திரத்தாற் சிவனை வழிபடுமிடத்து உயிர் தான் ஒருமுதல் அன்றாய்ச் சிவனருளில் அடங்கிநிற்குமாறு யாங்ஙனமெனின்; அதனை ஒருசிறிது விளக்குதும். கண்ணுங் கதிரவனும் ஒளியுடைப் பொருள்கள் என்பது தேற்றம். அவ்வாறாயினும், நம்மனோர் கண்கள் கதிரவன் ஒளியின் உதவியின்றி எதனையுந் தாமாகவே காணமாட்டா; மற்றுக் கதிரவன்ஒளியோ தானேயும் விளங்கிக் கண்ணொளியையும் விளக்குந்தன்மைத்து. கண் ஒரு பொருளைக் காணுமிடத்துக் கதிரவனொளியில் ஒன்றுபட்டு நின்று காணும். அங்ஙனங் கதிரவனொளியில் ஒன்றுபட்டு நிற்குங் காற்றானும் ஒளியுடைத்தாம்; கதிரவனொளியில் ஒன்றியைந்து

நில்லாது கண் தன்னைத் தனித்துக் காணுமாயின் அது தன்னை யுங்காணாது கதிரொளியையுங்காணாது பிற பொருள்களையுங் காணாது; அதுபோல, உயிருஞ்சிவமுமாகிய இரண்டும் அறி வுடைப் பொருள்களேயாயினும், உயிரின் அறிவு அறிவித்தா லன்றி யறியாது, சிவத்தினறிவோ தானேயும் அறியும் உயிரி னறிவையும் அறிவிக்கும். ஆதலின் உயிர் தன் அறிவை முதல்வனறிவோடு இயைவித்து அவன் அறிவிக்குமாறே அறியு மாயின் அது தன் றன்மையினையும் இறைவனியல்பையும் ஏனைப்பொருள்களின் இயல்புகளையும் செவ்வனே உணரப் பெறும். அவ்வாறன்றி, உயிர் தன்னை ஒரு முதலாக நினைந்து முதல்வனறிவை விட்டுப்பிரிந்து தனிநின்றறிய முயலுமாயின், அது தன்னையும் அறியாது, தன்றலைவனையும் அறியாது, ஏனைப்பொருள்களின் உண்மைத்தன்மையும் அறியாது, அறி யாமையே மேற்பட்டு நிற்கும். இவ்வுண்மை பிற்காலத்துச் சான்றோராகிய தாயுமானசுவாமிகளாலும்

"அருளால் எவையும் பார் என்றான் அத்தை
அறியாதே சுட்டிஎன் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லாற் கண்ட
என்னையுங் கண்டிலேன் என்னேடி தோழி"

என நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டது. எனவே, கதிரொளி யிற் கண்ணொளி அடங்கி நின்று விளங்குமாறுபோல, உயிரும் இறைவனை வழிபடுங்கால் அவனருளில் அடங்கி நின்று அவ் அருள் வண்ணமாய் விளங்கப்பெறுமென்று கடைப்பிடிக்க. கதிரொளியுங் கண்ணொளியும் ஒருங்கியைந்து பிரிப்பின்றி ஒன்றுபோல் நிற்பினுங் கதிர் கதிரே, கண் கண்ணே; அது போலச் சிவனறிவும் உயிரறிவும் ஒருங்கியைந்து பிரிப்பின்றி நிற்குமாயினும், சிவன் சிவனே, உயிர் உயிரே, சிவனருளிற் படிந்து கிடத்தல்பற்றி உயிர் அழிந்துபோமாறில்லை; இஃது உண்மை விளக்கத்திற்போந்த

"முத்திதனில் மூன்று முதலு மொழியக்கேள்
சுத்தஅநு போகத்தைத் துய்த்தல் அணு—மெத்தவே
இன்பங் கொடுத்தல்இறை இத்தைவினை வித்தல்மலம்
அன்புடனே கண்டுகொள் அப்பா." என்னுந் திருப்பாட்டு

னும் நன்குணரப்படும். ஒரு சாரார் வீடுபேற்றின்பத்தை நுகருங்கால் உயிர் ஒருமுதல் என்றே கூறுதற்கு ஆகாமல் முற்றும் அழிந்து இல்லாமற்போகி, எங்கும் இறைவனே நிற்ப னென உரைப்ப; அது பொருந்தாது, பேரின்பம் நுகரப்படு பொருளும், உயிர் அதனை நுகருவதும் ஆகலின், உயிர் முதல் கெட்டு அழிந்தவழிப் பேரின்பம் இருந்தும் பயன் இன்றாம்; உண்டற்கினிய பாலும் பழனும் இருந்தும் அவற்றை உண் பான் இல்லாக்கால் அவை பயன்படுதல் இல்லையானாற்போல வென்க. அதுவேயுமன்றி, உள்பொருளாகிய உயிர் எவ்வாறு அழிந்து எவ்வாறு இல்லையாப்போம் என்று வினவுவார்க்கு விடையிறுக்கல் ஆகாமையின் வீடுபேற்றின்கண் உயிரில்லை யென்பார் கூற்று 'யான் மலடிபெற்ற மகன்' என்பதனோடொத் துப் பொருளில் கூற்றாய் ஒழியும் என்க. எனவே, நமச்சிவாய என்னும் மந்திரமொழிக்கண் உயிர் தன்னை யொரு பொரு ளாகக் கருதாமற் சிவனையே பொருளாகக் கருதி இருவினைச் செருக்கும் அற்று அவன் திருவடிக்கீழ் அடங்கி நிற்குமாறு தெரித்துரைக்கப்பட்டது.

இனி, நமச்சிவாய எனும் இம்மந்திரத்திற் சிவன் என்னும் மொழி முழுமுதற்கடவுட்குச் சிறந்த பெயராக வைக்கப்பட் டது என்னை யெனின்; உயிர்களெல்லாம் இன்பப்பேற்றினையே விரும்பி நிற்றலானும், அவை தமக்கு அழியா இன்பத்தினைத் தர வல்ல கடவுள் முடிவுபடாப் பேரின்பத்திற்கு நிலைக்களனா யிருந்தாலல்லது அவை அக்கடவுளைப்பற்றுதற்கு அவாவுற மாட்டா வாகலானும், கடவுளின் இன்ப நிலையை இடையறாது நினைவில் எழுப்பும் பெயர்போல அவர்தம் எல்லையற்ற வல்லமையினையும் அளவுபடா அறிவினையும் உணர்த்தும் பெயர்கள் உயிர்கட்கு மிகப் பயன்படாமையானும் 'அன்பு வடிவினன்' 'இன்பவடிவினன்' என்னும் பொருளைத்தரும் 'சிவன்' என்னுஞ்சொல்லே முதல்வனுக்குக் கழிபெருஞ்சிறப் புடைய, பெயராக வழங்கப்படுவதாயிற்று. சிவன் எனும் மொழி இத்துணைச்சிறந்ததாய் இருத்தலினன்றே, இருக்கு எசுர் சாமம் எனும் மும்மறையுள் நடுநின்ற எசுர் வேதத்தின் நடுவே விளங்கும் திருவுருத்திரத்தின்கண் "நமச்சிவாயச

சிவதராபச" என நமச்சிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்தருமறையும் சிவ என்னும் ஈரெழுத் தொருமொழியுங் காணப்படுவவாயின. அற்றேல், எசுர் வேதத்தினும் மிகப்பழையதான இருக்கு வேதத்தில் உருத்திரன் எனும் மொழியே முழுமுதற் கடவுட்குச் சிறந்த பெயராக அடுத்தடுத்து ஓதப்படுவதல்லாமல், சிவம் எனுஞ்சொல் அதன்கட் காணப்படாமை என்னையெனின்; ருத்ரன் எனுஞ்சொல் ருத் (துன்பம்) எனவும் த்ராவயதி (ஓட்டுகிறான்) எனவும் பகுக்கப்பட்டுத் 'துன்பத்தை நீக்குபவன்' என்று பொருடருதலினாலும், கொள்ளிவட்டமுங் கறங்கும்போல ஓவாது துன்பத்திற் கிடந்துழன்று பெரிதும் வருந்தாநின்ற உயிர்கட்கு முதலில் அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்கி யல்லது இன்பத்தைத்தருதல் ஏலாமையினாலும், முதன்மறையாகிய இருக்கின் வாயிலாக முதற்கண் இறைவனை வேண்டலுறும் உயிர்கள் முன்னர்த் தமது துன்பத்தைத் துடைக்கும் பொருட்டே முதல்வனை வழுத்துவராதலினாலும் அவற்றின் துயரைத் தீர்க்கும் நிலையில் நிற்கும் எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனை அதற்கேற்ப 'உருத்திரன்' என்று இருக்கு மறை பலகாலும் பரவுவதாயிற்று; தமது துன்பம் நீங்கிய அளவிலே பின்னர் அவ்வுயிர்கள் இன்பப்பேற்றை விரும்பி அவ்விறைவனைத் தொழுவாராதலின், அதற்கேற்ப அதற்கடுத்த இரண்டாம் மறையாகிய எசுர் இன்பத்தைத் தருதற்குறிய நிலையில் இன்பவுருவாய் நிற்கும் முதல்வனைக்குறிக்குஞ் 'சிவன்' எனுஞ் சொல்லை மிக்கெடுத்துக் கூறுவதாயிற்று. எனவே, முதலாவதான இருக்கு மறை துன்பத்தை நீக்கிக் கோடலையே பொருளாகக்கொண்டு அதற்கிசைந்த சொல்லால் உருத்திரன் எனவும், இரண்டாவதான எசுர்மறை இன்பப்பேற்றினையே கருத்தாகக்கொண்டு அதற்கு வாய்ப்பான மொழியாற் சிவன் எனவும் வழுத்துரை கூறிய நுட்பம் பெரிதுங் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். இனி, இருக்கு வேதத்தின்கட் சிவன் எனும் மொழி முதற்கடவுட் பெயராய் யாண்டும் வழங்கப்படவில்லையெனக் கூறுதலும் பொருந்தாது; என்னை? இருக்கு வேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தின் தொண்ணூற்றிரண்டாம் பதிகத்தின் ஐந்தாஞ்செய்யுளில் "ஏபி: சிவ: ஸ்வவான் ஏவிபாவபிர்" என்

னுஞ் சொற்றொடர்க்கட் 'சிவன்' எனும்மொழி வந்ததாகலின் அவ்வாறு கூறுதல் அடாதென்றொழிக.

இனி, நமச்சிவாய வெனும் இம்மந்திரத்தின்கண் முதல் நிற்கும் நமஸ் என்னும் மொழி உயிரின் றொழிலாகிய வணக்கத்தை உணர்த்துதலின், அதனை முன்வைத்து, முழுமுதற் கடவுளை யுணர்த்தும் சிவவென்னும் மொழியை அதன்பின் வைத்து உரைக்கும் முறை சிறந்ததாகாமையின் நமச்சிவாய வெனக்கூறும் முறையில் நிற்கும் இம்மந்திரத்தைத் தூல பஞ்சாக்கர மென்றும், அவ்வாறன்றிச் சிவ வென்னும் மொழியை முன் நிறுத்தி, நம வென்னும் மொழியை அதன் பின் நிறுத்திச் 'சிவாயநம' வெனக்கூறும் முறை எல்லாம்வல்ல சிவபிரானை முதல் நினைத்தற்கு இடஞ்செய்து அதன்பின் உயிரின் வணக்கத்தை அச் சிவத்தின் கீழ் அடக்குதலின், இதனைச் சூக்கும பஞ்சாக்கரம் என்றும் பழைய திருமந்திரநூலின்கண் மாமுனிவரான திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்வர்; அது, தூல பஞ்சாக்கரம் என்னுந் தலைப்பின் கீழ்

"அகார முதலாக ஐம்பத் தொன்றாகி
உகார முதலாக ஓங்கி யுதித்து
மகார இறுதியாய் மாய்ந்து மாய்ந் தேறி
நகார முதலாகு நந்திதன் நாமமே" எனவும், சூக்கும பஞ்

சாக்கரம் என்னுந் தலைப்பின் கீழ்

"எளிய வாதுசெய் வாரெங்கள் ஈசனை
ஒளியை யுன்னி யுருகு மனத்தராய்த்
தெளிய ஓதிச் சிவாய நமவெனுங்
குளிகை யிட்டுப்பொன் ஆக்குவன் கூட்டையே" என

வும் அவ்விருவகை முறையும் விளங்க ஓதியருளியவாற்றால் அறியப்படும். இச் சூக்கும பஞ்சாக்கரமாகிய 'சிவாயநம' எனும் மந்திரத்திற் சி என்னும் எழுத்துக் கடவுளையும், வா என்னும் எழுத்து அம் முதற்கடவுளோடு உடனாய் நிற்கும் திருவருளையும், ய என்னும் எழுத்து உயிரையும், ந என்னும் எழுத்து மும்மலங்களையுந் தத்தம் தொழில்களின் வலிப் பாகம் வருவித்தற்பொருட்டு அவற்றோடு உடனாய் நின்று உயிரை மறைக்கலாற் றிரோதசத்தி யென்றும் திரோதமல மென்

றுங் கூறப்படுவதாகிய சிவ சத்தியையும், ம என்னும் எழுத்து உயிரைக் கட்டிநிற்கும் ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்களையும் உணர்த்தும் ஒலிக்குறிகளாமென்று தொல்லாசிரியரான திருமூலர் ஓதுமாறு

"சிவன்சத்தி சிவன் செறுமல மாயை
அவஞ்சேர்த்த பாச மலமைந் தகலச்
சிவன்சத்தி தன்னுடன் சிவனார் சேர
அவஞ்சேர்த்த பாசம் அணுககி லாவே" எனவும்;
"சிவனருள் ஆய சிவன்றிரு நாமஞ்
சிவனருள் ஆன்மாத் திரோதமல மாயை
சிவன்முத லாகச் சிறந்து நிரோதம்
பவம தகன்று பரசிவ னாமே" எனவும் போந்த திருமந்திரச்செய்யுட்களால் உணரப்படும்; இவ்விரண்டில் முதற் செய்யுட்கண் உள்ள 'சிவன் சத்தி சிவன் செறுமல மாயை, அவஞ்சேர்த்த பாச மல மைந்தகல' என்னும் இரண்டடிகளிற் சிவன் சிகாரத்தையும்; சத்தி வகாரத்தையும்; சிவன் யகாரத்தையும்; செறுமலம் சினக்கின்ற திரோதமலமாகிய நகாரத்தையும்; மாயை சுத்தமாயை அசுத்த மாயை என்னும் இரண்டும், 'அவம் சேர்த்த பாசம்' கீழ்மைப்படுத்தும் ஆணவங் கன்மம் இரண்டும் மகாரத்தையும்' உணர்த்துவனவாம்; 'மலம் ஐந்தகல' என்றது மேற்சொல்லிய திரோதம் சுத்த மாயை அசுத்தமாயை ஆணவம் கன்மம் என்னும் ஐந்தையும்; மலங்களோடு உடனாய் நின்று செலுத்துதல் பற்றிச் சிவசத்தியாகிய திரோதமும் மலமென வைக்கப்பட்டது. 'செறுமலம்' சினக்கும் மலம் என்று பொருள்படுமாறு "சினமருவு திரோதாயி" எனச் சிவப்பிரகாசத்துட் போந்தமையால் நன்கு விளங்கும்; உயிர்களினின்று மலங்களை அகற்றுவான் வேண்டி அவற்றைச் சினந்து ஏவுதலின் 'சினமருவு திரோதாயி' என்று உரைக்கப்பட்டது. மேலிரண்டடிகளுக்கும் இங்ஙனம் பொருளுரைத்தலே ஆசிரியர் திருமூலநாயனார் கருத்தாமென்பது அவர் அதனை அடுத்தோதிய "சிவனருளாய சிவன்றிரு நாமஞ், சிவன் அருள் ஆன்மாத் திரோதம் மலமாயை" என்னுஞ் செய்யுளால் நன்கு விளங்கும்; இவ்வாறு பொருளுரைக்க

அறியாதார் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உரைப்ப. சூக்கும பஞ்சாக்கரம் 'சிவ' என்பதனை முதலாகவைத்து 'நம' என்பதனை இறுதியாகவைத்து 'யகாரத்தை' இடையில் நிறுத்திச் 'சிவாய நம' வென்று ஓதப்படுமென்பதற்குச் "சிவன்அருளாய்ச் சிவன்றிருநாமம்" என்றும், "சிவன்முதலாகச் சிறந்து" என்றுங் கூறினமையே சான்றாம். முழுமுதற்கடவுட்கும் அவனருளுக்கும் அடையாளங்களான சிகார வகாரங்களை முதற்கண் வைத்துப் பலகாலுஞ் சொல்லுதலால் அவ்விரண்டையும் பற்றிய நினைவே அவற்றை ஓதும் உயிரின்கண் மேற்பட்டு நிற்க, மலமாயா கன்மங்களுக்கு அடையாளங்களாகக் கீழ் நிற்கும் நகார மகாரங்களைப்பற்றிய நினைவு கீழ்ப்பட்டுப்போக, உயிரின் அடையாளமான யகாரம் சிகார வகாரங்களைச்சேர்ந்து நிற்றலின் அஃது அவ்வுயிரை வகாரமாகிய அருளிற் படிவிக்க, அஃது அதனை ஈர்த்துக்கொண்டுபோய்ச் சிகாரமாகிய சிவத்தில் ஒன்றுபடுத்துமென்க. இவ்வியல்பு,

"சிவன்அருள் ஆவி திரோதம் மலமைந்தும்
அவனெழுத் தஞ்சின் அடைவாம்—இவனின்று
நம்முதலாய் ஓதில் அருள்நாடாது; நாடும் அருள்
சிம்முதலாய் ஓது நீ சென்று" எனவும்
"அண்ணல் முதலாய் அழகார் எழுத்தைந்தும்
எண்ணில் இராப்பகல்அற் றின்பத்தே—நண்ணி
அருளானது சிவத்தை ஆக்கும் அணுவை
இருளானது தீர இன்று" எனவும் போந்த உண்மை விளக்கச் செய்யுட்களாலும் இனிதுணரப்படும்.

இனி, அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரமென்பது, 'நம' வென்னும் மல வெழுத்துக்களை அறவேவிட்டுச் 'சிவாய சிவ' வென்று ஓதப்படுவதாம். இஃது 'அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம்' என்னுந் தலைப்பின்கீழ் ஆசிரியர் திருமூலநாயனார்,

"சிவாய நமவெனச் சித்தம் ஒருக்கி
அவாயம் அறவே அடிமைய தாக்கிச்
சிவாய சிவசிவ என்றென்றே சிந்தை
அவாயங் கெடநிற்க ஆனந்தம் ஆமே" என்று உரைத்தருளினமையால் அறியப்படும். இதனுள் 'அவாயங்கெட'

என்பது 'அழிவினைச்செய்யும் மல எழுத்துக்களான நகார மகாரங்கள் கெட' என்னும் பொருட்டாம். இம் மலஎழுத்துக் களை உரைத்தல் ஒழிந்து, ஆன்ம எழுத்தாகிய யகாரம் இடை நிற்கச் சிவ வென்னும் மொழியை அதற்கு முன்னும் பின்னும் நிறுத்திச் 'சிவயசிவ' என்று ஓதல் வேண்டுமென்பது தொல் லாசிரியரான திருமூலர் 'சுட்டளேயிட்டருளியவாற்றுல் தெற் றெனப்பெறப்படும். இனிப் பிற்றை ஞான்றைச் சித்தாந்த ஆசிரியரான உமாபதி சிவனர்

"ஆசினவா நாப்பண் அடையா தருளினுல்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு" என்று ஓதியருளியவாறே வகார சிகாரங்களின் நடுவே யகாரத்தை நிறுத்தி 'வயசி' என்று கூறுதலும், மேலெடுத்துக் காட்டிய பண்டையாசிரியர் கிளந்துரைத்த 'சிவயசிவ' என்னும் மந்திரத்தின் இடை நிற் பதேயாகலின் இஃது அதனேடு மாறுகொள்ளாதென்று கடைப்பிடிக்க. இவ்வுண்மை காணமாட்டாதார் சிகார வகா ரங்கள் இரண்டனையும் எதிர் நிரல் நிறையாக நிறுத்தி யகா ரத்தை நடுவே வைத்து விகடகவி என்றாற்போலச் 'சிவயவசி' எனக்கூறுதலே அதிசூக்குமபஞ்சாக்கரமா மென்று முன்னை யாசிரியர் மேற்கோளுக்கு மாருகக்கூறுவர். உயிர் அருளுக் குப்புறம்பே நிற்குமாயின் அஃது அதனுற் செலுத்தப் படாமையாற் சிவத்தை அடையாது; ஆகவே, ஆன்ம வெழுத் தாகிய யகாரத்தை அருளெழுத்தாகிய வகாரத்திற்குப் புறத்தே வைத்துரைக்கும் முறை பெரும்பயனைத் தருவதன் றாய் ஒழியும். மற்றுச் சிவத்தையே நோக்கி நிற்கும் அருளுக் கும் அவ்வருளோடு ஒன்றுபட்டு நிற்குஞ் சிவத்திற்கும் இடையே உயிர் தன்னை நிறுத்துமாயின், அவ்வாறு தனக்குஞ் சிவத்திற்கும் நடுநின்ற அவ்வுயிரை அருள் சிவத்தில் உந்தப் படிவிக்கும். 'சிவாயநம' என்னுஞ் சூக்கும பஞ்சாக்கர முறை யில் மலங்களைக் கீழ்ப்படுத்து அருளைச்சார்ந்து அருள் வண்ண மாய் நின்ற உயிர் பின்னர் அதனூடு சென்று அதனையுங்கான் டிச் சிவத்தை நோக்கி நிற்கச், சிவத்தைப்பிரிந்து நில்லாத அருள் இடை நின்ற அவ்வுயிரை நெருக்கிச் சிவத்திற்றேய்ப் பித்து மனமொழிகளுக்குளட்டாப் பேரின்பப் பேற்றினை நல்

கும். இவ் வீடுபேற்றின்ப நிலையினையும், இதனைத்தெரிக்கும் அதிசூக்கும பஞ்சாக்கர இயல்பினையும் முற்றும் உணர்ந்த பட்டினத்தடிகள்

"மாயநட்டோரையும் மாயா மலமெனும் மாதரையும்
வீயவிட்டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாந்
தாயுடன் சென்றுபின் தாதையைக் கூடிப்பின் தாயைமறந்
தேயு மதேநிட்டை என்றான் எழிற்கச்சி ஏகம்பனே"

என்று இவ்வுண்மையைத் தெளிய வுணர்த்தினமை காண்க. இதனுள் 'மாயநட்டோர்' என்றது மறைத்தற் றொழிலாகிய மாயத்தைச்செய்தே நட்பாய் நின்று உயிருக்கு நலம்புரிந்து வரும் நகாரமாகிய திரோதசத்தியை. 'மாயாமலம்' என்றது பண்டு தொட்டே உயிரின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை முழுதும் மறைத்து நிற்கும் அறியாமையும், அதன் சேர்க்கையால் உயிரின்கட் டோன்றும் இருவினைகளும், அவ்விருவினை நுகர்ச்சிக்கிடனாய் உயிரின் அறிவு செயல் வேட்கைகளின் விளக்கத்திற்குக்கருவியாய் உதவும் மாயையும் ஆகிய மகாரத்தை. நகார மகாரமாகிய இவ்விரண்டுந் தஞ்செயலற்றுக்கிடக்க அவற்றைப் போகவிட்டுச் 'சிவய' என்று அருளாகிய தாயுடன்சென்று, பின்னர்ச் 'சிவயசிவ' என்று தந்தையைக் கூடி நிற்குமாறு ஓதற்பாலதாகிய அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரவியல்பு இதன்கண் நன்கெடுத்து அறிவுறுக்கப்பட்டமை காண்க. இத்துணை நுணுக்கமான இவ்வைந்தெழுத்துண்மை தெருள மாட்டாதார்க்கும் அதனைத் தெருட்டுதற் பொருட்டன்றே 'சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம்' திருக்கோயில்களில் வைக்கப்படுவதாயிற்று; அத்திருவுருவத்தின்கட் சிவபிரான் முதலிலும் அருள் வடிவாகிய அம்மை கடையிலும் பரமான்மாவாகிய கந்தர் இடையிலும் இருக்கும் இருப்பு முதலிற் சிகாரமும் கடையில் வகாரமும் இடையில் யகாரமும் நிற்றற்குரிய இவ்வதிசூக்கும பஞ்சாக்கர முறையினைத் தெரித்தல்காண்க.

இனித், தொல்லாசிரியரான திருமூலநாயனாரும், அவர்க்குப் பின்னேவந்த சித்தாந்த ஆசிரியரான உமாபதி சிவனாரும் தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் எனப் பஞ்சாக்கரத்தை ஓதும் முறை மூன்றே கூறினாராக, அவ்வுண்மை தேறமாட்டாத

சைவரிற் சிலர் மாயாவாத நூற்பயிற்சியால் அறிவு மயங்கி இம்மூன்றன் மேலும் வேறிருமுறையும் உண்டென்று கூறப் புகுந்து இழுக்கினர். அவர் யகாரமாகிய ஆன்மா வகாரமாகிய அருளிலே ஒடுங்கிப்போக 'வசி' எனும் இரண்டெழுத்தள வாய் ஓதப்பெறுவதே மகாகாரணபஞ்சாக்கரமா மென்றும், இஃது அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரத்திலும் மேலாவதாமென்றும் உரைப்பர். "முத்தியினும் மூன்று முதலும்" உண்டென்று பதிபசுபாசங்களை வற்புறுக்குஞ் சைவ சித்தாந்தத்திற்கு அந் நிலையில் ஆன்மாவை அழித்துரைக்கும் மாயாவாதக்கோள் ஒரு சிறிதும் ஏலாமையானும், பெறுவானாகிய யகாரம் இல் வழிப் பேரின்பப்பொருளாகிய சிவத்தை உணர்ந்து ஓதுஞ் செயல் நிகழாமையானும், ஓதுவான் இல்லாவிடத்தும் ஓதப் படும் மகாகாரண பஞ்சாக்கரம் உண்டென்றல் மலடிமைந்தன் முயற்கோடு முதலியனவாக அவர் அடுத்தடுத்து ஆளும் உவ மைகள்போல் நகையாடுதற்கு ஏதுவாமாகலானும் அவ்வா றுரைத்தல் தொல்லாசிரியர் மெய்யுரையோடு மாறுபட்டு வழுவாமென்று கடைப்பிடிக்க. மேலும், அவர் அங்ஙனம் வழுப்படக்கூறிய தல்லாமலும் திருமந்திரத்தில் இல்லாத 'வாசியை வென்று வாசியைவைத்து" என்னும் ஒரு செய் யுளைத் திருமந்திரப் பாட்டாக எடுத்துக் காட்டியும் பிழை பட்டார்.

இன்னும் இத்துணையின் நில்லாது, வகாரமாகிய அருள் சிகாரமாகிய சிவத்தில் ஒடுங்கிப்போகச் சிகாரமட்டும் எஞ் சித் தனிநின்று விளங்குவதே முத்திபஞ்சாக்கரமா மென்று அதன்மேலும் ஒன்றுகூறித், திருமந்திரத்தின்கண் இல்லாத "நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம்" என்னுஞ்செய்யுளைத் திருமூலநாயனர் அருளிச்செய்ததெனவும் பிழைபட வுரைத் தார். சுத்தமாயை அசுத்தமாயையுட் பட்ட தத்துவங்கட் குத் தோற்ற வொடுக்கங்கள் கூறுதலே சைவ சித்தாந்த மரபாமன்றி, அருளையின்றி நில்லாத சிவத்திற்குஞ் சிவத்தை யின்றி நில்லாத அருளுக்குந் தோற்ற வொடுக்கங்கள் கூறுதல் அதற்குச் சிறிதும் மரபாகாமையானும், இஃது,

"அருளுண்டாமீசற் கதுசத்தி யன்றே
அருளும் அவனன்றி யில்லை — அருளின்
றவனன்றே யில்லை அருட்கண்ணார் கண்ணுக்
கிரவிபோல் நிற்கும் அரன் ஏய்ந்து" என்னுஞ் சிவஞான
போதத் திருமொழியும்,

"சத்திதான் பரமுங் காழ்ப்பும்,
இருமையும் போலமன்னிச் சிவத்தினோடியைந்து நிற்கும்"
எனவும்

"பொன்மைநீ லாதிவன்னம் பொருந்திடப் பளிங்கிலற்றின்
றன்மையாய் நிற்குமாபோற் சத்திதன் பேதமெல்லாம்
நின்மலன் றானாய்த் தோன்றி நிலைமையொன்றாயே நிற்பன்"
எனவும்போந்த சிவஞானசித்தித் திருமொழியும்,

"பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினும் நின்றாற்போல்
அந்நிறம் அன்னையும் அம்பிகையும் — செந்நிறத்தின்
எந்நிறத்த னாயிருப்பன் எங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னாயிருப்பன் ஆங்கு" என்னும் திருக்களிற்றுப்படியார் திருப்பாட்டும் விளக்குவது கொண்டு நன்கறியப்படுதலானும் அருள் சிவத்தில் ஒடுங்கிப்போகச் சிவம்மட்டும் எஞ்சித் தனியேநிற்குமென்றல் பெரிதும் பிழைபாடுடைத்தாமென்க. எனவே, 'நமச்சிவாய' எனும் பஞ்சாக்கரத்தை ஓதும் முறை தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் என மூன்றேயாமென்பதும்; இங்ஙனம் மூவகைப்படுத் துரைத்தலே உத்தியானும் அளவைகளானும் உண்மை நூலானும் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபாகிய சைவசித்தாந்தத்திற்கும், தொல்லாசிரியரான திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் சித்தாந்த ஆசிரியரிற் பிற்காலத்தவரான உமாபதி சிவனார் அருளிச்செய்த திருவருட்பயன் முதலான மெய்ந்நூல்கட்கும் இயைவதாமன்றி இவை மூன்றன்மேலும் வேறுமுறையு முண்டென்றல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதாமென்பதும் கடைப்பிடிக்க. அல்லதூஉம், பஞ்சாக்கரம் ஐந்தெழுத்தாய் நிற்கும் மந்திரம் என்பது பிறழாமல் தொல்லாசிரியரான திருமூலநாயனார் ஓதிய தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் எனும் மூவகை முறையினும் அவ்வைந்தெழுத்தாக்கியே நிலைபே

நூற்று நிற்கின்றன. மற்று, மாயவாத நூல்பற்றி மயங்கி இவற்றின்மேலும், வசி என்னும் ஈரெழுத்தாலாகிய மகா காரண பஞ்சாக்கரமும், சி என்னும் ஓரெழுத்தாலாகிய முத்தி பஞ்சாக்கரமும் உண்டென்று கூறுவார்க்குப் பஞ்சாக்கரம் என்றதற்கேற்ப ஐந்தெழுத்தில்லாமல் ஈரெழுத்தும் ஓரெழுத்தும் நின்று அம்மந்திரப்பெயர்க்கு மாறுபடும் பிழைபாடு உண்டாதலானும் அது பொருந்தாதென மறுக்க. இத்திருவாசகத் திருமறையின் முதல் நின்ற இவ்வரும்பெறற் பஞ்சாக்கர மந்திரம் இதற்கும் சைவசித்தாந்தத்திற்கும் ஆரிய வேதாகமங்கட்கும் உயிர்போற் சிறந்துநிற்றலின் இதன் இயல்பு இத்துணையும் விரிக்கவேண்டிற்று; இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

நமச்சிவாய வாழ்க—நமச்சிவாய வென்னும் திருவைந்தெழுத்து வாழ்வதாக.

நாதன் தாள் வாழ்க—அத் திருவைந்தெழுத்தைச் சொல்லுங்கால் பிறக்கும் நாத தத்துவத்தின்கண் விளங்குவோன் றன் திருவடி வாழ்க.

ஒலியெழுத்துப் புலப்பட்ட வடிவும் புலப்படாத வடிவுமென இருவகை நிலையினை யுடைத்து. புலப்படாத நிலையில் உள்ளது 'விந்து' வென்றும், புலப்பட்ட நிலையில் நிற்பது 'நாதம்' என்றுஞ் சொல்லப்படும். நாதம் எனினும் ஓசை யெனினும் ஒக்கும். புலப்படாது அருவாய்க்கிடந்த விந்து மாமாயையில் திருவருட்சத்தி தோய்ந்து அதனைக் கலக்கியவளவானே ஆண்டு நின்றும் ஓர் ஓசையுண்டாக, அவ்வோசை கீழ் நின்ற அசுத்தமாயையை இயக்கி அதனினின்று ஒன்றினொன்று பரியவான பொருள்களையும், இறுதியில் வான் வளி தீ நீர் மண் என்னும் ஐம்பொருள்களாற் றிரண்ட உலகங்களையும் தோற்றுவிக்கும். இது,

"விந்துவின் மாயை யாகி மாயையின் அவ்வியத்தம்
வந்திடும் விந்துத் தன்பால் வைகரி யாதி மாயை
முந்திடும் அராக மாதி முக்குண மாதி மூலம்
தந்திடுஞ் சிவனவன்றன் சத்தி தன்னின் நின்றே" என்

னுஞ் சிவஞான சித்தியார் திருப்பாட்டால் உணரப்படும். பிற்காலத்துச் சான்றோரான குமரகுருபர அடிகளும்,

"பூமலி கற்பகப் புத்தேள் வைப்பும்
நாமநீர் வரைப்பின் நானில வளாகமும்
ஏனைய புவனமும் எண்ணீங் குயிரும்
தானே வகுத்ததுன் தமருகக் கரமே" என்று அருளிச்

செய்தமை காண்க. இறைவனது திருக்கையிற் காணப்படும் உடுக்கைச் சிறுபறை விந்து தத்துவத்திற்கு அடையாளமாம்; விந்து வட்ட வடிவினதாதல் போல அவ்வுடுக்கையின் வாயும் வட்டமாயிருத்தலானும், விந்துவின்கண் நாதம் உண்டாதல் போல அவ்வுடுக்கை வாயினின்றும் ஓசையுண்டாதலானும் இஃது அதற்கு அறிகுறியாதல் நன்குணரப்படும். திருவாதவூரடிகளும் இத்திருவாசகத்துள் "நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்" எனவும், "பிறவிப் பணிக்கலங்கப் பேரின்பத்தோங்கும், பருமிக்க நாதப்பறை" எனவும், "ஞானவாள் ஏந்தும் ஐயர் நாதப்பறை அறைமின்" எனவும், "வேதமொழியர் வெண்ணீற்றர் செம்மேனியர். நாதப்பறையினர் அன்னே என்னும்" எனவும் ஆண்டாண்டு நாததத்துவத்தைப் பறையாக உருவகப்படுத்திக்கூறுதல் காண்க. உலகத்தோற்றத்திற்குக்கருவியான நாதத்தில் திருவருட்சத்தியும் அச்சத்தியோடு உடனாய் நிற்கும் சிவமும் முனைத்து விளங்கும் இயைபுபற்றி இறைவனை ஈண்டு 'நாதன்' என்றார். நாதத்தின் கண்ணும், நாதத்திற் பிரிந்திசைக்கும் வெவ்வேறெழுத்தொலிகளாம் மந்திரங்களினும் இறைவன் முனைத்து விளங்குதலாகிய ஒற்றுமை நயம்பற்றி அவை அவனுக்கு வடிவமாகச் சொல்லப்படுமென்றற்குச்

"சுத்தமாம் விந்துத் தன்னில் தோன்றிய ஆதலானும்
சத்திதான் பிரேரித்துப்பின் தான் அதிட்டித்துக் கொண்டே
அத்தினாற் புத்தி முத்தி அளித்தலால் அரனுக் கென்றே
வைத்ததாம் மந்திரங்கள் வடிவென மறைகள் சொல்லும்" என்

னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுள் சான்றாதல் காண்க.

இனி, நாதன் எனுஞ்சொல் வடமொழியில் இருவேறு வகையாகச் சொல்லப்பட்டு ஒருகால் தலைவன் என்னும் பொரு

லேயும், பிறிதொருகால் ஓசை என்னும்பொருளையுங் கருதின், அச்சொல் தமிழின்கட் பொதுப்பட நின்று அவ்விருபொருளினையும் உணர்த்தும். அவ்விரண்டிற் பிற்கூறிய பொருள்பற்றி எல்லா ஓசைகட்கும் முதலான நாதத்தினுள் விளங்குவோன் என்று முன் உரைத்ததுபோல, முற்கூறிய பொருள்பற்றி எல்லாவற்றிற்குந் தலைவன் என்றும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. இச்சொல்லுக்கு இவ்வாறு இருபொருளும் உரைத்தல் அடிகட்குக் கருத்தாதல் "நாதப்பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கும், நாதர் இந்நாதனார் அன்னை என்னும்" என்புழி அவ்விருபொருளும் உடன்சேறன்ற அதனை வழங்குதலால் அறியப்படும்.

இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க—கண் இமை ஒருகாற் பொருந்தும் ஒரு சிறுநேரமும் என் நெஞ்சினின்றும் அகலாதவனுடைய திருவடி வாழ்க.

ஒருகால் ஒருவற்குக் கண்ணிமை இயல்பாற் பொருந்து நேரமே மிகச்சிறிய காலப்பகுதியாமென்று தொல்லாசிரியரெல்லாம் உரைத்தலின் அடிகளும் அதனையே ஈண்டு எடுத்துக்காட்டினர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் "கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை, நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே" என்று கூறினர். அன்பால் உருகும் அடியார் தம் நெஞ்சத்தாமரையில் இறைவன் என்றும் விளங்கியிருத்தலின் இங்ஙனம் அருளிச்செய்தார். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் "மலர்மிசை ஏகினான் மாணடிசேர்ந்தார், நிலமிசை நீடுவாழ்வார்" என்று அருளினமைகாண்க. இங்ஙனமே வைகல்போதும் நெஞ்சத்தாமரையில் அம்மையப்பராய் இனிதெழுந்தருளி யிருக்குஞ் சிவபிரானியல்பை "திருத் தண்டகம்" என்னும் மந்திரத்தால் விரித்தோதுமாறுகாண்க.

'என் நெஞ்சின்' என்பதில் 'என்' எனுஞ்சொல் 'ஏழையேனாகிய எனது' எனும் தாழ்மைக்குறிப்புணர நின்றது. எல்லாவற்றிற்குந்தலைவனாய் விளங்கும் நாதன் ஏழையேனாகிய என் நெஞ்சினையும் ஒருபொருளாக்கி அதனினின்று ஓரிமைப்பொழுதும் அகலாது எழுந்தருளியது ஒரு வியப்பென அவ

னது அருளிலேனப வியந்து கூறியவாறும். அதனன் இது கற்புகழ்ச்சிபன்மை அறிக. இவ்வாறு வருமிடங்கடோறும் இங்ஙனமே தாழ்மைப் பொருள் உரைத்துக்கொள்க.

இனி, எண்சாண் உடம்பிற்குச்சிறந்த தலேயின் அகத்தலேயே இறைவனுக்கு இருப்பிடமாய் ஓதாது அதற்குக் கீழ்நின்ற நெஞ்சினே அவன் நீங்காது உறையுமிடமாகக் கூறுதல் என்னே யெனின்; உட்கொண்ட உணவு இரைப்பையிற் பாலுஞ் சக்கையுமாகப் பிரிபட்டுச், சக்கை கீழே கழிக்கப்பட்டுப் போகப், பால்மேலெழுந்து தாமரைமுகைவடிவாய்க் கீழ்நோக்கித்தொங்கும் நெஞ்சப்பையினுட்புகுந்து இரத்தமாக மாறி ஆண்டு நின்றும் உடம்பின் மேலுங்கீழுமாய்ச் செல்லும் பல்லாயிர நரம்புகளின் வழியோடி உடம்பின்கண் அமைந்த எல்லா உறுப்புக்களேயும் வளர்த்து வருதலானும், நெஞ்சப்பையினுள் நிகழும் இந்நிகழ்ச்சிக்கு இன்றியன்மையாததான மூச்சினோட்டம் இவ்விடத்தன்றி வேறெவ்விடத்தும் நிகழக்காணுமை யானும், தலேயின் உட்கருவியான மூளே ஒருவன விழித்திருக்குங்காற் ருெழில் புரிவதன்றி அவன் அயர்ந்துறங்குங்காற் ருெழிற்படாதாக நெஞ்சினுள் நிகழ்ச்சியோ விழிப்பினும் உறக்கத்தினும் ஓவாது நடைபெறக் காண்டலானும், அறிவு நிகழ்ச்சிக்கு இடமாகிய மூளேபோலாது அறிவினும் மேற்பட்ட அன்பு நிகழ்ச்சிக்கு இடமாவது நெஞ்சம் ஒன்றுமே யாகலானும், அன்பின்கண் மட்டுமே சிவம் ஒன்றுகூடி விளங்குமென்பதற்கு

“அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே” என்னுந் திருமந்திரத்திருப்பாட்டே சான்ருமாகலானும் அவ்வன்பு சுரந்து பொங்குதற்கிடமான நெஞ்சத்தாமரையே இறைவற்குச்சிறந்த இடமாக்வைத்து ஓதப்படுவ தாயிற்று. இந்நெஞ்சத்தாமரையினுள் ஓவாது நிகழுங் காற்றினேட்டத்தை நடைபெறுவிக்கும் இறைவன் திருவரு ளியக்கமே “திருக்கூத்து” என்று நுவலப்படும். மக்களுடம்பின் அகத்தே நெஞ்சத்தாமரையின் அருள்

வெளியிலே நடவாநிற்கும் இறைவன் அருட்கூத்தின் இயல்பு, புறத்தே இந்நிலவுடம்பிற்கு நெஞ்சத்தாமரையாக விளங்கா நின்ற தில்லைச்சிற்றம்பலத்தே கட்புலனெதிரேயுங் காணப்படும். அகத்தும் புறத்தும் அருந்தவத்தோரால் அறியப்படும் இத்திருக்கூத்தின்றன்மை 'தகரவித்தை' என்று வடநூல்களுள்ளுங் கூறப்படும். இத்தகரவித்தையின் இயல்பு 'தைத்திரியம்' 'நாராயணம்' 'சாந்தோக்கியம்' 'பிருகதாரணியகம்' முதலான உபநிடதங்களில் 'இறைவன்' என்னும் பொதுப்பெயர் மேற்றாகவைத்து உரைக்கப்படும்; மற்றுக் கைவல்யோபநிடதத்தின்கண்ணே 'சிவம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்மேற்றாகவைத்து உரைக்கப்படும்; பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பெயர் இரண்டானுங் குறிக்கப்படும் பிறப்பிறப்பில்லா முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றேயாகலானும், முழுமுதற்கடவுட்டன்மை இறப்புப்பிறப்பு யாண்டுஞ் சொல்லப்படாத சிவபிரான் ஒருவற்கே ஏற்குமன்றி அவையிரண்டானுங் கட்டுண்டுச் சுழலும் உயிர்கட்கு ஏலாமையானும் எல்லா உபநிடதங்களும் சிவபிரான் நெஞ்சத் தாமரையின்கண் இயற்றுந் திருக்கூத்தையே சிறந்தெடுத்துக் கூறலாயின வென்க. இதுபற்றி யன்றே, எசுர் சாம அதர்வண மறைகட்குப் பொதுவாயும் இருக்கு மாமறைக்குச் சிறப்பாயும் 'நிருத்தம்' வகுத்தருளிய ஆசிரியர் யாஸ்க முனிவர் "அந்தரிட்ச தேவதைகளைக்குறித்து வீட்டுநெறியைக்காட்டும் இடத்தின்கண் 'தேவதாசார்வபௌமப்'பொருளுக்குச் சிவ என்றசொல்லையே இடுகுறிப்பெயராக்கி" அழைப்பாராயினர்.

அல்லதூஉம், உயிர் உடம்பின்கண் நிற்றற்பொருட்டுச் சிவபிரான் நெஞ்சத்தாமரையினுள்ளே அருள்வெளியிற் றிருக்கூத்து இயற்றும் இவ்வியல்பை நினைத்துக்காண்பார்க்கு எல்லாப்பேறுகளும் எளிதில் வருவதுடன் அவருடம்பும் அழிவின்றி நிலைபெறும். இது திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த

"நாசிக் கதோமுகம் பன்னிரண் டங்குலம்
நீசித்தம் வைத்து நினையவும் வல்லையேல்

மாசித்தி மாயோகம் வந்து தலைப்பெய்யுந்
தேகத்துக் கென்றுஞ் சிதைவில்லை யாமே'' என்னுந் திருப்பாட்டால் நன்குணரப்படும்.

இனி, இவ்வுள்ளத்தாமரை இறைவன் எழுந்தருளியிருத்தற்குக் கழிபெருஞ்சிறப்புடைய இடமாய் இருத்தலினாலும், இறைவனோடு உடனாய் நின்றன்றி ஒரு சிறிதும் இயங்கமாட்டாத உயிர் அவன் இயக்குமிடத்திருந்தே இயங்குமென்பது பெறப்படுதலினாலும் இவ்வுடம்பகத்து இயங்கும் உயிர்க்கு இருப்பிடமாவதும் இந்நெஞ்சத்தாமரையின் உள்வெளியேயாமென்று கடைப்பிடிக்க. விழிப்பு நிலையில் இறைவன் திருவருட்கூத்தால் உந்தப்பட்டு இயங்கும் உயிர் தலையின்கண் மூளையைக் கருவியாகப் பற்றிக்கொண்டு காணல் கேட்டல் உண்ணல் உறுதல் உயிர்த்தல் முதலான தொழில்களையும் அவை வாயிலாக வரும் அறிவு நினைவுகளையும் உடையதாய் நிற்கும். முற்று உறக்க நிலையில் அது மூளையைப் பற்றுதல் ஒழிந்து நெஞ்சத் தாமரையின் உள்ளே சென்று ஒடுங்கி இறைவன் திருவடிக் கீழ் அமைந்து கிடக்கும். எனவே, நெஞ்சினகமே உயிர் நிலையென்று உணரற்பாற்று. இவ்வுண்மை, இஞ்ஞான்றை உடம்பு நூலார் சில சிற்றுயிர்களின் மண்டையோட்டைக் கழற்றி மூளையை அகற்றிப்பார்த்தபோது அவை சிலநாள் உயிரோடிருந்தமையும், தலையின் உள்ளுறுப்புகள் செவ்வனே யிருந்தும் நெஞ்சின் தாமரைப்பையை அகற்றியக்கால் அவை அப்போதே உயிர் துறந்தமையும் கண்டு உயிர் நிற்றற்கிடமாவது நெஞ்சப்பை ஒன்றுமே என முடிபுகட்டியிருக்குமாற்றால் நன்கு தெளியப்படும்.

கோகழிஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க— திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி அடியேனை ஆட்கொண்டருளிய குருநாதனை மாணிக்கமணியின் திருவடிவாழ்க

'சிவபுராணம்' என்னும் இவ்வருமைக் கலிவெண்பாட்டை அடிகள் திருப்பெருந்துறையில் அருளிச்செய்தாராகலின், அதற்கேற்பத் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தமர நீழலிற் குருவடிவந்தாங்கி எழுந்தருளித் தம்மை அடிமைகொண்டருளிய சிவபிரான் அருட்டிறம் தமதுளத்து எனை

எல்லா நினைவுகளையும் அடிப்படுத்தி மிக்கெழுந்து நிற்குமாறு பற்றி அதனை கண்டுத்தொடக்கத்திலேயே எடுத்துரைப்பாராயினர்.

கோகழி-பெருந்துறை; கோ-தலைமை: பெருமை, கழி-துறை, 'கோகழி' என்பது 'பெருந்துறை' என்று இங்ஙனம் பொருள்படுதலை அறியாதார் இதற்குத் 'திருவாவடுதுறை' எனப்பொருளுரைப்பர். திருவாதவூரடிகட்கு இறைவன் குருவடிவிற்போந்து அருள்புரிந்தது திருப்பெருந்துறையிலேயாம் என்பதனை அடிகளே அருட்பத்தில்

"திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந்துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமேவிய சீர்
இருந்தவா றெண்ணி யேசறு நினைந்திட்
டென்னுடை எம்பிரான் என்றென்
வருந்தவா நினைந்தே ஆதரித் தழைத்தால்
அலைகட லதனுளே நின்று
பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி இதுகாண்
போதராய் என்றரு ளாயே" என்று அருளிச் செய்தவாறும். அடிகள் வரலாற்றினைக் கூறும் புராணங்களும் அங்ஙனமே உரைத்தலானும், திருவாவடுதுறையில் அதுபோற் குருவடிவிற்போந்து இறைவன் அவரை ஆண்டருளினன் என்பது யாண்டுங்கூறப்படாமையானும் அங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாதென்க. தெய்வச்சிறப்புவாய்ந்த தீர்த்தமாகக் கொண்டாடப்படும் ஒரு பொய்கை தன்கண் உளதாதல்பற்றியே அவ்விடம் 'பெருந்துறை' என வழங்கப்படலாயிற்றென்பதற்குத்

"திருத்தமார் பொய்கைத் திருப்பெருந்துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருத்தனே" என்று அடிகள் ஓதுபாற்றால் இனிது விளங்கலானும், இக்காரணம் 'கோகழி' என்னும் பெயரானும் எளிதிற் புலப்படுதலானும் இதற்கு இவ்வாறு பொருளுரைத்தலே பொருத்தமாமென்று துணிக.

குரு-ஞானாசிரியன். 'மணி' கண்டு 'மாணிக்கமணி'; இறைவன் திருமேனியின்நிறம் சிவப்பாதல் "சிவனெனு நாமந்

தனக்கேயுடைய செம்மேனி எம்மான்" என்று திருநாவுக்கரசடிகளும், "பொங்கழலுருவன் பூதநாயகன்" என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும், "பவளத்தின் முழுச்சோதி" என்று திருவாதவூரடிகளும் அருளிச்செய்தமைபற்றி உணர்ந்துகொள்க. எல்லா மணியினும் மாணிக்கமணி சிறந்தமையானும், எல்லா ஆசிரியரினும் இவ்வாசிரியன் சிறந்தமையானும் அவற்றை இயைத்துக் 'குருமணி' என்று உருவகப்படுத்தினர். மேலும், மாணிக்கமணி தனக்கு இயற்கையாய் உள்ள அழகிய வொளியால் இருளை நீக்கி விளக்கத்தினைச் செய்தல்போல இவ்வாசிரியனும் தனக்கியல்பான அருளொளியால் உயிரைப்பற்றிய அறியாமையை நீக்கி அதனை விளங்கச் செய்வனென்பதூஉம் இவ்வொப்புமையால் அறியற்பாலதாம்.

'மணி' கழுவுதல் எனப்பொருள்படும். "மண்" என்னும் முதனிலையிற் றோன்றிய தமிழ்ச்சொல்; கழுவுதலாவது சாணைக் கல்லிற் றேய்த்து மாசுபோக்கித் தூய்மை செய்தல்.

ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க—ஆகமப் பொருளாகி நின்று அணுகி அருள்புரிவானது திருவடிவாழ்க.

'ஆகமம்' என்னுஞ்சொல் அடிகள் காலத்திற்கு மிக முற்பட்ட பழைய தமிழ் நூல்களிலாதல், ஈச கேன கடப் பிரசின முண்டக மாண்டூக்கிய தைத்திரிய சாந்தோக்கிய ஐதரேய கௌஷீதகி பிருகதாரணியக சுவேதாசுவதரம் என்னும் பன்னிரு பழைய உபநிடதங்களிலாதல், இவ்வுபநிடதங்கட்கும் மிக முற்பட்ட இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களிலாதல், சாங்கியம் யோகம் வைசேடிகம் நையாயிகம் மீமாஞ்சை வேதாந்தம் என்னும் ஆறு தரிசனங்களிலாதல் வழங்கப்படுதலைக்கண்டிலம். அதனால், இச்சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பழைய நூல்கள் எவையென்பதும், அவை எத்துணையென்பதும், அடிகள் காலத்து அப்பெயர்களால் உலவினவை எவை என்பதும் இஞ்ஞான்று விளங்கா; ஆயினும், 'ஆகமம்' என்பது வடசொல்; இச்சொல்லின் முதலினின்ற ஆ என்னும் இடைச்சொல் (உபசர்க்கம்) அண்மைப்பொருளை உணர்த்தும்; கம் என்னும் வினைமுதனிலை (தாது) போதல், போய்ச்சேர்தல் என்னும் பொருளைத்

திரும்; ஆகவே, இச்சொல்லின் திரண்டபொருள் 'அணுகுதல்'என்பதேயாம். ஆகமம் முடிந்தபொருளை உணர்த்தலின், அதனைத்துறைபோகக்கற்று அதன்வழி நிற்பார்க்கு இறைவன் அணுக்கராய் நின்று அருள்புரிவாரென்பது இச்சொற்பொருளாற்பெற்றாம். இதுவே இச்சொல்லுக்கு அடிகள்கொண்ட பொருளென்பது அதனை அடுத்துக்கூறிய 'அண்ணிப்பான்' என்னும் மொழியாற்பெறப்படும். அண்ணிப்பான்-அணுகி நிற்பவன். பண்டைக்காலத்தே ஆகமம் என்னும் பெயரால் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய நூல்கள் முடிந்த ஞானத்தினையே வகுத்துக்கூறினவென்பதற்குப்பிங்கலந்தை நிகண்டிற்போந்த "ஆகமம் ஞானம்" என்னுஞ் சூத்திரமே சான்றாம்.

இனிப் பிங்கலந்தைக்கு முற்பட்ட திவாகரத்தின்கண் ஆகமம் என்னுஞ்சொற் பொதுவாக நூலையுணர்த்தும்பெயர்களுள் ஒன்றாகவைத்துச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதேயல்லாமல் ஞானத்தை அறிவுறுத்தும் நூற்குச் சிறப்புப்பெயராகக் கூறப்பட்டிலது. அதனால், திவாகரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் ஆகமம் என்னும் ஞானநூல்தோன்றி வழங்கவில்லையென்பதூஉம், அதற்குப்பிற்றோன்றிய பிங்கலந்தையின் காலத்திலேதான் அப்பெயர் பெற்ற அறிவுநூல்கள் சில தோன்றி நடைபெறலாயினவென்பதூஉம் பெறப்படும். "ஆகமத்தோன்றாய் நாகும் இரௌரவம்" என்று காணப்படும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்தால் ஆகமங்கள் சில அக்காலத்திருந்தனவென்றாம். அவற்றுள் ஒன்று இரௌரவம் எனப் பெயர்பெற்றதென்றும் உணர்ந்துகொள்க. நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும், பதினெண்புராணங்களையும், பதினெண் உபபுராணங்களையும், பதினெட்டுத்தருமநூல்களையும் பெயரெடுத்தோதி அவற்றின் தொகைகளையுங்கூறிப்போந்த திவாகரத்தின்கண் ஆகமம் என்னுஞ்சொல் ஞானநூல்கட்குச் சிறப்புப்பெயராகக் காணப்படாததோடு அவற்றின் பெயராதல் தொகையாதல் ஒரு சிறிதுங் குறிக்கப்படாமையானும், ஆகமம் என்னுஞ்சொல்லை அறிவுநூல்கட்குச் சிறப்புப்பெயராக எடுத்துணர்த்தி இரௌரவம் எனும் ஓர் ஆகமப்பெயரையுங் குறித்துப்போந்த பிங்கலந்தையும் வேதம் வேதாங்கம் புராணம்

உபபுராணம் தருக்கநூல் என்பவற்றின் பெயரையுந் தொகை யையும் விளங்கக்கூறினாற்போல ஆகமங்களின் பெயருந்தொ கையுங்கூறுமையானும் திவாகரம் வழங்கிய காலத்தில் ஆகம நூல் தோன்றவில்லையெனவும், பிங்கலந்தை வழங்கிய காலத்தி லும் ஒருசிலவே எழுதப்பட்டு வழங்கினவெனவும் கடைப் பிடித்துணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், மேலெடுத்துக்காட்டிய பிங்கலந்தைச் சூத் திரத்தால் ஆகமப்பெயர்வாய்ந்த சிலநூல்கள் ஞானப்பகுதி யொன்றனையே உணர்த்தின பரிசு தெற்றெனப்புலப்படுதலால், அக்காலத்திற் கன்மங்களைக்கூறும் பகுதிகள் அவற்றின்கண் இருந்திலவென்பதும், அவை பிற்காலத்தவராற் காலங்கடோ றும் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவென்பதும் தெளியப்படும். அதுவேயுமன்றிக் கன்மப்பகுதிகளே பெரும்பான்மையாய் விரிந்து கிடக்கும் இஞ்ஞான்றை ஆகமங்களும், அவை இரு பத்தெட்டு என்னுந்தொகையும் பண்டைநாளில் இருந்தில வென்பதூஉந்தேற்றமாம்.

அற்றேல், திருமந்திரப் பாயிரத்தின்கண் "அஞ்சன மேனி" எனப்போந்த செய்யுளில் ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு எனுந்தொகையும், "பெற்றநல்லாகமங்காரணங்காமிகம், முற்ற நல்வீர முயர்சிந்தம் வாதுளம், மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்தரந், துற்றநற்சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே" என்னுஞ் செய்யுளால் அவற்றுட் சிலவற்றின்பெயரும் எடுத்தோதப் பட்டனவாலெனின்; ஆசிரியர் சேக்கிழார் தாம் அருளிச் செய்த திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருமூலநாயனர் வர லாறு கூறி அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமந்திரவரலாறு உரைக்கின்றுழி "முன்னியவப் பொருண்மாலைத் தமிழ் மூவா யிரஞ்சாத்தி" என அது மூவாயிரஞ்செய்யுட்கள் உடையதென அதன்செய்யுட்டொகை குறித்தருளினர். திருமந்திரப் புத்த கங்களின் முதலிலும் ஈற்றிலும் உள்ள "மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரந்தமிழ்" என்னுஞ் செய்யுட்களாலும் திருமூலநாய னர் அருளிச்செய்தவை மூவாயிரஞ்செய்யுட்களே யென்பது துணியப்படும். அஃதங்ஙனமாக, இஞ்ஞான்று அச்சிடப்பட் டுலவுந் திருமந்திரப்புத்தகங்களில் மூவாயிரத்திற்குமேல் நாற்

பத்தேழு செய்யுட்கள் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றன. பிற்காலத்தவர் பண்டை நூல்களின் முதலிலுள்ள பாயிரத்திலும் நூன்முடிவிலும் தாம் ஒரு கொள்கையை நாட்டல்வேண்டிச் செய்த செய்யுட்களைக் கொணர்ந்து கோத்துவிட்டு நடாத்தல் உண்டாதலின் திருமந்திரச் செய்யுட்கள் மூவாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட நாற்பத்தேழு செய்யுட்களிற் பல இந்நூற்சிறப்புப் பாயிரத்தின்கட் பிறரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவாமென்று அறிதல்வேண்டும். திருமூலநாயனார் வேதாகமப்பொருணிலைகளைத் திருமந்திர எட்டாந்தந்திரத்தில் ஐந்தாவதாய் நின்ற ஆறந்தம் உரைக்கும் வழி "வேதத்தினந்தமும் மிக்கசித்தாந்தமும்" என்னுஞ்செய்யுளொட்டு முப்பத்தைந்து பாக்களால் இனிது விளக்கிப்போதலின், நூல்முதல்நின்ற பாயிரத்தின்கண் 'வேதச்சிறப்பு' 'ஆகமச்சிறப்பு' என மீட்டும் அவற்றைக் கூறுதல் 'கூறியது கூறல்' 'மிகைபடக்கூறல்' என்னுங்குற்றங்கட்கிடனுமாதலால், இவற்றைக்கூறும் பதினாறுசெய்யுட்களும் பிற்காலத்தவரால்எழுதிப் பாயிரத்தின்கட் சேர்க்கப்பட்டனவாமென்பது திண்ணம். ஆதலால், ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு என்னுந்தொகையும், அவற்றுட் சிலவற்றின்பெயருந் திருமந்திரச்சிறப்புப்பாயிரத்தின்கட் காணப்படுதல்கொண்டு அவை பண்டைக்காலத்தனவென்று கோடல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது. அவை பண்டைக்காலத்திருந்தனவாயின் திவாகரம் முதலான தொன்னூலுரைகளில் ஒருசிறிதுங் காணப்படாமை என்னையென மறுக்க.

அற்றாயினும், திருமந்திர எட்டாந்தந்திரத்துட் போந்த "வேதமொடாகமம் மெய்யாம் இறைவனூல்" என்னுஞ்செய்யுளால்ஆகமம் தொன்றுதொட்டதென்பது பெறப்படுமாலெனின்; திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்டகாலத்தே 'ஆகமம்' எனப் பெயரிய ஞானநூல் உண்டென்பது மட்டும் நமக்கு உடன்பாடாமன்றி அவர்க்கு மிகமுற்பட்ட பண்டைநாளிலும் அஃதுண்டென்பது நமக்குஉடன்பாடன்மையானும், திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்குச் சிறிது பின்னிருந்தவராகக் காணப்படும் திருமூலநாயனார் அருளிய திருமந்திரத்தின்கண் அவ்வாகமம் என்னுஞ்சொற் காணப்படுதல்பற்றி அது மிகப்

பழையதென்பது பெறப்படாமையானும் அங்ஙனங்கூறுதல் பொருந்தாதென்க.

இவ்வாறு ஆகமம் வடமொழி நான்மறையை நோக்கக் காலத்தால் மிகப்பிற்பட்டதேயாயினும், அது தான் அறிவுறுக்கும் ஞானப்பொருண்மாட்சியால் அதனினுங்கழிபெருஞ்சிறப்புடைத்தாம். என்னை? வேதம் சிவத்தினுங் கீழ்ப்பட்ட பல தெய்வ வழிபாட்டினை மிக்கெடுத்தோதிச் சிவவழிபாட்டினை ஒரோவிடத்து அரிதாய்க்கூற, ஆகமம் முழுமுதற்கடவுளான சிவத்திற்கு வழிபாடு ஆற்றும் முறை ஒன்றனையே யாண்டும் சிறந்தெடுத்து விளம்புதலானும், பதி பசு பாசங்களின் இயல்பும் அத்துவித இயைபும் கட்டுவீடென்னும் இவற்றின் இலக்கணங்களும் வேதங்களில் இலைமறைகாய்போல் வெளிப்படையாகவன்றி மறைவாய்ச் சுருங்கிப் பலவிடங்களிற் பலவாறாய்ச் சிதறிக்கிடத்தல் போலாது ஆகமங்களில் அவை முற்றுந் தொடர்புபடவைத்துச் செவ்வனே ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தப்படுதலானும் நடுநின்றுகாண்பார்க்கு வேதத்தினும் ஆகமமே எவ்வாற்றானுஞ் சிறப்புடைத்தாம் என்பது இனிது விளங்குமாதலின் என்க. இதுபற்றியன்றே, வேதம்பொதுவெனவும் ஆகமஞ்சிறப்பெனவும் எதிர்நிரல்நிறையாகவைத்து ஆசிரியர் திருமூலநாயனாரால்

"வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனூல்
ஓதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன
நாத னுரையவை நாடி லிரண்டந்தம்
பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே" என்னுந் திருப்பாட்டு அருளிச்செய்யப்பட்டது.

முழுமுதற்கடவுளியல்பு ஆகமத்தால் தெள்ளிதின் உணரப்படுமாறுபோல வேதத்தால் உணரப்படாதென்னுங்கருத்து அடிகட்கு உண்மை, "வேதம் நான்கும் ஓலமிட்டு உணர்கும் நின்னை" எனவும், "மறை ஈறு அறியாமறையோனே" எனவும், "மறையின் ஈறு முன் தொடரொணாத நீ" எனவும், "அப்பெருமறைதேடிய அரும்பொருள்" எனவும், "வேதங்கள் ஐயா எனவோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே" எனவும் அவர் இந்நூலுள் ஆண்டாண்டு அருளிச்செய்யுமாற்றால் நன்கு துணி

யப்படும். இக்கருத்துப் பிற்காலத்துச் சான்றோரான அருணந்தி சிவனார்க்கும் உண்மை "மறையினால் அயனால் மாலால் மனத்தினால் வாக்கால் மற்றுங், குறைவிலா அளவினாலுங் கூறொணாதாகிநின்ற, இறைவனார்" என்றும், "அருளினால் ஆகமத்தே அறியலாம்" எனவும் அவர் சிவஞான சித்தியிற் கூறியவாற்றாற் புலப்படும். இறைவனியல்பு மறைகளாற் புலப்படாதாயின், அவற்றை அவ்விறைவன் அருளிச்செய்தான் என்றல் என்னையெனின்; நான்மறைகளினுங் காணப்படும் பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றனையும் இயற்றிய ஆசிரியன் பெயரும், அவ்வாசிரியரால் அப்பதிகங்களில் வணங்கப்படும் இந்திரன், அங்கி, மித்திரன், வருணன், மருத்துக்கள், அசுவினிகள் முதலிய தெய்வங்களின் பெயரும் அவற்றில் வெளிப்படையாய்க் காணக்கிடத்தலாலும், அப்பதிகங்களிற் சொல்லப்படும் பொருள்கள் மக்கள் தமக்கு இம்மையில்வேண்டும் ஊண் உடை செல்வம் பகைவர்தோல்வி சோமப்பூண்டின்சாறு கன்று நாலிவளன் இனியவாழ்க்கை முதலியனவாகவே பெரும்பாலும் இருப்பக்காண்டுமன்றி மக்கட்குத்தெரியாமற் கடவுள் அருளால்மட்டும் அறிந்து மெய்ப்படுத்திக்கொள்ளற்பாலனவாகிய அரும்பெரும்பொருள்கள் எவையுங் காணப்படாமையாலும், அப்பதிகங்கள் மிகப்பழையகாலத்திருந்த பண்டைமக்களால் இயற்றப்பட்டமையின் பழமையானவற்றை மிக உயர்த்துக் கூறும் மக்களியற்கைபற்றி அவை தொன்றுதொட்டுப் பாராட்டப்பட்டுவருதலாலும் அவை அங்ஙனம் முகமனாகக் கடவுளால் அருளிச்செய்யப்பட்டன வென்று வழங்கி வருகின்றன. அஞ்ஞான்றிருந்த மக்கள் தமக்கு மேலான ஒரு துணையைவேண்டி அதனை அறிய முயன்றதில், அவர்தாந்தாம் அறிந்தவாறு தமக்குச் சிறந்ததெனத்தோன்றிய ஒவ்வொன்றைத் தெய்வமெனத் துணிந்து அவற்றை வழுத்தும் உரையாகப் பற்பலபதிகங்கள் பற்பலராய் இயற்றினராதலின், அந்நான்மறையின் பதிகப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டுக்கிடக்கும். மற்றுப்பின்றைக்காலத்தில் அவரினும் அறிவிற் சிறந்தாராய்த் தோன்றிய ஆசிரியர் வேதநூற்பதிகங்கள் இயற்றியதொல்லோரின் கருத்துக்களைப் புடைபடவைத்து முற்ற ஆராய்ந்து

கொள்ளற்பாலன அல்லாதவற்றைக் கழித்துக் கொள்ளற்பா லனவற்றையுந் தெளிவுபடுத்திப் பொருந்துவன பலகூட்டி விரித்து முடிவுகண்டு ஆகமநூல் இயற்றினர். வேதநூல் மிகப்பழையதாதல்பற்றி முதல்வன் அருளியதெனவும், ஆகம நூல் இம்மை மறுமைக்குரிய முடிந்தபொருள்களை உண்மை யான் ஆராய்ந்து உறுதி பயக்கும் அறிவுநூலாதல்பற்றி அது வும் இறைவனருளியதெனவும் முகமனுரையாய்ச் சான்றோர் அவற்றை உயர்த்து வழங்குவாராயினர். வேதநூல் ஆகம நூல் வந்த வரலாறு இத்துணையே. இவ்வாற்றால், வேத நூலிற் புலப்படாத முதல்வனியல்பு ஆகமநூலாற்புலங்கொள விளங்குதலும், அதுபற்றியே அடிகள் 'ஆகமமாகிநின்று அண் ணிப்பான்' என்று அருளிச்செய்தமையுங் கண்டுகொள்க. வேதாகம வரலாறு இவ்வாறன்றி வேறுவேறு கூறுதல் உண் மைக்குமாறாய்ப் பொருந்தாதாமென்க.

ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க—ஒருவனாயிருந் தே பல உருவங்களை உடையோனாய் எப்பொருளிலுந் தங்கு வோனது திருவடிவாழ்க.

எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லா உயிர்களுக்கும் முதல் வனாயிருக்கும் முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றேயென்பது எல்லா நூலார்க்கும் எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் ஒத்ததுணிபாதலின் ஈண்டு 'ஏகன்' என்றார். இக்கருத்தேபற்றி ஆசிரியர் திரு மூலநாயனாரும்

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்ம்மினே" என்று அருளிச்

செய்தனர். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும்

"அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு" என்று அருளினமை காண்க.

அற்றேல், இறைவன் ஒருவனே என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின் அவனை ஈண்டு ஒன்றென்று கூறுதலாற் போந்த பயன் என்னையெனின்; எழுநிலைமாடம் தேர் முதலான வடிவுகள் பலராற்கூடி யமைக்கப்படுதல்போல, அவற்றினும்

பன்மடங்கு பெரியவாய் வியக்கப்படும் அமைப்புடையவான இவ்வெண்ணிறந்த உலகங்களையுந் தோற்றுவித்தற்கு எண்ணிறந்த கடவுளர் வேண்டப்படுவரென அநேகேசுர வாதிகள் கூறுவது பொருந்தாமை காட்டுதற்பொருட்டு 'ஏகன்' என்று வற்புறுத்துரைக்கவேண்டுவ தாயிற்று. எழுநிலைமாடம் முதலியன அமைக்கின்றுழியும் அவற்றை அமைப்பார் பலரையுந் தத்தந்தொழில்களின் ஏவி அவை தம்மை முடிப்பித்து அவரெல்லார்க்கும் மேலாய்நிற்கும் ஒரு தலைவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாறுபோல, வியப்புடைய இவ்வெண்ணிறந்த உலகங்களையும் இவ்வுலகங்களுட்பட்ட எண்ணிறந்த உடம்புகளையும் தானே செய்தும் தத்துவங்களின்நின்ற கடவுளரை ஏவிச் செய்வித்தும் இவர்க்கெல்லாம் மேலான தலைவனாய் விளங்கும் முதல்வன் ஒருவனே என்பது காட்டுவார் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும்

"ஒன்றலா ஒன்றால் உளதாகி நின்றவா
றென்றலா ஒன்றில்அவை கருதல்—ஒன்றலா
ஈறே முதல்அதனின் ஈறலா ஒன்றுபல
வாறே தொழும் பாகும் அங்கு" என்று அருளிச்செய்வாராயினர்.

இங்ஙனங் கடவுள் ஒருவனே என்று வற்புறுத்துரைக்க வேண்டும் இன்றியமையாமைகண்டே "அழியும்பொருளையும் உயிரையும் ஆள்பவனை தேவன் ஒருவனே" என்றும், "எஞ்ஞான்று இருள் இருக்கப்பகலும் இல்லாதாய் இரவுமில்லாதாய்ச் சத்துமில்லாதாய் அசத்துமில்லாதாய்இருந்ததோ, அஞ்ஞான்று சிவன் ஒருவரே இருந்தார்" என்றும் சுவேதாசுவதரத்தும், "அப்போது அசத்துமில்லை, சத்துமில்லை அஃதொன்று இருந்தது" என்று இருக்குவேதத்தும், "இவ்வுலகங்களைத் தமதுமேலான திருவருட்சத்தியினால் ஆளுகின்ற உருத்திரர் ஒருவரே" என்று அதர்வசிரசினும், "எவர் ஒருவரோ அவர் உருத்திரர் என்றுரைக்கப்படுவர்" என்று தைத்திரிய ஆரணியகத்தும், "ஏனையெல்லாரையும் விடுத்துச் சிவன் ஒருவரே வழிபடற்பாலர்" என்று அதர்வசிகையினும் அது நன்கெடுத்து உரைக்கப்பட்டது.

இனி, 'அனேகன்' என்பது அங்ஙனம் ஒருவனேயென்று வலியுறுத்து உரைக்கப்பட்ட முழுமுதற்கடவுள் பல்வகைச் சமயத்தார்க்கும் அவரவர் நினைந்த வடிவிற்றோன்றி அருள் புரிதற் பொருட்டும், சைவசமயத்தும் தம்மைப் பல்வகை உருவில் வைத்து வழிபடும் அன்பர்க்கு அவரவர் கருதிய வடிவிற் போந்து தம் திருவடிப்பேறு வழங்குதற் பொருட்டும் மேற் கொள்ளும் பல்வேறு உருவினனுதலை உணர்த்துகின்றது. ஒருவன் பல்வேறுருவினை எடுப்பனுயின் அவை தம்மால் அவன் வேறுபடுத்தப்பட்டுக் கடவுள் என்றும் ஒரே தன்மையன் என்னும் இலக்கணத்தோடு முரணுமாலோ வெனின்; அற்றன்று, கடவுள் எடுக்கும் உருவுகள் பிறராற் படைக்கப் படுதல் இன்றி அவனருளில் அவன் வேண்டியவாறு தோன்று வனவாதலால் அவைபற்றி அவன் வேறுபாடுறுதல் ஒரு சிறிதும் இல்லை. நாடக அரங்கு புகுந்து பல கோலம் பூண்டு ஆடுவோன் அக்கோலங்களாற் றன்னியல்பு சிறிதும் மாறுது தான் அவற்றின் வேருயினுற்போல இறைவனும் அன்பின்மிக்க அடியார்க்கு அருள்செய்தற் பொருட்டு அவர் அவர் நினைந்த உருவுகள் பலவும் எடுப்பானுயினும் அவற்ருற் றன்னியல்பு சிறிதும் பிறழப் பெறுவான் அல்லன்; அஃது,

"ஒருவனே இராவணுதி பாவக முற்ருற் போலத்
தருவன்இவ் வுருவமெல்லாந் தன்மையுந் திரியானுகும்
வரும்வடி வெல்லாஞ்சத்தி சத்திதான் மரமுங்காழ்ப்பும்
இருமையும் போலமன்னிச் சிவத்தினே டியைந்துநிற்கும்"

என்னுஞ் **சிவஞான சித்தித்** திருச் செய்யுளிற் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி ஏகான்மவாதங் கூறுவார் கோட் பாடுபற்றி இறைவனையன்றி வேறு பல பொருள்களும் உயிர் களும் உளவெனக் கொள்ளின் அஃதவன் நிறைவிற்கு இழுக்கு மாகலின் அவனையன்றி வேறு எவையும் இல்லை, அவன் ஒருவனே காணப்படும் உலகங்களாயும் உலகத்துப் பல பொருள் களாயும் பல் உயிர்களாயும் தோன்றுகின்முன்; அது தெரிப்பான் வேண்டியே அடிகள் கடவுளை 'ஏகன்' என்று கூறிய அளவில் நில்லாது 'அநேகன்' என்றும் உரைப்பாராயினர் எனச் சொல்லுவாரும் உளர். காணப்படும் பொருள்களும் உய்த் துணரப்படும் உயிர்களும் உரு அரு என்றும் அறிவு அறியாமை என்றுஞ் சொல்லப்படும் இரு திறத்துள் அடங்கித் தத்தமக் கேற்ற வரையறையுள்ள அளவுடையனவாய்க், காலங்கடோறுந் தத்தம் நிலைமாறி வரும் இயல்புடையவா யிருக்கின்றன. இப்

பொருள்களின் இருப்பும் இவற்றின்கட் காணப்படும் நிகழ்ச்சியும் ஆராய்ந்தறியும் வகையானன்றே இவற்றின் தோற்றத்திற்கும் இயக்கத்திற்கும் முதல்வனை ஒரு செய்வோனை இவை யுடையவென்று துணிகின்றோம்; இப் பொருள்களும் இவற்றின் அசைவுகளும் முதல்வனியல்பின் வேறாக இல்லையாயின் இறைவன் ஒருவன் உளன் என்று நாம் அறிவதெங்ஙனம் கூடும்? ஆராயும் உயிர்களாகிய நாமும் நம தாராய்ச்சிக்குக் கருவியான உலகங்களும் எல்லாம் கடவுளே யாயின், பின்னர்க் கடவுளொருவர் உண்டு என்று கூறுவார் யார்? அங்ஙனம் கூறுதற்குக் கருவியாவன யாவை? என்று பகுத்துக் காணவல்லார்க்கு அவ்வாறு உரைப்பது நகையாடுதற்கே யிடமா மென்பது புலனும். அல்லதூஉம், அருவாயும் அறிவாயும் தன்னியல்பின் மாறாது எங்குமுள்ள முழுமுதற் கடவுள் உருவாயும் அறியாமை யுடையவாயும் மாறிமாறி வரும் இயல் பினவாயுங் காணப்படும் இவ்வுலகங்களாயும் இவ்வுலகத்துப் பல பொருள்களாயும் பிறப்பு இறப்புக்களிற் கிடந்துழலுஞ் சிற்றறி வுயிர்களாயும் திரிந்து வருமென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? அதனால், ஏகான்ம வாதக் கோட்பாடு பற்றி யுரைக்கும் உரை ஒரு சிறிதும் ஏலாமை கண்டு கொள்க.

அங்ஙனமாயின், அருவாய் நிற்கும் முதல்வன் அன்பர்கள் பொருட்டுப் பல உருவுகள் எடுப்பனெனின், அதுவும் அவன் இயல்புக்கு மாறாய் முடியுமே எனின்; அவனெடுக்கும் உருவு பருப்பொருளாகிய மாயையின் வடிவு போல்வதன்று, அஃது அவன் நினைந்த அளவானே அவனது அறிவின்கட் டோன்றும் அறிவு வடிவாகும். இது, "சத்திதன் வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்" என்னுஞ் **சிவஞான சித்தித்** திருப் பாட்டினால் இனிது உணரப்படும். ஈண்டு இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகும்; மேலும் இதனை விரித்தற் கியைந்த இடம் நேரும் வழி விரிப்பாம்.

இறைவன்—'எப்பொருளினும் தங்குகின்றவன்' என்று பொருளுரைப்பர் **அடியார்க்கு நல்லார்** * 'இறுத்தல்' தங்குதல் என்னும் பொருட்டாதல் "மல்லன்மூதூர் மாலைவந்திறுத்தென" என்பதனுள்ளுங் காண்க. †

இதுகாறும் உரை கூறப்பட்ட சிவபுராணம் முதல் ஆறு அடிகளுள் முதலடியிற் சிவம் மிக நுண்ணிய விந்து நாத தத்து

* **சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, 184-ஆம் அடி.**

† ,, **அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய்காதை, 20.**

வங்களில் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாய்நின்று விளங்குமாறும், இரண்டாம் அடியில் உயிர்களின் அறிவு விளக்கத்திற்குக் கருவியாய்த்தரப்பட்ட உடம்பினகத்தே நெஞ்சத் தாமரையினுள் அஃது உயிரோடு உடனாய் நின்று அவ்வுயிரையும் உடம்பையும் ஒருங்கே இயக்குமாறும், மூன்றாம் அடியில் அங்ஙனம் அகத்தே நிற்கும் முதல்வன் புறத்தேயுள்ள கண் முதலான கருவிகளால் அறிவுகூடப் பெற்றுவரும் அவ்வுயிர்கட்குப் புறத்தேயும் அவர் கண்டு களிக்குமாறு தோன்றி அருள் புரியுமாறும், நான்காம் அடியில் புறக்கருவியாற் கண்டு அகக்கருவியாகிய அறிவினால் ஆராய்ந்து உணரப்படும் அறிவு நூலுணர்ச்சி கொண்டு அச்சிவம் எளிதின் அறியப்படுமாறும், ஆறாம் அடியில் அங்ஙனம் அறியப்படும் சிவம் எல்லாவுலகுக்கும் ஒரு முழுமுதலேயாய் நிற்பினும் அதன்பால் அன்பு மீதூரப் பெற்றார்க்கு அஃது அவர் நினைந்த வடிவிற்றோன்றி அருள்செய்து எப்பொருளினுந் தங்குந் தன் உண்மைத் தன்மையில் வழாதாய் வயங்குமாறும் அடைவு படுத்து ஓதப்பட்டமை கண்டுகொள்க.

வேகங் கெடுத்துஆண்ட வேந்தன்அடி வெல்க
பிறப்புஅறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க.

வேகங் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க—ஏழையேனது மன ஓட்டத்தைத் தொலைத்து என்னை அடிமைகொண்ட இறைவனடியே மேம்பட்டுச் சிறப்பதாக.

‘வேகம்’ என்பது விரைவுப் பொருளை யுணர்த்தும் ஒரு வடசொல்; அஃது இங்கு அவாய் நிலையால் மன வேகத்தை உணர்த்திற்று. இனி, வேகம் என்பதற்கு வெப்பம் என்று பொருள்கொண்டு ‘பிறவிவெப்பம்’ என்று உரைப்பாரும் உளர். இதனை யடுத்த அடியிலும் அப்பொருளே சொல்லவேண்டுதலின் அது பொருந்தாது.

பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன்-பிறவியாகிய மரத்தை வேரோடும் அறுக்கும் சிவபெருமானுடைய; பெய் கழல்கள் - செறிக்கப்பட்ட வீரகண்டையினையுடைய திருவடிகள்; வெல்க - சிறக்க.

பிறவியை மரமாக உருவகஞ்செய்தல் அடிகட்குக் கருத்தாதலை **அடைக்கலப்பத்தில்** "நின்றிருவருளால் என் பிறவியை வேர் அறுப்பவனே" என்றும், "பெரும்பெருமான் என் பிறவியை வேர் அறுத்துப் பெரும்பிச்சுத் தரும்பெருமான்" என்றும் போந்த சொற்றொடர்களால் அறிக.

பிஞ்ஞகம் என்பது தலைக்கோலம்; அது "பிஞ்ஞகந் தலைக்கோலம்" என்னுந் **திவாகரத்தான்** உணர்க; சிவபெருமான் திருமுடியும் அம்முடிமேல் அழகிய வெண்பிறையும் குளிர்ந்த கங்கை நீரும் உடையராதல்பற்றிப் பிஞ்ஞகன் எனப்பட்டார்.

பெய்கழல்-செறிக்கப்பட்ட வீரகண்டை, அஃதாவது வெற்றி பெற்ற வீரர்க்குக் காலிற் பொருத்தப்படுகின்ற வெண்டையம்; 'பெய்கழல்' என்பது வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகையாய் வீரகண்டை யணிந்த திருவடிகளை உணர்த்திற்று. 'பெய்தல்' செறித்தலையுணர்த்தல் "அளித்தலும் பெய்தலுஞ் செறித்தலாகும்" என்னும் பிங்கலந்தையால் அறியப்படும்.

தேவர்களுள் எவரானும் அழிக்கலாகாத முப்புரங்களை நகைத்து எரித்தமைபற்றிச் சிவபெருமான் ஒருவரே வெற்றியிற் சிறந்த வீரரெனவும், வீரர்கட்குத் தலைவர் எனவும் இருக்கு வேதத்தின்கட் பலகாலும் எடுத்துப் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகின்றார். அவரது திருவடிக்கண் அணியப்படும் வீரக்கழல் நாததத்துவத்தின் அடையாளமாம்.

புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் - அன்பில்லார்க்கு எட்டாதவனை இறைவனுடைய, பூங்கழல்கள் வெல்க-பூப்போல் மெல்லிய அடிகள் சிறக்க, புறத்தார் - அன்பிற்கு வெளியே நிற்கும் வன்னெஞ்சர். அன்புருவாய் விளங்கும் இறைவன் அங்ஙனமே அன்புருவாய்த் திகழும் அடியார்பாலன்றி, அன்பில்லாத ஏனையோர்பால் விளங்கித் தோன்றுமையின் இங்ஙனம் அருளிச் செய்தார்.

பூங்கழல் - பொலிவுபெற்ற கழல் என்று உரைப்பினுமாம்.

கரம் குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க - கை கூப்பி வணங்கும் அன்பர்கள் அகத்தே நினைந்து நினைந்து மகிழ்தற்கு ஏதுவான இறைவனுடைய திருவடிகள் சிறப்பனவாக.

உள்ளன்பு உடையார்க்குக் கைகுவிதலும் கண்ணீர் வார்தலும் மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தலும் இன்றியமையா அடையாளங்களாய் வெளியே நிகழக்காண்டலினாலும், அவற்றுள்ளும் தம்மால் அன்புசெய்யப்பட்டார் தம்மின் மேலானவராயின் அவரைக்

கண்டக்காற் கைகுவிதல் இயற்கையாய் முன்நிகழ்தலினாலும் 'கரங்குவிதலைச்' சிறந்தெடுத்துக் கூறினர்.' தம்பெருமானை அன்பால் நினைக்கும் அடியார்க்குத்தோன்றும் பெருகிய மகிழ்ச்சி புறத்தே சொல்லால் உரைக்கலாகாமையின் 'உண்மகிழும்' என்றார்.

சிரம் குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க - தலைமேற் கைகூப்பும் அன்பரை உயரச்செய்யும் சீரோனது திருவடி சிறக்க.

குவிதல் கைகளின் றொழிலாதலால் அதனைத் தலைக்கேற்றுதல் பொருந்தாமையின் அதனை ஏற்றற்குரிய கை என்னும் ஒரு சொல் வருவித்துத் 'தலைமேற் கைகூப்புவார்' என்று உரைக்கப்பட்டது; கைகுவித்தல்தான் நெஞ்சின் புறத்தே குவித்தலுந் தலைமேற் குவித்தலும் என இருவகை; அவற்றுள் நெஞ்சின்புறத்தே குவித்தல் மேலடியில் கூறினமையின் இவ்வடியிற் றலைமேற் குவித்தலை உய்த்துணர வைத்தாரென்க.

'சீர்' என்பது புகழ் அழகு செல்வம் சீர்மை என்னும் பல பொருள் ஒரு சொல்லாகலின் 'சீரோன்' புகழ் அழகு செல்வம் சீர்மை என்னும் நான்கும் ஒருங்குடையோன் என்க; "ஒண்புகழ் அழகு செல்வம் சீர்மை சீரென்றாகும்" என்பது **திவாகரம்.**

மனவேகந் தவிர்ந்தாலன்றி இறைவனுக்கு அடிமையாதல் செல்லாமையின் அதனை இவ்வைந்தில் முதல்நின்ற அடியினும், இங்ஙனம் அடிமையாயினர்க்குப் பிறவிவேரறுதல் ஒரு தலையாதலின் அதனை இரண்டாம் அடியினும், இவ்வாறு இறைவன் மாட்டு அன்பராயினர்க்கு அல்லாமல் ஏனையோர்க்கு முதல்வன் சேயனாய் நிற்பனென்பது மூன்றும் அடியினும், கைகூப்பித் தொழுவார்க்கு அங்ஙனம் தொழும்பொழுதே உண்மகிழ்ச்சி நிறைதலாகிய பெரும்பயன் நான்காம் அடியினும், தலைமேல் கைகூப்பி வணங்கும் அடியாரைப் புகழ் அழகு செல்வம் சீர்மை என்னும் நான்கானும் உயரச் செய்வான் என்பது குறிப்பால் உணர்த்துவார் உடம்பொடு புணர்த்துச் 'சீரோன்' என்று ஐந்தாம் அடியினுங் கூறியருளினர்.

ஈச னடிபோற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி

15 சீரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளும்மலை போற்றி.

ஈசன் அடிபோற்றி - தலைவனது திருவடிக்கு வணக்கம்; எந்தை அடிபோற்றி - எம் தந்தையினது திருவடிக்கு வணக்கம், தேசன் அடிபோற்றி - ஒளிவடிவினனது திருவடிக்கு வணக்கம், சிவன் சே அடிபோற்றி - சிவபெருமானது சிவந்த திருவடிக்கு வணக்கம், நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி - அன்பரது அன்பின்கண் விளங்கிநின்ற மாசற்றவனது திருவடிக்கு வணக்கம், மாயம் பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி - வஞ்சனை பொய் முதலியனவற்றிற்கு இடமான இம்மக்கட் பிறவியை வேரோடு அறுக்கும் அரசனது திருவடிக்கு வணக்கம்; சீர் ஆர் பெரும்துறை நம் தேவன் அடிபோற்றி - அழகு நிறைந்த திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய நம் தேவனது திருவடிக்கு வணக்கம், ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி - நுகர்ந்து நிரம்பாத பேரின்பத்தை ஈந்தருளும் மலையையொப்பவனுக்கு வணக்கம் என்றவாறு.

ஈசன் என்னும் வடசொல் எப்பொருளையும் ஆள்வோன் என்னும் பொருட்டு. போற்றுதல் என்னுஞ்சொல் புகழ்தல், வணங்கல் என்னும் பொருள்களை உணர்த்தல் திவாகரம் பிங்கலந்தை நிகண்டுகளிற் காண்க; அது மறதி என்னுஞ் சொல்லிற் போல இகரவிகுதிபெற்று வினைப்பெயராய் வணக்கம் எனப் பொருள்பட்டது; நமஸ் சிவாய என்னும் மந்திரத்தின்கண் உள்ள நமஸ் என்னும் வடசொல்லுக்கு நேரான தமிழ்ச்சொல் போற்றி என்பதேயாகும்; போற்றி என்னும் ஈறுபெற்று இவ்வைந்தடிகளில் நின்ற சொற்றொடர்களும் **போற்றித் திருவகவலில்** இங்ஙனமே நீளத்தொடர்ந்துவருஞ் சொற்றொடர்களும் ஒப்புயர் வில்லாச் செந்தமிழ் மந்திரங்களாம். திருக்கோயில்களிற் சிவபிரானுக்கு வழிபாடு ஆற்றுங் காலங்களிற் இச்செந்தமிழ் மந்திரங்களே கூறற்பாலனவாம். இவை கூறி வழிபாடாற்றின் இவற்றை ஓதுவார்க்கும்அருகிருந்து கேட்பார்க்கும் சிவபெருமான் மாட்டு மெய்யன்பு நிகழும். இவற்றை விடுத்து, ஓதுவார்க்குங் கேட்பார்க்கும் பெரும்பாலும் பொருடெரியாத வடசொற்றொடர் களை மந்திரங்களாக்கிப் புகலுதல் கரும்பிருக்க அதனை விடுத்து வேம்புநுகர்ந்து எய்த்தலோடு ஒக்கும். செந்தமிழ் மொழியில் பண்டைக்காலந்தொட்டே இங்ஙனம் மந்திரமொழிகள் உண்மையினை ஆய்ந்தறியமாட்டாத சைவரில் ஒருசாரார் தமிழில் மந்திரங்கள் இல்லையெனவுஞ் செருக்கிக் கூறுவர்.

தேசன் என்பது ஒளி எனப் பொருள்படும் தேஜஸ் என்னும் வடமொழியிற் பிறந்தசொல்; கடவுள் அருளொளியுருவினன் ஆகலின் இங்ஙனங் கூறினர்.

'மாயம்' வஞ்சனை பொய் யென்னும் பொருள்களைத் தருதல் திவாகரத்தாற் பெறப்படுதலின், அவற்றிற்கு இடமாவது மக்கட்பிறவி ஒன்றேயாதல்பற்றி ஈண்டுப் பிறவி மக்கட் பிறவியென் றுரைக்கப்பட்டது; மக்கட்பிறவி யெடுத்தாரெல்லாரும் வஞ்சனையும் பொய்யும் உடையராயிருத்தல் எவரும் உணர்வர். இதற்கு இவ்வாறன்றி, உண்மையில் இல்லாதாய் வெறுந் தோற்றமட்டாய்ப் போவதே பொய் யென்று பொருள் கொண்டு, 'வெறும் பொய்யாகிய பிறவி' என்று கூறுவாருமுளர்; வெறுந்தோற்றமாயுள்ள பிறவி துன்பத்தைத் தருதலும் அதனை ஒருவர் நீக்குதலும் ஆகாமையினாலும், இப்பிறவியில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அத்துணையும் எல்லார்க்கும் மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளாகவே யிருப்பக்காண்டுமன்றி வேறின்மையானும் அங்ஙனங் கூறுவது அடா தென்றொழிக.

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளித் தம்மை யாட்கொண்ட ஐயனுருவத்தைக் குறிப்பிடுகின்றாராகலின் 'நந்தேவன்' என்றார்.

உலகத்தின்கட் டுய்க்கும் இன்பங்களெல்லாம் நுகர்ந்த அளவானே நிறைவினைத்தந்து வெறுப்பினைத்தரானிற்கும்; மற்று முதல்வன் அருளாற் பெறும் இன்பமோ என்றுந் தெவிட்டா இயல்பிற்றாய் இருத்தல்பற்றி 'ஆராத இன்பம்' என்றார்.

இன்பத்தை என்றும் வற்றாது ஒழுகும் அருவி நீராகவும், அஃது அங்ஙனம் அறாது சுரந்தொழுகச்செய்து அதற்கு இடமாய் நிற்கும் இறைவனை மலையாகவும் உருவகஞ்செய்தல் அடிகள் கருத்து; இஃது ஏகதேச உருவகம்.

சிவனவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன்அரு ளாலே அவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பனியான்

சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால் - சிவபிரானாகிய அவன் என் நினைவினுள்ளே நிலைபெற இருந்த அவ்வியல்பினால், அவன் அருளாலே - அவனது திருவருளாலே, அவன் தாள் வணங்கி - அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி, சிந்தை மகிழ - உள்ளம்மகிழ, சிவபுராணம் தன்னை - சிவனது பழைய முறைமையினை, முந்தை வினைமுழுவதும் ஓய - முற்செய்த ஊழ்

வினை முற்றுந் தேய்ந்துபோக, யான் உரைப்பன் - யான் சொல்லு வேன் என்றவாறு.

'சிவன் அவன்' என்னும் இருசொல்லில் அவன் என்பது முழுமுதற் கடவுளைச் சுட்டும் பெயரளவாய் நின்றது. ஒன்றோ டொன்று ஒவ்வாச் சமயத்தினரெல்லாரும் முழுமுதற் கடவுளைச் சுட்டுமிடத்துப் பொதுப்பட 'அவன்' என்று வழங்குதலின் அப் பொதுப்பெயரைப் பின்னும், அன்புருவாய் விளங்கும் அம் முதல்வனியல்பைச் சிறந்தெடுத்து வழங்கும் சைவசமயத்திற்கே உரிய 'சிவன்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரை அதன் முன்னும் வைத்துக் கூறினர்.

இறைவன் தம் நினைவினுள் நினைவாய் முனைத்து விளங்கும் முறைமையினை இடைவிடாது கண்டுகொண் டிருக்கும் அடியார் கள் அக்காட்சியினை விட்டு வேறொன்றைக் காண்டலும் வேறொன்றைச் செய்தலும் மாட்டாராகலின், அவர் அவனருள் ஏவுமாறுநின்றே ஒன்றனைச் செய்யுமாட்டுவீர்; ஆதலால் அவன் திருவடியை வணங்குஞ் செயலும் அவர்க்கு அவனருள் ஏவுமாறு பற்றியே நிகழப்பெறு மென்பதுபற்றி 'அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி' என்றார். இவ்வுண்மை **சிவஞான சித்தியாரிலும்,**

"எவ்விடத்தும் இறையடியை யின்றியமைந் தொன்றை
யறிந்தியற்றி யிடாவுயிர்கள் ஈசன் றானுஞ்
செவ்வியின் உளம்புகுந்து செய்தியெலாம் உணர்ந்து
சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன்
இவ்வுயிர்கள் தோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்றா
இவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கும்
இவ்வுயிர்போல் நின்றிடுவன் ஆதலால்நாம்
அரனடியை அகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே"

என்று நன்கெடுத்து விளக்கப்பட்டது.

சிவபிரானது பழைய முறையினை நினைந்து அதனை உரைப் பார்க்கு அவர் முற்பிறவிகளிற் றொகுத்த ஊழ்வினைப் பொதி வரவரக் குறைந்து இல்லையாய்ப் போதலின் 'சிவபுராணந் தன்னை, முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் என்றார். முற் செய்த ஊழ்வினை நினைவைப் பற்றிக்கொண்டு அதன் வாயி லாகவே புறத்தே செயலினும் வெளிப்படா நிற்கும்; மற்று உயிரின் நினைவு ஊழ்வினை ஏறுதற்கு இடங்கொடாமல் சிவ பிரானருள் ஏறி நிற்றற்கு இடஞ்செய்து போதருமாயின், அவ்

வருளால் உந்தப்பட்டு அந்நினைவு புறத்தே ஒரு செயலினைப் புரியும் வழியும் அஃது ஊழ்வினைப் பயனான செயலினைப் புரியாமல் அருட்பயனான தொன்றனையே புரியும், இவ்வாறு உயிரின் நினைவும் செயலும் நடைபெறுங்கால் ஊழ்வினை வந்துபற்றுதற்குச் சிறிதும் வாயிலின்மையின் அதன் வலிவரவர நுணுகிப் போகும் என்க.

முந்தை – முன்; இப்பொருட்டாதல் "வெந்தடி பொருந்தி முந்தை நிற்பின்" என்னும் புறப்பாட் டுரையிற் காண்க. *

ஓய - நுணுக, அதாவது தன்வலிதேய என்பது; "ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய், ஆவயினான்கும் உள்ள தன் நுணுக்கம்" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். †

கண்ணுதலான் றன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர் [யாம்
பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்.

கண்ணுதலான் - நெற்றிக் கண்ணுடைய இறைவன், தன் கருணைக் கண் காட்ட வந்து எய்தி - தனது அருட் கண்காட்ட அவன் திரு முன்பு வந்து அடைந்து, எண்ணுதற்கு எட்டா - நினைவிற்கும் எட்டாத, எழில் ஆர் கழல் இறைஞ்சி–எழுச்சி பொருந்திய திருவடிகளை வணங்கி, விண் நிறைந்து மண் நிறைந்து மிக்காய் - வானுலகு அளவும் நிறைந்து மண்ணுலகு அளவும் நிறைந்து இவற்றிற்கு அப்பாலுமாய் நிறைந்தவனே, விளங்கு ஒளியாய் - புலப்பட்டுத் தோன்றும் ஒளிவடிவினனே, எண் இறந்து எல்லை இலாதானே - எண்ணிக்கையின் அளவினையும் கடந்து வரம்பு இன்றி விரிந்தவனே, நின் பெரும் சீர் - நினது பெரும் புகழினை, பொல்லா வினையேன்—தீவினையுடையயான், புகழும் ஆறு ஒன்று அறியேன் - புகழ்ந்து உரைக்கும் வகை ஒன்றனை அறியாதவனாயிருக்கின்றேன் என்றவாறு.

நுதற்கண்ணன் என்று நிற்கற்பாலன 'கண்ணுதலான்' என மாறிநின்றன; இங்ஙனம் வருதல் "மருவின் றொகுதி மயங்கியன் மொழியும், உரியவையுளவே புணர்நிலைச்சுட்டே" என்னுந் தொல்காப்பியப் புணரியற் சூத்திரத்தில் 'இலக்கணத் தோடு பொருந்திய மரு' வென்று அமைக்கப்படும் என்பர்

* புறநானூறு, 10. † தொல்காப்பியம், உரிச்சொல்லியல், 32.

நச்சினார்க்கினியர். இறைவன் அருளையே கண்ணாக உடையனாத லானும், அது நெற்றிற்கு நேரே புருவத்திடைவெளியி லுள தென்று அறிவுநூல்கள் நுவலுதலானும் கண்ணுதலான் என்பது அவற்குப் பெயராயிற்று. எல்லா மாந்தர்க்கும் புருவத்தின் இடையே மூளையின் அகத்தே நடுவில் இவ்வருட்கண் அமைந்திருக்கின்றனதென இக்காலத்து **உடம்பு நூல்** வல்லாருங் கூறுவர். ஆசிரியர் **திருமூலநாயனாரும்,**

"நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடு மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரம னிருந்திடஞ்
சிற்றம் பலமென்று தேர்ந்துகொண் டேனே" என்று

அருளிச்செய்தமை காண்க.

மக்களிடத் தமைந்த இவ்வருட்கண் அவரைப்பற்றிய மல மாசினால் அவர் அதனாற் பெரும்பயன் பெறுதற்கு ஆகாவாறாய் நிற்க. இயற்கையாகவே மலமாசு நீங்கி விளங்கும் முதல்வன் மாட்டு இஃது என்றுந் திறந்தபடியாய்த் திகழா நிற்குமென்று உணர்ந்து கொள்க. இத்தன்மைத்தாகிய அவனது அருட்கண் காட்ட மக்களிடத்தமைந்த அகக்கண்ணும் விளங்கப்பெறும். அதனாலன்றோ அடிகள் தாம் பெரியதோர் அரசச் செல்வத் தினின்றும் விடுபட்டுவந்து, குருந்த மர நீழலில் குருவடிவு கொண்டு வைகிய முதல்வன் றிருவடிகளைத் தாம் வணங்கப் பெற்ற பேற்றினை ஈண்டுக்குறிப்பிடுவாராயினர்.

'எழில்' என்பதற்குப் **பரிமேலழகியார்** 'எழுச்சி' என்று பொருளுரைப்பர்.* அழகு என்று பொருளுரைப்பினுமாம்.

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்

புல் ஆகி - புல்லாகியும், பூடு ஆய் - பல்வகைப் பூண்டுகளாகியும். புழு ஆய் - புழுவாகியும், மரம் ஆகி - பலதிற மரங்களாகியும், பல் விருகமாகி—பல மிருகங்களாகியும், பறவையாய் - பல்வகைப் பறவைகளாகியும், பாம்பு ஆகி, பாம்புக

* **திருக்குறள், 41, 7.**

ளாகியும், கல் ஆய் - கற்பாறைகளின் உள்ளாகியும், மனிதராய்—மக்களாகியும், பேய் ஆய் - பேய்களாகியும், கணங்கள் ஆய் - பூதக் கூட்டங்களாகியும், வல் அசுரர் ஆகி - வலிய அரக்கராகியும், முனிவர் ஆய் - தவத்தோர் ஆகியும், தேவர் ஆய் - வானவர் ஆகியும், செல்லாநின்ற - படைக்கப்பட்டு வராநின்ற, இத்தாவர சங்கமத்துள் - அசையாப்பொருளும் அசையும் பொருளுமாகிய இவற்றுள், எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன் எம்பெருமான் - எம்பெருமானே யான் எல்லாப் பிறவிகளிலும் பிறந்து இளைப்படைந்தேன் என்றவாறு.

ஈண்டுக் கூறப்பட்ட உயிர்களின் தோற்றவரிசை செய்யுளாகலின் முன்பின்னாகப் பிறழவைத்தாராயினும், உரையுள் அவை தோன்றும் முறையே வைத்து உரைக்கற்பாற்று. எல்லா உயிர்ப்பொருள்களும் தாம் இருந்த இடத்தை விட்டுப் பெயராத நிலையியற் பொருள்களாகிய தாவரமும், தாம் இருந்த இடத்தை விட்டுப் பெயரும் இயங்கியற்பொருள்களாகிய சங்கமமும் என இருகூற்றுள் அடங்கும். தாவரவகையுள் கல் புல் பூடு மரம் என்னும் நான்கும், சங்கம வகையில் புழு பாம்பு பறவை பல் விருகம் மனிதர் அசுரர் முனிவர் பேய் கணங்கள் தேவர் என்னும் பத்தும் அடங்குவனவாம். தாவரவகையுள் முதல் நின்ற கல் என்பது கற்பாறை அல்லது மலை. இந்நிலவுலகத்திற் புற்பூண்டுகளுந் தோன்றுதற்கு முன் எல்லா உயிர்களும் மலைகளின் அணுக்களிற் பிலப்படாது கிடந்து பின் உடம்புகள் பெறுதற்கு ஏற்ற தகுதிவந்த காலத்தே அவற்றினின்றும் முதலிற் புற்களாயும் அதன்பிற் பூண்டுகளாயும் அதன்பின் மரங்களாயும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றுவவாயின. இவ்வாறு நிலையிற் பொருள்களாய்ப் பிறந்து அவற்றின்கண் இருந்து அறிவு சிறிது விளங்கிப், பின்னும் மேற்பட்ட அறிவு விளங்குதற்கு ஏற்ற தகுதிப்பாடு வந்த வளவானே அதற்குரிய உயிர்கள் இயங்கியற் பொருள்களில் ஈரறிவுயிர்களான புழுக்களாயும், மூவறிவுயிர்களான சிதல் எறும்புகளாயும், நாலறிவுயிர்களான நண்டு தும்பிகளாயும், ஐந்தறிவுயிர்களான பாம்பு பறவை பல் விருகங்களாயும், ஆறறிவுடைய மனிதர் அசுரர்களாயும், ஆறறிவின் மேற்பட்ட அறிவுடைய முனிவர் பேய் கணங்கள் தேவர்களாயும் பிறவி எடுக்கும் என்பது உணர்த்தினராயிற்று. உயிர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்பப் படிப்படியே அவ்வறிவு வளர்ச்சிக்கு இடந்தரும் உயர்ந்த உடம்புகளும் வராநிற்குமென்பது இதனாற் பெறப்பட்டது.

கல் என்பது உயிர்கள் உடம்பெடுத்தற்கு முன் புலப்படாது கிடத்தற்கு இடமாயிருத்தல் பற்றி அதனையும் ஒரு பிறவிபோல் வைத்துக் கூறினர். இதற்கு இவ்வாறன்றி, மலைகள் உயிருடையன வென்றும் அவை பறக்கும் இயல்பினவாயிருந்தமையால் அவற்றின் சிறகை அரிந்து இந்திரன் அவற்றை ஒரு நிலையிலிருக்கவைத்தன னென்றும் கூறுங் கதைபற்றி அவற்றையும் ஒரு பிறவியாக வெடுத்துக் கூறினர் என்பாரும் உளர். உயிரும் அதுபற்றிவரும் உறுப்பு வளர்ச்சியும் மலைகள் உடையன வென்பது இக்காலத்து இயற்கைப் பொருள்நூலாராய்ச்சிகளால் ஒரு சிறிதும் பெறப்படாமையின் அது கொள்ளற்பாலதன் றென்க.

மிருகம் என்னும் வடசொல் தமிழில் விருகம் எனத் திரிந்தது.

'பேய்' நுண்ணுடம்பில் நிற்கும் ஒருவகை உயிர். இது கண்டார்க்கு அச்சத்தைத் தருதலின் அப்பெயர் பெற்றது; பேம்—அச்சம்.

'கணம்' இதுவும் நுண்ணுடம்பில் நிற்கும் மற்றொரு வகை உயிர்; இதனைப் பாரிடம் என்பர் தமிழ்நூலார்.

அசுரர்—சுரர்க்குமாறுன அரக்கர்; சுரர்—தேவர்.

தாவரம்—நிற்பன; ஸ்தாவரம் என்னும் வடசொற் றிரிந்தது.

சங்கமம்—அசைவன; ஜங்கமம் என்னும் வடசொற் றிரிந்தது.

மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
35 **ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே.**

மெய்யே உன் பொன் அடிகள் கண்டு இன்று வீடு உற்றேன் - உண்மையாகவே உன் அழகிய திருவடிகளைக் காணப்பெற்று இன்றைக்கு விடுபேற்றின்பத்தினை அடைந்தேன்; உய்ய - யான் பிழைக்கும்பொருட்டு, என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா - என் உள்ளத்தினுள்ளே ஓம் என்னும் பிரணவ வுருவாய் நின்ற மெய்யனே, விமலா—மாசற்றவனே, விடைப்பாகா - ஏறு ஊர்ந்தவனே, வேதங்கள் ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே - ஆரிய மறைகள் தலைவனே என்று அழைப்பவும் மேல் உயர்ந்தும் கீழ் ஆழ்ந்தும் அவற்றிற்கு எட்டாமல் அகன்று நுண்ணியனாய் இருப்பவனே என்றவாறு.

ஓங்காரம் என்பது எல்லா எழுத்தொலிகட்கும் முதலாய் அகத்தும் புறத்தும் இயற்கையாய் ஒலிக்கும் ஓசை; ஒருவர் தமது காதைக் கையால் அடைத்து நோக்கும் வழி அதன் அகத்தே அஃது ஓவென்று இரைதலையும், புறத்தே கடலினும் அஃது அங்ஙனமே இசைத்தலையும் காணலாம். செயற்கையாக எழும் ஏனை ஓசைகளையெல்லாம் அடக்கி, உட்குடைவாக எப் பொருளைக் காதில்வைத்துக் கேட்பினும் இவ் ஓகார ஓசை இயற்கையாக ஒலித்தல் கேட்கப்படும். உலகம் எங்கணும் ஓவாது ஒலிக்கும் இவ்வோசையினால் உந்தப்பட்டே உலகங்களும் உலகத்துள்ள பல்வகை யுடம்புகளும் இயங்குகின்றன. இவ் வோசையானது படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத் தொழில்களையும் இயற்றவல்ல தொன்றும். ஓசை இயங்கும் முறையாலும் இயக்கப்படும் முறையாலும் அணுக்களைக் கூட்டு தலும் கூட்டி நிலைப்பித்தலும் கூட்டியவற்றைப் பிரித்தலும் செய்துபோதருதலை, இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருள்நூலார் ஆராய்ந்து விளக்கியிருத்தலின் இவ் ஓகார வொலி உலகங்களை யும் உடம்புகளையுந் தோற்றுவித்தும் நிலைப்பித்தும் அழிப்பித் தும் நடைபெறுதல் மறுக்கப்படாத உண்மையாம். இவ் ஓகார வொலியைப் பகுத்துக் காணுமிடத்து அஃது அ உ ம் என்னும் மூன்றொலிகளாய்ப் பிரியும். இவற்றுள் அகாரவொலி எல்லாச் செயற்கை யொலிகட்கும் முதற்பிறந்து படைத்தற்றொழிலைப் புரிவதாம்; உகாரவொலி அதன்பின்னே தோன்றிச் சிறிது நேரம் நிற்பதாகலின் அது படைக்கப்பட்ட பொருள்களைத் தத்தங்கால எல்லையளவும் நிலைபெறச்செய்யும்; மகாரவொலி இதழிரண்டும் பொருந்தி முடிவதாகலின் அஃது அங்ஙனம் நிலை பெற்ற பொருள்களை அழிந்துபோகச் செய்யும். இவ்வாறு இம் மூன்றொலிகளையும், இம்மூன்றொலிகளாற் செய்யப்படும் முத் தொழில்களையும் அடக்கி நிற்கும் இயற்கை ஓசையாயிருத்தலின் ஓங்காரம் எவற்றினுஞ் சிறப்புடைத்தாம்.

இனி, இவ் ஓகாரவொலி அசுத்தமாயையிற் பிறக்கும் ஏனை முப்பது தத்துவங்களும் போல்வதன்று. அசுத்தமாயா தத்துவங் களுள் ஒன்று மற்றொன்றாய்த் திரியும். பொன் பணியாகவும் மண் குடமாகவும் திரியுமாறுபோல ஓகார வொலி வேறொரு பருப்பொருளாகத் திரிதலைக் கண்டிலம் ஆகலானும், அஃதெப் போதும் நுண்பொருளாய் ஏனை அசுத்தமாய தத்துவங்களைத் திரிபுபடுத்துங் காரணமேயாமென்பது பெற்றும். அல்லதூஉம், தானொன்றாய்த் திரிவது வேறொன்றனைத் திரிபுபடுத்தும் நுண்

ணிய காரணப் பொருளாய் நில்லாது; என்னை? தான் ஒன்ருய்த் திரியுங்கால் தன்னை அங்ஙனம் திரித்தற்கு மற்ருெரு நுண் பொருளின் உதவியை அவாவி நிற்குமாகலின் என்க. அற்றேல், ஓகாரவொலி இடைவெளியில் இயங்கக் காண்டலானும், ஓசை யெல்லாம் விசும்பிற்குரிய ஒரு பண்பென்று நூல்கள் கூறுதலா னும் இதனை விசும்பினின்று பிறப்பதென்று கூறுதலே பொருத்த மாமெனின்; அற்றன்று, எழுத்துக்களோடு கூடிப் பொருளை அறிவுறுக்கும் ஒலியும், எழுத்துக்களோடு விரவாமலும் பொருளை அறிவியாமலும் நிகழும் ஒலியும் என ஓசைதான் இரு வகைத்து. அவற்றுள், எழுத்துக்களோடு விரவிப் பொருளறி வுறுக்கும் ஒலிகளே விந்துதத்துவத்திற்கு உரியனவென்றும், எழுத்துக்களோடு விரவாத வெற்ருெலியே விசும்பிற்கு உரிய தென்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும். எழுத்துக்க ளோடு விரவாத ஒலிகள் யாவையோவெனின், பல்லி முற்கந் தெரிக்கும் ஒலியும் இதழை மடித்துவிடும் சீழ்க்கை யொலியும் போல்வன வெல்லாம் எழுத்தியல் நிரம்பா ஒலிகளாமென்று உணர்ந்துகொள்க. எழுத்துக்களான் ஆக்கப்பட்டுப் பொருள் அறிவுறுக்கும் ஒலிகளே விந்துமாயையிற் பிறப்பனவாமென்றும், எழுத்தோடுகூடா ஏனை ஒலிகள் அசுத்தமாயா காரியமானி பூதா காயத்திற்ருேன்றுவனவா மென்றும் **பௌட்கராகமமும்** இவற்றின் வேற்றுமையினை நன்கு தெரித்தோதும்.

இனி, இவ்வெழுத்தொலிகள் விந்துதத்துவத்தின்கட் பிறப் பனவென்றல் யாங்ஙனம், விந்து பொறிகளுக்குப் புலனுகாத மிக நுண்ணிய பொருளன்ருே வெனின்; அற்றன்று, விந்து காரியப்படாமல் வெறுமுதலாய் நிற்குங்கான்மட்டும் நம்ம னோர்க்குச் சிறிதும் புலப்படாதநிலையில் நிற்குமேயல்லாமல், அஃது உயிர்கட்குப் பயன்படுமாறு காரியப்படுத்தப்படுங்கால் நமக்குப் புலப்படும்படியாகவே நடைபெறும். இனி அது நமக்குப் புலப்படுமாறு இரண்டேயாம்; அவை ஒளி வடிவும் ஒலிவடிவும் ஆகும். விந்துவின் ஒளிவடிவு மின்னலிற்ருேன்றிக் கட்புலனுய்வரும், அதன் ஒலி வடிவு எழுத்தொலிகளிற் ருேன்றிச் செவிப்புலனுய்வரும். விந்துவின் ஒளியும் ஒலியும் பூதாகாயத்தை ஒரு பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு அதன்பாற் ருேன்றுதல்பற்றி அவை யிரண்டும் பூதாகாயத்தின் பண்புகள் என்று உரைத்தல் அமையாது. மின்னொளி சில கம்பிகளையும், வேறுசில பருப்பொருள்களையும் பற்றிக்கொண்டு விளங்கினும், அஃது அப்பருப்பொருள்களின் வேருயினுற்போல, அதன் ஒளியும்

ஒலியும் பூதாகாயத்தை ஒருவாயிலாகக்கொண்டு தோன்றினும் அஃது அவற்றின்வேறேயாமென்பது துணியப்படும். படவே, ஒளியாகிய மின்னும் ஒலியாகிய எழுத்தும் காரியப்பொருள்களாயிருத்தலின் அவை தமக்கு முதலான ஒரு காரணத்தை அவாவியே நிற்கும்; அக்காரணந்தான் யாதோ வெனின் அதுவே விந்துவென்று முடிக்கப்படும்; இவ்வாற்றால் விந்து காரண நிலையில் மிக நுண்ணிதாய் நம்மனோர்க்குப் புலப்படாதாயினும் அது தன் காரிய நிலையில் மின்னுயும் எழுத்தாயும் புலப்பட்டே நிற்குமென்று உணர்ந்துகொள்க.

இனி, இறைவனது சத்தி அளவிடப்படாத நுண்மையும் ஆற்றலும் வாய்ந்ததாகலின் அஃது இவ்வுலகங்களுக்கு முதலான அசுத்தமாயையை நேரே சென்றியைந்து இயக்குமாயின் இஃது அதன் வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாமையின் இவ்வுலகங்கள் தோன்றுவாம். அதுபற்றி அச்சத்தி நுண்பொருளியல்பில் ஒருவாற்றால், தன்னேடொத்தும், பருப்பொருளியல்பில் ஒருவாற்றால் அசுத்தமாயையோடொத்தும் நடுநிகர்த்ததாய் நிற்கும் சுத்தமாயை யெனப்படும் விந்துசத்தியோடுதான் நேரே இயைந்து நின்று தனது வேகத்தை அதன்வாயிலால் அசுத்த மாயை தாங்குமளவாக வைத்துத் தணிவுபடுத்திப், பின்னர் அவ்வசுத்தமாயையை இயக்கி இவ்வுலகங்களையும் இவ்வுலகத்துப் பல்பொருள்களையுந் தோற்றுவியாநிற்கும். எனவே, சிவசத்தி நேரேசென்று இயைந்துநிற்குமிடம் விந்துவென்பது பெற்றாம்.

இனிச் சிவசத்தியால் உந்தப்பட்ட விந்துமாயை சொல்லொணு இயக்கம் உடைத்தாய்ச் சுழல அதன்கணின்றும் ஒரு நாதம் உண்டாம்; அந்நாதம் அசுத்தமாயையின் அணுக்களைத் திரட்டி உலகங்களைப் படைக்கும். சிவசத்தியால் இயக்கப்பட்ட விந்து சுழிந்து இயங்குங்கால் வட்டவடிவும், அவ்வட்டவடிவினின்று தோன்றும் நாதம் வரிவடிவும் உடையவாம். இவ்விந்து நாதங்களின் சேர்க்கையே கட்புலனுகை இட்டு எழுதப்படும் வரிவடிவில் ஓ எனவும், பிள்ளையார்சுழி (உ) எனவும், வழிபடுங்குறியாக நிறுத்தப்படுங்காற் சிவலிங்கம் எனவும், ஒலி எழுத்தாகச் சொல்லப்படுங்கால் ஓங்காரம் பிரணவம் எனவும் தொன்றுதொட்டு ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. விந்துநாதச் சேர்க்கையான ஓங்காரத்திற் றனது சத்தியோடொன்றாய் நிற்குஞ் சிவம் ஆண்டு முனைத்து விளங்குதலாகிய இவ்வுண்மை தெரித்தற்பொருட்டன்றே **திருமூலநாயனர்**

"ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே ஒருமொழி
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே உருவரு
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே" என்று

அருளிச் செய்தார். **மாண்டுக்கிய உபநிடதமும்** "இந்த அழியாத பொருள் ஓங்காரத்தில் இருக்கின்றது; இதுவே எல்லாம்; இதனுடைய விளக்கமே இது; இறந்தகாலத்தும் நிகழ்காலத்தும் எதிர்காலத்தும்உள்ள இவையெல்லாம் ஓங்காரமே; முக்காலங்களையுங் கடந்து நிற்கும் அதுவுங்கூட ஓங்காரமே" என்று பகருவதாயிற்று. இம் மாண்டுக்கியோபநிடதத்திற்குக் **கௌடபாதர்** எழுதிய **காரிகையும்** "எல்லா உயிர்களின் நெஞ்சத்திலும் ஈசுவரன் ஓங்காரமாய் நிற்கின்றார்" எனப் புகலுகின்றது. **கடவல்லியுபநிடதமும்** "எல்லா மறைகளும் எந்தமொழியைக் கூறுகின்றனவோ, தபங்களெல்லாம் எந்தச் சொல்லைக் கிளக்கின்றனவோ, பிரமசரியத் தொழுகுவோர் எந்தச் சொல்லை விழைகின்றனரோ அந்தச் சொல்லைச் சுருக்கமாக **ஓம்** என்று உனக்குச் சொல்லுகின்றேன்" என்கின்றது.

இனி, **வேதாந்த சூத்திரத்திற்குச்** சங்கராசாரியர்க்கும் முன்னே பாடியவுரை வகுத்தருளிய **நீலகண்ட சிவாசாரியர்** ஓங்காரத்தின் பிரிவெழுத்துக்களாகிய அகார உகார மகாரம் எனும் மூன்றில் முதல்நின்ற அகாரம் இருக்குவேத முதன் மந்திரமாகிய "அக்நிமீளே" என்பதன் முதலிலும், இடை நின்ற உகாரம் எசுர்வேதத்தின் இடையிலுள்ள "யோநிஸ் சமுத்திரோபந்து" என்பதன் நடுவிலும், கடைநின்ற மகாரம் சாமவேதத்தின் கடையிலுள்ள "சமாநம்வரம்" என்பதன் ஈற்றிலும் நின்று மறைகளெல்லாம் ஓமென்னும் மொழியின் பொருளேயா மென்பதனை அறிவுறுத்தின என்று உரைப்பர்.

இனித் தமிழ்மறைகளுள்ளும், எல்லாம் ஓதாதுணர்ந்த **திருஞான சம்பந்தப் பெருமான்** அருளிச்செய்த முதன் மறையின் முதற் பதிகத்தின் முதலில் "தோடு" என்பதன்கண் தகர வொற்றின் மேல் ஓவென்னும் எழுத்தும், பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகிய **திருத்தொண்டர் புராணத்து** இறுதிக்கண் "உலகெலாம்" என்பதன் ஈற்றில் மகரவொற்றும் நின்று தமிழ்ப் பன்னிரு திருமுறைகளும் ஓங்காரத்தின் பாலவென்பதனை இனிதுணர்த்துதலும் குறிக்கொளற்பாற்று. 'தோடு' என்பதன்கண் ஓகாரம் தகரவொற்றின் மேனிற்றல், "ஓம் தத்ஸவிதுர்" என்னுங் காயத்திரி மந்திரத்தின்கண் ஓம் என்பதன் பின்நின்ற தகரத்தின்மேல் அஃது

ஏறிநிற்றலே உணர்த்துகின்றதென "ஓரியையுமின்றித் தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறுவாருமுளர். முருகப்பெருமானே போல் தெய்வ அருண்மகவாய்த்தோன்றி ஆரியநான்மறைகளாலுங் காணப்படாத இறைவனையும் இறைவியையும் நேரே கண்டு தமிழ்ச்செழும்பாடல்களை அருட்பொருள்வளந் துறுமத் தேன் பெருக்கெடுத்தாற்போற் பொழிந்தருளிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தாம் திருவருள் நெறியினை மக்கட்கு எடுத்துக் காட்டுதற்கு ஓர் ஒப்பற்ற கருவியாயிருந்த தமிழ்மொழி இழு மென் ஓசை வாய்ந்து அன்பருள்ளத்தை எளிதிலே குழைந்துருகச் செய்து இறைவன் திருவடிக்கட் படுக்கும் பான்மைவாய்ந்து தூய ஓங்காரவடிவமாய் நிகழுதல் கண்டு, அதனை எல்லார்க்கும் உணர்த்துவான் வேண்டி அத்தமிழ் என்னும் சொல்லின் முதல் நின்ற தகரத்தின்மேல் அவ் ஓகாரத்தை இயல்பாகவே இயைந்து நின்ற "தோடு" என்னுந் தனித்தமிழ்மொழியைத் தலைப் பெய்து திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளினரென்றே யாங்கோடும் ஓங்காரம் ஆரியம் தமிழ்முதலான எல்லாமொழிகட்கும் பொது வாயிருப்பவும் அதனைத் தமிழுக்கே உரியதென வரைந்து கூறுதல் யாங்ஙனமெனின்: ஓம் என்னும் ஒலியில் இனிய மெல்லோசையே நிறைந்திருத்தலும் வல்லோசை யில்லாமையும் சிறுமகாரும் உணர்வர்; உலகம் யாங்கணும்உள்ள மொழிகளின் ஓசை முறைகளை ஒரு சிறிது ஆய்ந்து காண்பார்க்கும் தமிழல்லாத மற்ற மொழிகளெல்லாம் உரத்த ஓசைகளும் கனைக்கும் ஒலி களும் நிரம்பி இன்னிசையிற் பழகிய செவியுடையார்க்கு வெறுப் பினைத் தோற்றுவித்தலும், தமிழ்மொழி அத்தகைய உரத்த ஓசைகளுங் கனைக்கு மொலிகளும் சிறிதுமின்றி எல்லாம் இனியமெல்லிய இயற்கை யொலிகளே நிறைந்து எல்லார்க்கும் இன்பம் பயக்கும் நீரதாய் ஓங்கார உருவினதாயிருத்திலும் தெற்றென விளங்கும். அல்லதூஉம், ஓங்காரம் தமிழிற் குரிய ஓ வடிவினதாக ஏனைமொழிகளில் எழுதப்படுதலானும், ஓசையைக் குறிக்கும் ஓசை ஒலி என்னுந் தமிழ்ச்சொற் களின்முதலில் ஓகாரம் நிற்றல்போல் ஏனைமொழிகளில் ஓசையைக் குறிக்குஞ் சொற்களில் அங்ஙனம் ஓகாரம் நிற்பக் காணாமையானும், ஓசையைக் கவரும் மக்களின் செவி யின் வடிவை உற்றுநோக்கிப் பண்டைத்தமிழர் ஓங்காரத் திற்கு வடிவு கண்டறிந்தாற்போல ஏனைமக்கள் கண்டறிந்தா ரென்பது புலப்படாமையானும், காத்தல் என்னும் பொருள் ஓம் என்பதற்கு உண்டென்பது வடமொழியிற் கூறப்படினும் காத்த

லெனப் பொருள்படும் ஓம்பு என்னும் முதனிலை தமிழின்கட் காணப்படுதல்போல் வடமொழியிற் காணப்படாமையானும் ஓங்காரம் தமிழிற்கே பண்டுதொட்ட உரிமையுடையதென்பது பெறும். இங்ஙனம் அது தமிழிற்கு உரிமையுடைத்தாதல் தெரித்தற்பொருட்டே திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமிழ் என்னும் பெயரின் முதலெழுத்தாகிய தகரத்தின்மேல் ஓகாரம் இயையப்பெற்ற 'தோடு' என்னுஞ் சொல்லை முதற்கட்பெய் துரைத்தருளு வாராயினரென்று கடைப்பிடிக்க.

இனிப் புறத்தே காணப்படும் ஓங்காரஒலியில் இறைவன் விளங்கித் தோன்றி நின்று இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் படைத்து இயக்குமாறுபோலவே, அகத்தே இவ்வுடம்பினுள்ளும் அவன் அதன்கண் முனைத்துநின்று இதன் அகக்கருவி புறக்கருவிகளை இயக்கி அதனுள்வாழும் உயிர்க்குப் பெரியதோர் உதவியைச் செய்துவருகின்றானென்பதும் அறியற்பாற்று. யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும். நமதுடம்பின் அகத்துள்ள சிறந்த உறுப்புகள் அத்துணையும் ஓகாரவடிவினவாய் இருத்தலை **உடம்புநூல்**வல்லார் எழுதிக்காட்டிய படங்களாற் கண்டு தெளியலாம். அவற்றுள் நமதுடம்பின் வளர்ச்சிக்கும் நிலைபேற்றிற்கும் இன்றியமையாக் கருவியான நெஞ்சப்பையின் வடிவமானது தாமரை முகையை யொத்து ஓங்காரவடிவமாய் அமைந்திருக்கின்றது; இந்நெஞ்சப் பையினுள்ளே காணப்படும் அசைவானது, அவ்வோகாரத்திற் பிரியும் அகரம் முதலான ஒலிகளால் நடைபெறுகின்றது; அங்கே காணப்படும் மின்னொளியானது தன்னுட் கலந்து விளங்கும் இறைவனது திருமேனியாகும். இங்ஙனம் நெஞ்சப் பையிற் காண்படும் அமைதியினையே உருவகப்படுத்தித் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே திருக்கூத்தியற்றும் முதல்வனாகவைத்து அறிவு நூல்கள் கூறுநிற்கும். நெஞ்சப்பையின் நடுவசையும் மின்னொளி இறைவனாகவும், அதன் அசைவு அவனது திருக் கூத்தாகவும், அங்குள்ள முதலெழுத்தின் ஒலி அவனது திரு வடியில் ஒலிக்கும் சிலம்பின் ஒலியாகவும், நெஞ்சப்பையின் சுற்றுவடிவு அவனைச் சூழ்ந்து விளங்கும் சுடரொளியாகவுங் கருதற்பாற்று. இவ்வியல்பு,

"ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனில்
நீங்கா எழுத்தே நிறைசுடராம்—ஆங்காரம்
அற்றார் அறிவர்அணி அம்பலத்தான் ஆடல்இது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்" என்னும் **உண்மை விளக்கச்** செய்யுளானும்,

"திருச்சிலம் போசை ஒலிவழியே சென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற
நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற"

என்னும் **திருவுந்தியார்** செய்யுளானும் இனிதறியப்படும். இனி, இந்நெஞ்சப்பையேயன்றி, நமதறிவுவிளக்கத்திற்கு நிலைக்களனாய் நிற்கும் தலையினுள் மூளையும், உண்டவுணவை ஏற்று உடம்புக்கு வேண்டும் பாலை அதனினின்று பிரித்துக் கொடுக்கும் தினிப்பையும், தினிப்பையினின்று பிரித்துக் கழிக்கப்பட்ட சக்கையை வாங்கி வெளிப்படுத்தும் மலக்குடரும் சிறுநீர்ப் பையும் எல்லாம் ஓகாரவடிவாய் அமைத்திருத்தலும். கருப் பையுள் வளருங் கருவும் முதுமைப் பருவம் வந்தபின் மக்களுடம்பிற் காணப்படுங் கூன்வடிவும் அங்ஙனமே ஓகாரவடிவிற் காணப்படுதலும் உற்றறியற்பாலனவாம்.

அற்றேல்,

"ஓங்காரம் உந்திக்கீழ் உற்றிடும் எந்நாளும்
நீங்கா வகாரமும் நீள்கண்டத் தாயிடும்
பாங்கார் நகாரம் பயினெற்றி யுற்றிடும்
விங்காகும் விந்துவும் நாதாமேல் ஆகுமே" என்னுந்

திருமந்திரத் திருப்பாட்டோடு, ஈண்டு அடிகள் கூறிய "உய்யவென் னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா" என்பது முரணுமாலெனின்; அற்றன்று, உடம்பின் தலை இடை கடை என்னும் மூன்றிடங்களினும் உள்ள மூளை நெஞ்சப்பை மலக்குடர் என்னும் மூன்றுறுப்புக்களும் ஓங்கார வடிவில் இருந்தாலும், இடையில் உள்ள நெஞ்சப்பை தலை குவிந்து அடி சிறிதுநீண்ட வட்டமாக இருத்தலின் அவ்வடிவு விந்துதத்துவம் மேற்பட்ட ஓங்காரமாயும், தலையின் கண்உள்ள மூளை முன்நெற்றியிலிருந்து கவிந்துபோய்ப் பிடரிலிருந்து மிக நீண்டு நிற்றலின் அது நாத தத்துவம் மேற்பட்ட ஓங்காரமாயும் நிற்க, உந்தியின் கீழ் உள்ள மலக்குடர் மட்டும் வரிவடிவில் எழுதப்படும் ஒவென்னும் எழுத்தைப் போல் விந்து நாதங்கள் ஒத்துப் புலப்பட்ட வடிவுடைய ஓங்கார மாதல் கண்டு, உந்திக் கீழுள்ள ஓங்காரத்தைத் திருமூலநாயனர் கூறினராகலின் அஃது ஈண்டுக் கூறியதனோடு மாறுகொள்ளா தென்க. அல்லதூஉம், உந்திக்கீழுள்ள ஓங்காரம் வரிவடிவில் எழுதப்படும் எழுத்துப் போல்வதாய் நம்மனோரால் எளிதில் அறியக் கிடத்தலானும், மல நீக்கத்தின் பொருட்டு முதற்கண் நினைக்கற்பாலதா யிருத்தலானும் அதனை

விதந்து அங்ஙனங் கூறினாராயினும், கீழ்நின்ற அதனை நீங்கிந்து அவ்வாற்றான் அதனோடு மேலெழுந்து நெஞ்சத்தின்கண் விந்து வடிவாய்த் திகழும் ஓங்காரத்தைக் கண்டு மகிழு நிலையினையும்,

"ஓமென் றெழுப்பித்தன் உத்தம நந்தியை
நாமென் றெழுப்பி நடுவெழு தீபத்தை
ஆமென் றெழுப்பியவ் வாறறி வார்கள்
மாமன்று கண்டு மகிழ்ந்திருந் தாரே" என்று வேறோதுதலின் திருமூல நாயனார்க்கு நெஞ்சத்தாமரைக்கண் ஓங்காரம் உளதென்று கோடல் உடன்பாடேயா மென்க.

இனி 'உள்ளம்' என்பதற்கு நெஞ்சம் என்னும் பொருளேயன்றி, அறிவு நிகழ்ச்சிக்கிடமான தலையினுறுப்பு என்றும் பொருள்கொள்ளக் கிடக்குமாதலால், 'அவ்வுறுப்பினுள் ஓங்காரமாய் நின்ற' எனவும் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

விமலம் என்பது வடசொல்; இதன் முதல் நின்ற வி என்னும் உபசர்க்கம் (இடைச்சொல்) இன்மைப் பொருளை யுணர்த்தும். மலம், மாசு, அழுக்கு என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள்.

விடைப்பாகா—எருதிற்கு உரியவனே, எருதின்மேல் வருவோனே. தூய வெள்ளெருது மலம் அற்ற தூய உயிர்களுக்கு அடையாளமாகும்; தூய உயிர்கட்குத் தலைவனாய் அவற்றோடு உடனாய் நின்று இன்பத்தை ஊட்டுதல் முதல்வற்கு இயல்பாதல்பற்றி அவன் எருதினை ஊர்பவன், விடையேறி, விடைப்பாகன் என்று கூறப்படுவன். இனி எல்லா உயிர்கட்குமே தலைவனாதல்பற்றி அவன் விடைப்பாகன் என்று கூறப்பட்டான் எனினும் ஆம். இருக்கு வேதத்துள்ளும் இறைவன் 'பிரஜாபதி' என்று அடுத்தடுத்துக் கூறிப்படுதல் காண்க; ப்ரஜா என்னும் வடசொல் 'படைக்கப்பட்ட உயிர்கள்' என்னும் பொருளை உணர்த்தலினாலும், அவ்விருக்கு வேதம் பிறிதோரிடத்து "இருகால் நாற்காற் பசுக்களுக்கு அதிபதி" என்று ஓதலினாலும், பசுவென்னுஞ் சொல்லும் பாசத்தினாற் கட்டப்பட்ட எல்லா உயிர்களையும் உணர்த்தலினாலும் முதல்வன் 'பசுபதி' எனவும், 'விடைப்பாகன்' எனவும் சைவசமய நூல்களில் வழங்கப் படுகின்றன னென்க.

'வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே' என ஆரிய நான்மறைகளால் இறைவனியல்பு முற்ற அறியப் படாமையின் இங்ஙனம் அருளிச்செய்தார். அவற்றால் அவன் அங்ஙனம் அறியப்படாமைக்குக் காரணம் மேலே விளக்கிப் போந்தாம்; ஆண்டுக் காண்க.

வெய்யாய் தணியாய் இயமான னும்விமலா
பொய்யாயின வெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கு நல்லறிவே.

வெய்யாய் - வெம்மை யுடையோனே, விந்து தத்துவத்தின் வாயிலாய்த் தியின்கண் முனைத்துத் தோன்றும் இறைவனியல்பு வெப்பம் உடையதா யிருத்தலின் இங்ஙனம் கூறினர்.

தணியாய் - குளிர்ச்சி யுடையோனே, நாததத்துவத்தின் வாயிலாய் நீரின்கண் முனைத்துத் தோன்றுஞ் சிவசத்தியின் இயல்பு தட்பம் உடையதா யிருத்தலின் இங்ஙனம் அருளினர். தண், தட்பம்—குளிர்ச்சி.

இயமானன் ஆம் விமலா - வேள்வி வேட்போன் உள்விளங்கும் தூயோனே. 'யஜமாந:' என்னும் வடசொல் வேள்வி இயற்றும் அல்லது இயற்றுவிக்கும் தலைவனை உணர்த்துவது.

தலைமைபற்றி வேள்வி வேட்போன்மாட்டு இறைவன் விளங்குவான் என்று கூறினமையால், அவனைப்போன்ற எல்லா உயிர்களுள்ளும் முதல்வன் இருப்பான் என்பது தானே பெறப்படும்; என்னை?

"ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொல் உள்பொரு ளொழியத்
தெரிபுவேறு கிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும்
உயர்திணை மருங்கினும் அஃறிணை மருங்கினும்" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா ராகலின் *பிற மரங்களும் உளவேனுங் 'கமுகந் தோட்டம்' என்று தலைமை பற்றிக் கமுகின்மேல் வைத்து வழங்குதல்போல என்க.

எல்லா உயிரினுள்ளும் இறைவன் விளங்குதல் பற்றி அடிகள் இங்ஙனங் கூறிய கருத்தறியாது, முதல்வனே உயிர்களாயினன் என்னும் ஏகான்ம வாதத்திற்கு இதனை எடுத்துக்காட்டுவாரும் உளர். எல்லா முதன்மையும் ஆற்றலு முடைய இறைவன் அவையில்லா உயிர்களாதல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாமையானும், "அறிவாய் உள்ள ஈசனும் அறியாமையோடு கூடிய அநீசனுமான இருவரும் பிறவாதவர்" என்று **சுவேதா சுவதரோபநிடதம்** சிவான்ம பரமான்ம வேறுபாடு நன்கு தெரித்தோதலானும், உயிரினும் உயிரில் பொருளினும் இறைவன் புணர்ந்து

* **தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், 49-ஆம் சூத்திரம்.**

நிற்பனே யல்லாமல் தானே அவைகளாய்த் திரியா னென்பது புலப்பட "நிலன் நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன், புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்" என்று அடிகள் பிறண்டுங் கிளந்து கூறுதலானும் அவ்வாறு ஏகான்ம வாதம் ஏற்றுவார் உரை ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

பொய் ஆயின எல்லாம் போய் அகலவந்து அருளி — பொய் யான நினைவுஞ் சொல்லும் செயலும் எல்லாம் போய் நீங்கக் குருவடிவில் வந்து அருள்செய்து, மெய் ஞானம் ஆகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே - உண்மையறிவாகி ஒளி பிறழுகின்ற உண்மை ஒளியே.

'பொய்' என்பது பொந்து எனப் பொருள்படும்; அதாவது வெளியே ஒருபொருள்போற் றோன்றி உள்ளே வெறும்புரையாய் இருப்பது; இங்ஙனமே ஒருவர் நினைவுஞ் சொல்லுஞ் செயலும் ஆராய்ந்து காண்பார்க்கு உள்ளீடு இல்லாதனவாய்ப் புலப்படு மாயின் அவை பொய்யென்று சொல்லப்படும். உள்ளீடு இல்லாப் புரை பயன்படாமை போலப் பொய்யான நினைவு சொற் செயல் களும் பயன்படாமையேயன்றித் தீவினையையும் பயப்பனவாம். இனிப் பரிமேலழகியார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் கருத்துப் பற்றி "நன்மை பயவாத நிகழாதது கூறலும், தீங்கு பயக்கும் நிகழ்ந்தது கூறலும் பொய்ம்மை" என உரைப்பர்.* நன்மை பயவாதது உண்மையேயாயினும் பயன்படாமையின் அஃது உள்ளீடு இல்லாததேயாம்; நன்மைபயப்பது உண்மையன் றாயினும் அது பயன்படுதலின் அஃது உள்ளீடு உடையதேயாம். நாயனார் *"பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்குமெனின்" என்பதிற் புரை யென்னுஞ் சொல்லையும் உடம் பொடு புணர்த்து ஓதினராகலின், பொய்யென்பது பயன்படுத லாகிய உள்ளீடு இல்லாத புரையேயாமென்று உணர்ந்துகொள்க. புரை, பொய், புழை, பொந்து என்பன உட்டொளையினை யுணர்த் தும் ஒருபொருட் பெயர்கள்.

அறியாமை வழிப்பட்ட உயிர்களின் நினைவு சொற் செயல் கள் விடுபேற் றுறுதிப்பயனைத் தராமற் பொய்படுதலின், அவ் வறியாமையினை முற்றத்துறந்து அவற்றை விடுபேற்றின்கட் செலுத்தும் உண்மை யறிவொளியாய்த் தோன்றி இறைவன் தமக்கு அருள்வழங்கிய பான்மையினைக் கூறினார்.

மிளிர்தல்—பிறழ்தல்; மிகுந்த ஒளி விளங்குங்கால் அது பிறழ்வதுபோற் றோன்றலின் அங்ஙனம் உரைத்தார்.

---

* திருக்குறள், வாய்மை-2.

'சுடர்' ஒளியினை யுணர்த்தல் "தெறுசுடரொண்கதிர் ஞாயிறு" என்பதன் † உரையிற் காண்க.

எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப்பெருமானே - எவ்வகையான அறிவும் இல்லாத அடியேனுக்கு இன்பத்தைத் தந்தருளிய பெருமானே.

ஞானம் பாசஞானம் பசுஞானம் பதிஞானம் என மூன்று வகைப்படும். இவற்றுட் பாசஞானமாவது ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் இவற்றின் இருப்பும் இயல்புகளும் அறிவது; பசுஞானமாவது உயிர் அம்மும்மலங்களோடு ஒன்றாய் நிற்குந் தன் இயல்பும், அவற்றின் வேறாய் நிற்கவல்ல தனது இயற்கையும் அறிவது; பதிஞானமாவது இறைவனிருப்பும் இயல்பும் உணர்ந்து அவன் திருவடியோடு தலைக்கூடிநிற்கு மாற்றினை அறிவது. இனி இவற்றிற்குச் **சிவஞான சித்தியாரில்,**

"வேதசாத் திரமிருதி புராணகலை ஞானம்
விரும்பசபை வைகரியா தித்திறங்கண் மேலா
னாதமுடி வானவெல் லாம்பாச ஞானம்
நணுகியான் மாஇவைகீழ் நாட லாலே
காதலினால் நான்பிரம மென்னு ஞானங்
கருதுபசு ஞானம்இவ னுடலிற் கட்டுண்
டோதியுணர்ந் தொன்றொன்று உணர்ந்திடலாற் பசுவாம்
ஒன்றாகச் சிவன்இயல்பின் உணர்ந்திடுவன் காணே"

என்று ஓதியவாறே கொள்ள லும் ஒன்று.

எ ஞானம் எஞ்ஞானம் என்றாயின.

அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல் அறிவே-அறியாமையை மாயை கன்மங்களால் அகலச்செய்யும் நன்மைபயக்கும் அறிவாய் இருப்பவனே.

ந ஞானம் என்னும் வடசொற்கள் புணருங்கால் நகரத்தின் மேல் நின்ற அகரம் நிற்க ஒற்றுக்கெட்டு அகரத்தின்முன் ஞகர வொற்று மிக்கு 'அஞ்ஞானம்' என்று ஆயின; முதல் நின்ற நகர இடைச்சொல் மறுதலைப்பொருளை உணர்த்தலின், இஃது அறிவுக்கு மறுதலையான அறியாமையை உணர்த்தும். இனி இதற்கு இன்மைப் பொருள் கொண்டு அறிவு இல்லாமையே அறியாமையாம்; அறியாமை ஒருபொருளன்று எனக் கூறுவாரும் உளர். அறியாமை இல்பொருளாயின் அஃது அறிவை மறைக்குந் தன்மையுஞ் செயலும் இல்லாதாகல்வேண்டும்; மற்று அஃது

† புறநானூறு 4.

எல்லா உயிர்களின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை மறைக்குந் தன்மையுந் தொழிலும் உடையதாதல் கண்கூடாய் அறியக் கிடத்தலின் அஃதோர் உள்பொருளேயா மென்று அறிக. அஞ்ஞானம், அவித்தை ஆணவம் அறியாமை என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

இனி அஞ்ஞானந்தன்னை அகற்றும் என்னுமல் அகல்விக்கும் என்றமையால், உயிர்களைப் பற்றிய அறியாமைக்கறையை இறைவன் நீக்குகின்றுழி மாயையைக் காரியப்படுத்தி உடம்பையுங் கருவிகளையும் உலகங்களையும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களையுங் கொடுத்து, அவை தம்மால் இருவினைகளை யெழுப்பி இவ்விரண்டாலும் அதனை நீக்குவானென்பது பெற்றும்.

நல் அறிவு—நன்மையைத் தரும் அறிவு. “வால் அறிவன்” என்று திருவள்ளுவநாயனார் ஓதுதலின்,* இறைவனறிவுக்கு நன்மையாவது இயல்பாகவே தூயதாய் நிற்றலென் றுரைத்தலுமாம்.

ஆக்கம் அளவிறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருடருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பில்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்.

ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய் - ஆக்கப்படுதலும் ஒருகால வரையில் நிற்றலும் முடிவும் இல்லாதோனே, அனைத்து உலகும் ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய் - எல்லா உலகங்களையும் நீ படைப்பாய் காப்பாய் அழிப்பாய் முடிவில் உயிர்கட்கு அருளையுந் தருவாய், என்னைப் போக்குவாய் - என்னைப் பல்வகைப் பிறவிகளிற் செலுத்துவாய், என்னை நின்தொழும்பில் புகுவிப்பாய் - என்னை நினது திருத்தொண்டிற் புகும்படி நின் அருளாற் செய்வாய், நாற்றத்தின் நேரியாய் - பூவின் மணம் போல் அன்பர் உள்ளத்தில் இசைந்திருப்பவனே, சேயாய் - அன்பரல்லாதார்க்கு எட்ட இருப்பவனே, நணியாய் - அன்பராயினார்க்குக் கிட்ட இருப்பவனே, மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனே - சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் அப்பாற்பட்டு

* திருக்குறள், கடவுள் வாழ்த்து, 2.

நின்ற மறைபொருளாயுள்ளவனே, கறந்தபால் கன்னலொடு நெய் கலந்தாற்போல - கறந்த பாலிலே சருக்கரையுந் தேனுங் கலந்தாற்போல, சிறந்த அடியார் சிந்தனையுள் தேன் ஊறி நின்று - சிறந்த அடியவர் உள்ளத்திலே தேன்போல் இனிமை ஊற நிலைபெறத் தங்கி, பிறந்த பிறப்பு அறுக்கும் எங்கள் பெருமான் - எடுத்த பிறவியைத் தொலைக்கும் எங்கள் பெருமானே என்றவாறு.

'ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய்' என்றது படைப்பு நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழில்களிற் பட்டுச் சுழலும் உயிர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் முதல்வனாய் அம்முத்தொழில்களைச் செய்பவன் தனக்குமேல் ஒருமுதல்வன் இன்மையாலும், முத்தொழிலிற் படுதற்கு ஏதுவான இருவினைகளும் அறியாமையும் தன்பால் இன்மையாலும் தான் அங்ஙனம் முத்தொழிலிற் படுவான் அல்லன் என்பதனை உணர்த்திற்று. உலகத்திற் பல்வகைச் சமயத்தாருந், படைக்கப்பட்டுப் பிறந்து சிலகாலம் இருந்து இறந்துபோன உயிர்கள் சிலவற்றை, அவ்வவற்றிற் காணப்பட்ட பேரறிவுச் செயல் பேராண்மைச் செயல்களைக் கண்டு மயங்கித் தெய்வங்களாக வணங்கி வருகின்றனர். முத்தொழிலிற் பட்டு மறைந்துபோன அச்சிற்றுயிர்கள் பிறவற்றின் பொருட்டு அம் முத்தொழில்களைச் செய்யமாட்டுவன அல்ல. அம்முத்தொழில் களிற் றான் படாமல் அவற்றிற்கு முதல்வனாய் நின்று எல்லா உயிர்களையும் ஈடேற்றும் இரக்கத்தால் அவற்றைச் செய்வோனே முழுமுதற் கடவுள் என்பது தெரிவித்தாராயிற்று.

ஆக்கம்—ஆக்கப்பட்டது; 'அளவு,' அங்ஙனம் ஆக்கப்பட்டது நடைபெறுங் கால அளவு; இறுதி—முடிவு.

'ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்' என்பதன்கண் இறைவன் செய்யும் ஐந்தொழில்களில் நான்கினைக் கூறினமையால், இவற்றின் இடையே நிகழும் 'மறைத்தல்' என்னுந் தொழிலும் உய்த்துணரப்படும். இவற்றுள் 'ஆக்கல்' என்பது அறியாமையிற் கட்டுண்டு கிடந்த உயிர்க்கு உடம்பைக் கொடுத்து இருவினைகளை எழச்செய்து அவ்வாற்றால் அறிவைத் தோற்றுவித்தல்; காத்தல் என்பது எடுத்த உடம்பில் நின்று இருவினைப் பயன்களை நுகரும் முகத்தால் அறிவுஎழ அறியாமை தேயச்செய்தல்; அழித்தல் என்பது இருவினை நுகர்ச்சிக்கண் உடம்பு மெலிந்து உயிர் அலுத்துப்போக மீட்டும் படைத்தற்கு முன் சிலகாலம் வரையில் இளைப்பாறச் செய்தல்; 'மறைத்தல்' என்பது பிறவிதோறுந் தொடர்புபட்டுவரும் இருவினை நுகர்ச்

சிகளை அடுத்தடுத்து மறக்கச் செய்து மேலும் மேலும் அவற்றை நுகருதற்கண் அவாவினை எழுப்புதல்; 'அருளல்', என்பது இருவினைப்பயனும் நுகர்ந் தொழித்து அறிவு கிளர்ந்து அறியாமை வலி அடங்கியபின் தனது திருவடிப் பேரின்பத்தை வழங்குதல். உயிர்கள்பொருட்டு இறைவன் செய்யும் ஐந்தொழில்களின் தன்மை இவ்வாறுதல்,

"ஏற்றஇவை அரனருளின் திருவிளையாட் டாக
இயம்புவர்கள் அணுக்கள்இடர்க் கடல்நின் றுமெடுத்தே
ஊற்றமிக அருள்புரிதல் ஏது வாக
உரைசெய்வர் ஒடுக்கம்இளைப் பொழித்தல் மற்றைத்
தோற்றமல பாகம்வரக் காத்தல் போகந்
துய்ப்பித்தல் திரோதாயி நிறுத்த லாகும்
போற்றலரும் அருள்அருளே யன்றி மற்றுப்
புகன்றவையும் அருளொழியப் புகலொ ணாதே" என்னுஞ்

சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தால் அறியப்படும். அற்றேல், **சிவஞானபோதத்தும்**, வடமொழியில் **வேதாந்த சூத்திரத்தும்** படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் தொழின் மூன்றே சொல்லப்பட்டதல்லால், மறைத்தல் அருளல் என்னும் இரண்டுங்கூட்டி ஐந்தொழில் சொல்லப்படாமை என்னையெனின்; படைத்தல் முதலாகிய மூன்றும் இறைவன்செய்தல் அம்முகத்தால் உயிர் கட்குத் தனது பேரின்பத்தை அருளுதற் பொருட்டே யாகலானும், அம்முத்தொழில்கள் நிகழும்வழி உயிர்கள் தாம் முன் நுகர்ந்த இன்ப துன்பங்களை இடையிடையே மறந்தாலன்றி மேலும் அவற்றை நுகருதற்கண் மனவெழுச்சி செல்லாமையின் ஆண்டு அம்மறதியினைப் பயத்தற்கு மறைத்தற்றொழிலும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாகலானும், மறைப்பு காத்தற் றொழிலினும் அருள் அழித்தற்றொழிலினும் அடங்குமென்று **சிவஞானமுனிவர்** அருளிச்செய்தமையானும்* முத்தொழில் கூறவே ஏனை இரண்டு தொழிலுந் தாமே பெறப்படும் என்க.

தொழும்பு, தொண்டு, அடிமை என்னுஞ் சொற்கள் ஒரே பொருளை யுணர்த்தல் **திவாகரம் பிங்கலந்தை**களான் அறிக.

ஏனையோர் உள்ளங்களிற் புலப்படாதுநிற்கும் இறைவன் அன்பருள்ளத்திற் பூவின்கண் எழும் நறுமணம்போல் விளங்கி இசைந்திருத்தலின் 'நாற்றத்தின் நேரியாய்' என்றார்; அடிகள் பின்னும் "உற்றவாக்கையில் உறுபொருள் நறுமலர் எழுதரு

---

* **சிவஞான சித்தியார், முதற்சூத்திரம் 37–ஆம் செய்யுள் உரை.**

நாற்றம்போற், பற்றலாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்" என்று கூறுதலுங் காண்க. இனி இங்ஙனமன்றி 'ஆற்றத்தின் நேரியாய்' என்று பாடம் ஓதுவாரும் உளர். அது சிறவாமை அவர் அதற்குக் கூறும் 'செம்மையாகிய நெறியை யுடையவனே' என்னும் பொருளால் அறிந்துகொள்க.

சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாதது மறைபொருளே யாதலின் அவனை 'மறையோன்' என்றார்; இனி மறையோன் என்பதற்கு வேதியன் என்றுரைப்பாரும் உளர்; அது பொருந்துமேற் கொள்க.

கன்னல்—சருக்கரை *

'நெய்' இங்கே தேன்நெய் என்னும் பொருட்டாம்; இச்சொற்கு இப்பொருள் உண்மை "நீல் நெய்தாழ்கோதை அவர் விலக்க நில்லாது" என்னும் பரிபாடல் † அடிக்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய உரையால் அறியப்படும்.

நிறங்கள்ஓர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் உருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே.

நிறங்கள் ஓர் ஐந்து உடையாய்—நிறங்கள் ஓர் ஐந்து உடையவனே. விண்ணோர்கள் ஏத்த மறைந்து இருந்தாய்-வானுலகத்து வாழும் தேவர்கள் போற்றவும் அவர்க்கு வெளிப்படாமல் மறைந்திருந்தனை, எம்பெருமான்-எம்பெருமானே, வல்வினையேன் தன்னை மறைந்திட மூடிய மாய இருளை-கொடுவினையேனது அறிவு மறையும்படி மூடின மாயஇருளை, அறம் பாவம் என்னும் அருங்

* திவாகரம். † கக-ஆம்பாடல், 124-ஆம் அடி

கயிற்றால் கட்டி-நல்வினை தீவினை என்னும் அரிய கயிற்றால் பிணித்து, புறந்தோல் போர்த்து-வெளியே தோலைப் போர்வையாக இட்டு, எங்கும் புழு அழுக்கு மூடி-எங்குமுள்ள புழுக்களும் அழுக்குகளும் தெரியாமல் மறைத்து, மலம் சோரும் ஒன்பது வாயில் குடிலை-மலம் வடியும் ஒன்பது வாயில்களையுடைய குடிசையை, மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய-கலங்கும்படி புலன்கள் ஐந்தும் மாயத்தைச் செய்ய, விலங்கு மனத்தால்-எதிர் நின்று தடுக்கும் மனத்தினால், விமலா-மாசற்றவனே, உனக்குக் கலந்த அன்பு ஆகிக் கசிந்து உள் உருகும் நலம்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி-உன்னிடத்துக் கலந்த அன்பு வளர நெகிழ்ந்து உள்ளே உருகும் நன்மை சிறிதும் இல்லாத சிறியேனுக்குக் கொடுத்து, நிலம் தன்மேல் வந்து அருளி நீள் கழல்கள் காட்டி-இந்நிலத்தின்மேலும் குருவடிவில் வந்தருள்செய்து பெருமைமிக்க திருவடிகளையும் காட்டி, நாயின் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத் தாயின் சிறந்த தயாவான தத்துவனே-நாயினும் இழிவாய்க் கிடந்த அடியேனுக்குத் தாயினுஞ் சிறந்த அருள்வடிவான மெய்யனே என்றவாறு.

'நிறங்கள் ஓர் ஐந்துடையாய், என்றது இறைவன் மண் புனல் அனல் கால் வான் என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களினும் இரண்டறக் கலந்து நிற்றலால் அவற்றிற்குரிய ஐவகை நிறங்களும் இறைவற்கு உரியனவாகச் சொல்லியவாறும் ;

மண்ணின்நிறம் பொன்மை, புனலின்நிறம் வெண்மை, அன லின்நிறம் செம்மை, காலின்நிறம் கருமை, வானின்நிறம் புகைமை ; இங்ஙனம் இவ்வைந்தும் ஐவகைநிறம் உடைய வாதல்

"மண்புனல் அனல்கால் வான்பால் வடிவு நாற்கோணமாகுந்
தண்பிறை மூன்றுகோணந் தருமறு கோணம் வட்டம்
வண்பொன்மை வெண்மைசெம்மை கறுப்பொடுதூமவன்னம்
எண்டரும் எழுத்துத்தானும் லவரய வவ்வு மாமே" என்

னுஞ் சிவஞானசித்தியார் திருவிருத்தத்தான் உணர்க. வெண்மை என்பது எல்லா நிறங்களும் ஒன்று சேர்ந்ததே யாகலின் நீருக்கு உண்மையாக வுள்ளது நீலநிறமேயாம்.

இனி 'நிறங்கள் ஓர் ஐந்துடையாய்' என்பதிற்கு

"வித்தையோ டீசர் சாதாக்கியஞ் சத்திசிவங்கள் ஐந்துஞ்
சுத்ததத்துவஞ் சிவன்றன் சுதந்திரவடிவமாகும்" என்று

சிவஞானசித்தியாரிற் கூறப்பட்டவாறு சுத்தவித்தை ஈசுரம் சாதாக்கியம் சத்தி சிவம் என்னுஞ் சுத்ததத்துவங்கள் ஐந்தி னும் இறைவன் விளங்கிநிற்றலால் அவ்வியல்புபற்றி அவன் ஐவகை வடிவினனாகவைத்து ஓதப்பட்டான் என்று கூறுத லும் ஒன்று. 'விண்ணோர்கள் ஏத்த மறைந்திருந்தாய்' என்றது தேவர்கள் தமக்குள்ள சிலசித்திகளாற் றம்மை முதல்வராகக் கருதிச் செருக்குதலான் அவர்க்கு இறைவன் புலனாகாதுநின்று அவர் செருக்கை அறுப்பனென்று கூறிய வாறும். தேவர்கள் உதவியைச் சிறிதும் வேண்டாது இறை வன் திரிபுரங்களை எளிதிலே நகைத்து எரித்துத் தொலைத் திருக்கவும், அவர் அதனை உணராமல் தாந்தாமும் அவ்வெற் றிக்கு உரியராகக் கருதித் தம்முள் இறுமாந்தமையும், அது தெரிந்து முதல்வன் இயக்க வடிவங்கொண்டு அவர்களெதி ரில் எழுந்தருளி அவர்களான் அறியப்படாது மறைந்தரு ளினமையும் கேநோபநிடதத்தின்கண் விளக்கமாகச் சொல்லப் பட்டிருத்தல் காண்க. இன்னுந் "தேவர்கள் அவனை அறி வோம் என்று ஓடியும் அவர்களாற் பற்றப்படாது அவன் அவர்களைக் கடந்துபோயினன்" என்னும் ஈசாவாசியோப நிடதவுரையும் இதனோடு ஒத்து நோக்கற்பாலதாம்.

'வல்வினையேன்தன்னை மறைந்திடமூடிய மாய இருளை' என்பதில் மாய இருள் என்பது வஞ்சனையைச் செய்யும் மாயையை உணர்த்திற்று: உடம்புக்கும் உலகங்களுக்கு மெல்லாம் முதற்பொருளாவது மாயை என்று சொல்லப் படும். மா என்னுஞ் சொல் உலகத்தின்கட் பரந்து வழங் கும் எல்லா மொழிகளினும் ஈன்றாளை உணர்த்தக் காண் கின்றேம். இது சிறுமகார்வாயில் இயற்கையாய்ப் பிறக்குங் கால் 'அம்மா' என்று ஒலிக்கும். மக்களைப் பிறப்பிக்குந் தாய் மா எனப்பட்டாற்போல, உலகங்களையும் உடம்புகளை யும் தன்கட் டோற்றுவிக்கும் முதற்பொருளும் மாயை எனப்பட்டது. இம் மா என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பிறப்பித் தல் என்னும் பொருளேயன்றி 'இறப்பித்தல்' என்னும் பொருளும் உண்டு. எது தன்னிடத்து நின்றும் ஒன்றனைத் தோற்றுவிக்கின்றதோ, அதுவே அதனைத் தன் கண் ஒடுக் கிக் கொள்வதற்கும் இடமாய் நிற்கின்றது. மண்ணினின் றுந் தோன்றிய குடம் உடைந்தவழி அம்மண்ணாய்ப் போதல் போல வென்க. மா என்பதனோடு ய் என்னும் ஒரெழுத்துச் சேர்ந்து மாய் என நிற்பின் அஃது இறத்தல் என்னும் பொரு ளைக் காட்டும். இம் மாய் என்னும் முதனிலையிற்றோன்றி எப் பொருளும் மாய்ந்து ஒடுங்குதற்கு இடமாதலின் மாயை எனப்பட்டதென்று உரைத்தலுமாம். இனி, மா என்னும் உரிச்சொல் கருமை என்னும் பொருளை யுணர்த்தலின் கரிய இருளைப்போற் பொருளுண்மை தெரியாமல் மறைக்கும் வஞ் சனை பொய் மயக்கம் முதலான பொருள்களை யுணர்த்தும் 'மாயம்' என்னுஞ் சொல் இவ்வுரிச்சொல் முதனிலையினின்று பிறந்த தொன்றாம். அன்னை என்னும் பொருளை யுணர்த்தும் மா என்னுஞ் சொல்லும், கருமை என்னும் பொருளை யுணர்த்தும் மா என்னுஞ் சொல்லும் வடிவால் ஒத்திருத் தலின், அவ்வொப்புமைபற்றி மாயம் மாயை என்னுஞ் சொற்களுக்கு வஞ்சனை பொய் மயக்கம் என்னும் பொருள் களும் வழங்கி வாலாயின. அங்ஙனமாயினும், உலகங் களுக்கும் உடம்புகளுக்கும் பிறப்பிடமாகிய பொருளை யுணர்த்தும் மாயை என்னுஞ் சொல்லும், வஞ்சனை பொய்

மயக்கம் என்னும் பொருள்களைத்தரும் மாயை மாயம் என்னுஞ் சொற்களும். வேறு வேறென்றே உணர்ந்து கொள்க. இவ்வேறுபாடு அறியாதார் மாயை என்னும் சொல் பொய் என்னும் பொருளை யுணர்த்தலின், உலகு உடம்புகளுக்கு முதற்பொருளான மாயையும் பொய் யென்று உணரற்பாற் றென்பர். முதற் பொருண் மாயை பொய்யாமென்பது வேத உபநிடதங்களில் யாண்டும் பெறப் படாமையானும், உலகுடம்புகளுக்கு முதலான அது பழைய மறைகளினும் மறைமுடிவுகளினும் பிரகிருதி என்றே வழங்கிவந்ததாகச், சுவேதாசுவதர உபநிடதத்தின்கண்மட்டும் அப்பிரகிருதி ஓரோவிடத்து 'மாயை' எனக் கூறப் படுதலானும், இச்சொல், 'தாயகம்' எனப் பொருள்பட்டு எல்லாமொழிகளுக்கும் பொதுவான 'மா' என்பதிலிருந்து பிறத்தலானும், தனித் தமிழ்மொழியாய்க் கருமை எனப் பொருள்படும் மா என்னும் உரிச்சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த 'மாயம்' 'மாயை' என்னுஞ் சொற்களோடு இதனை யும் வடிவொப்புமைபற்றி ஒன்றாய் வழங்கல் ஏலாது. அற் றேல், வஞ்சனை பொய் என்னும் பொருள்களில் மாயம் மாயை என்னுஞ் சொற்கள் வடமொழியுள்ளும் வழங்கக் காண்டுமாலெனின்; வடமொழியுள் வழங்குதல்கொண்டே அவற்றை வடசொல் என்றல் அமையாது; வடசொற்கள் பல தமிழுள் வழங்குதல்பற்றி அவற்றைத் தமிழ்ச்சொல் லென்றுரைத்தல் ஆகாமைபோலத் தமிழ்ச் சொற்கள் பல வடமொழியிற் காணப்படுதல்பற்றி அவற்றை வடசொல் லென்றலும் பொருந்தாது. அற்றாயின் 'மாயம்' 'மாயை' என்னுஞ் சொற்கள் தமிழேயாம் என்பது எற்றாற் பெறுது மெனின், அவை கருமை எனப் பொருள்படும் மா என்னுந் தமிழ் உரிச்சொல்லினடியாகப் பிறத்தலானும், அப்பொருள் படும் மா என்னும் முதனிலை வடமொழியிற் காணப்படாமை யானும் அவை தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் தேற்றமாம். அஃ தொக்குமாயினும், எல்லா மொழிக்கும் பொதுவாகிய 'மாயை' என்பதற்குப் 'பிறப்பகம்' என்னும் பொரு ளோடு, 'இறப்பகம்' என்னுந் தமிழுக்குரிய பொருளும்

கூறியவாறென்னை யெனின்; மாயை எனுஞ் சொல் எல்லா மொழிக்கும் பொதுவென்று கூறுகின்றுழியே அது தமிழுக்கும் உரியதென்பது பெறப்படுதலானும், அங்ஙனம் உரியதாகவே 'மாய்' என்னும் முதனிலைபற்றி அதற்கு 'இறப்பகம்' என்று பொருளுரைத்தலும் பொருந்துமாகலானும் அவ்வாறு கூறினுமென்க. எனவே, அறிவில்பொருள்களின் தோற்ற வொடுக்கங்கட்கு இடமாவது மாயை யென்பது பெற்றும்.

இனி, மாயையை ஈண்டு அடிகள் இருள் என்றதென்னை? இருள்போல் நின்று உயிர்களின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை மறைப்பது ஆணவமலமன்றோவெனின்; ஆணவம் இருள்போல் மறைத்தலும், மாயை ஒளிபோல் விளக்குதலும் உடையவென்பது உண்மையேயாயினும், ஆணவம் உயிர்களின் மட்டுமேயன்றி மாயையினும் ஊடுருவி நிற்றலால், மாயை அவ்வாணவத்தின் சேர்க்கையால் ஒரோவழி உயிர்களை மறைத்தலும் மயக்குதலுஞ் செய்யுமியல்பிற்றாய் நிற்கும்; இது

"நித்தமாய் அருவாய் ஏகநிலையதாய் உலகத்திற் கோர்
வித்துமாய் அசித்தாய் எங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர்
சத்தியாய்ப் புவனபோகந் தனுகரணமு முயிர்க்காய்
வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யு மன்றே"

என்னுஞ் சிவஞானசித்திச் செய்யுளிற்போந்த "வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" என்பதனால் நன்குவிளங்கும். அஃதேல், ஆணவம் உயிர்களின் அறிவுசெயல் வேட்கைகளைத் தாம் மறைப்பக் காண்டுமன்றி, மாயையையும் அங்ஙனம் மறைப்பக் கண்டிலமாலெனின், மாயையின் காரியப் பொருள்களான செம்பு இரும்பு முதலியவற்றிற் களிம்புக் துருவுமாயும், கரிவளியில் முடைநாற்றமாயும், உயிர்களின் ஊனிலும் மரஞ்செடிகொடிகளின் தசையிலும் அழுகல் நாற்றமாயும் புலப்படுவது ஆணவமலத்தின் செயலேயாம். இவ்வாறு மலத்தின்செயல் மாயையில் ஆங்காங்கு காணப்படுதலாற்றான் அஃது ஒரோவிடத்து அருவருக்கற்பாலதா யிருப்பதன்றி, அதன்செயல் முனைத்து நிக

மூாத இடங்களில் அம்மாயை தூயதாய் விரும்பத்தக்க தாகவே யிருக்கு மென்க. அற்றேல், மலத்தின் செயல் மூனாத மாயாகாரியப் பொருள்கள் யாவையோ வென்னின்; முத்துப் பவளம் நீலம் பச்சை மாணிக்கம் வைடூரியம் வைரம் கோமேதகம் புருடராகம் என்னும் ஒன்பது மணிகளும், பொன் வெள்ளி முதலியனவும், சலவை பளிங்கு முதலான கற்களும் இவற்றேடொத்தனவும் மலத்தின் செயலில்லாத தூயபொருள்களாம் என்க. எனவே, மலத்தின் சேர்க்கை யானும் செயலானும் மாயை ஒரோவொருகால் பழிக்கத் தருவதாகின்றதேயாயினும், அது தன்னியல்பில் தூயதாய், அதனுல் இறைவற்கு ஒருசத்தியாய், உயிர்களை மலத்தினின் றும் விடுவித்தற்கு இன்றியமையாக், கருவியாய், விரும்பத் தக்கதாய்த் திகழ்வதென்றே கடைப்பிடிக்க. இதுபற்றி யன்றே, சைவசித்தாந்த முதலாசிரியரான மெய்கண்டதேவ நாயனுர்

"மாயா தனு விளக்கா மற்றுள்ளங் காணுதேல்
ஆயாதாம் ஒன்றை அதுவதுவாய்—வீயாத [போற்
வன்னிதனைத் தன்னுன் மறைத்தொன்றுங் காட்டம்
றன்னைமலமன்றணை தருன்" என்று அருளிச் செய்

வாராயினர். அற்றுயினும், ஆணவமலத்தின் சேர்க்கையால் அறிவை மறைத்தலும் அருவருக்கற் பாலதாம் வாலாமை யும் ஒரோ வொருகால் அஃது உடையதாதல்பற்றி, ஈண்டுத் திருவாதவூரடிகள் மாயையினையும் மாயா காரியமாகிய உடம் பினையும் உடம்பின் அகக்கருவி புறக்கருவிகளையும் இழித் துப் பேசுவாராயினர். ஆயினுங், தீயோன் ஒருவனுல் ஏவப் பட்டுத் தீது செய்யும் பிறனொருவனை இகழ்ந்து கூறுங் கூற் றெல்லாம் காவின்றி அது செய்வானை விட்டுக் காவினுல் அதன் கண் ஏவினானையே சென்றடைதல் போல, மாயா காரியமான உடம்பையும் உலகத்துப் பொருள்களையும் பழித்துப் பேசும் மொழிகளெல்லாம் உண்மையில் அவற்றின் வாலாமைக்குக் காரணமான ஆணவமலத்தின் மேலவாகவே செல்லும்.

இனி, நல்வினை தீவினைகளைச் செய்தற்கும் அவற்றின்

பயன்களை நுகர்தற்கும் அம்முகத்தால் ஆணவமலத்தின் வலி சுருங்குதற்குமே இவ்வுடம்பு வந்தமையால், இவ்வுடம்பின் ரோற்றத்திற்கு ஏதுவாவன அறம் பாவம் என்று தெரிப்பார், 'அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டி' என்று அருளிச் செய்தார்.

'அறம்' அறு என்னும் முதனிலையிற்றோன்றி அறியாமையினையும் அது காரணமாகச் செய்யும் தீவினையினையும் அறுப்பதென்னும் பொருட்டாம்.

உயிர்களின் உடம்பிலுள்ள ஊன் அவ்வளவும் உயிர்த் துகள்களால் அமைக்கப்பட்டிருத்தலானும், அத் துகள்களினின்று கழிக்கப்படும் கழிவுகள் அத்துணையும் அழுக்குகளாயிருத்தலானும் 'எங்கும் புழுவழுக்கு மூடி' என்றார்.

'மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை' என்பதிற் சோரும் என்னுஞ் சொல் வடியும் என்று பொருள்படுதலை "அயறு சோரும் இருஞ் சென்னிய" * என்பதன் உரையிற் காண்க.

ஒன்பது வாயில் என்பன : செவிவாயில் இரண்டு, கண் இரண்டு, மூக்கின் புழை இரண்டு, வாய் ஒன்று, கருவிடும் வாயில் ஒன்று, எருவிடும் வாயில் ஒன்று.

'மலங்குதல்' கலங்குதல் என்னும் பொருட்டாதல் பிங் கலந்தையிற் காண்க.

'விலங்கும்' என்பதற்கு 'எதிரில் நின்று தடுக்கும்' என்று பொருளுரைப்பர் புறநானூற்றுரைகாரர்.†

கடை—இழிவு; "கடையரே கல்லாதவர்" ‡என்புழிப் பரிமேலழகியார் கடையர் 'இழிந்தார்' என்று பொருளுரைத்தார்.

மாய இருளைக் கயிற்றாற் கட்டித் தோல் போர்த்துப் புழு அழுக்கு மூடிச் செய்த குடிலைச் சிறியேற்கு நல்கி என இயைக்க; இங்ஙனம் இயைக்குங்கால் செய்த என்னும் ஒரு சொல் வருவிக்கப்படும்.

இறைவன் உயிர்கட்கு உடம்பைத் தந்தது ஆணவ மலத்தின் சேர்க்கையை ஒழித்தற் பொருட்டேயாம். இக்

*புறநானூறு, ௨௨. †புறநானூறு, ௨௯௦. ‡திருக்குறள், ௪௦, ௫.

கருத்தறியாது உடம்பையும் அதன் கண் அமைந்த ஐம்புல இன்பங்களையுமே பெரிதெண்ணி நடந்தால், உடம்பு மலம் வடியும் வாலாமையுடைமையாலும் ஐம்புல நுகர்ச்சிகள் இன்பந்தருவன போற்றோன்றினும் அவ்வின்பம் நிலையுதலின்றி விரைவில் மறைந்துபோகப் பின்னர்த் துன்பத்தையும் வருவித்தலாலும் அவையிரண்டும் தம்மைத் தந்த முதல்வன் திருவடிப் பேற்றிற்குப் பயன்படாத வழி இழிக்கற்பாலனவேயென்பது ஈண்டுத்தெளிவித்தாராயிற்று. 'தேவரீர்தந்த உடம்பாகிய கருவியைப் பயன்படுத்துமாறறியாது அக்கருவியின் வழிச்சென்று மயங்குவேனுக்கு அம்மயக்கந் தீர்த்தற்பொருட்டு இந்நிலத்தின் மேற் குருவடிவிற் போந்து கடவுளரானுங் காண்டற்கரிய திருவடிகளைக் காட்டி அடியேனை ஆண்டருளிய தேவரீர் பேரருட்டிறம் இருந்தவாறென்னே!' என்பது இவ்வடிகளின் கருத்தாகக் கொள்க.

'மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்,

பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமுந் துன்பமும இல்லானே உள்ளானே

அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்த நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்
[கருத்தின்

நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்கும் எங்காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய்நின்ற [வாய்
தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என்சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணாரமுதே உடையானே.

மாசு அற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே—களங்கம் இல்லாத ஒளி விரிந்தமலரின் ஒளியே, தேசனே—குருவே, தேன் ஆர் அமுதே—இனிமை நிறைந்த அமுதமே, சிவ புரனே—கைலை நாட்டிற்கு உரியவனே, பாசம் ஆம் பற்று அறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே—மும்மலப் பிடிப்பை அறுத்து என் அறிவை வளர்க்கும் மேலோனே, நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம் கெடப் பேராது நின்ற பெரும் கருணைப் பேர் ஆறே—அன்போடு அருளுஞ் செய்து நெஞ்சிலிருந்த பொய்கெட அந்நெஞ்சைவிட்டு அகலாது நிலையாய் நின்ற பேர் அருள் வெள்ளம் நிறைந்த பெரிய யாறே, ஆரா அமுதே—தெவிட்டாத அமிழ்தமே, அளவு இலாப் பெம்மானே—அளப்படாத இயல்பினையுடைய பெருமானே, ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே—ஆராயாதவர் உள்ளத்தின் கண் வெளிப்படாது மறையும் அறிவொளிவடிவினனே, நீராய் உருக்கி என் ஆர் உயிராய் நின்றானே—நீராக என் நெஞ்சை உருகச்செய்து எனது அரிய உயிராய் நின்றவனே, இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே—இன்பமும் துன்பமுமாகிய இரண்டும் இல்லாதவனே அவையிரண்டும் உள்ளவனே, அன்பருக்கு அன்பனே—அன்பராயினர்க்கு அன்பனாய் உள்ளவனே, யாவையுமாய் அல்லையும் ஆம் சோதியனே—எல்லாப் பொருள்களுமாய் அவையல்லாத வேறுமாய் நிற்கும் சுடரொளியானே, துன் இருளே—செறிந்த இருளாய் இருப்பவனே, தோன்றாப் பெருமையனே—புலனாகாத பெருமையுடையவனே, ஆதியனே—எல்லாவற்றிற்கும் முதலாய் இருப்பவனே, அந்தம் நடு ஆகி அல்லானே—முடிவும் நடுவும் ஆகி அவை அல்லாதவனுமாயிருப்பவனே, ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே—வலிய இழுத்து என்னை அடிமை கொண்ட எம் தந்தையாகிய பெருமானே, கூர்த்த மெய் ஞானத்தால் கொண்டு உணர்வார் தம் கருத்தின் நோக்கு

அரிய நோக்கே—கூரிய மெய்ப்பறிவினால் உளங்கொண்டு உணர்வாருடைய கருத்தினாலும் நோக்குதற்கு அரிய நோக்கமே, நுணுக்கு அரிய நுண் உணர்வே—கூரி தாய் உணர்தற்கும் அரிய நுண்ணிய உணர்வே, போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே—இறத்தலும் பிறத்தலும் பொருந்தியிருத்தலும் இல்லாத தூயோனே, காக்கும் எம் காவலனே—எவற்றையுங் காக்கும் எம் அரசனே, காண்பு அரிய பேர் ஒளியே—காண்டற்கு அரிய பெரிய ஒளியே, ஆற்று இன்ப வெள்ளமே—நல்லாற்றிற் பெருகும் இன்பப் பெருக்கே, அத்தா—அப்பனே, மிக்காய்—எல்லாவற்றினும் மேலோனே, நின்ற தோற்றச் சுடர் ஒளியாய்—நிலைபெற நின்ற தோற்றத்தினையுடைய சுடரும் ஒளியாயும், சொல்லாத நுண் உணர்வாய்—சொல்லுதற்கேலாத நுண்ணிய உணர்வாயும், மாற்றம் ஆம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்து அறிவு ஆம் தேற்றனே—மாறுபாட்டினையுடைய இந்நிலவுலகத்தின் கண் வேறுவேறாய் வந்து அறிவாய் விளங்கும் தெளிவினனே, தேற்றத் தெளிவே—தெளிவினிற் றெளிவே, என் சிந்தனையுள் ஊற்று ஆன உண் ஆர் அமுதே—என் நினைவினுள்ளே ஊற்றாய்ச் சுரக்கும் உண்டற்கினிய அரிய அமிழ்தே, உடையானே—எப்பொருளையும் எவ்வுயிரையும் உடையவனே என்றவாறு.

நிறஞ் சிறந்த இதழ்கள் விரியும் மலரின் ஒளி காண்டற்கு மிக இனிதாயிருத்தலின் 'மலர்ச்சுடரே' என்றருளிச் செய்தார்; மாசற்ற சோதிவிரியும் மலர் ஒன்று உளதாயின் அதனொளியை இறைவனொளியோ டொப்பித்த லமையும் என்பது கருத்து.

'தேசன்' என்பது குருவெனப் பொருள்படும் ஒருவட சொல்; இவ்வட சொல்லுக்கு நாட்டையுடையவன் அல்லது அரசன் என்னும் பொருளும் உண்டு.

'தேன்'—இனிமைப் பொருட்டாதல், திவாகரத்தான் உணர்க, இச்சொல் 'தேம்' எனவும் நிற்கும்.

'அமுது' அம்ருத என்னும் வடசொற் சிதைவு; இறப்பில்லாமைக்கு ஏதுவாவதொரு மருந்து.

'சிவபுரம்' திருக்கைலாயம்; வடநாட்டிலுள்ள காசிக்கும் இப்பெயர் உண்டு.

'பாசம்' பச் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து கட்டுதற்குக் கருவியாகிய கயிற்றினை உணர்த்தும். புறத்தே யாடு மாடுமுதலிய உயிர்களைக் கட்டுங்கயிறுபோல அகத்தே உயிர்களைக் கட்டிநிற்கும் அறியாமையும் பாசம் என்று சொல்லப்படும். மிகப் பழையதான இருக்குவேதத்தில் இச்சொல் அறியாமையைச் செய்யும் மலத்திற்குப் பெயராய்ப் பலகாலும் எடுத்து வழங்கப்படுதலின், சைவசித்தாந்த நூல்களுள்ளும் இச்சொல்லே அவ்வறியாமை மலத்தைக் குறித்தற்குச் சிறந்த பெயராகப் பண்டுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இச்சொல் இத்துணைப் பழமையாதலை உணராத ஏகான்மவாதிகளும் பிறரும் இதனைவிடுத்து அதற்கு வேறு வேறு பெயரிட்டு வழங்குவர். இனி, உயிர்களைக் கட்டுறுத்துதற்கண் இருவினைகளும் மாயையும் ஒரோவழி ஆணவ மலத்தை ஒத்தலின், அதுபற்றி அவையும் பாசம் என்று பொதுப்பட வழங்கப்படும். இதற்குப்

"பசுப்பலகோடி பிரமன் முதலாய்ப்
பசுக்களைக் கட்டிய பாசமூன்றுண்டு
பசுத்தன்மை நீக்கியப் பாச மறுத்தாற்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றிவிடாவே" என்னுந் திரு

மந்திரத் திருப்பாட்டும்.

"பாசம் ஆனவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன் பரம்பெருங் [கருணையால்
ஆசைதீர்த்தடியார் அடிக்கூட்டிய அற்புதம் அறியேனே" என்று இத்திருவாசகத்திற் போந்த திருப்பாட்டுஞ் சான்றுதல் காண்க.

'பாரிக்கும்' வளர்க்கும் எனப் பொருள்படுதல் "பகலென்னும், பண்பின்மை பாரிக்கும் நோய்"* என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறியவுரையிற் காண்க. மும்மலப் பிணிப்பை முறைமுறையே விடுவிக்கு முகத்தால் உயிர்கட்கு அறிவு

* திருக்குறள், அகு, க.

வளரச் செய்தலின் இங்ஙனங் கூறினர். 'ஆரியன்' மேலோ னெனப் பொருள்படும் ஒருவடசொல்.

'நேசம்' அன்பு *ஈண்டுக் கூறிய அன்பு: அருள் என்பவற்றின் இலக்கணங்களைப் புறநானூற்றுரையாசிரியர் "அன்பாவது தன்னாற் புரக்கப்படுவார் மேல் உளதாகிய காதல்" எனவும், "அருளாவது ஒன்றின் துயர் கண்டாற் காரணம் இன்றித் தோன்றும் இரக்கம்" எனவுங் †கூறு மாற்றான் உணர்க. பரிமேலழகியாரும் "தொடர்புபற்றாதே வருத்த முற்றார்மேற் செல்வதாய அருள், தொடர்புபற்றிச் செல்லும் அன்பு முதிர்ந்துழி உளதாவதாகலின்" என்று கூறுவர் ‡தன் திருவடிகளையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்ட தன் அடியவர்க்கு அத்தொடர்புபற்றி இறைவன் அன் புடையனாதலின் 'நேசம்புரிந்து' என்றும், அவர் இறை வற்கு அடிமைத்திறம் பேணும் வகையறியாது மலத்துள் அழுந்திக்கிடந்த காலத்தும் அவர்மேற் றொடர்பு பற்றாத இரக்கங்கொண்டு அவர் மலத்தால் வருந்தும் துயர் தீர்த்தற் பொருட்டு அவர்க்குப் பேருதவிபுரிந்து வருதலின் 'அருள் புரிந்து' என்றும் அருளிச் செய்தார்.

'பெயாது' எனுஞ் சொல் போாது எனத்திரிந்தது; "பேரா இடும்பைதரும்" என்பதும் §காண்க.

அளவுபடாத அறிவும் ஆற்றலும் பரப்பும் உடையனாத லின் 'அளவிலாப் பெம்மான்' என்றார். பெருமான் என் னுஞ்சொல் பெம்மான் என்றாயிற்று.

தம்மியல்பும் தம்மையுடைய தலைவனியல்பும் ஆராய்ந்து பாராதவர் உள்ளம் அறியாமையாற் பற்றப்பட்டு மிகுதியும் இருண்டு கிடக்குமாதலின், எங்கும் உள்ள இறைவன் இருண்ட அவருள்ளத்தும் இருப்பனாயினும் ஆண்டு விறகின் கண் மறைந்திருக்குந் தீப்போல் இருப்பனாகலின் 'ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே' என்று, அருளிச் செய் தார். 'ஓர்த்தல்' ஆராய்தல் எனப் பொருள் படுதலை

* பிங்கலந்தை. †புறநானூறு, ௫. ‡திருக்குறள், எசு, எ. §திருக்குறள், கம, உ.

"ஓர்த்துள்ளம் உள்ளது உணரின்" *என்புழிக் காண்க, அதன் எதிர்மறை ஓராமை.

இறைவன் எஞ்ஞான்றும் இன்பவுருவினனாய் நிற்றலி னாலும், ஏனை உலகத்துப் பொருள்களானுதல் உயிர்களானு தல் அவன் அடைவதோர் இன்பம் வேறின்மையினாலும் இன்பமேயாய் நிற்கும் அவன்மாட்டுத் துன்பமும் உடன் நிற் றற்கு இடம் இன்றாகலினாலும் 'இன்பமுந் துன்பமும் இல் லானே' என்று அருளிச் செய்தார்.

இனித், தன் திருவடியினைத் தலைக்கூடிய அடியார்க்கு உலகத்தாலும் உலகத்துப் பொருள்களாலும் உயிர்களாலும் வரும் இன்பதுன்பங்களையெல்லாம் அவரைத் தானாக்கிக் கொண்டிருக்கும் முதல்வனே ஏன்றுகொள்வனாகலின் 'இன்பமுந் துன்பமும் உள்ளானே" என்றருளிச் செய் தார். இவ்வுண்மை

"இவனுலகில் இதம் அகிதஞ் செய்த எல்லாம்
இதம் அகிதம் இவனுக்குச் செய்தார்பால் இசையும்
அவன் இவனாய் நின்றமுறை ஏகன் ஆகி
அரன் பணியின் நின்றிடவும் அகலுங்குற்றம்
சிவனும் இவன் செய்தியெலாம் என்செய்தி யென்றுஞ்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்ததென்றும்
பவம் அகல உடனாகி ஏன்று கொள்வன் பரிவாற்
பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டிற் றெளிவுறுத்தப் பட்டமை காண்க. இவ்வாறு அடியார்க்கு வரும இன்ப துன்பங்களைத் தான் ஏன்று கொள்ளும் இத்துணையேயன்றி, மற்றுத் தனக்கு இவை எஞ்ஞான்றும் இல்லான் இறைவ னென்று ஓர்ந்துகொள்க.

தனக்கென இன்பதுன்பங்கள் இல்லாதான் இவற்றைத் தான் ஏன்று கொள்ளுதல் தான் அன்பருக்கு அன்பனாய் இருக்குமதனால் என்று உணர்த்துவார் 'அன்பருக்கன்பனே' என மேலதனை அடுக்கவைத் தோதினர்.

இனி, அறிவில் பொருள்களெலலாம் இறைவன் அசை

* திருக்குறள், ௩௫௭.

வித்தாலன்றி அசையாமையானும், அறிவுப்பொருள்களான உயிர்கள் பண்டுதொட்டே ஆணவத்தான் அறிவுமறைப் புண்டு கிடத்தலின் அவை அவனால் உடம்புங் கருவிகளும் உலகங்களும் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியும் பெற்றாலன்றி அறிவு விளங்கப் பெறுமையானும் அவை இரண்டனையும் அசை வித்தற் பொருட்டும் அறிவித்தற் பொருட்டும் அவன் அவற்றோடு உடனாய் நிற்றல்பற்றி 'யாவையுமாய்' என்றும், அங்ஙனம் அவற்றோடு உடனாய் நிற்பினும் முதல்வனியல்பு அவ்விரண்டனியல்பின் மேற்பட்டதாய் வேறாய் நிற்றலின் அது தெரிப்பான் வேண்டி 'அல்லையுமாம்' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லா ஒளிகளும் இறைவன் றிருவுருவின் விளக்கமாதலின் 'சோதியனே' என்றார். இது

"நாயகன் கண் நயப்பால் நாயகி புதைப்ப எங்கும்
பாய்இருளாகி மூடப் பரிந்துலகினுக்கு நெற்றித்
தூய நேத்திரத்தினாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பின்
தேயம்ஆர் ஒளிகள்எல்லாம் சிவன்உருத்தேசதென்னார்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளால் நன்கு விளங்கும்.

இனி, எல்லா உயிர்களையும் மறைக்கும் ஆணவ வல்லிருளாற் றான் மறைக்கப்படாது தான் அதனுள்ளும் மறைந்து நிறைந்திருத்தலின் 'துன் இருளே' என்றார்; துன் இருள்-செறிந்த இருள், "துன்னல் குறுகலுஞ் செறிவுஞ் சொல்லும்" என்பது திவாகரம்.

இறைவன் றன்பெருமைத் தன்மைகளை எத்துணைகாலமிருந்து அறியப்புகினும் அவை வரையறையின்றியே விரிந்து போதலின் அவை புலனாகா என்பார் 'தோன்றாப் பெருமையனே' என்றார்.

எப்பொருட்கும் முதலாயிருத்தலின் 'ஆதியன்' என்றோதப்படுதலால் அவன் நடுவும் ஈறும் உடையனும் என்பது பெறப்படினும் உண்மையில் அவையுடையனல்லன் என்பது உணர்த்துவார் 'அந்தம் நடுவாகி யல்லானே' என்றார். அற்றேல், அவன் நடுவும் ஈறுமாய் நிற்றல் எப்போதெனின்,

தன் அனபர்க்கு அருள் செய்தற் பொருட்டு எடுக்கும் உருவங்கள் ஒரோவொருகாற் றோன்றி மறைந்து போதலின் அவன் அப்பொழுது மட்டுமே அவ்வியல்புடையனு மென்க; மற்றுத் தன்உண்மை நிலையில் அவை யுடையனல்லனும் என்றே துணிக. அவ்வா றுரைப்பினும், தோற்றக் கேடுகள் இலனாகிய முதல்வற்கு அவையிரண்டும் ஒரோவொருகால் உளவாமெனப்பட்டு இழுக்காமாலெனின், மலமறைப்பு முழுதும் நீங்கி எத்துணைதான் பேரறிவுடையாராய் நிற்பினும் அடியாருங்கூட அவன்றன் வியத்தகுசெயலின் பரப்பெல்லாம் உணரமாட்டுவா ரல்லர்; அல்லராகவே அவன்றன் உருவங்கள் வருமாறும் போமாறு மெல்லாம் யாங்ஙனம் அறியவல்லார்! இவரறிவுக்கு அவனுருவங்கள் தோன்றுதலும் மறைதலும் போற் காணப்படினும் தன்னிலையில் அவை அங்ஙனம் மாறுவனவல்ல. இதனை நம்மனோ ரறிவுக்குப் புலனும் ஒரு நிகழ்ச்சியினும் வைத்துக் காட்டுவாம். ஞாயிற்று மண்டிலம் நாம் உறையும் இந்நிலவுலகத்தைச் சூழச்சென்று பகலிரவுகளை விளைப்பதுபோற் காணப்படினும், உண்மையான் ஆராயும் வழி இந்நிலவுலகமே ஞாயிற்றினைச் சுற்றிச்சென்று அம்மாறுதல்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன; ஞாயிறு தன்னிலையிற் றனது பேரொளி விளக்கத்திற்கு ஏதொரு வேறுபாடும் இல்லாதிருப்பவும் அஃதுடையதுபோற் றோன்றல் நமது சிறுமையானன்றிப் பிறிதன்று; அதுபோல், முதல்வனும் நம்மனோர்க்கு அவ்வேறு பாடுகள் உடையன்போற் காணப்படுதல்கொண்டு அவன் அவை உண்மையினுடையனென்றல் பெரிதும் பிழைபாடு உடைத்தாம். வியத்தகும் இவ்வியல்பினனும் இறைவனதுண்மை தெரித்தற்கன்றோ திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார்

“ஆட்பாலவர்க்கருளும் வண்ணமும் ஆதிமாண்பும்
கேட்பான் புகில் அளவில்லை கிளக்கவேண்டா
கோட்பாலனவும் வினையுங் குறுகாமை எந்தை
தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்கதக்கார்”

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இங்ஙனமே சிவஞான சித்தியாரினும்.

"பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த்தங்கள் அல்லான்
அந்தமும் ஆதியில்லான் அளப்பிலன் ஆதலானே
எந்தைதான் இன்னனென்றும் இன்னதாம் இன்னதாகி
வந்திடான் என்றுஞ்சொல்லவழக்கொடுமாற்றமின்றே"
என்று பேர்ந்தமை காண்க.

"கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங் கருத்தின் நோக்கரிய நோக்கே நுணக்கரிய நுண்ணுணர்வே" என்றதென்னை? மெய்யறிவுடையார்க்கும் இறைவன் அறியப்படானெனின் பின்னை அவன் உளன் என்று பெறப்படுதல் எற்றாலெனின்; கூர்த்த மெய்யறிவுடையார் இறைவனோடு ஒன்றாய் நிற்கப்பெறுதலானும், தாஞ் செய்வனவெல்லாம் அவன் செயல்வழியே நடைபெறுதலானும் அவர் அவனை வேறாய்ப் பிரிந்துநின்று அவனைச் சுட்டி உணர்வார் அல்லர். இது குடம் இது படம் என்று சுட்டி யுணர்வார் நம்மனோர். இறைவன் அவைபோல் அங்ஙனஞ் சுட்டி யுணரப்படாமையானும், உணரும் உணர்வின் உள்ளிருந்து அவன் காட்டுதலானும் அவன் அவர்தம் உயிரினுக்குயிராய் விளங்க அறியப்படுவானல்லது சுட்டுணர்வுக்குப் புலனாகான் என்பது தெரித்தற்கு அவ்வாறோதினர். இஃது யாங்ஙனம் எனின், புறப்பொருள்களின் வேறாய் நின்று அவற்றைக் காணுங்கண் தான் அவற்றைக் காணுமாறு தன்னுள் நின்று தன்னை ஏவும் உள்ளத்தைக்காணாது, அது போலத் தனக்கு வேறாயுள்ளவற்றை அறியும் உயிர் தன்னையறியாது, தன்னுள் நின்று ஏவும் முதல்வனையும் அறியாது, மற்றுத்தன் நினைவினளவாய்த் தன்னையுந் தன்றலைவனையும் உணரப் பெறும். இவ்வியல்பு

"காட்டிய கண்ணே தனைக்காணா கண்ணுக்குக்
காட்டாய உள்ளத்தைக் கண்காணா—காட்டிய
உள்ளந் தனைக்காணா உள்ளத்தின் கண்ணாய
கள்வன்றான் உள்ளத்திற் காண்" என்னுஞ் சிவஞான போதத்திருவெண்பாவால் நன்கு விளக்கப்பட்டமை காண்க. அற்றேற், சுட்டுணர்வாய் அன்றி நினைவினளவாய் உணரும் உணர்ச்சி தெளிவுடைத்தாமோ வெனின்; சுட்டுணர்ச்சி

அறிவில்லாத பருப்பொருள்களின் சிற்றளவினையும் அவற்றின்றன்மைகளுள் ஒரோவொன்றனையும் அறியும், அங்ஙனம் அறியும் வழியும் அவற்றின் உண்மையை உணராமற் பிழைப்படுதலும் உடைத்து, மற்று நினைவளவாய் உணரும் உணர்ச்சியோ நினைக்கும் உயிராகிய தன்னை முற்றும் தெளிய அறிவதோடு, தன்னுள் நின்று இயக்கும் பேரறிவுப் பொருளான முதல்வனியல்பையும் உணரவல்லதாகும். அதனால், நினைவளவாயுணருமுணர்ச்சியே சிறந்ததென்று கடைப்பிடிக்க. எனவே, மெய்யறிவு முதிர்ச்சியுடையார்க்கும் இறைவன் பிரித்தறியவாராமல் அவரறிவோடு ஒற்றித்து நின்றே நினைவினளவாய் அறியப்படுமென்பது அறிவித்தீராயிற்று.

நுணுக்குதல்—கூரிதாக்குதல்; இப்பொருட்டாதல் "பொய்யநின்றிப் புலமை நுணுக்கிநீ" என்பதன் உரையிலுங் காண்க*

'புணர்வு' உடம்போடும் உலகத்துப் பொருள்களோடுங் கூடி நின்று இருவினைகளை விளைத்து நுகர்தல்.

பலவேறு தன்மைகளையுடைய இந்நிலத்தின்கண் பலவேறு தன்மைகள் உடையரான மக்கள் தத்தம் அறிவுக்கெட்டிய மட்டும் பலவேறு தன்மைகள் உடைய தெய்வங்களைப் படைத்திட்டுக்கொண்டு வழிபட்டுப், பின்னர்த் தம் அறிவுவளருந்தோறும் தாம் முன்னே வழிபட்டது தெய்வம் அன்றெனக் கைவிட்டு, அதனின் மிக்க தொன்றனை வைத்து வழிபாடாற்றிப், பின்னர் அதனையுங் கைவிட்டு அதனிற் சிறந்த வேறொன்றனைத்தழுவி, இறுதியாக எல்லாவற்றையுங் கழித்து, அறிவாய் எஞ்சி நின்ற முழுமுதற் கடவுளைத் தெளிந்து வழிபட்டு வீடுபேற்றின்பந் தலைக்கூடுவாராகலின் 'மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்தேற்றனே' என்றருளிச் செய்தார். 'மாற்றம்' மாறு என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து மாறுபாட்டினை உணர்த்தும். 'தேற்றன்' தெளிவினையுடையோன், தெளியப்பட்டவன் என்று இரு பொருளும் உரைத்துக்கொள்க.

---

* சீவகசிந்தாமணி, ௮௮௬.

'தேற்றத் தெளிவு' தெளிந்தார்க்கு உயிர்க்குயிராய் நின்று நுகரப்படும் தெளிவு.

வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன் எம்ஐயா அரனேயோ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளின் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி அறுப்பானே யோவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உள் கிடப்ப ஆற்றேன்—வேறு வேறு திரிவுபாடுகளையுடைய தசையாலான உடம்பினுள்ளே கிடக்கப்பொறேன், எம் ஐயா—எம் தலைவனே, அரனே—சிவபெருமானே, ஓ என்று என்று—ஓவென்று அலறிக்கூறி, போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய் கெட்டு மெய் ஆனார்—வணங்கிப் புகழ்ந்தபடியாய் இருந்து உள்ளீடு இல்லாத நினைவு சொற் செயல்களெல்லாம் கெட்டு மெய்ந்நினைவு சொற் செயல்கள் உடையாராயினர், மீட்டு இங்குவந்து வினைப்பிறவி சாராமே—திரும்பவும் இவ்வுலகின் கண் வந்து இருவினைக்கு ஏதுவான பிறவியைக் கூடாமல், கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டு அழிக்க வல்லானே—வஞ்சித்துக் கொள்ளுதலைச் செய்யும் ஐம்புல அவாக்களுக்கும் இருப்பிடமான சிறிய மனையாகிய இவ்வுடம்பின் கட்டை அழிக்க வல்லவனே, நள் இருளின் நட்டம் பயின்று ஆடும்நாதனே—நடு இருளிலே திருக்கூத்தினைப் பலகாலும் ஆடும் தலைவனே, தில்லையுள் கூத்தனே—தில்லைமாநகரின்கட் கூத்து இயற்றுவோனே, தென்பாண்டி நாட்டானே—தெற்கேயுள்ள பாண்டிநாட்டை யுடையவனே, அல்லல் பிறவி அறுப்பானே—துன்பத்திற்கிடமான பிறவிவேரை அறுப்பவனே,

ஓ என்று—ஓ என்று அரற்றி, சொல்லற்கு அரியானை—சொல்லிப் பாராட்டுதற்கு ஆகாத அருமைப்பாடு உடையவனை, சொல்லி—இயன்றமட்டும் பாராட்டி, திருஅடிக் கீழ்ச் சொல்லிய—அவன் திருவடிக்கீழ் நின்று சொல்லிய, பாட்டின் பொருள் அறிந்து சொல்லுவார்—செய்யுட்பொருளை உள்ளுணர்ந்து சொல்லவல்லவர், சிவபுரத்திற் செல்வர்—சிவநகரின்கட் செல்வார்கள், பல்லோரும் எத்தப் பணிந்து சிவன் அடிக்கீழ் உள்ளார்—பலரும் வழுத்தாநிற்கத் தாம் பணிவுடையராய்ச் சிவபிரான் திருவடியின்கீழ் இன்புற்று இருப்பர் என்றவாறு.

வேறுவிகாரம் — வேறாகிய விகாரம்; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைக்கண் வல்லெழுத்துமிக்கு 'வேற்று விகாரம்' என முடிதல் "அல்லது கிளப்பின் எல்லா மொழியுஞ் சொல்லிய பண்பின் இயற்கையாகும்" என்பதிற் 'சொல்லிய' என்பதனால் முடிக்கப்படும் என்பர் உரையாசிரியர் இளம்பூரணர்*. பலவகைத் திரிவுபாடுகளாவன: நரை திரை மூப்புப் பிணி சாக்காடு என்பன.

'விடக்கு' தசையெனப் பொருள்படுதல் "வீழ்ந்தார் விடக்கு உணிய" என்பதன் உரை†யிற் காண்க.

இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடினார்க்கு இவ் வூனுடம்பு ஒருபொறையாயும் சிறைக்களம் போன்றும் இருத்தலின் 'வேற்று விகார விடக்குடம்பினுட்கிடப்ப, ஆற்றேன்' என்றருளிச் செய்தார்.

'அரன்' தீவினைகளை அரிப்பவன்; இச்சொல் தமிழ் வடமொழி இரண்டற்கும் பொது.

'புகழ்ந்திருந்து' புகழ்ந்து இருந்து என இரண்டு சொல்லாகப் பிரித்துப் 'புகழ்ந்தபடியாய் இருந்து' என உரைக்க; புகழ்ந்திருந்து என ஒரு சொல்லாக வைத்துப் புகழ்ந்து எனப் பொருளுரைத்தலுமாம்.

பொய்யுணர்வாவது பொருள் அல்லாதனவற்றைப்

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௪௮௬. † புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெட்சி, ௪0.

பொருளென்று உணரும் மயக்க உணர்ச்சி. அது "மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லை எனவும், மற்றுமித்தன்மையவுஞ் சொல்லும் மயக்க நூல் வழக்குகளை மெய்ந்நூல் வழக்கெனத்துணிதல்" என்று பரிமேலழகியார் அதனை விளக்கியவாற்றான் அறியப்படும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனார்.

"பொருள் அல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும்
மருளானும் மாணாப்பிறப்பு" என்று அருளிச்செய்தார்*.

இதற்கு மறுதலையான மெய்யுணர்வு இன்னதென்பதனை அவரே மெய்யுணர்தல் என்னும் அதிகாரத்தில் நன்குவிளக்கியருளினமைகொண்டு தெளிந்துகொள்ளப்படும். அவ்வதிகாரத்துட்போந்த

"பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்பதறிவு" என்னுந் திருவெண்பாவால் "வீட்டிற்கு நிமித்தகாரணமாய செவ்விய பொருளைக் காண்பதே ஒருவர்க்கு மெய்யுணர்வாவது" என்று உணர்ந்து கொள்க. மெய்ப்பொருளைக் காண்பது மெய்யுணர்வு; அம்மெய்ப்பொருள்தான் "தோற்றக் கேடுகள் இன்மையின் நித்தமாய், நோன்மையாற் றன்னை யொன்றுங் கலத்தல் இன்மையிற் றூய்தாய்த், தான் எல்லாவற்றையுங் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள் விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்" தாவது†. அப்பெற்றித்தாகிய மெய்ப்பொருளை இடைவிடாது பாவிப்பவர் அம் மெய்ப்பொருடானாய் விளங்குவராதலின் 'மெய்யானர்' எனவும், அங்ஙனம் அம்மெய்ப்பொருளைக் கண்டார் "மற்று ஈண்டு வாராநெறிதலைப்படுவர்", ஆதலின் 'மீட்டிங்குவந்து வினைப்பிறவி சாராமே' எனவும் அடிகள் அருளிச் செய்வாராயினர். ஈண்டுக்காட்டியவாற்றால் திருவாதவூரடிகள் கருத்தும் திருவள்ளுவநாயனார் கருத்தும் ஒத்ததன்மையவாதலும் கடைப்பிடித்துணரல்வேண்டும்.

---

* திருக்குறள், மெய்யுணர்தல், ௧. † பரிமேலழகியார் உரை, திருக்குறள், மெய்யுணர்தல். ௮.

கள்ளம் ' என்பது வஞ்சித்துக்கொள்ளுதல். மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளில் நிற்கும் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்துணர்வுகளும் ஐம் புலங்களாம். ஈண்டு அவ்வைம்புலங்களும் அவற்றின்வழித் தோன்றுகின்ற ஐந்து அவாக்கள் மேலாயின. இவ்வைம்புல நுகர்ச்சிக்குரிய பொருள்கள் தம்பாலின்றிப் பிறர்பால் உள வாகக்கண்டு அவற்றை நேரே கொள்ளுதற்குரிய நெறியாற் கொள்ளாது அவரை வஞ்சித்துக்கொள்ளுமாறு அவற்றின் பாற்செல்லும் அவா ஒருவரை ஏவுதலின் ' கள்ளப்புலம் ' என்றார். உடம்பு உளதாங்காறும் பண்டைப் பயிற்சியால் துறக்கப்பட்ட புலன்கள்மேலும் ஓரோவழி நினைவுசெல்லுத லின் இவ்வுடம்பாகிய கட்டுநீக்கற்பாலதென்பதூஉம், இது வாராமை நீக்கவல்லவன் முதல்வன் ஒருவனே என்பதூஉம் அறிவுறுத்துவார் ' கள்ளப்புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்கவல் லானே ' என்று கூறினார்.

குரம்பை — சிறியமனை, இப்பொருட்டாதல் " குறி யிறைக்குரம்பை " * என்பதன் உரையிற்காண்க. சிறியமனை போல்வதாகிய உடம்பிற்கானது உவமை யாகுபெயர்.

' குரம்பைக்கட்டு ' என்னுந் தொகைநிலைத் தொடர் குரம்பையது கட்டு என ஆறும்வேற்றுமைப் பொருளினதல், குரம்பையாகிய கட்டு எனப் பண்புத்தொகைப் பொருளி னுதல் மயங்கும். இனிக் 'குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே' என்பது பாடமாயின் குரம்பையைக் கட்டோடு அழிக்க வல் லானே என்று பொருளுரைக்க ; ஈண்டு ஒற்றுமிகாமை " மெல்லெழுத்துமிகுவழி " என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'அன்ன பிறவும்,' என்பதனுல் அமைக்கப்படும் †.

' நள் இருள் ' நடு இருள், இப்பொருட்டாதல் " நள் ளிருட்கண் வந்தார் நமர் " என்பதன் ‡ உரையிற்காண்க. இனிச், செறிந்த இருள் என்று பொருளுரைப்பினுமாம் ;

---

* புறநானூறு, கஉக. † தொல்காப்பியம், எழுத்து, கநஎ.
‡ புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெட்சி, ௬.

"நளியென் கிளவிசெறிவுமாகும்" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் *. நளி என்னுஞ் சொல்லின் முதனிலை நள்.

நட்டம்—கூத்து, திவாகரத்துட் காண்க.

பயின்று ஆடும்—பலகாலும் பழகி ஆடும். பலகாலும் ஒருசெயலைச்செய்தல் பயிலலாகுமென்பது "வேண்டுமொழி பயிற்றி" † என்பதற்கு உரைகாரர்கூறிய பொருளான் அறியப்படும். எத்தனையோகோடி ஆண்டுகளாக இறைவனாடுதலிற் 'பயின்றாடும்' என்றார்.

எல்லா உயிர்களும் உணர்வுஞ்செயலும் அற்று அறியாமை வல்லிருளில் அழுந்திக்கிடக்கும் அக்காலத்தும் இறைவன் தான் சிறிதும் வாளா இருத்தலின்றி அவற்றின் பொருட்டுத் தான் ஓவாது ஆடுதலின் 'நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே' என்றார். இங்ஙனம் அவன் ஆடுதல் எற்றிற்கோவெனின், ஆணவ இருளிற்கிடந்த உயிர்களை எழுப்பிப் பிறவிவட்டத்தில் உய்த்தற்பொருட்டும், பிறவிவட்டத்திற் சுழலும் உயிர்களும் இடையிடையே அயர்வு தீர்தற்பொருட்டு அவற்றை நாடோறும் உறக்கத்தின்கண் அவ்விருளிற் செலுத்திச் சிறிதுநேரஞ் சென்ற துணையானே எழுப்பிவிடுதற்பொருட்டும், அவை அவ்விருளில் அயர்ந்துறங்குங்காலும் அவையிருந்து அறிவுபெறுதற்கு இடமான உடம்புகளைச் செவ்வனே இயக்குதற்பொருட்டும், சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமுடைய உயிர்களால் ஆக்கவும் நடத்தவும் மாட்டாத எண்ணிறந்த உலகங்களையெல்லாம் ஆக்கிநடத்துதற் பொருட்டும் அங்ஙனந் திருக்கூத்து இயற்றுகின்றானென்று உணர்க. புறத்தே உலகத்திலும் அகத்தே உடம்பினிடத்தும் இறைவன் இங்ஙனந் திருக்கூத்து இயற்றும் இயல்பு நமது உடம்பின்கண் நிகழும் நிகழ்ச்சிபற்றித் துணியப்படும். எல்லா உயிர்களும் விழித்திருக்கையில் தலையின்கண் உள்ள மூளையைப் பற்றிக்கொண்டு ஐம்புல உணர்வுகளும் அவற்றின் வழிவரும் பகுத்துணர்வும் உடையனவாய்ப் பேர்தருகின்றன; மற்று, உறக்கம்வந்து கூடு

* தொல்காப்பியம், உரியியல், உ௫. † புறநானூறு, கூ௨

மிடத்தோ மூளையைவிட்டுக் கீழ்இறங்கி நெஞ்சத்தாமரையின் அகத்தேசென்று ஒடுங்கிக் கிடக்கின்றன. உயிரின் உணர்வால் இயக்கப்படும் எல்லாக்கருவிகளும் உயிரின்உணர்வும் ஒடுங்கி எல்லாம் இருண்டு கிடக்கும் அக்காலத்தும் நம துடம்பினுள் ஓவாது இயங்குவது யாதென்று உற்றுராயுமிடத்து நெஞ்சப்பை ஒன்றுமே யென்பது தெற்றெனப் புலப்படும். நெஞ்சத் தாமரையினகத்து நடைபெறும் இவ்வியக்கம் நின்றுபோமாயின் உறங்கச்சென்ற வுயிர் திரும்ப விழியாது. இனி உயிர்விழித்திருக்குங் காலத்திலேயுங்கூட இந் நெஞ்சப்பையினியக்கம் நின்றுபோமாயின் உயிர் உடம்பின்கண் நில்லாது. இங்ஙனம் விழிப்பு உறக்கம் என்னும் இருவகை நிலையினும் உயிரின் செயலாகவன்றி வேறு தனித்து நடைபெற்று உயிரை உடம்பின்கண் நிலைபெறுத்தி வரும் இந்நெஞ்சப்பையின் இயக்கம் உயிரின் மேற்பட்ட இறைவனது ஆற்றலால் உந்தப்பட்டு வருகின்றதென்பது இனிது விளங்குகின்றதன்றே. உயிர் உணர்வுஞ் செயலும் ஒருங்கிழந்து துயிலும் நள்ளிருளில் இறைவன் நெஞ்சத் தாமரை நடுநின்று திருக்கூத்தியற்றும் இவ்வுண்மையினைத் தெளித்துக் காட்டுதற் பொருட்டே, தில்லைக் கோயிலில் நள்ளிரவில் அம்பலக்கூத்தனுக்கு வழிபாடு ஆற்றப்படுகின்றது. இந்நிலவுலகத்திற்கு நெஞ்சத்தாமரையாய் வயங்குவது தில்லைக்கோயி லொன்றுமேயாகலான், அதன் வெளியிலே ஐயனியற்றும் அருட்கூத்து ஓவாது நடைபெறுநிற்கும். ஏனைக்கோயில்கள் உடம்பின்கண் உள்ள ஏனைஉறுப்புகள்போல வேறுவேறிடங்களில் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால், நள்ளிரவில் அவற்றினுள்ளிருக்குந் திருவுருவங்களுக்கு வழிபாடு ஆற்றப்படுவதில்லை.

இங்ஙனம் நள்ளிருளில் ஆடும் இறைவன் திருக்கூத்தினியல்பு தில்லைக்கண் நேரே காணப்படும் என்பார் 'தில்லையுட்கூத்தனே' என்றார்.

இறைவன் தமிழின்பொருட்டும் தமிழுணர்ந்த அன்பர் பொருட்டும் பல்வகைத் திருவிளையாடல்களும் இயற்றுதற்கு இடமாயதுபற்றித் 'தென்பாண்டி நாட்டானே' என்று

கூறினர். பின்னும் "பாண்டிநாடே பழம்பதியாகவும்" என்பர்.

இச்சிவபுராணத்து முதற்பத்தடிகளின் அடைவு மேலே காட்டினமாகலின் ஏனையடிகளின் இயைபு ஈண்டுக்காட்டு கின்றோம்.

முதற் பத்தடிகளால் இறைவன் திருவடிகட்கு வாழ்த் தும் வெற்றியும் கூறிய அடிகள் 'ஈசனடிபோற்றி' என்பது முதல் 'மலைபோற்றி' என்பது ஈறாக வணக்கங்கூறினர். அதன்பிற் 'சிவன் அவன்' என்பது முதல் 'உரைப்பனி யான்' என்பதிறாக வருபொருளுரைத்தார். நூன்முகத் துரைக்கப்படுவதாகிய மங்கலவாழ்த்து வாழ்த்தும் வணக்க மும் வருபொருளுரைத்தலுமென மூவகைப்படுமாதலின் ※ இந்நூலுக்கு மங்கலவாழ்த்துப்போல் நிற்பனவாகிய இவ் விருபஃதடிகளானும் அவற்றை முறையே கூறினர். அற் றேல், வாழ்த்திற்கும் வணக்கத்திற்கும் இடையே வெற்றி யொன்று கூறினராலெனின், வெற்றித்திறம்படக்கூறு தலும் வாழ்த்தேயாகலின் அதுவேறன்றென்க.

மங்கலவாழ்த்தின்பிற் கூறப்படுவதாகிய 'அவையடக் கம்' 'கண்ணுதலான்' என்பது துவங்கி 'நின்பெருஞ் சீர் பொல்லாவினையேன் புகழுமாறொன்றறியேன்' என்பதனாற் கூறினர்.

அதன்பிற் 'புல்லாகி' என்பது துவங்கி "எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்" என்பது ஈறாக உயிர்கள் ஓரறிவு நிகழ்தற்கு இடமான உடம்பிலிருந்து ஆறறிவு விளக்கத்திற்கு இடஞ்செய்யும் உடம்புகள் வரையிற் புகுந்து புகுந்து மேல்வருமாறு விளங்கக் கூறினர். உடம்பு கள் இங்ஙனம் ஒன்றினொன்று சிறந்த அமைப்புடையவாய் வரும் இயல்பினை இஞ்ஞான்றை உடம்புநூல்வல்லார்தெளிய ஆராய்ந்து ஒதினும், பண்டைக்காலத்தில் இதனை நம் திரு வாதவூரடிகள்போல் விளங்கக்கண்டு கூறினர் அரியர். அது

※ "வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருளிவற்றினொன் றேற்புடைத் தாகி முன்வரவியன்ற" என்பது தண்டியலங்காரம்.

வேயுமன்றி, உயிர்களின் அறிவு விளங்குந்தாத்திற்கு ஏற்ப உடம்புகளும் மேன்மேற்சிறந்த அமைப்புடையனவாய் வருமென்பது அடிகள் கருத்தாக, இக்கருத்தறியாத இஞ்ஞான்றை உடம்புநூலார் உயிரின் அறிவு வளர்ச்சியினை அறவேவிடுத்து உடம்புகள் மேன்மேற் சிறந்த அமைப்புடையவாய் வருதலையே பெரிதும் ஆராய்ந் துரைத்து, நெல்லைவிட்டு 'உமிக்குற்றிக் கைசலிப்பாரோ' டொப்பாயினர். அதுகிடக்க.

அதன்பின், 'மெய்யே யுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று விடுற்றேன்' என்பதனுல் பிறவிகளில் உழன்று தூயராயினர்க்கு இறைவன் தன் திருவடிப்பேறு நல்கி ஆண்டு கொள்ளுமாறும், 'உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா' என்பதனுல் அங்ஙனம் அவன் திருவடி தலைக்கூடுவார்க்கு அவன் தமதகத்தே ஓங்காரவுருவாய் நிற்கக் காணுமாறும், 'வேதங்கள் ஐயாவெனவோங்கி' என்பதனுல் இவ்வாறு தூயரரயினர்க்கல்லது ஆரியநான்மறைகளாலும் அவன் அறியப்படாதவாறுங் கூறினர்.

அதன்பின் 'வெய்யாய்' என்பதுதுவங்கி 'நல்லறிவே' என்பதிருக இறைவன் வெம்மை தண்மை மெய்யொளி இன்பம் அறிவு என்னும் இயல்புகள் உடையனுதல் கூறினர். இவை தூயரானர்க்குமட்டுமே விளங்குதலின் மேலதனேடு இயைபுடையவாயின.

அதன்பின் 'ஆக்கம்' என்பது துவங்கி 'பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்' என்பது ஈருக இறைவன் ஐந்தொழிலியற்றி உயிர்களைத் தூய்மைசெய்து அவர்க்குப் பேரின்பம் நல்கி அவர்க்குப் பிறவியறுக்குமாறு கூறினர். மேற்சொன்ன இயல்புகளுடைய முதல்வன் அவ்வியல்புகளை உயிர்களினும் விளைவித்தல் வேண்டி இங்ஙனஞ் செய்தல் கூறினராகலின் இவை முன்னையவற்ருேடு இயைபுடையவாயின.

அதன்பின் 'நிறங்களோர் ஐந்துடையாய்' என்பது முதல் 'தாயிற்சிறந்த தயாவானதத்துவனே' என்பதிருக இறைவன் உயிர்களைப் பற்றிய இருளைத் தொலைத்தற்

பொருட்டு ஐந்தொழிலியற்றிச் செய்யும் பேருதவியை நினையாமல், அவன் றந்த உடம்பினைத் தீமைசெய்தற்கு வாயிலாக்கி அவர் அவனை மறந்து நிற்குமிடத்தும் அவன் அவர் மாட்டுவைத்த இரக்கத்தால் வலியவந்து ஆட்கொண்டருளும் பேரருட்டிறத்தைக் கூறினர்.

அதன்பின் 'மாசற்றசோதி' என்பதுமுதல் 'உடையானே' என்பதிறுக அத்துணை அருட்களஞ்சியமான ஐயனை அவன் எல்லாமாயும் அல்லவாயும் நிற்கும் பல பண்புகளையும் எடுத்துரைத்து வழுத்துமாறு கூறினர்.

இனி 'வேற்றுவிகார விடக்குடம்பு' என்பது முதல் 'பல்லோரும் ஏத்தப்பணிந்து' என்பதிறுக அவனுல் அடிமை கொள்ளப்பட்டு அவனை வழுத்தி அவனோடு ஒன்று கூடப் பெற்றார்க்கு, இனியிவ்வுடம்பாற் பெறக்கடவது வேறின்மை யானும் கரையிகந்த அவனது இன்பவெள்ளத்திற் றிளைத்தற்கு இஃதொருதடையா யிருத்தலானும் இவ்வூனுடம்பை அவ்வருளால் விடவேண்டுமென்பதும், விழிப்பினும் உறக்கத்தினும் அவன் இவ்வுடம்பின் நெஞ்சத்தாமரைக்கண் நின்று ஓவாது இயக்கி உயிரை உடம்பின்கண் நிலைபெறச் செய்து வருதலின் அவனே இவ்வுயிரையும் உடம்பையும் வேறு படுக்கற்பாலன் என்பதும், பின் நான்கடிகளால் இத் திருவாசகச் செந்தமிழ்ப்பாடல்களின் பொருளுணர்ந்து சொல்வார்க்குச் சிவனடிக்கீழ் வைகும் பெரும்பயன் வருமென்பதுங் கூறினர்.

இது கடவுட்பராய முன்னிலைக்கண்வந்த பாடாண் பாட்டு

"ஒருபொருள் நுதலிய வெள்ளடி இயலாற்
றிரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே" என்றார்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராகலின் * இஃது அவ்வாறுவந்த கலிவெண்பாட்டு.

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், கருச.

இரண்டாவது

கீர்த்தித் திருவகவல்

(சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை)

தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

சிவபெருமான் காணவுங் கருதவும் படாத தனது இயற்கையைத், தன்னை ஓவாது நினைந்துருகும் அன்பர்க்குக் காணவுங் கருதவும் ஆம்படி வைத்தற்பொருட்டு எழுந்த பேரருட்டிறத்தால் ஆங்காங்கு அம்மெய்யடியார்க்குத் தனது அருட்டிருவுருவுகாட்டி அவரை ஆண்டருளின அருட்பான்மையைப் புகழ்ந்து இத்திருவகவலில் திருவாதவூரடிகள் அருளிச்செய்கின்றாராகலின் இது 'கீர்த்தித்திருவகவல்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல்லுயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி
எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்
துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்
என்னுடை இருளை ஏறத் துரந்தும்
அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்

தில்லைமூதூர் — தில்லையென்னும் பழைய ஊரின்கண், ஆடிய திருஅடி—நடம் இயற்றிய அழகிய அடியால், பல் உயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி—பலவேறு உயிர்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் இடைவிடாது ஆடுவானாகி, எண்இல் பல் குணம் எழில்பெற விளங்கி--அளவு குறிக்கப்படுதல் இல்லாத தன் பல குணங்களும் எழுச்சிபெற விளங்கி, மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்—நிலவுலகத்திலும் வானுலகத்திலும் தேவர்கள் உறையும் ஏனை உலகங்களிலும், துன்னியகல்வி தோற்றியும் அழித்தும்—செறிந்த கல்விப்பொருளைத்

தோற்றுவித்தும் பின்னர் அதனை அழித்தும், என்னுடை இருளை, ஏறத் துரந்தும்—என்னுடைய அறிவைப்பற்றிய அறியாமையிருளை முற்றும் எறிந்தும், அடியார் உள்ளத்து அன்புமீதூர—அடியவர் உள்ளத்தில் அன்பு நெருங்க, குடியாக்கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும்—குடியிருப்பாகக் கொண்ட விரதமும் தலைமையும் என்றவாறு.

மூதூர்—முதுமைஊர், பழமையாகியஊர். தில்லைமா நகர் இந்நிலவுலகத்திற்கு நெஞ்சத்தாமரை போன்றிருத்தலின் உயிர்களினகத்தேயுள்ள நெஞ்சத்தின்கண் இறைவன் ஓவாது நடமியற்றுமாறுபோல இதன்கண்ணும் பண்டு தொட்டுத் திருக்கூத்து இயற்றுதலின் இதனைப் பழையஊர் என்றார்.

இனி உயிர்களின் அகத்தேஇயற்றுந் திருக்கூத்து முந்தியதோ அன்றிப்புறத்தே தில்லையம்பலத்தில் இயற்றுந் திருக்கூத்து முந்தியதோவென்று ஆராய்ந்து பார்ப்புழி உயிர்கள் உடம்பினுட்புகாது இருளிற்கிடந்த அக்காலத்தும் தில்லையம்பலக் கூத்து நிகழ்தலானும், உயிர்கள் உடம்பை விட்டுவிட்டுப்போக ஆண்டு நடைபெறுந் திருக்கூத்து இடையறவுபடுதல் போலாது தில்லைக்கண் நிகழுங்கூத்து எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் நடைபெறுதலானும் ஆண்டு ஆடிய திருவடியினாலேயே பின்னர், உடம்பினுட்புகும் உயிர்கள் பொருட்டு அவற்றின் நெஞ்சத்தாமரைக் கண்ணதான வெளியிலே அதனை இடைவிடாது இயற்றுவான் என்பது தெரிப்பாரி 'தில்லைமூதூர் ஆடியதிருவடி, பல்லுயிரெல்லாம் பயின்றனனாகி' என்றருளிச் செய்தார்.

பயிலுதல்-இடைவிடாது ஒன்றனைச் செய்தல்; "தில்லைச் சிற்றம்பலத்துப், பயில்கின்ற கூத்தன்" என்பதற்குத் 'தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின்கண் இடைவிடாதாடுகின்ற கூத்தையுடையான்' என்று பேராசிரியருரை கூறுதல் காண்க.*

பல குணங்களாவன; 'தன்வயத்தனாதல், தூய வுடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்

* திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், கஅ.

தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை'* என்று பரிமேலழகியார் காட்டிய எண் குணங்களும். "எட்டு வான்குணத்தீசனெம்மான்றனை" என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், "இரும்புபர்ந்த மூவிலையசூலத்தினனை யிறையவனை மறைபவனை யெண்குணத்தினனை" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அருளிச்செய்தமை காண்க. இக்குணங்களினிருப்பு ஒருவாற்றான் அறியப்படுவதல்லது அவற்றின் பரப்பும் எல்லையும் எவராலும் அறியப்படாமையின் 'எண்ணில் பல் குணம்' என்றார். உயிர்களை உடம்புகளிற்புகுத்தி உலகங்களில் நடைபெறவிட்டு அவற்றிற்கு அறிவை எழச்செய்த பின்னன்றே அவை இறைவற்கு எண்குணம் உண்மையை அறிவவாயின. மற்று அவ்வுயிர்கள் பிறவிக்கு வாராமல் ஆணவவிருளிலேயே அழுந்திக்கிடந்தனவாயின் இறைவற்கு அக்குணங்கள் உளவாதலை அறிவார் யார்! முதல்வன் உயிர்கள் பொருட்டு இயற்றும் ஐந்தொழின்முகத்தான் அவை அறிவு விளங்கி அவன் குணங்களின் விளக்கத்தை அறிதல்பற்றிப் 'பல்லுயிரெல்லாம் பயின்றனனாகி' என்பதன்பின் 'எண்ணில் பல் குணம் எழில்பெற விளங்கி' என்று அருளிச்செய்தார். 'விண்' என்பது நிலவுலகத்திற்கு நேரே மேல் உள்ள இந்திரன் நாடு; இந்திரன் மழைக்கடவுளாதலின் மேகமண்டிலமே இந்திரனுடைன்று புனைந்துரைக்கப்படுகின்றது.

'வானோர் உலகு' என்பன நான்முகன் திருமால் உருத்திரர் சிகண்டருத்திரர் அநந்தர் சதாசிவர் முதலான கடவுளர் உலகங்கள்.

மண்ணும் விண்ணும் வானோருலகும் உள்ளாரிற் சதாசிவர் அநந்தர் முதலாயினோர்க்கு உள்நின்றும், சிகண்டருத்திரர்க்கு நேர்நின்றும், திருமால்முதல் மண்ணுலகிலுள்ள மக்களீறான மற்றையோர்க்கெல்லாம் குருவடிவில் நின்றும் இறைவன் ஒருவனே எல்லார்க்குங் கல்வியறிவினைத் தோற்றுவிப்பானென்பது

* திருக்குறள், க, க.

“நன்னெறியின் ஞானகலர் நாடுமலம் ஒன்றினையும்
அந்நிலையே உண்ணின் றறுத்தருளிப்—பின்னன்பு
மேவா விளங்கும் பிரளயா கலருக்குத்
தேவாய் மலகன்மந் தீர்த்தருளிப்—பூவலயந்
தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கவர்போல [வனுக்
முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்கை—அன்ன
காதிகுண மாதலினால்” என்னும் போற்றிப் பஃறொடைத்
திருமொழியால் இனிது விளக்கப்பட்டமை கண்டுகொள்க.

பற்று அறாத உயிர்களை மீண்டும் மீண்டும் மலத்தில் ஒடுக்குமிடத்தும், பற்று அற்ற உயிர்களைத் தன்திருவடிக்கட் கூட்டுமிடத்தும் தோற்றிய கல்விப்பொருள் அத்துணையும் அழித்தலின் ‘துன்னிய கல்வி தோற்றியும்’ என்பதனோடமையாது, ‘அழித்தும்’ என்றுங் கூறினார்.

எறத்துரந்தும்—முற்றும் எறிந்தும் ; எறிதலாவது உயிரைப்பற்றிய ஆணவத்தைப்பறித்து அப்பால்வீசுதல். ‘துரந்தும்’ என்பது இப்பொருட்டாதல் “வளிதுரந்தக் கண்ணும்” என்பதன் உரையிற்காண்க *

மீதூர-நெருங்க; அன்பு நெருங்குதலாவது மிகுதியாய் எழுந்துதா னிருக்குமிடம் போதாமை நெரிதல். இப்பொருட்டாதல் “இடங்கழி நெருங்குதல் மீதூரலாகும்” என்னும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்திற் காண்க.

‘கொள்கை’ விரதம் எனப் பொருள் படுதலை “ஆன்ற கேள்வியடங்கிய கொள்கை” என்பதன் † உரையிற்காண்க. இனிக் “கொள்கையினிருந்த” என்பதற்குத் ‘தியானத்தோடிருந்த’ எனவும் ‘துன்பம் உறுதிருந்த’ எனவும் பொருளுரைப்பர் அடியார்க்கு நல்லார் ‡. சிறப்பு - தலைமை ; இப்பொருட்டாதலை “உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்” என்பதன் உரையிற்காண்க §

மன்னு மாமலை மகேந்திரமதனிற்
சொன்ன ஆகமந் தோற்றுவித் தருளியும்

---

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, கூ, கஉ † புறநானூறு, உசு.
‡ சிலப்பதிகாரம், கச, கரு. § புறநானூறு, எஉ.

மன்னுமாமலை மகேந்திரம் அதனில்—நிலைபெற்ற பெரிய மலையாகிய மகேந்திரத்திலிருந்து, சொன்ன ஆகமம்—முன்னொருகால் உமைப்பிராட்டியார்க்குச் சொல்லிய ஆகமநூல்களை, தோற்றுவித்தருளியும்—மீண்டும் வெளிப்படுத்தருளியும் என்றவாறு.

மகேந்திரமதனிற் றோற்றுவித் தருளியும் என்று இயைக்க.

பண்டொருகால் இறைவன் மலையரையன் பாவைக்கு ஆகமம் என்னும் அறிவுநூற்பொருள்களை எடுத்து அறிவுறுப்ப, அவள் அவற்றைக் கருத்தூன்றாது, கேட்டனளாக, இறைவன் அதுகண்டு பெரிதும் வெகுண்டு 'நீ நம்மையகன்று வலைஞர்க்குமகளாய்ப் பிறந்திடுதி' என்று சபித்துரைத்தான். அன்னையை ஐயன் இங்ஙனஞ் சபித்துக் கூறக்கேட்ட மூத்தபிள்ளையார் பெருஞ்சீற்றமுடையராய்ப் போந்து இறைவன் திருக்கையிலிருந்த அவ்வாகமநூல்களைப் பற்றிப் பிடுங்கிக் கடன்மீதெறிந்திட்டார். இளையபிள்ளையாரும் அங்ஙனமே கடுஞ்சினமுடையராய்ப்போந்து அவ்வாகமங்களிற் சிலவற்றைப் பறித்தெடுத்துக் கிழித்தெறிந்திட்டார். இவையெல்லாங்கண்ட இறைவன் சினந்து இளையபிள்ளையாரைநோக்கி 'நீ நம் கையிலுள்ளநூலை வாங்கிக் கிழித்தெறிந்தமையால் மதுரை வாணிகனுக்கு ஒருமூங்கைப் பிள்ளையாய்ப் பிறத்தி" எனவும், அதன்பின் நந்திதேவரை நோக்கி 'நீ இவ்விருவரையும் உள்ளே புகவிடுத்தமையாற் கடலிற் சுறவுமீனாய்ப்பிறந்து அங்கெறியப்பட்ட ஆகமநூல்களைச் சுமந்து உலவுதி' எனவும் சாபவுரை கூறினனாகச், சாபம் எற்ற அம்மூவரும் நடுங்கி இறைவனை இறைஞ்சி அச்சாபவிடுதிவேண்டிக் குறையிரப்பத், தானே நிலமிசைவந்து எல்லாருங்காண அம்மையைத் திருமணஞ்செய்து நந்தியை அட்கொள்ள இசைந்தருளினன். பின்னர் அம்மை வலைஞர் கோனுக்குத் திருமகளாய்ப்பிறக்க, நந்தி கொடிய சுறவாய்க் கடலிற்றோன்றி வலைவீசுவார்க்கு அத்தொழில் நடவாவாறு துன்புறுத்து உலாவுவதாயிற்று. அம்மை மங்கைப்பருவத்தினள் ஆனதுணையானே, 'கடலில் அடங்காதுலவுங் கொடுஞ்

சுறவைப் பிடித்துத் தருவாற்கு என் மகளை மணஞ்செய்து கொடுப்பல்' என்று வலைஞர்கோன் ஓர் உறுதிச்சொற் பிறப்பித்தான். மறஞ்சிறந்தார் பலர் அச்சுறவினைப்பிடிக்க முயன்றும் ஆகாமே சிலநாட்கள் கழியாநிற்பக், கடைமுறையாய் இறைவனே கண்ணுமனமுங் கவரும் ஓர் இளவலைஞனாய்த் தோன்றி அச்சுறவைப் பிடித்து அம்மையை வதுவை அயர்ந்தனனென்று பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற்புராணங் கூறுநிற்கும் *. இவ்வாறு கடலினின்றும் மீட்ட ஆகமநூற்பொருளை இறைவன் மகேந்திரமாமலையி லிருந்து மறித்தும் அறிவித்தருளினனென அடிகள் பின்னுங் கூறுவர்; பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவுத்தரகோசமங்கையி லிருந்து அதனைத் திரும்பவும் அறிவுறுத்தருளினனெனக் கூறுவர்; இவ்விரண்டனுள் அடிகள் கூறுவதே கொள்ளற் பாலதென்க.

மகேந்திரமாமலை வடக்கே கஞ்சநாட்டில் பிருகாம் பூருக்குத் தென்மேற்கில் முப்பத்திரண்டு நாழிகை வழி கழித்திருக்கின்றது; அங்கே சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் பல பழுதுபட்டுக் கிடக்கின்றன.

கல்லாடத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லாளோடு நயப்புற வெய்தியும்.

கல்லாடத்து—கல்லாடம் என்னும் ஊரில், கலந்து இனிது அருளி—திருவுருவிற்கலந்து இனிது எழுந்தருளி, நல்லாளோடு—உமைப்பிராட்டியாரோடு, நயப்புறவு — இன்பம், எய்தியும்—அடைந்தும் என்றவாறு.

'கல்லாடம்' ஒருசிவதலம்.

'நயப்புறவு' இன்பம் எனப்பொருள்படும் நயம் என்னுஞ் சொல்லிற்றோன்றியது.

பஞ்சப் பள்ளியிற் பான்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சா தீண்டும் இன்னருள் விளைத்தும்.

* பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி இயற்றிய திருவிளையாடல் பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடலினும் பழமையுடையதாதலினாலும், பெரும்பான்மையும் வரலாற்றுண்மை வழுவாது கூறுதலினாலும் அதனையே மேற்கோளாக் கொள்வேமாயினேம்.

பஞ்சப்பள்ளியில்—பஞ்சப்பள்ளி யென்னும் ஊரில், பால்மொழி தன்னொடும்—பால்போலினிய சொற்களையுடைய உமையவளோடும், எஞ்சாது ஈண்டும்—குறையாது நிறையும், இன் அருள்விளைத்தும்—இனிய அருளை விளைத்தும் என்றவாறு.

'ஈண்டும்' நிறைதலெனப் பொருள்படுதலை "ஈண்டிய கேள்வியவர்" என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறியவுரையிற் காண்க.*

கரு. கிராத வேடமொடு கிஞ்சுகவாயவள்
விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்

கிராத வேடமொடு—வேட கோலத்துடன், கிஞ்சுக வாயவள்—முருக்கு மலர்போற் சிவந்தவாயினையுடைய உமையாளின், விராவு கொங்கை நல்தடம் படிந்தும்—ஒன்றோடொன்று கலந்த முலைகளாகிய நல்ல குளத்தில் தோய்ந்தும் என்றவாறு. இஃது அருச்சுனன் தவங்கிடந்த ஞான்று அவன்பொருட்டு மேற்கொண்டதென மகாபாரதங் கூறும். 'கிராதன்' வேட்டுவன் எனப்பொருள்படும் ஒருவடசொல். 'கிஞ்சுகம்' முள்முருக்கம் பூவினை யுணர்த்தும் ஒருவடசொல்.

விராவுதல்—கலத்தல்; "பன்மணிக்குவை யொடும் விரைஇ" என்றார் புறத்திலும்†

தடம்—பெருமை, ஈண்டுப் பெரியகுளம் என்னும் பொருளில் வந்தது. "தடவுங் கயவு நளியும் பெருமை"‡ என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

படிதல்—தோய்தல், குளித்தல், இப்பொருட்டாதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க. கொங்கை வருடுதலாற் பிறக்கும் இன்பத்தினைக் குளமாக உருவகப்படுத்தினர் என்க.

கேவேடர் ஆகிக் கெளிறது படுத்தும்
மாவேட்டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்
உ0. துற்ற ஐம்முகங்களாற் பணித்தருளியும்;

கேவேடர் ஆகி – வலைஞர் ஆகி, கெளிறதுபடுத்தும் – கெளிற்று

* திருக்குறள், சகஎ. † புறநானூறு, கருஉ. ‡ தொல்காப்பியம், உரியியல், உஉ.

மீனை வீழ்த்தியும், மாவேட்டு ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும்—பெரிய விருப்பத்தினைத் தருவனவாகிய ஆகமநூலை அதன்பால் நின்று மீட்டும் வாங்கியும், மற்று அவை தம்மை—அங்ஙனம் வாங்கிய ஆகமநூல்களை, மகேந்திரத்து இருந்து--மகேந்திரமாமலையிலிருந்து, உற்ற ஐம்முகங்களால் பணித்தருளியும்—பொருந்திய தன் ஐந்து முகங்களாற் சொல்லியருளியும் என்றவாறு.

வலைஞன் என்பொருடருவதாகிய 'கேவர்த்த:' என்னும் வடசொல் 'கேவேடர்' எனத்திரிந்தது.

இறைவன் வலைஞனுய்ச்சென்று படுத்தது சுறவுமீனென்று திருவிளையாடற் புராணங் கூறுமாயினும், அடிகள் அதனைக் கெளிற்றுமீனென்று கூறுதலின் அடிகள் கூற்றே கொள்ளற் பாலதாம் என்க.

படுத்தல்—வீழ்த்தல்; "எறிந்து களம்படுத்த" என்புழி* இப்பொருட்டாதல் காண்க.

'வேட்டு' விருப்பம் எனப்பொருள்படுதலை "உயர்ந்த வேட்டத்துயர்ந்திசினோர்க்கு" என்பதனுரையிற் காண்க.† உண்மையறிவு பெறவேண்டினார்க்கு அதனை விளக்கித் தன்பால் அவர்க்கு விருப்பம் மேன்மேல் எழச்செய்தலின் ஆகம நூலுக்கு இங்ஙனம் அடைகொடுத்தோதினார்.

இறைவற்கு ஐம்முகங்கள் இவை என்பது "சத்தியோசாதம் வாமம் அகோரம், தற்புருடம் ஈசானமென ஈசர்க்கைம்முகம்" என்னுந் திவாகர சூத்திரத்திற் காண்க. இறைவற்கு ஐம்முகங்கள் உண்டென்னுங் கொள்கை மிகப் பழமையுடையதென்பது "ஈசாநஸ் ஸர்வவித்யாநாம்"‡ எனவும், "தத்புருஷாய வித்மஹே" § எனவும், "அகோரேப்ய:" ‖ எனவும், "வாமதேவாயநம:" ¶ எனவும், "ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி" §. எனவும் போந்த தைத்திரீய ஆரணியக மறைமொழிகளால் நன்கு தெளியப்படும். இவற்றுள், ஈசானம் என்பது சிறு மகாரின் முகம்போல்வதாய்த்

* புறநானூறு, கக. † புறநானூறு, உகச.

‡ தைத்திரீய ஆரணியகம், கம, உக, ௬க, § கம உம. ௬அ.

‖ கம, கக,-௬எ. ¶ கம, கஅ. ௬க. § கம, கஎ, ௬ரு.

தூய பளிங்கின் ஒளியை யுடைத்தாய் எக்காலும் வட கிழக்கை நோக்கியபடியாய் உச்சிமேல் இருப்பது; இவ் ஈசான முகத்தின்கீழ், இளைஞர்க்குரிய முகம்போல்வதாய்க் கோங்கம்பூவின் நிறம்வாய்ந்து கிழக்கு நோக்கி விளங்குவது தற்புருடம் என்னும் முகமாம்; கண்டாரை அச்சுறுத்தும் இயல்பினதாய்க் கீழ்நாலும் தாடியும் புறந்தோன்றும் எயிறும் உடைத்தாய்க் கறுத்து முதியோர் முகம்போன்று வலத் தோண்மேல் தெற்கு நோக்கியபடியாய் இருப்பது அகோர முகமாம்; மாதர் முகம்போல்வதாய் வெட்சிப்பூவின் நிறம் வாய்ந்து இடத்தோண்மேல் மிளிருவது வாமதேவமுகமாம்; பிடரிமேல்நின்று அரசர் முகத்தை ஒத்துப் பால்போற் றிகழுவது சத்தியோசாதம் என்னும் முகமாம். இவ்வாறு சிவதருமோத்தரம் கூறுதலை

"உச்சிமுகம் ஈசானம் ஒளிதெளியப் பளிங்கே
உத்தரபூருவதிசையை நோக்கியுறும் உகந்தே,
நிச்சயித்த முகத்தின்கீழ்ப் பூர்வதிசை நோக்கி
நிகழுமுகந் தற்புருடம் கோங்கலர்போல் நிறமே,
அச்சுறுத்தும் அகோரமுகம் அறக்கரிது காளம்
அவிழ்தாடி வலத்தோளில் தென்னோக்கி அமரும்,
செச்சைநிறத் தெரிவைமுகம் இடத்தோண்மேல் வாமம்,
சிறுபுறத்தின் முகஞ்சத்தி யோசாதந் திகழ்வால்" என்

னும் அதன் செய்யுளாற் காண்க. இனிச் சதாசிவரூபம் என்னும் நூல் கன்மசாதாக்கியமாகிய தற்புருடமுகம் கிழக்கு நோக்குவதென்றும், கர்த்திருசாதாக்கியமாகிய அகோர முகம் தெற்குநோக்குவதென்றும், மூர்த்திசாதாக்கியமாகிய சத்தியோசாதமுகம் வடக்கு நோக்குவதென்றும், அமூர்த்தி சாதாக்கியமாகிய வாமதேவமுகம் மேற்கு நோக்குவதென்றும், சிவசாதாக்கியமாகிய ஈசானமென்னும் ஊர்த்துவ முகம் நான்கு திக்கும் நோக்குவதென்றும் கூறுதலை,

"இக்கத் திப்பான எழிற்றிரு மேனியில்
ஐந்து சாதாக்கியம் அடையும்படி
அவர்க்கமை கீழ்தென் வடமேற் றிசைமிசை
நோக்கிய முகங்கள் நுவலருந் தொழிற்

சாதாக்கியம் ஐந்தென் றுரைக்கத் தகுமே
அம்முகம் ஐந்துஞ் சகளம தாம்பொழு
தின்னணம் ஈசா னுதி எனப்படும்" என்னும் அதன் சூத்திரத்தால் உணர்க.

நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனய்
அந்தமில் ஆரியனய் அமர்ந் தருளியும்.

நந்தம்பாடியில்—நந்தம்பாடி என்னும் ஊரில், நால்மறை யோனய்—நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்தோனய், அந்தம் இல் ஆரியனய் அமர்ந்தருளியும்—ஈறில்லாத ஆசிரியனய் வீற்றிருந்தருளியும் என்றவாறு.

'நந்தம்பாடி' ஒரு சிவதலம்; நம்தம்பாடி எனப் பிரித்து நமது ஊர் என்று பொருளுரைத்தலும் ஒன்று.

நான்மறையோன் என்பதற்கு நான்கு வேதங்களுக்கும் பொருளாய் உள்ளவன் எனப் பொருளுரைப்பினும் ஆம்.

'அந்தம்' ஈறு எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

'ஆரியன்' ஆசிரியன், மேலோன் எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநா றுயிரம் இயல்பின தாகி
உரு ஏறுடை ஈசன்இப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும் வந்தருளிக்
குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்,

வேறு வேறு உருவும்,—வெவ்வேறு திருவுருவங்களும், வேறு வேறு இயற்கையும்—வெவ்வேறு தன்மைகளும், நூறு நாறுயிரம் இயல்பினது ஆகி—நூறு இலட்சம் இயற்கையை உடையனவாக, ஏறு உடை ஈசன்—எருதினை ஊர்தியாக உடைய சிவபெருமான், இப்புவனியை உய்ய—இந்நிலவுலகத்திலுள்ளாரைப் பிழைப்பித்தல்வேண்டி, கூறு உடை மங்கையும் தானும் வந்து அருளி—தன்னை ஒரு கூருக உடைய உமையும் தானுமாய் ஒருங்குபோந்தருளி, குதிரையைக்கொண்டு குட நாடு அதன் மிசை—குதிரைகளைச்

செலுத்திக்கொண்டு சென்று மேல்நாட்டின்மீது, சதுர்படச் சாத்தாய்த் தான்எழுந்தருளியும்—திறமை யுண்டாக வணி கர் குழுவோடு சேர்ந்து தான்எழுந்தருளியும் என்றவாறு.

இறைவன் தன்னை வழிபடும் அன்பர் வேண்டியவா றெல்லாம் உருவங்கள் மேற்கொண்டு அவர்க்கு அருள் செய் வானுகலின் அவனெடுக்கும் உருவங்களுக்கும் அவ் வுருவங் களுக்குரிய இயல்புகளுக்கும் ஓர் அளவில்லை யென்று உணர்த்துவார் அவை தம்மை 'நூறு நூறுயிரம் இயல்பின தாகி' என்றருளிச்செய்தார். அங்ஙனம் வேறு வேருய் எடுக்கும் உருவங்களிற் சிலவும் அவைபற்றிவரும் இயற்கை களிற் சிலவும் அடிகள் இவ்வகவலில் முன்னும் பின்னும் கூறுகின்ருராகலின், இவ் அடி இரண்டும் அவற்றிடையே நின்று அவன்றன் அளவிலாற்றலை விளக்குதற்கு அமர்ந்தன வென்க. எஞ்ஞான்றும் இறைவன் அன்பர்பொருட்டா கவே இங்ஙனம் பலவேறு உருவங்களும் இயற்கைகளும் உடையனுவதல்லது, தன்பொருட்டு இவற்றுள் எதும் உடையனல்லன்; இஃது.

"உருமேனி தரித்துக்கொண்ட தென்றலும் உருவிறந்த
அருமேனி யதுவுங்கண்டோம் அருவுரு வானபோது
திருமேனி யுபயம்பெற்ருேம் செப்பியமூன்றும் நந்தங்
கருமேனி கழிக்கவந்த கருணையின் வடிவுகாணே"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளானும் உணர்ந்து கொள்ளப்படும்.

'வேறு வேறுருவும் நூறு நூறுயிரம் இயல்பினதாகி' எனவும் 'வேறு வேறியற்கையும் நூறு நூறுயிரம் இயல்பின தாகி' எனவும் தனித்தனி சென்றியைதலின் இயல்பினவாகி என்று பன்மை வாய்பாட்டால் ஓதாமல் 'இயல்பினதாகி' என்று ஒருமை வாய்பாட்டாற்கூறினர். உரு, இயற்கை என்னுஞ் சொற்கள் பன்மையீறு இல்லாதனவாகலின் அவ் வாறு ஒருமையினை ஏற்றற் குரியவாமென்க; இன்னோ ரன்னவெல்லாம்,

"ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகும் இடனுமா ருண்டே" * என்பதனன் அமைக்கப்படும்.

இனி "வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறு பல் குறிய" † என்பதனுல் 'இயல்பினதாகி' என்பதை இயல்பினதாக என்றுதிரிக்க.

புவனி இடவாகு பெயராய் மக்களை உணர்த்திற்று.

உய்விப்ப என நிற்கற்பாலது பிறவினைப் பொருளை யுணர்த்தும் வி எனும் ஈறுதொக 'உய்ய' என நின்றது; "குடிபொன்றிக் குற்றமுமாங்கேதரும்" என்புழிப்போல ‡.

மதுரைமாநகர் திருப்பெருந்துறைக்கு நேர்மேற்கே யிருத்தலால் அது குடநாடென்று சொல்லப்படுவதாயிற்று. திருப்பெருந்துறையிலிருந்து மதுரைமாநகர்க்கு இறைவன் குதிரைத்திரள் கொண்டுபோந்தமைபற்றி இங்ஙனங் கூறினுர்.

'சதுர்' என்பது திறமைப்பொருளை யுணர்த்தும் சதா என்னும் வடசொற் சிதைவு.

'சாத்து' வணிகர் கூட்டம் என்று பொருள்படுதலைக் "கழுதைச் சாத்து" என்னும் பெரும்பாணாற்றுப் படைச் சொற்றொடர்க்குக் "கழுதையிலே மிளகெடுத்துக்கொண்டு போகின்ற திரள்" என்று நச்சினர்க்கினியர் கூறும் உரையிற் காண்க; "சாத்தொடுபோந்து" §என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லாரும் "வாணிகச் சாத்தொடுபோந்து" என்று பொருளுரைப்பர். இறைவன் வணிகர் திரளோடு போந்தமையினை

"அழகினுக் கழகார் மேனி ஆலவாய் அமுத வாயான்
பழுதில் சாத்தவர்கள் சூழப் பல்பெருஞ் சிறப்பிற்றேன்றிப்
பொழிலுல கனைத்துங்காணப் புரவிநாற் கியைய மிக்க
செழியன்முன் குதிரையிட்ட திருவிளையாடல் கேண்மின்"

என்று பெரும்பேற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறுமாற்றுற் காண்க.

---

*தொல்காப்பியம், சொல், சகுக. †தொல்காப்பியம், சொல், சடுஎ.
‡தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி. §சிலப்பதிகாரம், கக, ககO.

வேலம் புத்தூர் விட்டே றருளிக்
கூ௦ கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்

வேலம்புத்தூர்—வேலம்புத்தூரிலே, விட்டேறு அருளி—வேற்படையினைக் கொடுத்தருளி, கோலப் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்—தனது திருக்கோலச் சிறப்பினைக் காட்டிய கோட்பாடும் என்றவாறு.

என்றது இறைவன் உக்கிரகுமாரற்கு வேற்படை நல்கிய திருவிளையாட்டினைக் குறித்தது. இது பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்துட் காண்க. இங்ஙனம் வேற்படை கொடுத்த இடமாதல் பற்றியே அவ்வூர் வேலம்புத்தூர் என்று பெயர் பெறலாயிற்றென்று உணர்ந்து கொள்க.

'விட்டேறு' என்னுஞ் சொல் வேற்படையினை உணர்த்துதல் "சத்தி எஃகம் உடம்பிடி குந்தம், விட்டேறு அரணம் ஞாங்கர் அயில்வேல்" என்னுந் திவாகரத்தாற் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறு பொருளுரைக்க அறியாதார் 'விட்டேறு அருளி' என்னுஞ் சொற்றொடரை ஏறுவிட்டு அருளி எனமாற்றி 'எருதுவிடுத்தருளியும்' எனப் பொருள் கூறுவர். இறைவன் ஏறுவிடுத்தருளினனென்பது புராணங்களுட் காணாமையின் அவ்வுரை கொள்ளாமென்பது.

'கோலம் பொலிவு' ஆறும்வேற்றுமைக் கண் மகரங் கெட்டுக் கோலப்பொலிவு என நிற்கற்பாலது * எதுகை நோக்கி "மெலிக்கும்வழி மெலித்தலாயிற்று †.

'பொலிவு' சிறப்புப்பொருட்டாதல் "தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத்தோற்கே" ‡ என்பதனுரையிற் காண்க.

தர்ப்பணம் அதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்

சாந்தம்புத்தூர்—சாந்தம்புத்தூர் என்னும் திருப்பதியில், வில்பொரு வேடற்கு—வில்லாற் போர்த்தொழிலைச் செய்

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, கூக௦. † புறநானூறு, க.
‡ ,, சொல், ச௦கூ.

யும் வேடன் ஒருவனுக்கு, தர்ப்பணம் அதனில்—கண்ணாடியின்கண்ணே தோன்றி, ஈந்த விளைவும்—அவன் வேண்டியதொன்றை வழங்கிய ஆக்கமும் என்றவாறு.

இது, வலந்தரும் வாளுங்கணையும் வேடற்குவழங்கியது போலும்.

'தர்ப்பணம்' கண்ணாடியினை யுணர்த்தும் ஒரு வடசொல்.

'விளைவு' ஆக்கம் எனப்பொருள்படுதலை "வேண்டிய பொருளின் விளைவு நன்கறிதற்கு" என்பத னுரையிற் காண்க *.

மொக்கணி அருளிய முழுத்தழன்மேனி
சொக்கதாகக் காட்டிய தொன்மையும்

மொக்கணி—கொள்ளுள்ள பையை, அருளிய—குதிரை வாயிற் கட்டும் பொருட்டு, முழுத்தழல்மேனி—முழுமையாகிய நெருப்பையொத்த திருமேனியை, சொக்கதாக—அழகாக, காட்டிய தொன்மையும்—பாண்டியற்குக் காட்டிய பழைய தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது இறைவன் பாண்டியற்குக் குதிரை கொண்டு வந்த ஞான்று, தான் இவர்ந்துவந்த குதிரைக்குத் தீனி ஊட்டும்பொருட்டுக் கொள் முதலியன வேவுவித்து இட்ட பையைத் தானே எடுத்து அதன்வாயிற் கட்டுவானாய் அனற்பிழம்பை யொத்ததன் அருட்டிருமேனியைப் பாண்டியன் காணுமாறு காட்டிய அருட்பான்மையைக் கூறியது.

'மொக்கணி' கொள் முதலியன இட்டபை. "கழுவிய பயறுங் கொள்ளுங் கடலையுந் துவரைபோடு, முழுவதுஞ் சிறக்கவிட்டே மொக்கணி முட்டக்கட்டி" †என்றார் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியும்.

'அருளிய' என்பது செய்யிய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்; அருளும் பொருட்டு என்று பொருளாம்.

---

*புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, க, ௬.

†குதிரை நரியான திருவிளையாடல், ௬.

'முழுத்தழல்' அனற்பிழம்பு.

சொக்கு-அழகு ; இப்பொருட்டாதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

இனி, "ஒருநாமம் ஓர்உருவம் ஒன்றும் இலா" முதல் வற்கு முழுத்தழல்போலும் மேனி உளதாக அடிகள் ஆண்டாண்டு ஓதுதல் என்னையெனின் ; மக்களாகிய சிற்றுயிர்களாற் காணவுங் கருதவும்படாத இயல்பினனாகிய இறைவன் அவர்மாட்டுவைத்த பேரிரக்கத்தால் தன்னை அவர் ஒருவாற்றானுயினுந் தெளியக்கண்டு வழிபட்டு உய்தற்பொருட்டுத், தான் அவர் கட்புலனெதிரே தன்னை விளங்கக் காட்டுதற்கு வாயிலாய்நிற்பது அனற்பிழம்பு ஒன்றுமேயாம். மண் புனல் அனல் வளி விசும்பு என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களுள் அனலினையே தான் விளங்குதற்கு வாயிலாக அவன் கொண்டவா றென்னையெனின் ; அனல் ஒன்றுமே இறைவனியல்பை ஒருபுடை பொப்பதாம். யாங்ஙனமெனின், இறைவன் அருளொளியுடையனுய் உயிர்களின் அகத்தேயுள்ள ஆணவவல்லிருளைத் தாக்குமாறுபோல அனலும் ஒளியுடைப்பொருளாய் உயிர்கட்குப் புறத்தேயுள்ள பாயிருளைப் பருகுதலானும்; இறைவன் தான் என்றுந் தூயனுய் இருந்தே தூயவல்லா வனைப் பொருள்களையெல்லாந் தூய்மை செய்தல்போல அனலும்தான் என்றுந் தூயதாயிருந்தே தன் பாற்சார்ந்த தூயவல்லா எல்லாப்பொருள்களையும் எரித்துச் சாம்பராக்கித் தூய்மை செய்தலானும் ; இறைவன் ஆக்கல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்கள் புரியுமாறுபோல அனலும் உடம்புகளைப் படைத்தற்கு வேண்டுமளவு வெம்மையைத் தந்து படைத்தும், படைக்கப்பட்ட அவை நிற்கவேண்டுங்கால எல்லையளவும் தனது வெம்மை மிகாதுங் குறையாதும் உலாவவைத்து அவற்றைக்காத்தும், அவற்றின் காலவெல்லை கழிந்த துணையானே தனது வெம்மையை மிகுத்தேனுங் குறைத்தேனும் அவற்றை அழித்தும் முத்தொழில் புரியக்காண்டலானும்; இறைவன் அருவாயும் உருவாயுமிருந்து உயிர்களாற் பற்றப்படாமைபோல அனல் விறகினுள் அருவாய் மறைந்திருந்தும் முறுகக் கடைந்தவழி

அவ்விறகின்கட் புலனாய் உருவுகொளத் தோன்றியும் எவ ராலும் எதனாலும் பற்றப்படாத இயல்பிற்றாய் நிற்றலானும், இறைவன் எல்லாவுலகங்களினும் எல்லாப் பொருள்களினும் எல்லா உயிர்களினும் விரவிநிற்றல்போல அனலும் எல்லா உலகங்களினும் எல்லாப் பொருள்களினும் எல்லா உயிர்களி னும் ஊடுருவி நிற்றலானும் அனல் ஒருவாற்றான் இறைவ னியல்போடு ஒப்புமை யுடைத்தாதல் கண்டுகொள்க. இஃ தல்லாத ஏனை நான்கு பொருள்களில் வளியும் விசும்பும் ஒரு வாற்றானும் கட்புலனாகாத அருவப்பொருள்களாய்த் தம் மியற்கையில் ஒளிவிளக்கமில்லாதனவா யிருத்தலானும், மண் ணும் புனலும் கட்புலனும் உருவுடையவேனும் தம் இயற்கை யில் அங்ஙனமே ஒளிவிளக்கம் வாயாதனவாய்த் தூயவல் லாப் புன்பொருட் சேர்க்கையால் தாமுந் தூய்மைகெட்டுப் போவனவாய்ப் பருப்பொருள்களாய் உயிர்களாற் பற்றப் படுவனவாய் இருத்தலானும் அவைநான்கும் இறைவனியல் போடு ஒருசிறிதும் ஒவ்வாமையின் அவை அவனது விளக் கத்திற்கு வாயிலாகமாட்டா வாயினவென்க. முதல்வன் அனற் பிழம்பினையே ஓர் ஒப்பற்ற வாயிலாய்க்கொண்டு விளங்கித்தோன்றி ஆருயிர்கட்கு அருள்புரிதல் கண்டன்றே இருக்குவேதம் முழுவதூஉம் அனற் கடவுள் வழிபாடு மிகுத் தெடுத் தோதுவதாயிற்று. அவ்விருக்குவேதத்தின் முதல் ஏழுமண்டிலங்களினும் மண்டிலங்கடோறும் முதற்கண் அனற்கடவுள் வழிபாடு விதந்தெடுத்து ஓதப்பட்டதூஉம், அனற்பிழம்பின்கண் விளங்கித்தோன்றும் உருத்திரன் ஒரு வனே அவ்வேதத்தான் அறிவுறுக்கப்பட்ட முழுமுதற்கட வுள் என்பது தெற்றெனப் புலப்படல்வேண்டி அவ்வேதத் தின் இறுதிக்கண்நின்ற பத்தாம் மண்டிலத்தின் முதலினும் ஈற்றினும் அவ்வனற்கடவுள் வழிபாடு விதந்தெடுத்துரைத்து முடிக்கப்பட்டதூஉம் இவ்வுண்மையினை நிலைபெற நாட்டும் என்க.

இவ்வாறு அனற்பிழம்பின்கண் விளங்கித் தோன்றி நின்று அருள் வழங்கும் முழுமுதற் கடவுளும், அக்கடவுள் விளங்குதற்கு வாயிலான அனலும் உருத்திரப்பெயரால்

வழங்கப்படுதலே அதன் முதன் மண்டிலத்து நாற்பத்து மூன்று நூற்றுப் பதினைந்தாம் பதிகங்களினும், இருபத் தேழாம் பதிகத்தின் பத்தாம் மந்திரத்தும் இரண்டாம் மண் டிலத்தின் இரண்டாம் பதிகத்தின் ஐந்தாம் மந்திரத்தும் நான்காம் மண்டிலத்தின் மூன்றாம் பதிகத்தின் முதல் மந் திரத்தும் முறையே கண்டுகொள்க. இவ்வரிய பெரிய உண்மை

"எரிபெருக்குவர் அவ்வெரி ஈசன
துருவருக்கம தாவதுணர்கிலார்
அரியயற்கரியானை அயர்த்துப்போய்
நரிவிருத்தம தாகுவர்நாடரே" என்னுந் திருநாவுக் கரசு அடிகளின் தேவாரத் திருமொழியால் நன்குணரப்படும்.

சிவபிரான் இங்ஙனம் அனல் வடிவினராய் விளங்குதல் கண்டே சாந்தோக்கிய உபநிடதமும் "பொற்றாடியுடனும் பொற்குஞ்சியுடனும் நகம் முதலாக முழுதும் பொன்வண்ண மாய் ஞாயிற்றினல் மலர்ந்த இரண்டு செந்தாமரைபோலும் விழிகளும் உடையர் இந்த ஞாயிற்றின் இடையேயுள்ள இரண்ணியபுருடர்" என்று கூறுநிற்கும். இனித் தைத்தி ரீய ஆரணியகமும் "பொற்றோள் உடையார்க்குப், பொன் னிறம் வாய்ந்தார்க்குப், பொன்உரு வுடையார்க்கு வணக் கம்" என்று கூறிற்று. இவ்வாறே

"பொன்னேர்தரு மேனியனேபுரியும்
மின்னேர்சடையாய் விரைகாவிரியின்
நன்னீர்வயல் நாகேச்சரநகரின்
மன்னேயென வல்வினைமாய்ந்தறுமே" என்று திரு ஞானசம்பந்தப்பெருமானும்,

"விண்ணுலகின் மேலார்கள் மேலான்றன்னை
மேலாடுபுரமூன்றும் பொடிசெய்தானைப்
பண்ணிலவு பைம்பொழில்சூழ் பழனத்தானைப்
பசும்பொன்னின் நிறத்தானைப் பால்நீற்றானை
உண்ணிலவு சடைக்கற்றைக் கங்கையாளைக்
கரந்துமையோடுடனாகி யிருந்தான்றன்னைத்

தெண்ணிலவு தென்கூடற் றிருவாலவாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேனானே" என்று
திருநாவுக்கரசுநாயனாரும்,

"பொன்செய்தமேனியினீர் புலித்தோலை அரைக்கசைத்தீர்
முன்செய்தமூவெயிலும் எரித்தீர்முதுகுன்றமர்ந்தீர்
மின்செய்தநுண்ணிடையாள் பரவையிவடன்முகப்பே
என்செய்தவாறடிகேள் அடியேனிட்டளங்கெடவே"
என்று சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் அருளிச்செய்தமைகாண்க.

அனற் பிழம்பின் நிறம் பொன்வண்ணமாகலின் அத னுள் முனைத்து விளங்குஞ் சிவபிரானும் அவ்வண்ணம் உடையாராக வழுத்தப்படுவாராயினர். இன்னும், ஞாயிற்று மண்டிலம் எஞ்ஞான்றும் மாறா இயற்கையனற்பிழம்பு வடி வாய்த் திகழ்வதொன்றாகலின், இறைவன் எக்காலும் அதன் கண் விளங்கியபடியா யிருப்பரென்பதுபற்றியே, காயத்திரி மந்திர வழிபாடு மிகச்சிறந்ததாக வைத்துப் போற்றப்படு கின்றது. இருக்குவேத மூன்றாம் மண்டிலத்தின் இறுதிப் பதிகத்தின் கண்ணதான அக்காயத்திரி மந்திரம் வருமாறு :

"ஓம்தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்யதீமஹி
தியோயோந : ப்ரசோதயாத்"

இது கழிபெருஞ் சிறப்பிற்றாகிய மந்திரமாய் யாவரானுங் கைக்கொள்ளப்படுதலின் இதன் சொற்பொருளும் பிறவும் ஈண்டு ஒரு சிறிது உரைக்கின்றாம் : ய:—எது, ந:—நம் முடைய, திய:—அறிவினை, பிரசோதயாத் :—உந்துகின் றதோ, தத்:—அந்த, ஸவிது:—ஞாயிற்றின்கண்விளங்கும், வரேண்யம்:—வணங்கற்பாலரான, பர்க்க:—பர்க்கனென் னும் சிவபிரானுடைய, தேவஸ்ய :— அருளொளியினை, தீமஹி:—நாம் நினைக்கின்றோம் என்றவாறு.

மக்களறிவினை இயக்குவதாகிய செயல் ஞாயிற்றின் மேலும் ஞாயிற்றினுள் விளங்கும் சிவபிரான்மேலும் செல்லற் பாலதாம். ஞாயிறு புறத்தேயுள்ள ஒளிவடிவினது, சிவ பிரான் அதன் அகத்தேயுள்ள அருளொளி வடிவினர்; மக் கட்குப் புறஅறிவு விளங்குவதற்கு வாயிலாய்நிற்பது கண்,

அகஅறிவு விளங்குதற்கு வாயிலாவது உள்ளம். இனிக் கண்ணறிவை விளக்குதற்கு ஞாயிற்றினொளி இன்றியமை யாது வேண்டப்பட்டாற்போல, உயிரின் உள்ளறிவை விளக்குதற்கும் இறைவனது அருளொளி இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டது. உயிரும் உடம்பும் பிரிவின்றி நிற்றல் போல, அவ்விரண்டனையும் ஒருங்கே விளக்கும் அகப்புற வொளிகளும் பிரிவின்றி நிற்றற்பொருட்டுச் சிவமும் ஞாயி றும் உடங்கியைந்து நிற்பவாயின. இவ்வாறு நின்று புறத்தே கண்ணறிவினையும் அகத்தே உயிரறிவினையும் ஒருகாலத்து ஒருங்கு விளக்கும் ஞாயிறு சிவம் என்னும் இவ்விரண்டின் வழிபாடும் இக்காயத்திரி மந்திரத்தின்கண் ஒன்றாய்வைத் துரைக்கப்பட்டது.

இனி, உயிர் இல்வழி உடம்பு பயன் இன்றாணற்போல, இறைவனது அருளொளி இல்வழி ஞாயிறும் பயனுடைத் தன்றாம். எனவே, ஞாயிற்றின் விளக்கத்திற்கும் ஏதுவாய் அதனைப் பயன்படுத்துவதூஉம் அதன்உள் ஒளிரும் சிவ வொளியேயா மென்பது பெறப்படும். இவ்வுண்மை தேற மாட்டாதார் காயத்திரிமந்திரம் வெறும்பகலவன் வழிபாடே நுதலுவதெனக்கூறி அதனை முப்பொழுதும் பொருளறி யாது உருவேற்றிப் பயன்பெறாது கழிவர்; இப்பெற்றிப் பட்டார்க்கு இரங்கியே யன்றோ,

“ அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்
அருக்கன் ஆவான் அரன்உரு அல்லனோ
இருக்கு நான்மறை ஈசனையே தொழுங்
கருத்தினை அறியார் கன்மனவரே ” என்று திருநாவுக்

கரசு அடிகளும் அருளிச் செய்தனர்.

அற்றேல், இக்காயத்திரி மந்திரம் சிவபிரான் மேற்றாதல் எற்றாற் பெறுதுமெனின்; பர்க்கன் என்னும் பெயராற் பெறுதும்; பர்க்கன் என்னும் பெயர் சிவபிரான் ஒரு வர்க்கே உரியதாதல் அமரநிகண்டினுட் காண்க.

இனி, மைத்திராயணியோபநிடதமும் இக்காயத்திரி மந்தி ரப் பொருளை விரித்துரைத்து இதனைச் சிவபிரான் மேற்

ருகவே வைத்து நிறீஇ விளக்குமாறுங் கடைப்பிடிக்க, "பர்க இதி ருத்ரோ ப்ரம்ம வாதிந :" என்று அவ்வுபநிடதம் முடித்துக் கூறுமாற்றுல் பர்க்கன் உருத்திரனே எனத் தெளிவுறுத்தியது. மேலும், அது பர்க்கன் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் விரித்துரைக்குமாறும் நினைவு கூரற்பாலதாம். அச்சொல்லின் முதல்நின்ற ப என்னும் எழுத்து ஒளியினை உணர்த்துவதாகலின் ஞாயிற்று மண்டிலத்தின் நடுவனும் கண்ணின் கருவிழியினும் விளங்குவோன் பர்க்கனுகிய சிவபெருமானே என்பது பெறப்படும் ; இனி ஒளியினைக் கொண்டு அதனைத்தரும் பொருள் அறியப்படுதலால், ப என்னும் எழுத்து ஒளியினையும் க என்னும் எழுத்து அவ்வொளியினைத் தரும் சிவபிரானையுங் குறிக்குமென்பது பெறப்படும் ; இனிப், பர்க்கன் எனுஞ் சொற் பர்ச்சனம் செய்வது அல்லது வெதுப்புவது என்னும் பொருளையுந் தருதலால் அவ்வாற்றுல் அஃது எவற்றையும் அழிப்பது, அல்லது மலபரிபாகம் வருவிப்பது, அல்லது அகத்தே உயிர் வளியிலியங்கி உயிர்கள் உண்ட உணவைப் பதப்படுத்துவது என்னுந் தொழில்களைப் புரிவோன் அவன் என்பதும் பெறப்படும் ; இவையேயன்றி, ப என்னும் எழுத்து விளங்கச் செய்தல் எனவும், ர் என்னும் எழுத்து விரும்பச் செய்தல் எனவும், க என்னும் எழுத்து இடமாயுள்ளதெனவும் பொருடருதலின் தாமாகவே விளங்கமாட்டாத எல்லா உலகங்களையும் அவ்வுலகத்துப் பொருள்களையுந் தனக் கியற்கையாகவேயுள்ள ஒளியால் விளங்கச் செய்வோனும், அறியாமையாற் பற்றப்பட்டு ஒன்றினும் விருப்பின்றிக்கிடந்த உயிர்கட்குப் பொருள்கண்மாட்டு விருப்பினை ஏவி அறியாமையை அகற்றுவோனும், உயிர்கள் அழிப்புக்காலத்தில் ஒடுங்கிப் படைப்புக்காலத்தில் மீளத்தோன்றிப் பின்னர்த் தத்தங் காலஎல்லையளவும் நிற்றற்கு நிலைக்களமாவோனும் பர்க்கனுகிய சிவபிரானே என்பது அறியற்பாற்று என்றும் அவ்வுபநிடதம் அறிவுறுத்துவதாயிற்று. இருக்குமாமறையின்கட் போந்த காயத்திரிமா மந்திரப்பொருள் சாமவேத முடிபாகிய மைத்திராயணியோபநிடதத்தாலேயே ஐயந்திரிபின்றி இங்ஙனம்

இனிது விளக்கப்பட்டுச் சிவபிரான் மேற்றாகவைத்து அறுதி கட்டப்பட்டமையால், இம் மறைமொழியோடு முரணி இதற்கு வேறு வேறு பொருளுரைக்கப் புகுவார் புன்செயல் ஒரு சிறிதும் பயன்படாதென வுணர்க.

இங்ஙனம் உயிர்கட்குச் சேய்த்தாய் வானின்கண் இயற்கை யொளிப்பிழம்பாய்த் திகழும் ஞாயிற்றுமண்டிலத் தினும், அவற்றிற்கு அணித்தாய் நிலத்தின்கட் செயற்கை யாகவேட்கப்படும் வேள்வித் தீப்பிழம்பினும் சிவபிரான் முனைத்து விளங்குதல் பற்றியே அவனை 'முழுத்தழல் மேனிய' னாக வைத்து ஈண்டு அடிகள் அருளிச் செய்வா ராயினர்.

அற்றேல் அஃதாக, கட்புலனாய் விளங்கும் தீப்பிழம் பின்கட் செந்நிறம் அல்லது பொன்னிறம் உண்மையினைத் தெளியக்காண்டும்; கட்புலனாகாமுதல்வற்கும் அந்நிறம் உண்டென்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின்; அதனையும் ஒரு சிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்: அறிவில்லாப் பருப் பொருள்கள் அத்துணையும் உருவும் நிறனும் உடையவாய்ப் புலப்படத் தோன்றுதற்குமுன் அவை நனி நுண்ணியநிலை யில் அவ்விரண்டும் புலனாகாமல் நின்றன. அவை அவ்விரண் டும் உடையவாய்ப் புலப்பட்டுத் தோன்றுமாறு அவை தம் மைத் திரிபுபடுத்துவான் ஒரு முதல்வன் இல்வழி அவை தாமாகவே தோன்றமாட்டா.' ஆதலால், எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் ஒருங்குடைய முதல்வன் அவற்றைத் தோற்றுவிக்கின்றுழி 'இஃது இவ்வாறாகுக" என்று தன் நினைவாற் கற்பிக்க, அந்நினைவின்படி இவ்வுலகமும் இவ்வுல கத்துப் பல்பொருள்களும் பல்வேறுருவும் நிறனும் உடைய வாயின. எனவே, ஒவ்வொருபொருளும் ஒவ்வோர் அமைப் பினைப் பெறும்முன் அவ்வமைப்பினை அதன்கட்டோற்றுவிக் கும் இறைவனது நினைவின்கண் அவ்வமைப்போடு ஒத்த தோர் உருவும் நிறனும் முற்கொண்டு அடைந்து கிடந்தன வாதல் துணியப்படும். யாங்ஙனமெனின், அழகிய ஒரு மாளிகையினை அமைக்கலுறுவான் ஒருவன் முற்கொண்டு தன் நினைவின்கண் அதனை இவ்விவ்வாறு அமைக்கற்பாற்

றென்று வகுத்து அங்ஙனம் வகுத்துக்கொண்ட நினைவினுரு வுக்குப் பொருந்த அதனை அமைக்குமாறுபோலவும், ஓவியம் எழுதுதலில் வல்லான் ஒருவன் ஒரு வடிவினை வரைதற்கு முன் தன் நினைவினுள் அவ்வடிவினைத் தெளிவுபடுத்திப் பின்னர் அதற்கேற்ப ஒன்றனைப் புறத்தே வரையுமாறுபோலவும் என்பது. ஆகவே புறத்தேயுள்ள பொருள்கட்கு வடிவும் நிறனும் உளவாதல்போல அகத்தேயுள்ள உயிரின் நினைவிற்கும் உருவும் நிறனும் உளவாமென்பது பெற்றாம். பெற்றுமாயினும், பொருள்கட்குள்ள வடிவு நிறங்களின் இயல்பும், அறிவிற்குள்ள உருவு நிறங்களின் இயல்பும் வேறுவேறுமென்று உணர்ந்துகொள்க. என்னை? பொருள்களின் வடிவு நிறங்கள் அப்பொருள்கள் அழியுங்கால் அவற்றோடு உடன் அழியும்; மற்று உயிரோ என்றும் அழியாது நிலைபெறாய் நிற்பதொன்றாகலின் அதன் நினைவின்கட் காணப்படும் உருவு நிறங்களும் அதனோடொன்றாய் என்றும் நிலைபெறாய் நிற்குமென்க. இனி, அறிவுடைய உயிர்களுள் எல்லாம் மிக்கதாய்ப் பேரறிவுக் களஞ்சியமாய் விளங்குவது இறை முதற்பொருள் ஒன்றேயாமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலின், அதன் நினைவின்கண் எல்லா உருவும் நிறனும் நிலைபெறாய் உளவாமென்பதூஉம், அவற்றிற் கேற்பவே மாயையிற் றிரண்டெழும் பொருள்கள் அத்துணையும் வடிவும் நிறனும் பெறுவனவாமென்பதூஉம், அங்ஙனமாயினும் முதல்வனது அறிவின்கட் காணப்படும் அவற்றினியல்பும் மாயையிற் காணப்படும் பிறவற்றினியல்பும் தம்முள் வேறு வேறாமென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்துகொள்க. இதுகொண்டு, அனற்பிழம்பிற்குச் செந்நிறம் அல்லது பொன்னிறம் உளதாதல்போல இறைவனது அறிவுருவிற்குஞ் செந்நிறம் அல்லது பொன்னிறம் உளதாதல் தேற்றமாம் என்க. அறிவுக்கும் உருவம் உண்டென்பது இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருணூலார் செய்து போதரும் ஆராய்ச்சிகளானும்,

"சத்திதன்வடிவேதென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்
உய்த்திடும் இச்சைசெய்திஇவைஞானத்துளவோவென்னின்

எத்திறஞானமுள்ள தத்திறம் இச்சைசெய்தி
வைத்தலான்மறைப்பில் ஞானன்மருவிடுங் கிரியையெல்லாம்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டானும் அறிந்து கொள்க. இன்னும் இதன் விரிவைச் 'சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி' யுள் யாம் உரைத்ததுகொண்டு கண்டுகொள்க.

அரியொடு பிரமற் களவறி ஒண்ணான்
நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்,
ஆண்டுகொண்டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டியன் றனக்குப் பரிமாவிற்
றீண்டு கனகம் இசையப் பெறாஅ
தாண்டான் எங்கோன் அருள்வழி இருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்

அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறி ஒண்ணான் — திருமாலுடனேகூட நான்முகனாலும் அளவு அறியப் பொருந்தாதவன், நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும் — நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிய நலமும், 'ஆண்டுகொண்டருள அழகுறுதிருவடி' என்னுஞ் சொற்றொடரை அழகு உறு திருவடி ஆண்டுகொண்டு அருள என மாற்றி அழகு பொருந்திய திருவடியால் அடிமைகொண்டு அருளும் பொருட்டு எனப்பொருளுரைக்க, பாண்டியன் தனக்குப் பரிமாவிற்று — பாண்டிய மன்னனுக்குக் குதிரைகளைவிற்று, ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறாது — அதற்காக அவன் தந்த திரண்டபொன்னைப் பெறுதற்கு உடன்பாடாமல், ஆண்டான் எங்கோன் அருள் வழி இருப்ப — என்னையும் அடிமைகொண்டவனாகிய எம் அரசனது அருள் நெறியையே யான் நாடியிருக்குமாறு, தூண்டுசோதிதோற்றிய தொன்மையும் — செலுத்தும் ஒளி வடிவினை அடியனேன் கண்ணெதிரே தோன்றச்செய்த பழைய தன்மையும் என்றவாறு.

'அரியொடு பிரமற்கு அளவறியொண்ணான்' என்றது தேவர்களுள் மிக்க திருமாலும் நான்முகனுந் தாந்தாமே பெரியரெனத் தம்முட் கருதித் தருக்குதலான் அவரறிவுக்கும் எட்டாமல் அப்பாற்பட்டவன் இறைவன் என்பதனை

உணர்த்தியபடியாம். இக்கருத்தினை யுட்கொண்டே ஈசா வாசியோபநிடதமும் "தேவர்கள் அவனை அறிவோமென விரைந்தோடியும், அவன் அவர்கட்குவேறாய் அவர்களை மேற்கடந்துபோயினான்" என்று கூறுவதாயிற்று. யான் எனது என்னுஞ்செருக்கு அற்றவர்க்கே இறைவன் திரு வடியைத் தலைக்கூடுதல் பொருந்தும் என்பதற்கு,

"யான்என தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்" எனவும் *

"ஓங்கார மேநற்றிருவாசி யுற்றதனின்
நீங்கா எழுத்தே நிறைசுடராம்—ஆங்காரம்
அற்றார் அறிவர்அணி அம்பலத்தான் ஆடல்இது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்" எனவும் † போந்த

திருவெண்பாக்களே சான்றாம்.

பிரமற்கு—பிரமனால், உருபு மயக்கம்.

ஒன்றான் என்பது ஒண்ணான் எனத்திரிந்தது.

இறைவன் குதிரைச் சேவகனாய்க் குதிரையூர்ந்து வந்த பொழுது தேவராலுங் காண்டற்கரிய அவனுடைய திருவடிகள், தாமும் பாண்டியனுங் கண்டு களித்தற்கு எளியவாய் வந்த அருட்பான்மையினை வியந்து 'ஆண்டுகொண்டருள அழகுறு திருவடி' என்றெடுத்தோதினர்.

ஈண்டு கனகம்—திரண்ட பொன்; ஈண்டு எனுஞ்சொல் இப்பொருட்டாதலை "ஈண்டிய, மழையெனமருளும்பஃ றோல்," என்பதன் ‡ உரையிற்காண்க.

இறைவன் குதிரைகளைக் கொண்டு பாண்டியன்பாற் சென்றது பொன் பெறுதற்பொருட்டாகவன்றி, அடிகளை ஆண்டுகொள்ளுதற்பொருட்டாகவே யாமென்பது தெரிப் பார் "ஈண்டுகனகம் இசையப்பெறாது, ஆண்டான்" என் றருளிச்செய்தார். எல்லா வுலகங்களையும் அவ்வுலகத்துப் பொருள்களையும் தனக்கே மெய்யுரிமையாக வுடைய முதல் வற்குப் பாண்டியன் றருவதொரு பொருளுமுண்டோ!

---

* திருக்குறள், ௩௪௬. † உண்மை விளக்கம், ௩௫.

‡ புறநானூறு, ௬௨.

ஆகவே, தன் அடியவரைக் காத்தல்வேண்டிக் குதிரை விற்றல் தலைக்கிடாக இறைவன் தோன்றினனென்பது.

பாண்டியன் தான்றந்த பொற்றிரளுக்கு ஈடாகக் குதிரை கொணர்வித்தல் வேண்டுமெனவும், அங்ஙனஞ் செய்யாதொழியின் தான்றந்த பொற்றிரளைத் திரும்பச் செலுத்துதல் வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தி அருளின்றி அடிகளை அளவின்றியே வருத்தாநிற்க, இறைவனே அடிகள் பட்ட கடனைத் தீர்ப்பான்வேண்டி எவர்க்கும்அரிய தன் றிருவுருவை எல்லாருங் காணுமாறு காட்டிக் குதிரைமேற் கொண்டுபோந்து அவரை அத்துன்பத்தினின்றும் மீட்டுக் காத்தருளினனாகலின் எந்நிலையினுங் காத்தாட்கொள்ளும் அவ் ஐயன் அருள் நெறியே எக்காலும் விரும்பற்பால தென்று உணர்த்துவார் 'எங்கோன் அருள்வழிஇருப்ப' எனவும், அவ்வருணெறியை விரும்புமாறு தூண்டுவதும் அவனருளே என்றுணர்த்துவார் 'தூண்டு சோதி' எனவும் அருளிச்செய்தார்.

தூண்டுதல்—செலுத்துதல், இதற்கு இப்பொருள் உளதாதலைப் பிங்கலந்தையுட் காண்க.

அந்தணன் ஆகி ஆண்டுகொண் டருளி
இந்திர ஞாலங் காட்டிய இயல்பும்

அந்தணன்ஆகி—ஒரு பார்ப்பன வடிவினனாகத் தோன்றி, ஆண்டுகொண்டு அருளி—என்னை அடிமையாகக்கொண்டு அருள்செய்து, இந்திரஞாலம் காட்டிய இயல்பும் — மாய வித்தைகாட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

"அந்தணர் என்பது அழகிய தட்பத்தினையுடையாரென எதுப்பெயராகலின், அஃது அவ் அருளுடையார்மேல் அன்றிச்செல்லாது." என்று பரிமேலழகியார் உரை கூறுதலின் *, கால்வழி கால்வழியாய் அருளொழுக்கத்திற்றலை சிறந்துநிற்கும் பார்ப்பனர்க்கும் அந்தணர் என்னுஞ் சொல் உரித்தாயிற்று. இறைவன் ஓர் அந்தணன்வடிவிற்றோன்றிக் குருந்த மரத்தின்கீழ் வைகித் திருவாதவூரடிகளை ஆண்டு

* திருக்குறள், ௩௰.

கொண்டு அருள்செய்தானென்பதனை "முன்னே எனை யாண்ட, பார்ப்பானே எம்பரமா" என்று * அடிகள் பிறாண்டுங் கூறுதலாற் கண்டுகொள்க.

'இந்திர ஜாலம்' என்னும் வடசொற்றொடர் 'இந்திர ஞாலம்' என மருவிற்று. வடமொழியில் 'ஜாலம்' என்னுஞ் சொல்வலை என்னும் பொருளை உணர்த்துவதாகலின், இச்சொற்றொடர் 'இந்திரன் விரித்தவலை' அல்லது இந்திரன் செய்த தந்திரங்கள் எனப்பொருள் படுவதாம். இந்திரன் தனக்குமாறான அசுரரை அழிக்கும்பொருட்டுச்செய்த விரகுகள் மிகச்சிறந்தவாதல்பற்றி, அவைபோன்ற மாயவிச்சைகளும் செயற்கரிய செயல்களும் 'இந்திரஞாலம்' என்று வழங்கப்படுவவாயின. இறைவன் குருந்தின்கீழ்ப் பன்மாணவர் புடைசூழ மக்கள்வடிவிற்றோன்றித் தம்மை அடிமைகொண்டபின் மறைந்தருளின பான்மை அடிகட்குப் பெருமாயமாய்த் தோன்றினமைபற்றி அதனை இந்திரஞாலமென் றுரைத்தருளினார். இதுவே அடிகட்குக் கருத்தாதல் "அந்தமில் பெருமை அழலுருக்கரந்து, சுந்தரவேடத் தொருமுதல் உருவுகொண், டிந்திரஞாலம் போலவந்தருளி", என்று இத் திருவகவலிற் பின்னருங் கூறுமாற்றாற் பெறப்படும்.

மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்,
ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்

மதுரைப்பெருநல் மாநகர் இருந்து—மதுரையாகிய பெரிய நல்ல சிறந்த நகரத்திலிருந்து, குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்—குதிரை ஆள் ஆகிய கோட்பாடும், ஆங்கு அதுதன்னில் அடியவட்கு ஆக—குதிரையாள் ஆனதுபோலவே அம் மதுரைமாநகரில் அடியவளான பிட்டு வாணிச்சி பொருட்டாக, பாங்காய் மண்சுமந்து அருளிய பரிசும்—உரிமையாய் மண்ணைச் சுமந்தருளிய பண்பும் என்றவாறு.

'சேவகன்' என்பது ஏவலாள் எனப்பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

---

* புணர்ச்சிப்பத்து, கம.

'ஆங்கு' வினையுவமத்தின்கண் வந்தது *. இது 'குதிரைச் சேவகன் ஆகி' என்பதனை அவாவிநின்றமையின் அச் சொற்றொடரை வருவித்துக் 'குதிரைச் சேவகன் ஆகியாங்கு' என்று உரைக்க. இஃது இங்ஙனம் பொருள்படுதலை அறியாதார் 'ஆங்கு' என்பதற்கும் மதுரை என்றுரைத்து 'அது தன்னில்' என்பதற்கும் மதுரையென்றுரைத்தார்.

பாங்கு — உரிமை, இப்பொருட்டாதல் திவாகரத்துட் காண்க. பிட்டுவாணிச்சிக்கு உறவு உரிமையுடைய ஆள் போல் வந்தமையால் இங்ஙனங் கூறினர்.

உத்தர கோச மங்கையுள் இருந்து
வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்

உத்தர கோச மங்கையுள் இருந்து—உத்தரகோச மங்கை யென்னும் ஊரிலிருந்து, வித்தக வேடம்—ஞானவுருவான கோலத்தை, காட்டிய இயல்பும்—காட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

உத்தரகோச மங்கையில் அருந்தவம் ஆற்றிய அறுபத்து நான்கு முனிவர் தமக்கு இறைவனே திருவுருக் கொண்டு எழுந்தருளி மெய்யறிவு கொளுத்தல் வேண்டுமென்று பெரிதுங் குறையிரப்ப, அவரது வேண்டுகோளுக்கு ஒருப்பட்டு ஐயனும் தனது திருவுருவினைக்காட்டி அவர் தமக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்தான் எனப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற்புராணங் கூறுநிற்கும் †.

'வித்தகம்' வித் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து ஞானம் என்னும் பொருளை யுணர்த்தும் ஒருவடசொல்; இச்சொல்லுக்குப் 'புகழ்மிக்க' என்னும் பொருளும் உண்டு.

உத்தரகோசமங்கை என்பது உயர்ந்த ஆகமநூல்களை வெளியிட்ட இடமாதல்பற்றி அப்பெயர்பெற்றதென்பர் ‡. உத்தர—உயர்ந்த, கோசம்—நூல்.

---

* தொல்காப்பியம், உவமவியல், கக. † வலைவீசின திருவிளையாடல், உஉ. ‡ வலைவீசின திருவிளையாடல், உ௫.

௫0 பூவணம் அதனிற் பொலிந்திருந் தருளித்
தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்

பூவணம் அதனில்—பூவணம் என்னுந் திருப்பதியில், பொலிந் திருந்து அருளி—விளங்கியிருந்தருளி, தூவணமேனி—தூய அழகினையுடைய திருவுருவினை, காட்டிய தொன்மையும்—காட்டிய பழமையும் என்றவாறு.

என்றது, பொன்னனையாள் என்னும் ஒரு பெண்மணி சிவபெருமானிடத்தும் அவனடியாரிடத்தும் அளவுபடாத மெய்யன்புடையளாய், நாடோறும் எதிர்ப்படுந் தொண்டர்க்கு அறுசுவை யுணவு ஊட்டி ஒழுகிவருங்காற், சிவபெருமான் திருவுருவினைப் பொன்னாற் சமைத்துவைத்து வழிபாடாற்றுதற்கு மிக்க விழைவுடையளானாள்; தன்னிடத்துள்ள பொருள் திருத்தொண்டர் வழிபாட்டிற்கன்றித், தான் கருதிய திருவடையாளம் அமைத்தற்குப் போதாமைகண்டு பெரிதும் வருந்திய உள்ளத்தளாய் இருப்ப, அஃதுணர்ந்து அவள் குறையினைத் தீர்ப்பான்வேண்டி இறைவனே ஒரு சித்தர் வடிவில் அவள்பாற்போந்து, அவள் இல்லத்தின்கணிருந்த இருப்பு முட்டுகளையெல்லாம் ஒருங்கு தொகுப்பித்து, அவையெல்லாம் பொன்னுமாறுமருந்து பூசிக் கொடுத்து மறைந்தருள, அந்நங்கை இறைவனே தன் பொருட்டு எழுந்தருளிய பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நைந்துருகிப் பின்னர் இறைவன் பணித்தவாறே அவற்றைத் தழலிற்பெய்து பொன்னுக்கியெடுத்துக், கைவல் பொற்கொல்லரால் அழகியதோர் இறைவனுருச் சமைப்பித்து அதனை வழிபட்டு உய்ந்த வரலாற்றினைக் கூறியவாறும்.

இது மதுரைக்குக் கிழக்கே பன்னிரண்டு நாழிகை வழி கழிந்துள்ள திருப்பூவணம் என்னுந் திருப்பதியின்கண் நிகழ்ந்ததென்று பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங்கூறுநிற்கும். *

'பொலிதல்' விளங்குதல் எனப் பொருள்படுதலைச்

---

* பொன்னனையாளுக்கு அருள்புரிந்த திருவிளையாடல்.

"சேணிற்பொலி செம்பொன் மாளிகை" * என்பதற்குப் பேராசிரியர் கூறிய உரையிற்காண்க.

வண்ணம் 'வணம்' என்றுஆயது "தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தல்." வண்ணம்—அழகு எனப் பொருள்படுதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

மேனி—உடம்பு, பிங்கலந்தை

வாத வூரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்

வாத வூரினில்—திருவாத வூரின்கண்ணே, வந்து இனிது அருளி—வந்து இனிதாக அருள்செய்து, பாதச்சிலம்பு ஒலி காட்டிய பண்பும்—திருவடியில் இட்ட சிலம்பின் ஓசையைக் காட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: குறிப்பிட்ட நாளிலே குதிரை வரும் வரும் என்று பாண்டியவரசன் எதிர்நோக்கியும் வாராமைகண்டு திருவாதவூரடிகளை அவன் வெகுண்டுரைக்க அவர் அதற்கு ஆற்றாது இறைவனைக்குறையிரந்துபாட, இறைவனும் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக உருவுதிரித்துக்கொண்டு தானும் ஒரு புரவிமீதூர்ந்து வருவான், முற்கொண்டு திருவாதவூரின்கண் வந்து வழிநோக்கிய அடிகட்கு அவ்வூரின்கட் டனது திருவடிச் சிலம்பொலியினைத் தோற்றுவித்தருளிய பான்மையை எடுத்துரைத்தவாறும். இந்நிகழ்ச்சியும் பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடலிற் கண்டுகொள்க. †

திருவார் பெருந்துறைச் செல்வன் ஆகிக்
௫௫ கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்

திருஆர் பெருந்துறை—அழகு நிறைந்த பெருந்துறையில், செல்வன்ஆகி—ஆசிரியனாகத்தோன்றி, கருஆர் சோதியில்—எப்பொருட்கும் முதலாய் நிறைந்த பேரொளியில், கரந்த கள்ளமும்—மறைந்த வஞ்சமும் என்றவாறு.

இறைவன் எல்லாம்வல்ல ஞானாசிரியனாய்த் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளித் தமக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்தியபின் பேரொளிப்பிழம்பில் மறைந்தமையினை ஈண்டுக்கூறி

* திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், உ௬.
† நரி குதிரையான திருவிளையாடல், ௧௪.

ளுர். இதனை ஞானோபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடல், நிசு-ஆம் செய்யுளிற் காண்க. *

மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியாகிய கல்வி "கேடில் விழுச் செல்வ" மாகலின் † அதனை யுடைய ஞானாசிரியனைச் 'செல்வன்' என்றார். இனி, எல்லாச் செல்வமும் ஒருங்குடைய சிவபெருமானே ஞான குரவனாய்த் தோன்றினமைபற்றிச் 'செல்வன்' என்றுரைத்தாரெனினுமாம். சிவபெருமானைச் செல்வன் என்றுரைக்கும் வழக்குப் பண்டைக்காலத்தே உண்மை "முக்கட்செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே" என்னும் பழைய தமிழ்ப்பாட்டினுங் காண்க ‡.

கரு—முதற்பொருள். இறைவன் இயற்கையாகவே முனைத்து விளங்குதற்கு வாயிலாய் நிற்கும் விந்துவொளி எல்லாப் பொருள்கட்கும்முதலாய் அவற்றைத் தோற்றுவிப்பதாகலின் அதனைக் 'கருவார்சோதி' என்று கூறினர். இனிக் 'கரு' என்பதற்குப் பரமாணு எனப் பொருள்கொண்டு பரமாணுவுருவாய் விளங்கும் ஒளி என்று அச்சொற்றொடர்க்குப் பொருளுரைத்தலுமாம். 'கரு' பரமாணுவெனப் பொருள்படுதலை "கருவளர் வானத்திசையிற்றோன்றி" என்பதன் § உரையிற்காண்க.

பூவலம் அதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாசம் ஆக்கிய பரிசும்

பூவலம் அதனில்—பூவலம் என்னுந் திருப்பதியில், பொலிந்து இனிது அருளி—விளங்கி இனிதாக அருள்புரிந்து, பாவம் நாசம் ஆக்கியபரிசும்—தீவினையை அழித்த தன்மையும் என்றவாறு,

தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்

சயம்பெற—தன் அடியவனான பாண்டியன் வெற்றி அடையுமாறு, தண்ணீர்ப்பந்தர் வைத்து—குளிர்ந்தநீரினை உதவும் பந்தல் ஒன்று இட்டு, நல்நீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்—நல்லநேரத்தில் நீரினைப்பருகத்தரும் ஆளாக உருவெடுத்த நன்றியும் என்றவாறு.

---

* பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடற் புராணம்.

† திருக்குறள், சOO. ‡ புறநானூறு, க. § பரிபாடல், உ.

என்றது : பண்டொருகால் ஒரு பாண்டியன் சிவ பெருமானிடத்து மிக்க அன்பு உடையனாக ஒழுகிவருங்கால், அவன் காலத்திலிருந்த ஒரு சோழமன்னன் அவனது அன் பின் திறத்தைக் கேள்வியுற்று மகிழ்ச்சிமீக்கூர்ந்து, தன் மகளை அவற்கு மணஞ்செய்விப்பான் விழைந்து தக்கார் பலரை அவன்பால் உய்ப்ப, அவனும் உவகையோடு அதற்கு ஒருப்பட்டான். இச்செய்தியினை யுணர்ந்த அப்பாண்டிய அரசனின் தம்பி தீய இயல்பினனும் அஞ்சா ஆண்மையனு மாகலின் தன் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு அச்சோழ மன்னன்பாற்சென்று 'நின்மகளை எனக்கு மணஞ்செய்து தாராயேல், என்னொடு போர்க்குவா' என்று அறைகூவ, அச்சோழன் அவனை எதிர்க்க அஞ்சி, அவற்கே தன்மகளைக் கொடுத்து அவனை மருமகனாக்கொண்டான். அதன் பின் னர் அச்சோழன் வடநாட்டில் தனக்குப் பெரும் பகைவனா யிருந்த ஓர் ஆரிய அரசனை வெல்லும்பொருட்டுத் தன் மருக னோடும் படையெடுத்துச் சென்று அவனைப் புறங்கண்டு மீண்டனன். மற்று, இச்சோழன் மருகனோ தான்பெற்ற வெற்றிகளால் இறுமாப்புடையவனாகி, மதுரைமாநகரிற் செங்கோல் ஓச்சும் தன்தமையனை எதிர்த்து வென்று அவ னது அரசுரிமையினையும் வௌவுதற்கு எண்ணிச், சோழ னுடன் படையெடுத்து மதுரைமேற் செல்லாநிற்ப, இவனது வருகையினை யுணர்ந்த பாண்டியன் பெரிதும் அஞ்சினனாகி இறைவனைத்தொழுது 'ஐயனே யான் வலியிலேன், என் செய்கேன்!' என்று குறையிரப்ப, ஆண்டவனும் 'நீ அஞ் சாது சென்று அவனை எதிரிட்டுப் போர்செய்! யாம் நினக்கு வென்றி தருகுவம்' என்று சொற் பிறப்பிக்க, அப் பாண்டியனும் அதனால் மனவெழுச்சி யுடையனாய்ச் சென்று அவ்விருவரோடும் மலையா நின்றான். இருதிறத்தி னர்க்கும் போர்மூண்டு நடக்கையில் கடுங்கோடை வெப்பம் அனலெனத் தீய்க்க அதனால் மாற்றார் படை நா வறண்டு இளைப்புற்றுப் போர்க்களத்தே வீழ்ந்து மாய்ந்தது. மற்றுச் சிவபிராற்கு மெய்யன்பனான பாண்டியன்படை நின்ற பக் கத்தே ஒரு நறுமணத் தண்ணீர்ப்பந்தர் காணப்பட, அவ

னும் அவன் படைஞரும் அப்பந்தரிற்சென்று அங்கிருந்து ஓவாது நறுநீர் பருகத்தரும் ஒருவர்பால் எல்லாருங் குளிர்ந்த நறுமணநீர் பெற்றுப்பருகி அயர்வுதீர்ந்து கிளர்ச்சி பெற்றனர். அங்ஙனம் அயர்வுதீர்ந்த பாண்டியமன்னன் படைமாற்றார் படையை முற்றுந் தொலைத்துப் பகைவனாய்வந்த தம்பியையும் அவன் மாமனையுஞ் சிறைபிடித்து மீள்கையில் அத்தண்ணீர்ப் பந்தரைக் காணாதாயிற்று. வெற்றிபெற்று மீண்ட பாண்டியன் இறைவன் தனக்குச் செய்த பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்துருகி வாழ்த்தினான் என்ற இவ்வரலாற்றைப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறா நிற்கும்.

பந்தல் 'பந்தர்' என்றானது மொழியிறுதிப்போலி என்பர்.

சூo விருந்தினன் ஆகி வெண்கா டதனிற்
குருந்தின்கீழ் அன்றிருந்த கொள்கையும்

விருந்தினன் ஆகி—புதிதுவந்தோனாகி, வெண்காடு அதனில்—திருவெண்காட்டிலே, குருந்தின்கீழ்—குருந்தமர நீழலின்கீழ், அன்று இருந்த கொள்கையும்—அன்றொருகால் இருந்த கோட்பாடும் என்றவாறு.

பட்ட மங்கையிற் பாங்காய் இருந்தங்
கட்டமா சித்தி அருளிய அதுவும்

பட்டமங்கையில்—பட்டமங்கை என்னுந் திருப்பதியில், பாங்காய் இருந்து—உரிமையாய் எழுந்தருளியிருந்து, அங்கு, அட்டமாசித்தி—அவ்விடத்தே எட்டுப் பெரிய சித்திகளின் இயல்பினை, அருளிய அதுவும்—விரித்து உரைத்த அத்தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: முன்னொருகால் இறைவன் திருக்கைலையிலிருந்து இயக்க மகளிர் அறுவர்க்கு அட்டமாசித்திகளின் இயல்பினை விரித்துக்கூறி வருகையில் அம்மாதரார் இடையே பராமுகமா யிருந்தனராக, அதுகண்டு இறைவன் அவர்மேல் வெகுண்டு 'நீவிர் பட்டமங்கலம் என்னும் ஊரில் வான் அளாவுங் கோடுகள் உடையதோர் ஆலமரத்தின்கீழ்க் கற்களாய் உருமாறிக் கிடக்கக்கடவீர்' என்று உரைப்ப, அது

கேட்டு அம்மங்கையர் மிகநடுங்கி ஐயனை இறைஞ்சி 'எம் பெருமானே, சிறியேங்கள் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளல்வேண்டும்; அடியேங்கட்கு இட்டசாபத்தைத் தேவரீரே போக்கியருளல் வேண்டும்' என்று குறையிரப்ப, ஆண்டவனும் அவரது வேண்டுகோளுக்கு உவந்து 'நீவிர் அறுவரும் அங்கே கற்களாயக் கிடக்குஞான்று, யாமே அங்குப்போந்து, நஞ்சாபத்தினை ஒழித்து, நுமக்கு அவ்வட்டமாசித்தியின் இயல்புகளை மீண்டும் அறிவுறுத்துவேம்' என்று புகன்று விடுப்ப, அவ்வறுவரும் பட்டமங்கையிற் போந்து ஒருபெரிய ஆலின்கீழ் நீண்டகாலங் கற்களாய்க் கிடந்தனர். கிடப்ப, இறைவனும் மொழிந்தவாறே அங்கு ஆசிரியன் வடிவாய் எழுந்தருளி அவர் தம் பழைய உருவினை நல்கி அவர்க்கு அட்டமாசித்திகளையும் அறிவுறுத்தருளினன் எனப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகிற்கும்.

பாங்கு—உரிமை இயக்கமாதர்க்கு இறைவன் பண்டு மொழிந்தபடியே வந்து அவர்க்கு அருள் செய்தமையிற் "பாங்காயிருந்து" என்றார்.

"அணிமா மகிமா கரிமா இலகிமா, பிராத்தி பிராகாமியம் ஈசத்துவம் வசித்துவம், ஆம்பெறற்கரிய அட்டமாசித்தி" என்பது திவாகரம்.

இவற்றுள் 'அணிமா' என்பது தான் மிகவும் நுண்ணிய அணுவளவாய்ச் சென்று மிகச்சிறிய உயிர்களுள்ளும் இருப்பது; மண்முதற் சிவதத்துவம் ஈறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களினும் உள்ளும் புறமும் அகலாது நிறைந்திருப்பது 'மகிமா' என்னுஞ் சித்தியாம்; மேருமலையைப்போல் கனமாயிருக்கும் யோகியை எடுத்துத் தூக்கினால் மிக இலகுவான அணுவைப்போற் காணப்படுதல் 'இலகிமா' என்னுஞ் சித்தியாம்; இலகுவான அணுப்போல் இருக்கும் அருந்தவனைக் கையிலெடுத்தால் மேருமலையைப்போற் கனமாயிருப்பது 'கரிமா' என்னுஞ் சித்தியாம்; பாதல உலகத்திலிருந்து நான்முகனுலகிற் புகுதலும் மீண்டும் நான்முகனுலகிலிருந்து பாதலம் அடைதலும் 'பிராத்தி' என்னுஞ்

சித்தியாம் ; வேற்றோர் உடம்பிற் புகுதலும், வானுலகில் இயங்குதலும், விரும்பிய இன்பங்களையெல்லாம் தானிருக்கு மிடத்திருந்தே நினைந்தாங்கு வருவித்து நுகர்தலும் 'பிரா காமியம்' என்னுஞ் சித்தியாம்; வானின்கண்உள்ள ஞாயிறு தன்னிடத்துள்ள ஒளியால் உலகத்துள்ள எல்லாப் பொருள் களையும் விளக்கித் தன்னையும் விளக்குதல்போலச் சிவயோகி தன்னகத்துள்ள ஒளியால் முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் வானுல கின் பொருள்களையும் தான் இருக்குமிடத்திருந்தே உணர்த லும் பிராகாமியம் என்ப ; இறைவனைப்போலத் தான் விரும் பியபடி முத்தொழில்புரிந்து ஒன்பதுகோள்களுந் தான் ஏவிய பணிகேட்பத் திகழ்வது 'ஈசத்துவம்' என்னுஞ் சித்தி யாம்; அரக்கர் விலங்கு புள் பூதர் மக்கள் இந்திரன் முதலான எண்டிசைக் காவலர் எல்லாம் தன்வயமாய்நிற்கத் தான் அவற்றை யாளுதல் 'வசித்துவம்' என்னுஞ் சித்தியாம். இவ்வெட்டுச் சித்திகளையும் இவ்வாறு விளக்கிக்காட்டும் பரஞ் சோதிமுனிவர் திருவிளையாடற் புராணம்.

வேடுவன் ஆகி வேண்டுருக்கொண்டு
௬௩ காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்

வேடுவன்ஆகி—வேடன்ஆகி, வேண்டுஉருக்கொண்டு—தான் விரும்பியதோர் உருவத்தினைமேற்கொண்டு, காடதுதன்னில் கரந்தகள்ளமும்—காட்டின்கண்ணே மறைந்துபோய வஞ்ச மும் என்றவாறு.

என்றது : முன்னொருகாலத்தில் சோழமன்னன் ஒரு வன் தன் வலிமையினைத் தானே வியந்த செருக்குடையனாய் மேல்பால் கீழ்பால் வடபாலுள்ள நாடுகளின்மேலெல்லாம் படையெடுத்துச்சென்று அவற்றின்கண்இருந்த அரசரை யெல்லாம் வென்றிகண்டு, பின்னர்த் தென்னாட்டின்மேல் வருவானாயினன். அஞ்ஞான்று மதுரையில் அரசுவீற்றிருந்த பாண்டியமன்னன் சிவபெருமான்மாட்டு மெய்யன்பு உடைய னாகலின், சோழன் தன்னை எதிர்க்க வருதலையறிந்து 'உற்ற விடத்துதவுவோன் இறைவனேயன்றிப் படைகள் அல்லா மையால் யாம் சிவபிரானிடத்து இதனைச் சென்று அறிவிக் கற்பாலம்' என்று உட்கொண்டு திருக்கோயிலிற் சென்று

உள்ளங்குழைந்துருகி ஐயனுக்கு அதனை அறிவித்தான். அவனறிவிப்பினைத் திருவுளத்தேற்ற பெருமான் 'நீ நின்படையொடுசென்று இளையாது அவனோடு போர்புரிதி, வேந்தரெல்லாங் கொண்டாட நினக்கேயாம் வென்றி தருகுவம்' என்றொருசொற் றோற்றுவிக்கப், பாண்டியனும் அச்சொல் வழியே தன்படையொடுசென்று அவனோடும் பொருவானாயினன். இறைவன் திருவருளால் பாண்டியன் கொண்டு சென்ற சிறுபடை பெரும்படையாய்த் தோன்றச் சோழன் உய்த்துவந்த வலியபெரும்படை அதன்முன் நிற்கலாற்றாது புறங்காட்டியோடியது. அதுகண்ட சோழன் தன் பரியினை யூக்கி முன்னேறிப்போந்து பாண்டியனோடு எதிர்க்கும் அளவில், பாண்டியன் 'என்னையாளுடைய ஐயனே நின தேவலால் யானும் எதிர்க்கின்றேன்' எனக் கூறி முற்செல்ல, அன்பர்க்கு அணுக்கமாயுள்ள பெருமான் ஒருவேடனுருக் கொண்டு குதிரையூர்ந்துவந்து பாண்டியனைப் பின்றள்ளி முற்போந்து சோழனேறி நிற்குங் குதிரைமுகத்தில் ஒரு வேற்படையினை யெறிய, அதுகண்ட சோழன் 'நின்னைக் குதிரையோடும் பிடிப்பேன்' என்றுரைகூறித் தொடர, ஐயனும் அவனுக்கு இளைத்து ஓடுவான்போற் பரியினைஏவி மதுரை நோக்கிப்போகச், சோழன் வென்றிபெற்றேலென உள்ளங்கிளர்ந்து அவனை விரைந்து பின்றொடர்ந்தேக, அவனும் மதுரைக்கு மேல்பால்உள்ள ஓர் ஆழ்ந்த மடுவிற் குதிரையோடும் விழ்ந்து மறைய, அவனைப் பின்றொடர்ந்து சென்ற சோழனும் வந்தவிரைவாற் குதிரையோடதன்கண்வீழ்ந்து மாண்டான் எனப் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறும்.

'வேடுவனாகி' என்றதும் 'வேண்டுருக் கொண்டு' என்றதும் ஒன்றனையே உணர்த்தின; வேடுவனானது அப்பொழுதிற்குத் தான் வேண்டியதோர் உருவமாதலின் அங்ஙனங் கூறினர். இனி, 'ஆகி' என்பதைச் செயவெனெச்சத்திரிபாகக்கொண்டு 'வேடுவனாக வேண்டுருக்கொண்டு' என்று வைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

சோழனை மடுவில் வீழ்த்திய இடம் அக்காலத்துக்

காடாயிருந்தமையாற்போலும் அடிகள் "காடதுதன்னிற் கரந்தகள்ளமும்" என்றோதினர்.

மெய்க் காட்டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும்

மெய்க்காட்டிட்டு—உண்மையைக் காட்டி, வேண்டு உருக்கொண்டு—தான் விரும்பியதோர் உருவினை மேற்கொண்டு, தக்கான் ஒருவன்ஆகிய தன்மையுந்—தகுதியுடையோன் ஒருவனாய்த்தோன்றிய தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: பண்டைக்காலத்து அரசுபுரிந்த பாண்டிய மன்னன் ஒருவனுக்கு அன்பிற் சிறந்த படைத்தலைவனாய் வயங்கிய சுந்தரசாமந்தன் என்னும் பெரியோன் சிவபிரானிடத்தும் அவனுக்கு மெய்யன்பராயினாரிடத்தும் பேரன்புடையனாய் ஒழுகிவருகையில், சேதிபர்கோன் என்னும் பெயர்பூண்ட ஒரு வேட்டுவ அரையன் தனக்குள்ள பெரும் படைகளின் வலியால் இறுமாந்து அப்பாண்டிய வேந்தன் மேல்வந்து எதிர்க்க ஒழுங்குசெய்வான்புக்கனன். ஈதுணர்ந்த பாண்டிய மன்னன் துணுக்குற்றுத் தன் படைத்தலைவனை விளித்து அதனையறிவித்துத் தமக்குப் பெரும்படை யின்மையின் அதனைத் திரட்டுதற்குக் களஞ்சியத்தைத் திறந்து வேண்டும்பொருள் எடுத்துக்கொள்ளுமாறு கற்பிக்க, அவனும் அங்ஙனமே பொதி பொதியாகப் பொற்றிரள் எடுப்பித்துவந்து அவற்றை நோக்குதலும், அவை சிவனடியார்க்குப் பயன்படல் வேண்டுமென எண்ணினான். எண்ணியாங்கே, நாடோறும் சிவனடியாரைத் தொகுதி தொகுதியாக வருவித்து அவர் தமக்கெல்லாம் அறுசுவைக்கறியும் அடிசிலும் உவந்து ஊட்டிவர, ஆறுதிங்களில் அரசன் றந்த பொருளெலாம் அழிந்தது. ஆறுதிங்கள் சென்றதும் அரசன் படைத்தலைவனை அழைப்பித்துப் 'படைகள் எவ்வளவு தொகுப்பித்தனை?' எனக்கேட்ப, அவனும் 'அடியார்க் கெளியவனான சிவபிரான் உளன், அடியனேன் கருத்தினை அவன் முடிப்பான். வேண்டியபொழுது படைகள் வரும்.' என்று விடைகூறப், பெயர்த்தும் அரசன் 'நாளைக்காலையில் நீ தொகுப்பித்த படைகளை மெய்க்காட்டு' என்று பகர்ந்து

விடுப்பச் சாமந்தன் 'என்செய்வேன்' என நைந்து இறைவன் திருக்கோயிலினுட்புகுந்து பெருமானுக்குத் தன்குறையினைச் சொல்லியிரக்க, ஆண்டவனும் 'நீஉளம் வருந்தற்க. வேண்டும் படையெலாங்கொண்டு நாளைக்காலையில் கொற்றவன் காண வருவேம்' என ஒருசொற் பிறப்பிக்க, அவனும் மனந்தேறி மற்றைநாட்காலையில் அரசன்முன் போதருமளவில் எம்மருங்கும் பல்லியங்கறங்கப் பெரும்படைச்சாத்துவர, அரசன் அத்திரளைக்கண்டு வெருவி எதிர்குறுகிய படைத்தலைவனை வினவ, 'நாம் தொகுப்பித்த படை, வேந்தே அஞ்சற்க' என்றுரைத்து, அணுகிய படையினை எதிர் நிரலேநிறுத்தி வகுத்து அவற்றின் மெய்ம்மையைக் காட்டியிட்டான். பாண்டியமன்னன் அவற்றின் சிறப்பெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்து, அப்படைகளின் நடுவேநின்ற மற்றொரு தலைவனது உருவினைக் கண்டு வியந்து அவனை அவனல் அருகழைத்து நோக்கிக் கரை யிகந்த களிப்பெய்தி அவற்குப் பொற்றூசு அளித்து, அவன் பரியுகைக்குமாறெல்லாங் கண்டு இறும்பூது எய்துகையில், வேவுகாரர் சிலர்போந்து 'படையெடுக்கத் துணிந்த வேட்டுவமன்னனாகிய சேதிபர்கோன் ஓர் அரிமாவாற் கோள் இழைக்கப்பட்டு உயிர்துறந்தான்' எனக் கூறக்கேட்ட பாண்டியன், தன் படைத்தலைவனை நோக்கி 'இதுவுந் திருவருட்டிறமேபோலும்! இக்கொடும் பகைவன் ஒழிந்தமையால் இப்பெரும்படைஞரை வருத்துதல் எற்றுக்கு! இவர் தத்தம் நாடுநோக்கிச் செல்லவிடு' என்று சொல்லி அவனை ஏவியவளவிலே, வந்த அப்பெரும்படையும் அப்படைஞர்க்குத் தலைவனும் ஒரு நொடிப்பொழுதிலே மறைய்க்கண்டு பாண்டியனும் சாமந்தனும் பிறரும் இறைவனருளை வாழ்த்தி வியந்தனரெனப் பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடற்புராணங் கூறுநிற்கும்.

காட்டு என்னும் முதலோடு இடுஎன்னுந் துணைவினை சேர்ந்து காட்டிடு என்று ஆய் இறந்தகாலத்தின்பொருட்டுத் துணைவினை இரட்டிக் 'காட்டிட்டு' என நின்றது. ஈண்டு மெய்க்காட்டிடுதலாவது படைகளின் உண்மையை உள்ளவாறு காட்டுதல்.

'தக்கான் ஒருவன்' என்றது வந்த அப்படைகளின் நடுவிற் படைத்தலைவனாய் நின்ற அறவோனை உணர்த்திற்று.

ஓரி யூரின் உகந் தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்

ஓரியூரின் உகந்து இனிது அருளி—ஓரியூரின்கண் விருப்பம் மிகுந்து இனிதாக அருள்செய்து, பார் இரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்—இந்நிலத்திலேயும் பெருமைதங்கிய குழவியாகிய தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: முன்னொருகாற் பாண்டிநாட்டின்கண் ணுள்ள ஓரியூரில் வாழ்ந்த சைவமறையோர் ஒருவர் தாம் அரிதிற் பெற்ற அழகிய ஒரு பெண்ணைப் பிரமசாரியாய்வரும் மறையோன் எவனாயினும் அவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுத்துவேன் என்று உறுதிகொண்டிருப்ப, திருமால்குடியிற் றோன்றிய ஓர் அந்தண இளைஞன் பிரமசாரியாய் ஒருநாள் தனதில்லத்திற்கு வருதலும், அவனுக்கு உடனே தன்மகளை மணஞ்செய்துகொடுத்து அவனோடு அவளைப் போகவிட்டான். விடுப்ப, அவன் அவளோடும் தன்னூருக்குத் திரும்பித் தனது இல்லத்தே புகக்கண்ட அவன் அன்னை ஒரு சைவப் பார்ப்பனன் மகளை அவன் மணஞ்செய்து வந்தமையறிந்து மனஎரிவு மிக்காளாய் அப்பெண்மணியைத் தன்வீட்டின் ஓர் ஒதுக்கிடத்தேவைத்துக் கொடுமையாய் நடத்தி வருவாள் ஆயினள். அந்நங்கையை மணஞ்செய்துவந்தோனும் திருவருட்குறிப்பால் அவள்மேற் கருத்துவையாமல் நடந்துவரலானான். திருமால்குடியிற் பிறந்த இவர்கள் எண்ணிறந்த பாகவதரைத் தமதில்லத்திற்கு அழைத்து விருந்துசெய்துவருதலைக்கண்ட அம்மாதரார் 'நம் சிவபிரான் அடியார் இங்குவருதற்கும் அவர்க்கு நல்விருந்து செய்தற்கும் நாம் பெற்றோம் இல்லையே!' என்ற மனத்துயரால் பெரிதுவாடி அதனை யார்க்கும் உரையாளாய் நாட்கழித்துவர, ஒருநாள் அப்பெண்மணியாரின் மாமன் மாமி முதலான அனைவரும் இவளைத் தனியேவிட்டு ஒருகொண்டாட்டின் பொருட்டு வேறோர் இல்லத்திற்கு ஏகினாராக, நெற்றியிற் றிருநீறு திக

மூச்சாத்தி முதியோன் ஒருவன் அம்மாதரார் தனியிருந்த வீட்டினுட் புகுந்தான். புகுந்து 'தையலாய், நமக்கு அமுது படை' எனக்கூறத், தம்பிரானடியார் வரப்பெற்றதற்கு மிக மகிழ்ந்தனளாயினும், உணவுப் பண்டங்களையெல்லாம் ஓர் அறையினுள் வைத்துத் தன்மாமி கதவடைத்துப் போனதை நினைந்து மிகவருந்தி அதனை அம்முதியோற்கு உரைப்ப, 'நீ கதவண்டை செல்வையேல் அது திறக்கும், நமக்கு மிகப் பசித்தலால் பருப்பும் அமுதும் அமைத்துப்படைத்தாலும் அதுபோதும்' என்று அப்பெரியோன் புகன்றனன். அந்நங்கை அச்சொற்கேட்டுப் பதறிவிரைந்து வாயிலிற் செல்லக், கதவும் சடுதியிற் றிறந்ததுகண்டு வியப்புடையளாய் உள் நுழைந்து சிறந்த பொருள்களை எடுத்து ஆக்கிப் படைக்க, அம்முதியோனும் வயிறுநிறைய உண்டபின் எழில் விளங்குந் திருவுருவினோடு ஓர் இளைஞனாய் இருக்கக்கண்டு வியப்புங்காதலும் உடையளானாள். இதற்கிடையில், வேறோர் இல்லத்திற்குச் சென்றிருந்த அவள் மாமி திரும்பி வருவாள் எவரோ தனதகத்தே புகுந்தமையறிந்து விரைந்து உட்செல்ல, அடியார் அல்லல் களையும் ஐயனே அங்குவந்தோனாதலால், தன் இளமைக்கோலத்தை மாற்றி அழகிய ஒரு சிறுமகவாய் ஒரு தொட்டிலிற் கிடந்தனன். அதனைக்கண்ட மாமி பெரிதும் வெகுண்டு 'இக்குழவி ஏது?' என வினவ, 'இங்குவந்தாளோர் அழகிய திருவினாள் இதனை இத்தொட்டிலுள் வளர்த்தி வைத்து, இதனைப் பார்த்துக்கொள்ளென்று எனக்கு உரைத்துத் தன் கணவனோடும் போயினாள்.' என்று அம்மாதர் விடைகூற, மாமி பின்னுஞ்சீறி 'நீயோ பிறர் மகவைக் காப்பாய்!' என்று சினந்துரைத்து, அக்குழவியை அவள் கைக்கொடுத்து, அவளையும் மனையின்புறத்தே தள்ளிக்கதவடைப்ப, மகவாய்க்கிடந்த ஐயன் தன் இயற்கைத் திருவுருவங்கொண்டு, அந்நங்கையையும் உமையினுருவாக்கி வான்மேற்கொண்டு போயினனென்று பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடல் கூறும். இப்புராணத்தின்கண் ஓரியூர் என்னும் பெயர்கூறப்பட்டிலதாயினும் அடிகள் அப்பெயர் கூறுதலின் அதனை இவ்வரலாற்றின்கட் பெய்து கூறினும்.

"உகப்பே யுயர்தல்" என்று * ஆசிரியர் தொல்காப்பிய ஞர் கூறுதலின் 'உகந்து' என்பதற்கு விருப்பம் மிகுந்து என்று பொருளுரைக்க. அந்நங்கைமேல் இறைவன் விருப்பம் மிகுந்துபோந்தமையின் இங்ஙனங் கூறினர்.

பார்—நிலம்; இழிவு சிறப்பும்மை தொக்கது. கடைப் பட்டதாகிய இந்நிலத்தின்கண்ணும் முதல்வன் அடியவள் பொருட்டுப் பாலகன் ஆயினனென்று உரைத்தருளியவாறு.

இருமை—பெருமை.

எ0 பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும்
தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்

பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும்—திருப்பாண்டூர் என்னும் இடத்தில் செறிய இருந்தும், தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்—திருத்தேவூருக்குத் தென்பக்கத்தே விளங்காநின்ற தீவின்கண், கோஆர்கோலம்கொண்ட கொள்கையும்—அரசத்தன்மை நிறைந்த திருவுருவினைமேற்கொண்ட கோட்பாடும் என்றவாறு.

ஈண்டல்—செறிதல்; இப்பொருட்டாதல் "இமிழ் கடல்வளைஇய ஈண்டகன் கிடக்கை" என்பதன் † உரையிற்காண்க.

தேனமர் சோலைத் திருவாரூரின்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்

தேன் அமர் சோலைத் திருஆரூரின்—தேனடைகள் உள்ள சோலைகளையுடைய திருவாரூரில், ஞானம் தன்னை நல்கிய நன்மையும்—வீடு பயக்கும்உணர்வினைக் கொடுத்த நல்மும் என்றவாறு.

'ஞானம்' விடுபயக்கும் உணர்வு என்னும் பொருட்டாதலைப் பரிமேலழகியார் உரையிற் காண்க ‡.

---

* தொல்காப்பியம், உரியியல், அ. † புறநானூறு, கக.

‡ திருக்குறள், ருசு-ம் அதி.

எ௫ இடைமரு ததனில் ஈண்ட இருந்து
படிமப் பாதம் வைத்த அப்பரிசும்

இடைமருது அதனில் ஈண்ட இருந்து—திருவிடைமருதூரின்கட் செறியஇருந்து, படிமப்பாதம்—தெய்வவடிவான திருவடிகளை, வைத்த அப்பரிசும்—வைத்த அத்தன்மையும் என்றவாறு.

'படிமம்' தெய்வவடிவம் எனப் பொருள்படுதலைக் "கைவினைமுற்றிய தெய்வப்படிமத்து" * என்புழியும், "கடவுள் எழுதிய படிமங்காணிய" † என்புழியுங் காண்க.

ஏகம் பத்தின் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும்

ஏகம்பத்தின்—திருக்கச்சி ஏகம்பம் என்னுங் காஞ்சிமாநகரில், இயல்பாய் இருந்து — இயற்கையாய் எழுந்தருளியிருந்து, பாகம் பெண்ணோடு ஆயின பரிசும்—இடப்பாகம் உமைப்பிராட்டியாரோடு கூடியான தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: திருக்கைலையில் இறைவனும் இறைவியுங் காதல்விளையாட்டில் இருந்தபொழுது, அம்மை புறத்தே நின்று ஐயன் திருக்கண்களைத் தன் மென்மலர்க்கைகளாற் புதைக்க, உலகத்தின்கண் உள்ள ஞாயிறு திங்கள் வான்மீன் தீ முதலான எல்லா ஒளியுடைப்பொருள்களும் அவன்றன் அருட்கண்ணொளியால் விளங்குவனவாதலால், அவையெல்லாம் ஒளியிழந்து எங்கும் இருள, எல்லா உயிர்களும் பன்னெடுங்காலம் ஆரிடர் உழந்தன. உழவாநிற்ப, அன்னை தன் திருக்கைகளை அகற்றப், பெயர்த்தும் ஞாயிறு திங்கண் முதலான எல்லாம் பண்டுபோல் ஒளியுடையவாய் விளங்காநின்றன. உடனே இறைவன் அம்மையைநோக்கி 'மலையரையன் பொற்பாவாய், நீ நம் கண்களை ஒரு விளையாட்டால் மறைத்தது நமக்கு ஒருநொடிப்பொழுதேயாயினும், அஃது ஏனைக் கீழ்உலகங்களில்உள்ள மன்னுயிர்கட்கெல்லாம் பன்னெடுங்காலமாய் நீண்டு எங்கும் ஒளியின்மையால் அவை

* சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, உஉஅ
† மணிமேகலை, வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை, ச.

தமக்கெல்லாம் ஆற்றொணாப் பெருந்துயரை விளைத்தது. அவை பட்டதுயர் நீங்குதற்குக் கழுவாயாக நீ நம்மை அகன்று மண்ணுலகிற்சென்று காஞ்சி என்னும் நமக்கினியமாநகரில் நம்மைச் சிவலிங்க வடிவில்வைத்து வழிபாடு ஆற்றுதி !' என்று கூறி விடுப்ப, அம்மையும் இறைவனைப் பிரிதலாற்றாளாய்ப் பிரிந்துபோந்து கச்சியிற் கம்பையாற்றங் கரையிற் சிவலிங்கப்பெருமானை எழுந்தருளச்செய்து வழிபட்டுவருங்கால் ஐயன்றிருக்குறிப்பால் அவ்யாற்றில் வெள்ளம்பெருகிப் பொங்கி மண்ணால் எழுப்பிய சிவலிங்கவடிவின் மேல்வந்துதாவ, அதுகண்டு அம்மை ஆற்றாளாய்ப் பெரிதும் மனங்கரைந்துருகத், தன் இருமலர்க்கைகளாலும் அதனைச் சூழ்ந்துதழுவ, அவ் அன்பின்மேலீட்டிற்கு உவந்து பெருமானும் அத்திருவுருவத்தினின்றுந் தோன்றி, அம்மையை அணைத்து மணம்புரிந்து தனது இடப்பாகத்தில் அமரவைத்தானெனக் காஞ்சிப்புராணங் கூறுகிற்கும் *

திருவாஞ்சியத்திற் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்

திருவாஞ்சியத்தில் சீர்பெறஇருந்து—திருவாஞ்சியம் என்னுந் திருப்பதியில் அழகுடன் எழுந்தருளியிருந்து, மரு ஆர் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்—மணம் நிறைந்த கூந்தலையுடைய உமைப்பிராட்டியாரோடு மகிழ்ச்சியுற்றபடியும் என்றவாறு.

'வார்குழல்' எனப் பிரிப்பின் நீண்டகுழல் என்று பொருளுரைக்க †.

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்தி—போர்வீரனாகித் திட்பம் வாய்ந்த வில்லைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, பலபல பாவகம் காட்டிய பரிசும்—பலவகையான தோற்றங்களைக் காட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

---

* சிவஞானமுனிவரர் இயற்றிய காஞ்சிப்புராணம், தழுவக்குழைந்த படலம்.

† தொல்காப்பியம், உரியியல், கக.

இது பாண்டியன்பொருட்டுப் போரிற்றோன்றிப் பல தோற்றங்களைக் காட்டிய இறைவன் றன்மையைக் கூறியது; இதனை மேற்காட்டிய வரலாறுகளிற் காண்க.

'பாவகம்' என்னும் வடசொல் 'அகத்தேயுள்ள எண்ணத்தைப் புறத்தே புலப்படக் காட்டும் நடை' என்று பொருள்படும். இறைவன் தான்கொண்ட திருவுளக்குறிப் பின்படியெல்லாம் புறத்தே பலதோற்றங்களைக் காட்டினமையின் இச்சொல்லை எடுத்தாண்டார்.

"சேவகம்' வீரம் எனவும் பொருள்படுதலைச் சூடாமணி நிகண்டிற் காண்க.

கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்
ஐயா றதனிற் சைவன் ஆகியும்
துருத்தி தன்னில் அருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்பன் ஆகியும்
கழுமலம் அதனிற் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்
குற்றாலத்துக் குறியாய் இருந்தும்

கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்—திருக்கடம்பூர் என்னுந் தலத்திற் கோயில்கொண்டிருந்தும், ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்—திருஈங்கோய் மலையில் அழகிய உருவினைக்காட்டியும், ஐயாறு அதனில் சைவன் ஆகியும்—திருவையாற்றின்கண்ணே சைவமறையோன் உருவங்கொண்டும், துருத்திதன்னில் அருத்தியோடு இருந்தும் — திருத்துருத்தி என்னும் ஊரில் விருப்பத்துடன் இருந்தும், திருப்பனையூரில் விருப்பன் ஆகியும்—திருப்பனையூர் என்னுந் தலத்தில் விருப்புடையனாகியும், கழுமலம் அதனிற் காட்சி கொடுத்தும்—சீகாழி என்னுந் தலத்திலே தனது திருவுருவினைக் காட்டியும், கழுக்குன்று அதனில் வழுக்காது இருந்தும்—திருக்கழுக்குன்றத்தின்கண்ணே மறவாது இருந்தும், புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்—திருப்புறம்பயம் என்னுந் திருப்பதியில் அறநூற் பொருள்கள் பலவற்றை அரு

ளிச்செய்தும், குற்றாலத்துக் குறியாய் இருந்தும்—திருக் குற்றாலத்தில் அடையாளமாய் இருந்தும் என்றவாறு.

'இடம்' வீடு எனப் பொருள்படுதலைப் பிங்கலந்தை யிற் காண்க ; இங்கு வீடாவது கோயில்.

'எழில்' என்பது எழிலுடைய உருவத்தின்மேற் றாயிற்று.

'ஐயாறதனிற் சைவனாகியும்' என்றது : பண்டொரு காலத்தில் திருவையாற்றில் ஐயாறப்பருக்கு வழிபாடு ஆற் றும் இருபத்துநான்கு ஆதிசைவப் பார்ப்பனரில் ஒருவர் தம்மனைவியையும் மைந்தனையும் விடுத்துக் காசிநோக்கிச் சென்றனராக, எஞ்சிய இருபத்துமூவரும் அவர் நெடு நாளாக மீண்டுவராமைகண்டு, அவர்க்குரிய காணி முற்றுந் தாம்பங்கிட்டுத் தமக்குரிமையாகக்கொண்டு வாழ்ந்துவா லானார். அவர்களது செயலினை யுணர்ந்த மனைவியும் மைந்த னும், தமது பொருளைக் கவர்ந்துகொண்டது நன்றாகா தென்று வற்புறுத்தும், அவர்கள் அவர் சொற்களைச் செவி கொளாமைகண்டுவருந்தி, ஐயாறப்பர் முன்நின்று தமது குறையினைச் சொல்லி அழுதனர். அதன்பின்னர்க் காசி நோக்கிச்சென்ற சைவப்பார்ப்பனர் காசிக்கங்கை நீரும் பிற வுங்கொண்டுபுகுந்து, அவ்விருபத்துமூவர்பால் வந்துநிற்ப, அவர்கள் நடுக்குற்று அவர்க்குரிய காணியெல்லாம் அவர்க்கே திரும்பக்கொடுப்ப, அவரும் மகிழ்ந்து தாம் எடுத்துவந்த கங்கைநீராற் சிவபிரார்க்குத் திருமுழுக்குச் செய் வித்துப் பூசனை ஆற்றிப், பின் தம் மனைவி மைந்தர் துயரை யும் போக்கித், தமது திருமடத்தின்கண் இருப்ப, அவ ரையே முழுதும் ஒத்த மற்றொருவருங் காசிக் கங்கை நீர் சுமந்து அவர் எல்லாரிடத்தும் வந்துபுகுத, எல்லாரும் 'ஈதென்னை!' என்று பெரிதும் இறும்பூதுற்றுத் திகைத்த தனர். முதலில்வந்த சைவப்பார்ப்பனர்க்கும் பின்வந்த சைவப்பார்ப்பனர்க்கும் இடையே வழக்குண்டாக, இரு வருந் தத்தமக்குரிய முறிபோலிகளைக்காட்ட இரண்டும் பெரும்பான்மையும் ஒத்திருப்பினும், சிற்சில வேறுபாட் டால் மெய்யான முறியைப் பொய்யென்றும் பொய்யா

னதை மெய்யென்றும் எல்லாரும் ஒருப்பட்டுக்கூற, முதல் வந்த சைவர் தாங்காட்டிய முறியே மெய்யானமைதேற்றி மறைந்தருளினர் என்பது ; இவ்வாறு திருவையாற்றுப் புராணத்தின் கட் கூறப்பட்டது.

'கழுமலம்' சீகாழிக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று.

வழுக்காது—மறவாது; 'வழுக்கு' மறதிப்பொருட் டாதல் திவாகரத்திற் காண்க.

'அறம்' ஈண்டு அறநூற்பொருள் ; இனி அறங்கள் பலவற்றைச் செய்தருளியும் என உரைத்தலும் ஒன்று.

அந்தமில் பெருமை அழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுதல் உருவுகொண்
டிந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
கரு எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே ஆகிய தயாபரன் எம்மிறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திரன் ஆகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுட்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்

அந்தம் இல் பெருமை அழல் உருக்கரந்து—முடிவில்லாத பெருமையினையுடைய தீப்பிழம்பின் உருவத்தை மறைத்து, சுந்தரவேடத்து—அழகிய கோலத்தினை யுடைய, ஒருமுதல் —ஒருமுதற்பொருளாய், உருவுகொண்டு—உருவம் புனைந்து, இந்திரஞாலம்போல வந்தருளி—பெரியதொரு மாயவித்தை போல் வழியறியப்படாமல் தோன்றி, எவ்எவர் தன்மையும் தன்வயின்படுத்து — எத்தன்மைப்பட்டவர் இயல்புகளையும் தன்னிடத்தே அடங்கவைத்து, தானேஆகிய—தான் ஒருவனே முதல்வன்ஆகிய, தயாபரன் எம்இறை—அருளினல் மேலோனுன எம்தலைவன், சந்திரதீபத்து — சந்திரதீபம் என்னுந் திருப்பதியிலே, சாத்திரன்ஆகி—கலைவல்லோனாய் உருவுகொண்டு, அந்தரத்து இழிந்துவந்து—இடைவெளியினூடே இறங்கிவந்து, அழகு அமர் பாலையுள் —அழகுமிக்க பாலை என்னும் தலத்தின்கண்ணே, சுந்தரத்தன்மையொடு துதைந்து இருந்தருளியும்—அழகிய இயல்போடு செருங்கியிருந்தருளியும் என்றவாறு.

எவ்வுலகத்துள்ள எவ்வகை யுயிர்களினும் இறைவன் ஊடுருவி நின்று அவைகளையெல்லாம் இயக்கி அவ்வவை தத்தம் இயற்கைப்படி இயங்கக்காண்டலினாலும், அங்ஙனம் இயங்கும் அவ்வுயிர்களின் இயல்புகள் இறைவன் இயக்கினாலன்றித்தாமாகவே ஒருசிறிதும் புலப்படாமையினாலும், அவ்வாறு இயங்குமிடத்தும் அவனேவல்வழிநின்றே இயங்குதலினாலும் 'எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிற்படுத்து' என்றார்.

இனி அங்ஙனம் எல்லா வுயிர்களின் தன்மைகளையும் தன்னகப்படுத்துத் தான் அவற்றோடு ஒன்றாய் நிற்பினும் இறைவனியல்பு உயிரியல்புகளின்வேறாய் முதன்மையுற்று நிற்குமென்று உணர்த்துவார் 'தானே ஆகிய இறை' என்றருளிச் செய்தார். இறைவன் உலகுயிர்களோடு கலப்பினால் ஒன்றாயும் தன்மையால் வேறாயும் நிற்பன் என்பதுபற்றியே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும்

"கட்டும் உறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ளம்
இட்டதொரு பேரழைக்க என்என்றுங்—கொட்டி
அவன்உளம் ஆகில்லான் உளம் அவனுமாட்டா,
தவன் உளம்ஆய் அல்லனுமாம் அங்கு", என்று அருளிச்செய்தார் *. 'அமர்தல்' மிகுதிப்பொருளை யுணர்த்தலும் 'துதைதல்' நெருங்குதற்பொருளை யுணர்த்தலும் திவாகரத்துட் காண்க.

க00 மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்
அந்தம்இல் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை ஆண்ட பரிசது பகரின்

மந்திர மாமலை—மறைமொழிகள் வெளிப்படுதற்கு இடமான சிறந்த மலையாகிய, மகேந்திர வெற்பன்—மகேந்திரம் எனப் பெயர்வாய்ந்த மலையை இருப்பிடமாய்க் கொண்டவன், அந்தம் இல் பெருமை அருள் உடை அண்ணல்—முடிவு இல்லாத பெருமையினையும் அருளினையும் உடைய பெருமான், எம்

---

* சிவஞானபோதம், உ-சூத்திரம்.

தமை ஆண்ட பரிசது பகரின்—எம்மை அடிமைகொண்ட தன்மையைச் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

இறைவன் மறைமொழிகளைப் புலப்படுத்திய இடம் மகேந்திரமலை என்பது மேலே "மன்னுமாமலை மகேந்திர மதனிற், சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித்தருளியும்" என்று அடிகள் கூறியவாற்றால் அறிக.

மந்திரமாவது : "நிறைமொழிமாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த, மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப" என்று * ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாற்றான் நிறைந்த மொழியினையுடைய தோலாநாவின் மேலோர் ஆணையிற்கிளந்த மறைமொழிகளேயாம் என்பதுபெற்றாம். பெறவே, அம்மேலோருள்ளத்திலும் சொல்லிலும் செயலிலும் முனைத்து விளங்கும் இறைவன் அவர்வாயிலாய் அம்மந்திரங்களைத் தோற்றுவித்தருளினனென்று கோடலும் பொருத்தமேயாகலின் அவர்செய்த அவற்றை இறைவன்மேலவாகவைத்தும் வழங்குவர்.

அண்ணல்—பெருமையிற் சிறந்தோன்.

ஆற்ற லதுவுடை அழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
ஊனந் தன்னை ஒருங்குடன் அறுக்கும்
ஆனந் தம்மே ஆறா அருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்

ஆற்றல் அது உடை அழகு அமர் திருவுரு—வலிமையுடைய அழகுமிக்க திருவுருவத்தின்மேல், நீற்றுக்கோடி—திருநீற்று வரிகளை, நிமிர்ந்து காட்டியும்—இடையிட்டுக் காட்டியும், ஊனம் தன்னை ஒருங்கு உடன் அறுக்கும் ஆனந்தமே ஆறு ஆ அருளியும்—கேட்டினை ஒன்றுசேர்த்து ஒன்றாய் அழிக்கும் பேரின்பத்தை ஆறாகத்தந்தருளியும், மாதின் கூறு உடை மா பெருங் கருணையன் — உமையம்மையை ஒருபங்கில் உடைய மிகப்பெரிய அருளினையுடையான்; நாதப்பெரும்

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், கஎசு.

பறை நவின்று கறங்கவும்—நாததத்துவமாகிய பெரியபறை பல்காலும் பயின்று ஒலிப்பவும் என்றவாறு.

இறைவன் முடிவிலாற்றல் உடையனாகலின் 'ஆற்றலது வுடை' என்றார். 'ஆற்றலது' என்பதில் அது பெயர்ப் பொருளை அசைத்து நின்றமையின் ஓர் அசைநிலையாம்.

'நீற்றுக்கோடி' என்பதில் கோடி என்பது வளைவுப் பொருளை யுணர்த்துங் கோடு என்னுஞ் சொல் இகர விற்றொடு புணர்ந்தமையால் வளைந்தவரி எனப் பொருள்படுவதாம்; எனவே, நீற்றுக்கோடி என்பது நெற்றியினும் பிறவிடங்களினும் மும்மூன்றுவரையாக இடப்படுந் திருநீற்றின் வடிவைக் குறிக்கின்றது. இங்ஙனம் பொருளுரைக்க வறியாதார் கொடி எனுஞ்சொற் கோடிஎன நீண்டதெனவும் பிறவாறும் உரைப்ப.

இறைவன் அழல்வடிவினனென்பது மேலே விளக்கப் பட்டமையால் அழலினைச்சாரும் ஏனைப்பருப்பொருள்கள் அத்துணையும் அதனான் எரித்துத்தூயவாக்கப்பட்டு வெள்ளிய நீறாய் அதனைச் சார்ந்துநிற்றல்போல, சுத்தமாயை முதலான ஏனைப்பொருள்களெல்லாம் இறைவன்றன் ஞானவனலின்சேர்க்கையாற் றூயவாய் அவனையே பற்றுக்கோடாய்க்கொண்டு நிற்குமென்பதற்கு அடையாளமாக இறைவன் றிருமேனிமேல் திருநீற்றுக் கோடுகள் காணப்படுவவாயினவென்பது. இதுவே இக்குறியின் கருத்தாதல் "துடிகொள் நேரிடையாள் சுரிகுழன் மடந்தை துணைமுலைக் கண்கள்தோய் சுவடு, பொடிகொள்வான் தழலிற் புள்ளிபோல் இரண்டு பொங்கொளிதங்கு மார்பினனே" என்று * பிறண்டும் அடிகள் அதனை உவமைமேல் வைத்துக்கூறிய வாற்றானும் நன்குவிளங்கும்.

'நிமிர்ந்து' இடையிட்டு எனப் பொருள்படுதலை "நிறைந்து முறழ்ந்தும் நிமிர்ந்துந் தொடர்ந்தும்" என்புழிப் † பரிமேலழகியார் கூறியவுரையிற்காண்க. திருநீற்று வரைகளை இடையிட்டுக்காட்டுதலாவது திருமேனி முழுதும்

* அருட்பத்து, ௫. † பரிபாடல், கக.

பூசாமல் நெற்றி உரம் வயிறு முழந்தாள் கை முதுகு பிடர் என்னும் உறுப்புக்களில் இடைவிட்டு அணிதல்.

'ஊனம்' கேடுஎனப் பொருள்படுதலைப் பிங்கலந்தையிற் காண்க; இதனைக் குறைவுஎனப் பொருள்படும் 'ஊந' என்னும் வடசொற்றிரிபு என்பாரும் உளர்.

சிவானந்தம் பெருக்கெடுத்தகாலத்து அதன்கட்படிந்த உயிரின்மலக்கறை முற்றுங் கழுவப்பட்டு ஒழிதலின் 'ஊனந் தன்னை ஒருங்குடனறுக்கும் ஆனந்தம்' என்றார்.

'ஆறுஆக' என்பது கடைக்குறைந்து 'ஆறு' எனநின்றது. 'ஆறுக' என்பதற்கு வழியாக என உரைப்பினுமாம்.

"மாப்பெருங்கருணையன்" என்பதில் அடைமொழிகளிரண்டும் பொருட்சிறப்பு நோக்கி வந்தமையின் "ஒருபொருளிருசொற்பிரிவிலவரையார்" என்பதனால் அமைக்கப்படும். *

நாததத்துவம் ஒலிவடிவினதாதலும், அதுவே இறைவற்குப் பறைபாக உருவகப்படுத்தப்படுதலும் மேலே விளக்கிப்போந்தாம்.

'நவின்று' பலகாலும்பயின்று எனப் பொருள்படுதலை "மூவிருமுகனும் முறைநவின் றொழுகலின்" என்பதற்கு † நச்சினார்க்கினியர் கூறியவுரையிற் காண்க.

அழுக்கடையாமல் ஆண்டுகொண் டருள்பவன்
கக0 கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்

அழுக்கு அடையாமல்—உயிர்கள் மும்மலங்களிற் சோராமைப்பொருட்டு, ஆண்டுகொண்டு அருள்பவன்—அவ்வுயிர்களை அடிமைகொண்டு அருள்செய்யும் பெருமான். கழுக்கடைதன்னைக் கைக்கொண்டு அருளியும்—முத்தலைவேலைக் கையின் கட்பிடித்தருளியும் என்றவாறு.

'அழுக்கு' ஈண்டு ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மூன்றழுக்கு.

---

* தொல்காப்பியம், எச்சவியல், கச.

† திருமுருகாற்றுப்படை, கயரு.

கழுக்கடை, கழுமுள், முத்தலைவேல் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள்; திவாகரம் பிங்கலந்தைகளிற் காண்க. உயிர்கள் மும்மலங்களினின்று விடுபடுதற்பொருட்டு இறைவன் இச்சாஞானக் கிரியாசத்திகள் உடையனுயிருத்தலின் அம்மூன்று சத்திகளையும் முத்தலைவேலாக உருவகப் படுத்திக்கூறுவர்.

மூலமாகிய மும்மலம் அறுக்கும்
தூயமேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதலன் ஆகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத்தாக எழில்பெற அணிந்தும்

மூலம் ஆகிய மும்மலம் அறுக்கும்—எல்லாத் துன்பங்கட்கும் முதலாகிய மூன்று மலங்கள் என்னுங் கயிற்றை அறுக்கும், தூயமேனிச் சுடர்விடுசோதி—பரிசுத்தமான அருட்டிருமேனியையுடைய சுடர்விரியும் பேரொளியானவன், காதலன் ஆகி—மனக்கினிய கணவனுகி, கழுநீர்மாலை—செங்கழுநீர்மாலையினை, ஏல் உடைத்தாக—பொருத்தம் உடைத்தாக, எழில்பெற அணிந்தும்—அழகுபெற மேற்கொண்டும் என்றவாறு.

மூன்றுமலங்களும் துன்பத்தைத் தரும் முதலாயிருத்தலின் 'மூலமாகிய மும்மலம்' என்றார். இனிப் பிறவிப்பிணிக்குக் காரணமாகிய மும்மலம் என்றுரைப்பாரும் உளர். உயிர்கள் பிறவிக்கு வாராதமுன்னும் ஆணவமலம் அவற்றை வருத்துதல் உண்மையால் அங்ஙனம் உரைத்தல் பொருந்தாதென்க.

மும்மலங்களாவன: ஆணவம் மாயை கன்மம் என்பன; இவற்றுள் ஆணவம் என்பது உயிர்களோடு இயற்கையாய் உடன் நின்று அவற்றின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை விளங்கவொட்டாது மறைப்பது; அதனால் இது 'சகசமலம்' என்றும் வழங்கப்படும். இது திருவாசகம் முதலான பழைய நூல்களிலெல்லாம் 'மலம்' என்னும் பெயரினுலும், இருக்குமுதலான பழைய ஆரிய மறைகளிற் 'பாசம்' என்னும் பெயரினுலும் வழங்கப்படுகின்றது. ஞானபாதப்

பொருளை விரித்துரைக்கும் பௌட்கரம் மிருகேந்திரம் முதலான ஆகமங்களினுங்கூட இது 'மலம்' என்று கூறப்படுகின்றதேயல்லாமல் 'ஆணவம்' என்னும் பெயராற் கூறப்படுதலைக் கண்டிலம். சைவசித்தாந்த நுண்பொருட்களஞ்சியமாய்த் திகழும் சிவஞானபோதத்திலும் இது பெரும்பாலும் 'மலம்' எனவே வைத்துக் கூறப்படுகின்றது, சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்துப் "புண்ணியபாவம்" என்னுஞ் செய்யுளில் மட்டும் "அஞ்ஞானங்காட்டும் இவ்வாணவமும்" என 'ஆணவம்' என்னும் பெயர் ஒரே ஒருகால் வந்தது. அதனால், ஆணவம் என்னும் இச்சொல் திருமூலநாயனார் காலந்தொட்டிருந்த சான்றோரால் தமிழ்மொழியினின்றும் எடுத்து வழங்கப்பட்ட தனித் தமிழ்ச் சொல்லேயாமென்பது பெறுதும். இனிப் பிற்றை ஞான்றிருந்த உரைகாரர் இம்மலம் ஆன்மாவை அணுத்தன்மைப் படுத்துதலின் இஃது ஆணவம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று என்றுரைத்து இதனை வடசொல்லாக்கினர். ஆன்மாச் சிவ வியாபகத்தினுள் வியாபகமாய்க் கிடக்கும் அறிவுப்பொருளாகலின் அஃது ஏனைச் சடப்பொருள்போல ஆணவமலத்தாற் சுருக்கப்பட்டுச் சிறிதாம் என்றல் சைவசித்தாந்தத்திற்கு அடாது. ஆணவம் ஆன்மவியாபகம் முழுதும் உடனியைந்து வியாபித்து அதன் அறிவு செயல் வேட்கைகளை மறைத்தபடியாய்க் கிடக்குமென்றே அறிவுநூல்களெல்லாம் உரைப்பக்காண்டும். ஆன்மவியாபகத்தை மறைக்கும் ஆணவமும் வியாபகப்பொருளா யிருத்தலின், இரண்டு வியாபகப் பொருள்களில் ஒன்று மற்றொன்றனைச் சுருக்கிற்றென்றல் ஒரு வாற்றானும் அமையாது. அங்ஙனஞ் சுருக்குமாயின் சுருக்கும் பொருளுஞ் சிறிதாகிச் சுருக்கப்படும் பொருளும் சிறிதாகி வியாபகத்தன்மை கெட்டுப்போம். அதனால், ஆணவம் ஆன்மாவை அணுத்தன்மைப்படுத்து மென்றல் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்குப் பெரிதும் முரணாமென்க. அற்றேல், திருமந்திரம் முதலான உண்மை நூல்களில் உயிரின் அளவை அணுவாக்கிக் கூறுதல் என்னை யெனின்; ஆணவத்தால் முழுதும் மறைவுண்ட உயிரின்

செயல் கலையால் அணுவளவு விளங்கித் தான் ஓர் உயிர்ப் பொருளெனத் தன்னையுஞ் சிறிது காட்டுதலின் அவ்வியல்பு பற்றி அதனை அணுவென்று கூறினரல்லது பிறிதில்லையென்க. இவ்வாற்றல் 'ஆணவம்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு அணுத் தன்மைப் படுத்துவதெனப் பொருள்கொண்டு அதனை வட சொல் ஆக்குவார் கருத்து நிரம்புமாறில்லையென் றுணர்க. அல்லதூஉம், ஆணவம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு ஆணவமலம் என்னும் பொருள் பழையவடநூல்களுள் யாண்டும் வழங்கப் படாமையுங் கடைப்பிடிக்க. தமிழிற் செருக்கு என்னும் பொருள்பட வழங்கும் 'ஆண்மை' என்னுஞ் சொற்போல ஆணவம் என்பதும் செருக்கு என்னும் பொருளில் வழங்கக் காண்டலின் இஃது ஆண்மை என்னும் பண்புச்சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததென்றே துணியப்படும்.

இனி, ஆணவம் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரால் தமிழ் மொழியில் வழங்கப்படும் அறியாமையைச்செய்யும் பொருள் வடமொழியிற் பௌட்கரம் மிருகேந்திரம் முதலான ஆகம நூல்களில் யாண்டும் 'மலம்' என்னும் பெயரினாலேயே கூறப்படுகின்றது; சைவசித்தாந்த முழுமுதற் றமிழ் நூலாகிய சிவஞானபோதத்தும் ஓரிடத்துத்தவிர ஏனையிடங்களி னெல்லாம் இது மலம் என்ற சொல்லான்மட்டுமே வைத்து விளக்கப்படுகின்றது. சிவஞானபோதம் திருமந்திரம் முதலிய நூல்கட்கும் முற்பட்டு மிகப் பழைதாகிய இத்திருவாசகச் செம்பொருணூலிலும் இது 'மலம்' என்னுஞ் சொல்லினாலேயே குறிக்கப்படுகின்றது. இவ்வழக்குகளை உற்று நோக்குங்கால் முதற்பொருளும் இருவினையும் வடமொழி தென்மொழியிலுள்ள தொன்னூல்களில் மாயை கன்மம் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்களான் வழங்கப்படுமாறுபோல, ஆணவமும் அவற்றின்கண் 'மலம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரினாலேயே வழங்கப்படுவதாயிற்றென்னும் உண்மை நன்கு புலனும். எனவே, பண்டை யாசிரியரால் "மலம்" என்னுஞ் சொல் ஆணவமலத்திற்கே சிறப்புப்பெயராய்க் கொள்ளப்பட்ட உண்மை பெரிதுங் குறிக்கொளற்பாற்று. இப் பெயர் ஆணவமலத்திற்கே சிறப்பாமென்பது

"நெல்லிற் குமியும் நிகழ்செம்பினிற் களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்மம் அன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வாள்
அலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்"

என்னுஞ் சிவஞானபோதத் திருவெண்பாவானும்,

"மலமென வேறொன்றில்லை மாயாகாரியம தென்னில்
இலகுயிர்க் கிச்சைஞானக் கிரியைகள் எழுப்பும் மாயை
விலகிடும் மலம் இவற்றை வேறுமன்றது வேறாகி
உலகுடல் காணம் ஆகி உதித்திடும் உணர்ந்துகொள்ளே"

எனவும்

"போத காரியம் மறைத்து நின்றது புகன் மலங்காண்
ஓதலாங் குணமுமாக உயிரினுள் விரவலாலே
காதலால் அவித்தை சிந்தத் தருங்கலை யாதிமாயை
ஆதலால் இரண்டுஞ் சோதி இருளென வேறுமன்றே"

எனவும் மலத்திற்கும் மாயைக்கும் வேறுபாடு நன்கு தெரித்தோதிய சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களானும் தெளிய விளங்கும்.

இனி, ஆணவம் ஒன்றுமே அங்ஙனம் மலமெனும் பெயரால் விதந்தெடுத்து உரைக்கப்பட்டவாறென்னையெனின்; இஃதொன்றுமே உயிரின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை முழுதும் மறைத்து எல்லாத் துன்பங்கட்கும் எல்லா வாலாமைகட்கும் எல்லாக் குற்றங்கட்குங் காரணமாய் நிற்றலின் இது 'மூலமலம்' என்றும், "பொல்லாத ஆணவம்" என்றும் நூல்களால் இழித்துரைக்கப்படுவதானமையின் இதுமட்டுமே 'மலம்' எனப் பெயர் படைத்தற்கு உரிமையுடைத்தா மென்பதூஉம், மாயையும் வினையும் அம்மல வலியை ஒடுக்கி உயிரின் அறிவை எழுப்புதற்குக் கருவிகளாயிருத்தலின் அவை அதுபோல் 'மலம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பெறுதற்கு உரியவாகாவென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளற்பாலனவாம். அற்றேல், மாயை கன்மங்கள் ஆணவமலத்தோடு ஒருங்குவைத்து 'மும்மலம்' என்று இந்நூலினும் பிறநூல்களினும் ஓதப்படுதல் என்னையெனின்; ஆணவமலம் வியாபகப்பொருளென்பது சைவ

சித்தாந்த நூல்கட்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையின், அஃது உயிர்களின் மட்டுமேயன்றி மாயை கன்மங்களினும் விரவி நிற்குமென்பது பெற்றும்; பெறவே, ஆணவமலத்தின் சேர்க்கையால் அவை யிரண்டும் மலத்தன்மையும் எய்துதலின் அதுபற்றி ஆணவமலத்தோடு உடன்வைத்து 'மும்மலம்' என்று கூறப்படுவவாயின.

இனி, ஒருசாரார் மாயை சுத்தம் அசுத்தம் என இருதிறப்படுதலின், சுத்தமாயை என்றுந் தூயதாயும் அசுத்தமாயை என்றும் வாலாமையுடையதாயும் இருத்தலே அவற்றின் இயற்கை, அசுத்தமாயை அங்ஙனமாயது ஆணவச் சேர்க்கையான் வந்தது அன்று எனச் சற்காரியவாதங் கூறுஞ் சைவசித்தாந்தத்தொடுமுரணி வழக்குரை நிகழ்த்துவர். ஆணவம் அறியாமைக் கேதுவாய் இருள்போல்வதெனவும், மாயை அறிவுவிளக்கத்திற் கேதுவாய் அவ்விருளினைத் தூக்கும் ஒளிபோல்வதெனவும் "மாயா தனுவிளக்காமற்றுள்ளங்காணுதேல், ஆயாதாம் ஒன்றை" "இரண்டுஞ்சோதி இருளெனவேறுமன்றே" என்றற்றொடக்கத்துத் திருமொழிகளால் நன்குதெருட்டப்படுதலின் மாயை தன்னியல்பில் அசுத்தப்பொருளாகாமை இனிதுவிளங்கும். அஃது இயற்கையில் அசுத்தப்பொருளாயிருப்பின் அது விளக்குப்போல் ஆணவஇருளைத் தூக்கு அறிவை விளக்குமென்றல் பொருந்தாது; என்னை ஒன்றினொன்று மாறுபட்ட இரண்டுதன்மைகள் ஒருபொருட்கு உளவாமென்றல் சற்காரியவாதங் கொள்ளுஞ் சைவசித்தாந்தத்திற்கு ஒருவாற்றானும் அடாதென்பதற்கு "ஒருதன்மை இயல்புக்குள்ளதொருவனுக் கிரண்டுசெய்தி வருவதென்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருமொழியே சான்றுமாகலின் என்க. இவ்வாற்றால், மாயையின்கட் காணப்படும் வாலாமைக்குக் காரணம் அதனோடு விரவிக்கிடக்கும் ஆணவமலமேயல்லாமல், தூயவியல்புள்ள மாயை யாகாதென்றுணர்க. இவ்வுண்மை அறிவுறுத்தற் பொருட்டன்றே சிவஞானமுனிவரர் தாம் வகுத்தருளிய சிவஞானபோதமாபாடியத்தின்கண் "அஃதங்ஙனமாக, எதுவின்கண் மும்மலங்களும் அஞ்ஞானத்தை

உணர்த்துமெனக்கூறி, ஈண்டு ஆணவமாத்திரையே அஞ்ஞானங்காட்டுமென்றல் மலைவாமாலெனின், அற்றன்று; அஞ்ஞானங்காட்டுதல் மாயை கன்மங்கட்கு ஆவணமலச்சார்வானாகிய செயற்கை, ஆணவமலத்திற்கு அஃது இயற்கை, என்னும் பொதுச்சிறப்பாமாறுணர்த்துதற்கு ஆண்டுப் பொதுவகையாற் கூறிப் போந்ததனை ஈண்டுச் சிறந்தெடுத்தோதினாராகலான் என்பது" * என்று தெளிய எடுத்தோதினர். இன்னும் அவர் தமது சிவஞானசித்தியுரையில் "நித்தமாய் அருவாய்" என்று மாயையின் இலக்கணம் தொகுத்துக் கூறுந் திருவிருத்தத்தில் "வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" என்னும் அடிக்கு விதப்புரை கூறுகின்றுழி "இத்தன்மைத்தாகிய மாயை ஆணவமலம் போல மயக்கமே செய்யும் என்னுஞ் சைவருள் ஒருசாராரை மறுத்தற்பொருட்டு, மயக்கமும் செய்யும்" என்றுங் கூறினர். செய்யுளாகலின் முறை பிறழவைக்கப்பட்டன. ஈண்டு மயக்கம் என்றது விபரீதவுணர்வை. 'மயக்கமும்' என்னும் உம்மை அது தன்னியல்பு அன்மை உணர நின்றது" என்று மாயையின்றுயஇயல்பு நன்கு தெருட்டியருளினர். இன்னும் அவர் "விந்துவின் மாயையாகி" என்னுந் திருவிருத்தவுரையில் "அவற்றுள், மலகன்மங்களோடு விரவாது முதற்காரணமாய் நிற்பது சுத்தமாயையென்றும், அஃது வனை இரண்டனையும் வியாபித்து மேலாய் நிற்ப அவ்விந்துவின் கீழாயடங்கி மலகன்மங்களோடுவிரவி முதற்காரணமாவது அசுத்தமாயையென்றும், அவ்வசுத்தமாயையது தூலபரிணாமமாய்த் தோன்றுவது பிரகிருதிமாயையென்றுங் கூறப்படும்" என்று மூவகைமாயைகளின் வேறுபாடுகளை விளக்கியவாற்றான் அசுத்தமாயை அவ்வாறு அசுத்தமாயது மலத்தின் சேர்க்கையினாலேயாமென்பது ஐயமின்றித்துணியப்படும். மேலும் அகத்தே அறிவுப்பொருளாகிய உயிரின்கட்டொன்றுதொட்டு விரவிநிற்கும் மலத்தின் சேர்க்கையை விளக்கிக்காட்டுதற் பொருட்டுப் புறத்தே அறிவில்பொருளாகிய செம்பின்கண் விரவிநிற்குங் களிம்பினை அறிவுநூல்

* சிவஞானபோதம், கஉ-ஆஞ்சூத்திரம், முதலதிகரணத்திறுதி.

கள் உவமையாக எடுத்துக்காட்டுதலானும், உயிரினைப்பற்றிய மலந்தீர்ந்து அது தூய்தாந்தன்மைக்குச் "செம்பிற் காணலுறுங்களிம்பு இரதகுளிகை பரிசிக்கக்கழியுஞ் செம்புருநிற்கக்கண்டாமன்றே" * எனச் செம்பு களிம்பிற்றீர்ந்து தூய பொன்னுமாற்றினை ஒப்பாக எடுத்துரைத்தலானும் செம்பின்கட் களிம்பாயும் உயிரின்கண் அறியாமையாயும் நிற்பது ஆணவமலமேயாமென்று ஆராய்ந்து உணர்ந்துகொள்க.

அற்றாயின், வியாபகப்பொருளாகிய ஆணவமலம் சுத்தமாயையினையும் பொன்னையும் பற்றாமை என்னையெனின்; அவற்றின்கண் இறைவனது அருளொளி முனைத்துவிளங்குதலால், அஃது அவற்றைப் பற்றமாட்டாதாயிற்றென்க. அங்ஙனம் உரைப்பின் ஆணவம் வியாபகப்பொருளென்றது வழுவாமாலெனின்; அற்றன்று, சுத்தமாயையினும் பொன்னினுங்கூட அஃது ஊடுருவி நிற்பினும் ஆண்டு அது தன்வலி மடங்கிக் கிடக்கும்; எதுபோலவெனின்; மேற்செல்லுங் கல்முதலாகிய பொருள்களை ஈர்க்கும் இந்நிலவுலகத்தின் ஆற்றல் மேல்எழும் நுண்ணிய நீர்வளியைத் தன்கண் ஈர்க்கமாட்டாமைபற்றி ஆண்டு அஃது இல்லையென்றல் அமையாமை போல வென்பது. இந்நிலவுலகத்தின் ஆற்றல் எங்கும் நிறைந்து வியாபகமாயிருப்பினும், தன்னாற் பற்றப்படும் பொருள்களின்மட்டுமே தான் உண்டென்பதனைப் புலப்படக்காட்டித் தன்னாற் பற்றப்படாதவற்றின்கட் டான் புலப்படாமற் பாவிநிற்கும் இந்நிகழ்ச்சியின்வைத்து ஆணவமலம் சுத்தமாயை பொன்முதலியவற்றிற் புலப்படாது வலி மடங்கிக் கிடக்குமியல்பினைத் தெரிந்துகொள்க.

அற்றாயின், சுத்தமாயையில் இறைவனதொளி முனைத்து விளங்குதற்கும், அசுத்தமாயையில் அஃதங்ஙனம் விளங்காமைக்கும் எதுவென்னையெனின்; ஞாயிற்றின் ஒளி பளிங்குக்கல்லில் விளங்குதற்கும் கருங்கல்லில் விளங்காமைக்கும் எதுவென்னையென்று ஆராயலுறுவார்க்கு அவை அவ்வப் பொருளின் இயற்கையாலென்பது புலனாகாநிற்கும். இங்ங

* சிவஞானசித்தியார், கக-ஆஞ்சூத்திரம், ๑.

னமே, சுத்தமாயை அசுத்தமாயையாகிய பொருள்கடம் முளும் இயற்கை வேறுபாடுகள் உளவென்பது பெற்றும். இன்னும், இறைவன் மலத்தாற்பற்றப்படாமைக்கும் உயிர்கள் அதனுற் பற்றப்பட்டுக் கிடத்தற்கும் ஏதுவென்னை யென்று நுனித்துக் காண்பார்க்கும் அவ்வப்பொருள்கட்குள்ள இயற்கை வேறுபாடுகள் புலனுமென்பது. இத்துணையுங் கூறியவாற்றுல் ஆணவமே இயற்கைமலமாய் அறியாமைக்கும் வாலாமைக்குங் காரணமாமென்பதூஉம், ஏனை மாயை கன்மங்கள் அவ்வறியாமையை நீக்குங்கருவிகளாய் வரினும் அவ்வாணவமலமுந் தம்முள்விரவிநிற்றலால் ஒரோவழி அவ்வறியாமையும் வாலாமையும் பெற்று உயிர்களை மயக்குதலும் உடையவா மென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனிச் சுத்தமாயையின் இயல்புந் தொழிற்பாடும் "உய்யவென்னுள்ளத்துள் ஒங்காரமாய் நின்ற" என்பதற்கு விரித்த உரையின்கண் விளக்கிப்போந்தாம், ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. அசுத்தமாயையின் இயல்பும் பயனும் "வல்வினையேன்றன்னை மறைந்திட மூடிய மாயஇருளை" என்பதற்கு உரைவிரித்தவழி விளக்கினும். வினையினியல்பு இனிப் பொருந்துமோரிடத்தில் விரிப்பாம்.

'காதலன்' கணவன் எனப் பொருள் படுதலைத் திவாகரத்துட் காண்க.

இறைவன் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணஞ்செய்த திருவிளையாடல் ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பட்டதுபோலும்!

கக௫ அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
பரிமாவின் மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்

அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறியாதவன்,—திருமாலுடனே நான்முகனும் அளவு அறியப்படாதவன், பரிமாவின்மிசை — குதிரையின்மேல், பயின்றவண்ணமும் — பலகாலும் ஊர்ந்ததன்மையும் என்றவாறு.

'பிரமற்கு' என்பதில் நான்காம் வேற்றுமை யுருபு

“அதனாற் செயற்படற் கொத்த கிளவியும்” * என்பத னால் மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருளில் மயங்கிற்று.

‘அறியாதவன்’ என்பது அறியப்படாதவன் என்னும் பொருட்டு; “செயப்படு பொருளைச் செய்ததுபோலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே” † என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்,

மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்

மீண்டு வாராவழி அருள்புரிபவன்—திரும்பி இப்பிற விக்குவாராத வீட்டுநெறியை அருள்செய்பவன், பாண்டி நாடே — பாண்டிய தேயத்தினையே, பழம்பதியாகவும்— பழைய இடமாகத் தான்கொண்டருளியும் என்றவாறு.

இறைவன் திருவருளைத் தலைக்கூடி அதனோடொன்றுயி னார் மீண்டு இப்பிறப்பின்கண் வாராமை ஒருதலையாகலின் அப்பேற்றிற்குச் செலுத்தும் நெறியினை ‘மீண்டுவாராவழி’ என்றருளிச் செய்தார்; தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாய னாரும்

“கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி” ‡ என்றிங்ஙனமே அருளிச் செய்தமை காண்க.

பாண்டியன் நாடு என்பது ‘பாண்டிநாடு’ என மரு விற்று; இம்மரூஉமுடிபுகள் “வழங்கியன்மருங்கின் மரு வொடு திரிநவும்” § என்பதனான் அமைக்கப்படும். இறை வன் ஒரு பாண்டியமன்னனாகப்போந்து மதுரைமாநகரிற் செங்கோல் ஓச்சினமைபற்றி அந்நாடு அவற்கு ஒரு பழம் பதியாகக் கூறப்பட்டது. இதுகுறித்தே கல்லாடத்தும் ||

“கடுக்கை மலர் மாற்றி வேப்பலர் சூடி
ஐவரய்க் காப்புவிட் டணிபூண் அணிந்து
விரிசடை மறைத்து மணிமுடி கவித்து.

* தொல்காப்பியம், வேற்றுமை மயங்கியல், உஎ.
† ” வினையியல், சசு. ‡ திருக்குறள், நடுந.
§ தொல்காப்பியம், எழுத்து, சஅரு. || கல்லாடம், ச.

விடைக் கொடி நிறுத்திக் கயற்கொடி எடுத்து
வழுதி யாகி முழுதுல களிக்கும்
பேரருள் நாயகன் " என்று கூறினர்.

இத்திருவாசகச் செழுமறையுள்ளும் 'தென்னாடுடைய சிவன்' தண்பாண்டிநாட்டான்' 'தென்னன்' 'பாண்டிப் பிரான்' 'பாண்டிநன்னாடர்' என்று அடிகள் இறைவனைப் பலகாலுங் கூறுதல் காண்க.

'பதி' இடம் என்னும் பொருட்டாதல் "உறைபதி" என்பதற்கு *'உறைவிடம்' என்று பரிமேலழகியார் உரை கூறினமையாற் காண்க.

பத்திசெய் அடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்
௧௨௦ உத்தரகோசமங்கை யூராகவும்

பத்திசெய் அடியரை—அன்பாற் றன்னைவழிபடும் அடியவரை, பரம்பரத்து உய்ப்பவன்—மிகமேலான நிலையிற் செலுத்துபவன், உத்தரகோசமங்கை ஊராகவும்—உத்தர கோசமங்கையைத் தானிருக்கும் ஊராகக்கொண்டருளியும் என்றவாறு.

"பரம்" மேலான எனப் பொருள்படுவதொரு வட சொல்; 'பரம்பரம்' என அஃதிருகால் வந்தமையின் மிக மேலான என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெய ராகவும்

ஆதிமூர்த்திகட்கு — முதற் றோன்றிய கடவுளர்க்கு, அருள்புரிந்துஅருளிய—அருள்செய்த, தேவதேவன் திருப்பெயர்ஆகவும்—மகாதேவன் என்பதே தனக்குரிய அழகிய பெயராகக் கொண்டருளியும் என்றவாறு.

ஆதிமூர்த்திகளாவார் சதாசிவர் அநந்தர் சீகண்டர் குணிருத்திரர் விஷ்ணு பிரமா முதலாயினர். இவர்கள் சுத்த மாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயை முதலியவற்றின் கட்பண்டுதொட்டே கடவுட்டன்மை பெற்றவர்களாய் அவ்வத்தத்துவ புவனங்களில் இறைவனருளால் அதிகாரஞ்

* திருக்குறள் ௯௦௬.

செலுத்துதலின் இங்ஙனங் கூறினர். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட எல்லாக்கடவுளர்க்கும் முதல்வனுதல்பற்றித் தேவதேவன் அல்லது மகாதேவன் என்னும் பெயர் சிவபிரான் ஒருவற்கே உரித்தாதல் "தமீச்வராணும் பரமம் மகேச்வரம்தம் தேவ தாநாம் பரமஞ்சதைவதம், பதிம்பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் விதாமதேவம் புவநேசமீட்யம்" என்னுஞ் சுவேதாசுவத ரோபநிடத மந்திரத்தானும் உணர்க.

இருள்கடிந் தருளிய இன்ப ஊர்தி
அருளிய பெருமை அருண்மலையாகவும்

இருள்கடிந்து அருளிய—அறியாமையிருளைப்போக்கி யருளின, இன்பஊர்தி—பேரின்பத்தையே தான் ஊர்ந்துசெல்லும் ஏறுகவும், அருளிய பெருமை அருள் மலையாகவும்—எவ்வுயிர்க்கும் அருள்செய்த பேர் அருளே தான் அமர்ந்திருக்கும் மலையாகவும் கொண்டருளி என்றவாறு.

உயிரின்கட் பேரின்பம் பெருகியெழுஞான்று அதனைப் பற்றிய அறியாமை வலியொடுங்கி ஒழிதலின் 'இருள்கடிந் தருளிய இன்பம்' என்றும், இப்பேரின்பத்திற்கு முதல்வனுவான் இறைவனேயாத லுணர்த்துவார் 'இன்பஊர்தி' என்றும், எண்ணுள் அடங்காத உயிர்கட்கெல்லாம் அவன் செய்யும் அருள்மிகப் பெரிதாயிருத்தலின் அதுவே அவற்கு இருக்கையாகிய மலையென்றுணர்த்துவார் 'அருண்மலை' என்றும் ஓதினர். இவ்வாறு அடிகள் ஓதியவாற்ருல், இறைவற்கு ஊர்தியாக உருவகப்படுத்திச் சொல்லப்படும் ஏறுவது பேரின்பமேயல்லது பிறிதன்று என்பதூஉம், அவனிருக்கும் வெள்ளிமலையாகச் சொல்லப்படுவது அவனது பேரருளே யல்லாமற் பிறிதன்று என்பதூஉம் பெற்றும்.

'கடிந்து' போக்கியென்னும் பொருட்டாதல் "கொடிது கடிந்து கோல்திருத்தி" என்பதன் * உரையிற் காண்க.

'பெருமை அருள்' என்னும் புணர்ச்சி "தெரிமாண் டமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்" என்புழிப்போல வேறுபாடுருமல் இயல்பாய்நின்றது.

---

* புறநானூறு, கள.

எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
கஉரு அப்பரிசதனல் ஆண்டு கொண் டருளி

எப்பெருந் தன்மையும்—எவ்வளவு பெருந்தன்மையையும், எவர் திறமும்—எவரெவர் கூறுபாட்டினையும், அப்பரிசதனல் ஆண்டுகொண்டு அருளி—அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற தன்மைகளால் அடிமைகொண்டருளி என்றவாறு.

ஒருமலம் உடைய விஞ்ஞானகலர்முதல் மும்மலம் உடைய சகலர்ஈருன முத்திறத்துயிர்களின் தன்மைகளும் கூறுபாடுகளும் பலவேறு வகைப்படுதலின் அவரவர்க்கிசைந்தபடியால் எல்லாம் இறைவன் அவரையெல்லாம் அடிமைகொண்டு அருள்செய்வான் என்பது. இம்முக்கூற்றுயிர்கட்கும் இறைவன் அருள்புரியுமாற்றினை ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனர்

"மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான அச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்உணர்த்தும் அன்றிப் பிரளயாகலருக்கு
முன்உணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்" என்று * அருளிச் செய்தமையாற் கண்டுகொள்க. இவருள் விஞ்ஞானகலரும் பிரளயாகலரும் ஏனைச் சகலரினும் பார்க்கப் பேரறிவும் பேராற்றலும் வாய்ந்தவராகலின் அவர்தமை நோக்கி 'எப்பெருந்தன்மையும்' என்றும், சகலரைநோக்கி 'எவ்வெவர் திறமும்' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

திறம்-கூறுபாடு ; இப்பொருட்டாதல் "பற்றவியரோ நிற்றிறம் சிறக்க" என்பதன் † உரையிற்காண்க. சகலரிற் பல கூறுபாடுகள் உண்மையால் இங்ஙனங் கூறினர்.

நாயினேனை நலமலி தில்லையுட்
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கொழித் தருளி
கங0 அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலக் தருளியும்

* சிவஞானபோதம், அ-ஆஞ்சூத்திரம், ௩. † புறநானூறு, ௩.

நாயினேனை — நாயிற்கடைப்பட்ட அடியேனை, நலம்மலி தில்லையுள்—நன்மைமலிந்த தில்லைமாநகருள், கோலம் ஆர் தரு பொதுவினில் வருகஎன—அழகு நிறைந்த அம்பலத்தின் கண்ணே வருவாயாக வென்றுசொல்லி, ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித்து அருளி—இசைவானபடியாய் ஏழையேனை இந்நிலத்திலேயே போக்கிவிட்டு, அன்று உடன்சென்ற—அடியேனை இந்நிலத்தேவிட்டுச் சென்ற அந்நாளில் தன்னோடுகூடச் சென்ற, அருள்பெறும் அடியவர்—தன் அருளைப் பெறுதற்குரிய அடியார்கள், ஒன்ற ஒன்ற—தன்னோடு ஒருங்குபொருந்த, உடன் கலந்து அருளியும்—அவரோடு இரண்டறக் கலந்தருளியும் என்றவாறு.

இது சிவபெருமான் ஞானாசிரியன் வடிவிற் றோன்றித் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தமரநீழலிலே பன்மாணவர் புடைசூழ வீற்றிருந்து அடிகளை ஆட்கொண்டருளியபின் அவரை விடுத்துத் தன்மாணவரோடும் மறைந்த ஞான்று 'நீ தில்லை அம்பலத்தின்கண்ணே வருக' வென்று கட்டளை தந்தமையால், அதனை அடிகள் நினைந்து ஈண்டுக் கூறியவாறும்.

"என்னை யுடன்கொண்டுபோதற்கு யான் தகுதியல்லாமைகண்டு 'அம்பலத்தின்கண்ணே வருக' வென்று யான் வருந்தாவாறு இசைவாகக் கூறி என்னை இந்நிலவுலகத்திற் புறந்தள்ளிச் சென்றனனே!" என்று அடிகள் இறைவன் மேல் வருந்திக்கூறினாரென்க.

உடன்சென்ற அடியவர் அருள்பெறுந் தகுதிப்பாடு மிகுதியும் உடையராதலால் அவரோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றான் என்பது பின்னிரண்டடிகளிற் கூறினார்.

கோலம்—அழகு; பிங்கலந்தையிற் காண்க.

பொது—மன்று; "பொதுவிற்றூங்கும் விசியுறுதண்ணுமை" * என்பதன் உரையிற் காண்க. பொது, பொதியில், மன்று, மன்றம், அம்பலம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள்.

ஏல—பொருந்த.

---

* புறநானூறு, அக.

'ஒன்ற ஒன்ற' என்னும் வினையெச்ச அடுக்குப் பிரிவறக் கலத்தலை உணர்த்துகின்றது.

எய்த வந்திலாதார் எரியிற் பாயவும்,
மாலது ஆகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதலம் அதனிற் புரண்டுவிழ்ந் தலறியும்
கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத என்றழு தரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்,
பதஞ்சலிக் கருளிய பரம நாடகவென்
றிதஞ்சலிப் பெய்தநின் றேங்கினர் ஏங்கவும்

எய்தவந்திலாதார் எரியில் பாயவும்—அங்ஙனம் அவனது அருளை அடைய வாராதவர் தீயின்கட்பாயவும், மால்அது ஆகி—வேட்கையுடையோர் ஆகி, மயக்கம் எய்தியும்—மயக்கம் அடைந்தும், பூதலம் அதனில்—இம் மண்ணின்மேல், விழ்ந்து புரண்டு அலறியும்—விழுந்து புரண்டு கதறியும், கால்விசைத்து ஓடி—காலால் விரைந்து ஓடி, கடல்புகமண்டி—கடலிலே புகுதற்கு மிக்குச்சென்று, நாத நாத என்று அழுது அரற்றி—தலைவனே! தலைவனே! என்று சொல்லி அழுது ஆரவாரித்து, பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்—திருவடியை யடைந்தவர் அதனோடு பிரிவறக்கலத்தலைப் பெறவும், பதஞ்சலிக்கு அருளிய—பதஞ்சலி முனிவர்க்கு அருள் புரிந்த, பரம நாடக என்று—மேன்மைமிக்க கூத்தனே என்று சொல்லி, இதம் சலிப்பு எய்தநின்று—நெஞ்சம் அயர்வு அடையநின்று, ஏங்கினர் ஏங்கவும்—ஏங்கினவர் மேலும் மேலும் ஏக்கத்தை அடையவும் என்றவாறு.

மால்—வேட்கை; திவாகரத்துட் காண்க.

'விசை' விரைவுப் பொருட்டாதல் திவாகரம் பிங்கலந்தைகளுட் காண்க.

'மண்டி' மிக்குச்சென்று என்று பொருளுரைப்பர் புறநானூற்றுரைகாரர். *

அரற்றல்—ஆரவாரித்தல். பிங்கலந்தையுட் காண்க.

* புறநானூறு, க.

நெஞ்சம் எனப் பொருள்படும் ஹ்ருதயம் எனும் வட சொல் இதயம் எனவும் இதம் எனவும் திரியும். எய்தியும் அலறியும் ஓடி மண்டி அரற்றிப் பாதம் எய்தினர் என இயைக்க.

பதஞ்சலி முனிவர்க்கு இறைவன் தனது திருக்கூத்துக் காட்டிய வரலாறு பின்னே 'புலியூர்' என்பதன் பெயர்க் காரண வரலாறு கூறுகின்றுழிச் சேர்த்துரைப்பாம்.

கச0 எழில்பெறும் இமயத்து இயல்புடை அம்பொற்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம்நவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்
கருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
கசரு பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கைலை உயர்கிழ வோனே

எழில்பெறும் இமயத்து இயல்பு உடை—எழுச்சிபெறும் இமயமலையின் தன்மையினை உடைய, அம்பொன் பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில்—அழகிய பொன் வேய்ந்து விளங்கும் தில்லையம்பலத்திலே, நடம் நவில்—திருக்கூத்தைப் பயிலும், கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்கு அருளிய திருமுகத்து அழகு உறு சிறுநகை இறைவன்—கொவ்வைப் பழம்போன்ற சிவந்த வாயினையுடைய உமைப்பிராட்டியாருக்கும் மாகாளியம்மைக்கும் அருள்செய்த அழகிய முகத்திடத்ததான அழகுமிக்க முறுவலிப்பினையுடைய சிவபெருமான், ஒலிதரு கைலை உயர்கிழவோன்—தேவர்கள் வழுத்தும் பாட்டின் ஒலி அறாத கைலைமலைக்குச் சிறந்த உரிமையுடையவன், ஈண்டிய அடியவரோடும்—திரண்ட அடியாருடன், பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கு இனிது அருளினன்—விளங்கா நின்ற தில்லைக்கண்ணே புகுந்து இனிதாக அமர்ந்தருளினன் என்றவாறு.

இமயமலைக் குவடு பொன்னிறமாய் விளங்குவதாகலின், அதனைப் பொற்கூரை வேய்ந்த அம்பலத்திற்கு உவமையாகக்கூறினர். உலகத்தின்கண்உள்ள எல்லா மலைக்குவடுகளி

னும் இமயக் குவடே உயர்ந்ததாகலின் அதன்மேற்படும் ஞாயிற்றின் ஒளி அதனைப் பொன்னிறமாய் விளங்கச் செய்வதாகும் என்பது. இதுபற்றியே புறநானூற்றினும் "பொற்கோட் டிமயம்"* "பொன்படு நெடுங்கோட் டிமயம்"† "பொன்னுடைநெடுங் கோட் டிமயம்"‡ என்றற் றொடக்கத்துச் சொற்றொடர்கள் காணப்படுவவாயின. இனித்தில்லைக்கண் அம்பலம் இமயத்தின்கண்உள்ள கைலையம் பொருப்புப் போறலின் அதுபற்றி 'இமயத்து இயல்பு உடைய' என்றாரெனினுமாம்.

நவிலல்—பயிலல், இப்பொருட்டாதல் "மறைநவில் அந்தணர்" என்பதன் உரையிற்காண்க §.

'கனிதரு' என்பதில் தரு உவம உருபின் பொருள்பட வந்த உவமவாசகம். 'கனிதருசெவ்வாய்' என்னும் அடையை உமைக்குங் காளிக்குங் கூட்டுக; உமைக்கு அது சிறப்பாதல் பற்றி முன்வைத்தார்.

'நடநவில்' என்னும் வினைத்தொகை 'இறைவன்' என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; இது 'மாட்டு' என்னுஞ் செய்யுளுறுப்பான் இங்ஙனம் முடிந்தது; என்னை?

"அகன்று பொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
இயன்று பொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
மாட்டெனமொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" என்றார்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராகலின்;|| இத்திருவகவலினும் ஏனை இரண்டகவலினும் அகன்று கிடந்து பொருந்தும் பொருள்களை அணுகியநிலையில் வைத்து உரைக்கும் உரை இம்மாட்டென்னும் உறுப்பான் வந்ததென்று உணரல்வேண்டும்; இஃது அச்சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் கூறியவுரையானும் அறியப்படும்.

இறைவன், கிழவோன் என்னும் பெயர்கள் சிவபெருமான் என்னும் ஒருபொருள் குறித்துப் 'புக்கினிதருளினன்' என்னும் ஒருவினைகொண்டு முடிந்தன; என்னை?

---

* புறநானூறு, உ. † புறநானூறு, நக. ‡ புறநானூறு கககூ.
§ புறநானூறு, க. || தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், உகக.

" ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி
தொழில்வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடன் இலவே " என்
றார் ஆசிரியராகலின் *

இனித் தில்லைப்பொதுவில் இறைவன் திருக்கூத்தியற்றிய வரலாறு ஒருசிறிது கூறுதும் : பண்டொருகால் மத்தியந்தினமுனிவர் தாம் அரிதிற்பெற்ற புதல்வர்க்குக் கலைப் புலமை நிரம்பியபின்னர் அறிவுநூற் பொருள் முழுதும் உணர்த்தி, அவர் சிறந்ததோர் இடத்தேசென்று இறைவனை வழிபடுதற்கு விரும்பினமையால், அவரைத் தில்லைக்குச் செல்லுமாறு கற்பித்துவிடுக்க, அவரும் ஆண்டுப்போந்து ஓர் அழகிய பொய்கையும் அதன் தென்பக்கத்தே ஓர் ஆலமரநீழலில் ஒரு சிவலிங்கத்திருவுருவமும் இருக்கக்கண்டு பெருமகிழ்வுற்று அங்கே ஓர் இலைக்குடில் அமைத்துக் கொண்டு இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றி வருவாராயினர். நாடோறும் இறைவனை வழிபடுதற்கென்று பறிக்கும் பல நறுமணமலர்களை ஒருநாள் ஆராய்ந்து பார்த்தக்கால், அவற்றுட் பழையனவும் பழுதுபட்டனவுமான பலமலர்கள் விரவியிருக்கக்கண்டுவருந்தி, " விடிந்தபின் மலரெடுப்பின் அவை வண்டுகள் ஊதியனவாம், இரவின்கட்சென்று எடுப்பேமெனில் மாமடர்ந்த இக்காட்டகத்தே வழிபுலனாகாது, மரங்களில் ஏறினும் பனியாற் கால்வழுக்கும், ஆகையால் என் செய்வேம் !" என்று மிக உள்ளங்குழைந்து வருந்த அவ் விளையமுனிவரெதிரே இறைவன் தோன்றினன். அவர் பெருமானை வணங்கிவாழ்த்தி " ஐயனே, தேவரீரை வழிபடுதற்பொருட்டு அடியேன் வைகறையிற்சென்று மரங்களில் வழுவாமல் ஏறவேண்டுதலால் என் கைகால்கள் புலியின் வலியநகங்கள் உடையவாகுக, வழிதெரிந்து ஏகுதற்கும் பழுதற்ற நறுமலர் தெரிந்து கொய்தற்கும் அவ்விரண்டிற் கண்களும் உண்டாகுக " என்று குறையிரப்பச், சிவபிரானும் அங்ஙனமே ஆமாறுதந்து மறைந்தருளினன். அன்று முதல் அவ்விளைய முனிவர் வியாக்கிரபாதர் அல்லது புலிக்

* தொல்காப்பியம், சொல், சஉ.

கால்முனிவர் என்னும் பெயருடையாராய்ச் சிவபிரானைத் தாம் விழைந்தவாறு புதுமலர் கொணர்ந்து வழிபாடாற்றி நன்கிருந்தனர். இங்ஙனம் புலிக்கான்முனிவர் வழிபட்ட காரணத்தானே தில்லைமாநகர் புலியூர் எனவும் வழங்கப்படலாயிற்று.

இவ்வாறிவர் இருக்குநாளில் இவர் தந்தையார் மத்தியந்தினமுனிவர் இவர்பாற்போந்து இவர்க்கு ஒரு நன் மங்கையை மணம்முடிக்கவேண்டுமென்னுங் தமது கருத்தை அறிவிக்க, அவரும் அதற்கு இசையவே வசிட்டமுனிவரின் தங்கையாரை அவர்க்கு மணமகளாக்கினர். இவரிருவரும் ஆற்றிய அருந்தவத்தால் உபமன்னியுவென்னும் ஓர் அருங் குழவி பிறந்தது. அக்குழவியை அருந்ததி எடுத்துப்போய்த் தம்பால் உள்ள காமதேனுவென்னுந் தெய்வஆன் பொழி பாலை ஊட்டி வளர்த்து வந்தனள். பின்னர்ப் புலிக்கான் முனிவரும் அவர் மனைவியாரும் மகவின் விருப்பத்தால் அதனைத் தமது இல்லக்குடிலுக்குக் கொணர்வித்து இனிய தின் பண்டங்களுந் தீம்பாலும் ஊட்ட அம்மகவு அவற்றை உண்ணாது உமிழ்ந்து பூசிபொறாது அழப், பெற்றோர் இருவரும் மனம் நைந்து சிவலிங்கப்பெருமான் திருமுன்பு அதனைக் கொண்டுசென்று கிடத்தினர். இறைவன் அருள்சுரந்து அம் மகவுக்குத் திவிய தெய்வப்பாற்கடலையே உணவாக ஊட்ட அம்மகவு அதனை இனிதுபருகிக் களித்திருக்கப், புலிக்கான் முனிவருங் கவலைதீர்ந்து இறைவனது அருட்குறியினெதிரே சிவயோகத்தில் அமர்ந்து இறைவன் திருவடியிற் கருத்து ஒன்றுபட்டிருக்க, அப்போது அவரகத்தே இறைவன் தேவ தாருவனத்து இருடிகள்பொருட்டு நிகழ்த்திய ஐந்தொழிலின்பக்கூத்தின் வரலாறு வந்துதோன்றிற்று. அதனைத் தெரிந்து அளவானே 'இறைவன் றனது திருவடியால் திருக் கூத்தியற்றிய தேவதாருவனத்தில் அடியேன் இருக்கப் பெறாமல் இந்த இடத்தில் இருக்கப்பெற்றனனே! ஐயனருட் கூத்தை யான் காணுமாறு யாங்ஙனம்!' என்று பெரிதும் உள்ளம் உருகி வருந்தாநிற்ப, இத்தில்லையே இந்நிலவுலகத் திற்கு நடுநாடியா யிருத்தலால் இதன்கண்ணேதான் ஆண்

டவன் என்றும் ஐந்தொழிற்கூத்து நிகழ்த்துவன்; ஆதலால், இத்தில்லையம்பலத்தின்கட் புறத்தேயும் யான் அத்திருக் கூத்தினைக் காணப்பெறுவேன் என்று தவக்காட்சியால் உணர்ந்தவராய்ப் புலிக்கான் முனிவர் அங்கே வழிபாடு ஆற்றிக்கொண்டு இராநின்றார். இவர் இவ்வாறிருப்பப் பதஞ்சலி முனிவர் இவர்பாற்போந்தமையும், இவ்விருவர்க்கும் இறைவன் தனது திருக்கூத்தினைக் காட்டியருளின மையும் சிறிது கூறுவாம்.

தேவதாரு வனத்தின்கண் இருந்த நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவரும் மீமாஞ்சைநூற் கோட்பாட்டினைப் பின் பற்றினவர். மறைநூல் ஒருவராற் செய்யப்படாமல் என்றும் உள்ளதெனவும், மறைநூல் கூறிய வேள்விகளை வேட்டல் ஒன்றுமே இம்மை மறுமையின்பங்களை யளிப்பதெனவும், உயிர்களின்வேறாக முதல்வன் ஒருவன் இல்லையெனவும், மறைநூலிற் சொல்லப்பட்ட சிவம்முதலான ஒலிகளே பிரமமாவதன்றி இவற்றான் அறிவிக்கப்பட்டு இவற்றின்வேறாய் உள்ள கடவுளர் பிறரில்லையெனவும், உலகம் என்றும் அழியாதுநிற்பதெனவும், உயிர்கள்பலவாய் என்றுமுள்ளனவாய் எங்கு நிறைந்தனவாய் இருவினைகளுட்பட்டுப் பிறந்திறந்து வருமெனவுங்கொண்ட கொள்கையினராய், இவற்றைத் தம் மனைவிமார்க்கும் அறிவுறுத்தி அவரைத் தஞ்சொல்வழியின் நிறுத்தி ஒழுகிவருவாராயினர். இவர்கள்கொண்ட பிழைபாட்டுணர்ச்சியினையுஞ் செருக்கினையும் அகற்றி இவரை ஆட்கொள்ளத் திருவுளம்பற்றின முதல்வன் திருமாலை அழகிய பெண்வடிவில் வரக்கற்பித்துத் தானும் அவ்வணங்குமாய் அத் தேவதாரு வனத்தின்கட்செல்ல இறைவன்றன் அளவுக்கடங்கா எழிலுருவினைக்கண்டு காமுற்று அவ்விருடிகளின் மனைவிமார் நிறையழிந்தனர்; திருமால்கொண்ட அழகிய அணங்கின் வடிவைக்கண்டு அவ்விருடியர் காமுற்றுத் தம் ஊனுஞ் செருக்கும் அழிந்தனர். பின்னர் அவர் இருவாறு அறிவு தெளிந்து தமது நிலை சிதைத்தவர் சிவபிரானே என உணர்ந்து அவர்க்குப் பல சாபங்களைத்தர அவை இறைவனைப் பற்றுதொழிய, அவர் வேள்விக்கண்ணே நின்றும் ஒரு

கொடும்புலியைப் பிறப்பித்து ஏவ முதல்வன் அதன் றோலை யுரித்து உடுத்தனன்; பின்னர் ஒரு கொடும்பாம்பை அவர் ஏவ, ஐயன் அதனைக் கைக்காப்பாக அணிந்து கொண்டனன்; அதன்பின்னர்க் குறள்வடிவினதாகிய முயலகனை அவர் ஏவ ஆண்டவன் அதன்மேற் பாய்ந்து அதன் முதுகு நெரியும்படி மிதித்தருளினன்; அதன் பிறகு பல மந்திரங்களை ஏவ அவற்றைத் தனது திருவடியிலே சிலம்புகளாக அணிந்து எல்லாம் வல்லபெருமான் மிகக்கொடிய திருக்கூத்து இயற்றுவானுயினன். அத்திருக்கூத்தின்கடுமை பொறுக்கலாற்ருது அம்முனிவர் ஒருங்கே அயர்ந்துவிழ, அருகுநின்ற திருமாலும் நடுங்கினர். அதுகண்ட இறைவன் இரக்கம் உடையோனுப் அக் கடுங்கூத்தைமாற்றி இன்பக் கூத்தினை இயற்ற உமைப்பிராட்டியாரும் திருமாலும் ஏனைக்கடவுளரும் இன்பப்பெருக்கிலாழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்; தேவதாரு வனத்து இருடிகளும் தம் அயர்வுநீங்கித் தம் பிழைபொறுத்தருளும்படி வேண்டினர். இறைவன் அவர் இதற்கு முற்கொண்ட ஆணவ வலிகளெல்லாம் தன் திருவடிக்கீழ்க்கிடக்கும் முயலகன்பால் வந்தொடுங்க அருள்செய்து மறைந்தருளினன்.

பின்னர்த் திருமால் தம் இருக்கைசேர்ந்து இறைவன் செய்தருளிய இன்பக்கூத்தினை நினைந்த பெருங்களிப்பால் துயிலாதிருந்து தமக்கு அணையான ஆதிசேடற்கு அப்பேற்றினை யுரைப்ப, அவ்வாதிசேடரும் அவ்வின்பக்கூத்தினைக் காணும் வேட்கை மீதூர்ந்து கண்ணீர் பொழிய, அதுகண்ட திருமால் 'நீர் இறைவற்கு அன்பராயினமையின் இனி நம்மை அணையாகக்கொள்ளல் எமக்கு ஏதமாம்; ஆதலின் நீர் தவம்புரிதலே இசைவாம்' என்று கூறிவிடுப்ப, அவரும் வடகைலை மருங்குசார்ந்து சிவபிரான் திருக்கூத்துக் காண விழைந்து அருந்தவம் இயற்றினர். அதுகண்டு இறைவனும் அவர்முன்றோன்றி அவரன்பினைப் பிறரறிய ஆராய்ந்து புலப்படுத்தி, 'யாம் தேவதாரு வனத்தின்கட் டிருக்கூத்து ஆடிய காலையில் அவ்விடம் இந்நிலத்திற்கு நடுஅன்மையின் அஃது அதனைப் பொறுக்கலாற்ருது அசைந்தது. ஆனதுபற்றி அதனை அங்கியற்ருது விடுத்தேம். இப்போது இங்கு அதனை

இயற்றுதற்கும் ஈது இடம் அன்று. அதனைப் பொறுத்தற்கிசைந்த தில்லைமன்றத்தின்கண்ணே நமது ஐந்தொழில் இன்பக்கூத்து என்றும் நடைபெறு நிற்கும். அஃதேனெனில், உடம்பும் உலகமும் அமைப்பில் ஒப்பனவாம். இடை பிங்கலை சுழுமுனை என உடம்பின்கண்ணே உள்ளோடும் மூன்று நாடிகளிற் சுழுமுனை உடம்பின் நடுவோடும். அங்ஙனமே, இந்நிலத்திற் சுழுமுனை நாடியும் தில்லைக்குநேரே போம். உடம்பின்கண் அந்நடுநாடியின் நடுவே வயங்கும் நெஞ்சத்தாமரையினுள் அருள்வெளியிலே யாம் ஓவாது அருட்கூத்து நிகழ்த்துமாறுபோலவே, புறத்தே தில்லைக்கண் மூலக்குறியின் தெற்கே உள்ள அருள் அம்பலத்தின்கண் என்றும் ஓவாது திருக்கூத்து இயற்றுவேம். அதனை அங்கே காணும் அறிவுக்கண்ணுடையார் பிறவித்துன்பம் அறப்பெறுவர். ஆதலால், நீ இவ்வுருவை ஒழித்து, அத்திரிமுனிவன் மனைவி தொழுதகையிடத்தே முன்னொருகால் ஐந்தலைச் சிறுபாம்பாய் நீ வந்தமையின், அவ்வடிவினையே எடுத்துத் தில்லைக்கட்சென்று சேர்வையேல், அங்கு இங்ஙனமே வேட்கை யுற்று வழிபாடு இயற்றும் புலிக்கான்முனிவனுக்கும் உனக்கும் தைப்பூசத்தன்று எமது இன்பக்கூத்தைக் காட்டியருள்வோம்' என்று உரைத்து மறைந்தருளினான். பின்னர்ப் பதஞ்சலிமுனிவரும் அங்ஙனமே தில்லைக்கட் போந்து புலிக்கான் முனிவரொடுடன் அளவளாவியிருந்து தவமியற்றி இறைவன் குறித்த அந்நாளில் ஐபனியற்றிய ஐந்தொழில் இன்பக்கூத்தைக் கண்டுகளித்தனர். என இவ்வரலாறுகளை உமாபதிசிவனார் செந்தமிழ் நந்தா இலக்கியமாய்ச் செய்தருளிய கோயிற்புராணம் விரித்துக்கூறும்.

இனிக் காளிக்கு அருள்புரிந்தவாறு காட்டுதும்: பண்டொருகால் தாருகன் என்னும் ஓர் அரக்கனைக் கொல்லும் பொருட்டுத் துர்க்கையால் ஏவப்பட்ட ஒரு காளி அவனொடு பொருது அவனுடலைக் கீண்டவழிக் கீழே சிந்திய குருதியாற் பின்னும் பலர் உண்டாதலைக்கண்டு அவனது செங்குருதியைத் தானே முற்றும் விடாது பருக, அதனால் வெறிபிடித்து உலகத்துள்ள உயிர்களை யெல்லாம் அழிப்பான்

புக்கனள். அதுகண்டு எல்லா உயிர்க்குந் தந்தையாய் விளங்கும் முதல்வன் அவள்முற்றோன்றிக் கொடுங்கூத்தியற்ற, அவள் அக்கூத்தின் கடுமையால் தனது வெறியடங்கி இறைவனருளைப் பெற்று அமைதிபெற்றுளளென்பது. இது திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த

"வென்றி மிகு தாரகன தாருயிர் மடங்க்க்
கன்றிவரு கோபமிகு காளிகதம் ஒவ
நின்று நடம் ஆடியிட நீடுமலர் மேலால்
மன்றல் மலியும் பொழில் கொள் வண்டிருவையாறே"

என்னுந் திருப்பாட்டான் அறியப்படும்.

இனி இத்திருவகவல் 'மாட்டு' என்னும் உறுப்பால் அகன்று பொருள்முடிய நிற்றலின், அதனை அணுகிய நிலையில் வைத்துரைக்கும் வினைமுடிபு காட்டல்வேண்டும்; அது வருமாறு: ஒலிதரு கைலை உயர்கிழவோன் பயின்றனனாகிப் பல்குணம் விளக்கிக் கல்விதோற்றியும் அழித்தும் இருளைத் துரந்தும் அடியார் உள்ளத்துக் குடியாக்கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்புமெனப் பெயர்ப்பயனிலைகொண்டுமுடிந்து, பின்னும் கைலை உயர்கிழவோன் ஆகமந்தோற்றுவித்தருளியும் கலந்தினிதருளி நயப்புறவெய்தியும் இன்னருள் விளைத்தும் நற்றடம்படிந்தும் ஆகமம் வாங்கியும் பணித்தருளியும் அமர்ந்தருளியும் இயல்பினதாகி உய்யவந்தருளிச் சாத்தாய்த்தான் எழுந்தருளியும் காட்டியகொள்கையும் ஈந்த வினைவும் காட்டிய தொன்மையும் ஆக்கியநன்மையும் தோற்றிய தொன்மையும் காட்டிய இயல்பும் ஆகியகொள்கையும் அருளிய பரிசும் வேடங்காட்டிய இயல்பும் மேனிகாட்டியதொன்மையும் சிலம்பொலிகாட்டியபண்பும் கரந்தகள்ளமும் ஆக்கிய பரிசும் ஆகியநன்மையும் இருந்தகொள்கையும் அருளிய அதுவும் காடதுதன்னிற் கரந்தகள்ளமும் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும் பாலகன் ஆகிய பரிசும் கோலங்கொண்ட கொள்கையும் நல்கிய நன்மையும் வைத்த அப்பரிசும் பெண்ணோடாயின பரிசும் குழலியொடு மகிழ்ந்தவண்ணமும் பலபுல காட்டிய பரிசும் எனப் பலபெயர்ப்பயனிலைகொண்டுமுடிந்து, உயர்கிழவோன் என்னும் எழுவாயைக் குறிக்கும் 'தானேயாகிய

தயாபரன் எம்மிறை ' என்பது இடம்பெற இருந்தும் எழி லதுகாட்டியும் சைவன் ஆகியும் அருத்தியோடிருந்தும் விருப் பன்ஆகியும் காட்சிகொடுத்தும் வழுக்காதிருந்தும் அறம்பல அருளியும் குறியாயிருந்தும் சாத்திரன்ஆகித்துதைந்திருந் தருளியும் என்னும் வினையெச்சங்களுக்கு வினைமுதலாய் நிற்ப, அவ்வெழுவாய்ப் பொருளையே குறிக்கும் ' மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங்கருணையன்' என்பது நிமிர்ந்துகாட்டி யும் ஆறு அருளியும் என்னும் வினையெச்சங்கட்கு முதலாய் நிற்பப், பின்னர் ' அழுக்கடையாமல் ஆண்டுக்கொண்டருள் பவன்' என்பது கைக்கொண்டருளியும் என்பதற்கும், 'சுடர் விடுசோதி' என்பது அணிந்தும் என்பதற்கும், 'அளவறியா தவன்' என்பது பயின்றவண்ணமும் என்பதற்கும், 'அருள் புரிபவன் ' என்பது பதியாகவும் என்பதற்கும், ' பரம்பரத் துய்ப்பவன் ' என்பது ஊராகவும் பெயர்ஆகவும் மலையாக வும் ஆண்டுகொண்டருளி நாயினேனைப் பொதுவினில் வரு கென ஒழித்தருளி உடன்கலந்தருளியும் என்பவற்றிற்கும் முதலாய்நிற்ப, எய்தவந்திலாதார் எரியிற் பாயவும் பாதம் எய்தினர் மயக்கம் எய்தியும் அலறியும் மண்டி அரற்றிப் பாதம் எய்தவும் ஏங்கினர் ஏங்கவும் பொதுவினில் நடம் நவில் இறைவன் உமையொடு காளிக்கு அருளிய சிறுநகை இறைவன் என்னும் அப்பொருளையே குறித்தபெயர் முடிக் கும் எழுவாயாய்ப் புக்கினிதருளினன் என்னும் வினை கொண்டு முடிந்தது. ஆகவே, இத்திருவகவலில் இறைவன் கைலை உயர்கிழவோன் என்னும் இரண்டு எழுவாய்களும் ஒரு பொருண் மேலவாகலின் மேற்காட்டிய பெயர்ப் பய னிலைகளையும் புக்கினிதருளினன் என்னும் ஒரு வினைமுற் றையுங் கொண்டு முடிந்தன ; இடையிடையே இப்பொருண் மேல் வந்த ஏனைப்பெயர்கள் இடையிடையே ஏனைப்பெயர்ப் பயனிலைகட்கும் வினையெச்சங்கட்கும் வினைமுதலாய் நின் றன வென்க.

இனி, இத்திருவகவலின் பொருள் அமைவு ஒரு சிறிது காட்டுவாம். இத்திருவகவலும், இதன்பின் நிற்கும் ' திரு வண்டப்பகுதி' 'போற்றித் திருவகவல்' என்னும் ஏனை

யிரண்டகவல்களும் அடிகள் தில்லைக்கண் அருளிச்செய்கின்றூ ராகலானும், தில்லைக்கண் உளதாகிய அம்பலம் இந்நில வுல கத்திற்கு நடுவணதாய் நிற்றலால் அதன்கண் இறைவன் ஓவாது ஆடுதலானும், தேர் உருளின் சுற்று வட்டத்தின் கட் காணப்படும் இயக்கம் அதன் நடுமையத்தினின்றுந் தோன்றுதல்போல இந்நில வுலகத்தின் இயக்கமும் இதன் கண் உள்ள எல்லாப் பொருள்களின் இயக்கமும் இதன் நடுமையத்ததாகிய திருவம்பலத்தின்கண் நின்றே தோன்றற் பாலதாகலானும் அவ்வியல்பு புலப்படத் 'தில்லை மூதூராடிய திருவடி' என்னுஞ் சொற்றொடரை முதற்கண் வைத்தருளிச் செய்தார்.

இனி, அண்டத்தின் நடுவில் ஆடுமாறுபோலவே பிண்ட மாகிய ஒவ்வோர் உயிர் உடம்பின் நெஞ்ச வெளியிலும் ஐயன் அருட்கூத்து இயற்றுதல் பற்றிப் 'பல்லுயிரெல்லாம் பயின்றனனாகி' என்பதை அதன்பின் வைத்தார்.

இவ்வாறு இறைவன் அண்டபிண்டங்கள் இரண்டினும் ஓவாது இயங்கும் முறைகொண்டே, மக்களறிவினளவுக்கு எனை பொருவாற்றானும் அகப்படாத அவன்றன் வியத்தகு தன்மைகள் ஒருவாற்றான் அறியக்கிடத்தலின் 'எண்ணில் பல் குணம் எழில்பெற விளங்கி' என்பதனை அதன்பின் வைத் தார். ஓவியம் வல்லான் அறிவின்றிறம் அவன் வரையும் ஓவி யத்தின் அழகும் நுணுக்கமும்பற்றி அளக்கப்படுமாறுபோல இறைவன்றன் விரிந்த அறிவும் வரம்பிலாற்றலும் கரைகடந்த அருளும் அவனாற் படைக்கப்பட்டியங்கும் இவ்வண்ட பிண் டங்களின் அமைப்புகளைக் கொண்டே ஒருவாற்றானாயினும் அளந்தறியப் படுமென்க.

இனி, அறியாமை நீக்கத்தின் பொருட்டு உயிர்களை உடம்புகளிற் புகுத்தி உலகங்களில் இயங்கவிட்ட இறைவன், அவற்றிற்கு அவ்வாற்றான் வரும் அறிவு விளக்கம் பின்னும் விரைந்து முறுகுதல்வேண்டிப், பதி பசு பாச இலக்கணங்களை யும், கட்டு வீடென்னும் இவற்றின் இயல்புகளையும், கட் டறுத்து வீடுபேற்றின்கண் முயலுமாற்றையும் படைப்பின் றொடக்கத்தில் தானே அவை தமக்கு வகுத்துரைப்பினல்

லது, அவை தாமாகவே அவ்வியல்பெல்லாம் அஞ்ஞான்று ஒருங்குணர்தல் செல்லாமையால் அவன் அவை தம் உள்ளத்தில் நின்றும் நேர்நின்றும் ஆசிரியன் வடிவிற் போந்தும் அக்கல்வி யறிவினைத் தோற்றுவிப்பான் என்பதும் மீண்டும் அதனை ஒடுக்கியருளுவா னென்பதும் அறிவுறுத்துவார் 'துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்' என்பதனை அதன் பிற் கூறினர்.

இனி, எல்லாவுயிர்க்கும் அவை கேளா திருக்கையிலும் இங்ஙனம் அருள்புரிந்து வரும் முதல்வன் 'ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியனேன் அறியாமையினையும் நீக்கினன்' எனத் தம் மளவிற் செய்த உதவியையும் உணர்த்துவார் 'என்னுடை யிருளை ஏறத்துரந்தும்' என்றருளிச் செய்தார். உலகத்தின் கண் உள்ள எல்லாவுயிர்க்கும் இறைவன் செய்துவரும் உதவியை ஒருவன் நூல்களின் வாயிலாய்த் தெளிந்தானேனும் அல்லது அதனை நேரே புலப்படக் கண்டானேனும் அவ்வுதவி தன்மாட்டும் நிகழக்கண்டாலன்றி அதன்கண் உறுதிப்பாடும் முதல்வன்பால் நெகிழ்ந்த அன்பும் அவற்குத் தோன்றுவென்றுணர்க.

இனித், தமக்குச் செய்த அருட்பான்மை பற்றி, அடியார் எத்திறத்தாராயினும் அவருள்ளத்தில் ஐயன் மகிழ்ச்சி மீக்கூர நிலைபெற்றிருப்பனென்பது 'அடியாருள்ளத்தன்பு மீதூரக், குடியாக்கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்' என்னும் அடிகளாற் கூறினர்.

இனி, அடியார்க்கு இங்ஙனம் எளியனுயிருந்து அவர்க்கு முதல்வன் ஆற்றும் உதவிகள் பல திறப்படும் என்பதனை ஆண்டாண்டு நிகழ்ந்த வரலாறுகளான் உணர்த்துவான் புகுந்து 'கல்லாடத்துக் கலந்தினி தருளியும்' என்னும் பதினோராம் அடிதுவங்கிச் 'சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந் திருந் திருளியும்' என்னுந் தொண்ணூற்றென்பதாம் அடிகாறும் அவற்றை எடுத்துக் கூறினர். இறைவன் தம்மையும் ஓர் அடியவனாக ஏற்றுத் தம் பொருட்டுக் காட்டிய தோற்றங்களையும் இவற்றிடையிடையே அடிகள் கூறுதல் காண்க.

இனி, 'மந்திரமாமலை மகேந்திர வெற்பன்' என்னும்

நூறும் அடி துவங்கி 'அப் பரிசதனால் ஆண்டுகொண் டருளி' என்றும் நூற்றிருபத்தாறும் அடிவரையில் இறைவன் தம்மைச் சிறப்பாக ஆட்கொண்டருளிய பேரருட் டிறத்தை விதந்தெடுத்து உரைப்பாராயினர். இங்ஙனம் உரைக்கின்றுழித் 'திருத்தசாங்கம்' எனும் பத்து உறுப்புக்களாகிய சிறப்புக்களுடன் ஐயன் எழுந்தருளிய அருள்விழுப்பத்தினை வகுத்தருளிச் செய்தாராகலின், அப் பத்துறுப்புக்களையும் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

தசாங்கம் இன்னவென்பது "ஆறு மலையும் யானையுங் குதிரையும், நாடுமூருங் கொடியும் முரசும், தாருந் தேருந் தசாங்கமெனப்படும்" என்னுந் திவாகர சூத்திரத்தான் உணரப்படும். சூடாமணி நிகண்டுடையார் திவாகரத்துட் கூறிய இப் பத்திற் காணப்படாத 'படை' என்பதனைச் சேர்த்து அவற்றுட் காணப்பட்ட 'தேர்' என்பதனை விடுவர். இனி, இவ்விரண்டு நிகண்டு நூலார் கூறிய பத்துறுப்புக்களுக்கும், அடிகள் கொண்டருளிய பத்துறுப்புக்களுக்கும் சில வேறுபாடுகள் உள. திருத்தசாங்கம் என்னும் திருப்பதிகத்தில் அடிகள் எடுத்துரைத்த பத்துறுப்புக்கள் : பேர், நாடு, ஊர், ஆறு, மலை, ஊர்தி, படை, முரசு, தார், கொடி என்பனவாம்; இவற்றுட் 'பேர்' 'படை' என்பன திவாகரத்துட் காணப்படா ; 'பேர்' என்பது ஒன்றுமே சூடாமணி நிகண்டிற் காணப்படாது ; திவாகரத்திலுள்ள 'யானை' 'தேர்' என்பன அடிகள் திருப்பதிகத்திற் காணப்படா ; சூடாமணி நிகண்டிலுள்ள 'யானை' என்பதொன்றுமே அடிகள் அருளிய பத்திற் காணப்படுவதில்லை. இவ் வேறுபாடுகள் உணரற்பாலன. இப் பத்துறுப்புக்களையும் பிற்காலத்தார் சின்னப்பூ வென்று கூறுவர் என, நச்சினார்க்கினியர் "வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான" என்னுஞ் சூத்திர வுரையிற் கூறுவர்.*

இனி, அடிகள் தாம் அருளிச் செய்த பத்துறுப்புக்களும் ஈண்டு வருமாறு : 'அற்றலதுவுடை யழகமர் திருவுரு, நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்' என்பதனாற் கோடி கூறினாராயிற்று. இறைவன் திருநுதலினும் பிறவிடங்களினும்

* தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், கூ.

மூன்று வரிகளாக இடப்பட்ட திருநீற்று வரைகள் கொடிகள்போல் விளங்குவவாயின. 'நிமிர்ந்து காட்டியும்' என்னுஞ் சொற்றொடர்க்கு இடையிட்டுக் காட்டியும் என்று பொருளுரையாமல் 'உயர்ந்து காட்டியும்' என்று பொருளுரைப்பின் நுதலிற்றீட்டிய திருநீற்றுவரை ஒன்றுமே கொள்ளப்படும். 'கோடி' என்னுஞ் சொல் திருநீற்று வரையைக் குறிக்குஞ் சொல்லாயினும், அது வளைவுப்பொருளை யுணர்த்தலின் வானின்கண் வளைந்து வளைந்தாடுங் கொடியையும் உணர்த்துதற் குரிமையுடைத்தாம். இக் 'கோடி' என்னுஞ் சொற் குறுகியே 'கொடி' என்று வழங்குதலும் உணரற்பாற்று.

இனி, 'ஊனந் தன்னை யொருங்குட னறுக்கும், ஆனந் தம்மே யாறுவருளியும்' என்பதனல் யாறு கூறியவாறும்.

இனி, 'நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்' என்பதனுன் முரசு கூறியவாறும்.

இனிக் 'கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்' என்பதனல் முத்தலை வேலாகிய கைப்படை கூறியவாறும்.

இனிக், 'காதலனுகிக் கழுநீர் மாலை, ஏனுடைத்தாக எழில்பெற வணிந்தும்' என்பதனுன் மாலை கூறியவாறும். அடியவன் தன்னை ஒரு காதலியாகவும் ஆண்டானைக் காதலனுகவும் வைத்துரைத்தல் மரபாதலானும், நான்காவதாகிய சன்மார்க்கம் அல்லது ஞானமார்க்கத்தின்கண் ஆண்டானுக்கும் அடியவனுக்கும் உள்ள நெருங்கிய இயைபினுக்குக் காதலன் காதலி என்னும் இருவர்க்குமுள்ள நெருங்கிய உறவினையே எடுத்துக் காட்டல் தொல்லாசிரியர் வழக்காய்ப் போதரலானும், அடிகளைச் சன்மார்க்கத்திற் குரியராகவே சான்றோரெல்லாம் கூறுதலானும், இக் கருத்துப் பற்றியே அடிகளும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் அருளிச் செய்தமையானும், ஈண்டுக் 'காதலனுகி' என்று அருளிச் செய்தது பொருத்தம் உடைத்தேயாம் என்க. மேலே தடாதகைப் பிராட்டியார் பொருட்டு வந்ததுபோலும்! என ஐயப்பாட்டின் வைத்து ஓதியதனினும், ஈண்டு அடிகள் பொருட்டு வந்ததெனக் கூறுதலே துணிபுடைத்தாம். அல்லதூஉம், இறைவன் திருவாதவூரடிகளுக்கு மெய்ப்பொருள் அறி

வுறக்குன்றான்று கழுநீர் மாலை அணியப் பெற்றான் என்பது "வண்ணமென் கழுநீர்மாலை வளம்பெற அணிந்த பின்னர்" என்னுந் திருவாதவூரர் புராணத் *திருமொழியாற் பெறப்படுத லானும் அது வலியுடைத்தாதல் காண்க.

இனி 'அரியொடு பிரமற்களவறியாதவன், பரிமாவின் மிசைப்பயின்ற வண்ணமும்' என்பதனால் ஊர்தி கூறினா ராயிற்று. அற்றேல், 'இருள்கடிந் தருளிய இன்ப ஊர்தி' என்பதனாற் பின்னும் ஓர் ஊர்தி கூறுதலென்னையெனின்; 'காட்டியும்' 'அருளியும்' 'கறங்கவும்' என்னும் முடிபுகள் போல 'ஊர்தியாகவும்' என நில்லாமல் ஆண்டு எச்சமும் உம்மையும் தொக்குநிற்க வைத்தமையின், அது பத்துறுப் புக்களுக்குரிய வினைகளுள் ஒன்று அன்மைபெற்றாம்; பெறவே, அது வாளா இறைவற்கும் இன்பத்திற்கும் உள்ள இயைபு உணர்த்துதற்பொருட்டாக வந்ததன்றிப் பத்துறுப் புக்களில் ஒன்றாக வந்ததன்றென்பதூஉம் தானே போதரும். அங்ஙனமாயின், ஆண்டு அதனை ஊர்திஎனப் பத்துறுப்புக் களில் ஒன்றைக் குறிக்குஞ் சிறப்புப்பெயராற் கூறி, ஈண்டு இதனைப் 'பரிமாவின் மிசைப்பயின்ற வண்ணமும்' என வாளா பொதுப்படக் கூறுதல் 'மயங்கக்கூறல்'† என்னுங் குற்ற மாமாலெனின்; குற்றமாகாது, இறைவற்கு என்றும் ஊர்தி யாவதூஉம், ஒரோவொருகால் ஊர்தியாவதூஉமென அது தான் இருவகைத்தாம்; அவற்றுள் அவற்கு என்றும் ஊர்தி யாவது இன்பம், ஒரோவொருகால் அடியார்பொருட்டு ஊர்தியாவது பரிமா; இறைவற்கு என்றும் ஊர்தியாம் இன் பம் கட்புலனாற் காணப்படுதற்கும் பிறர்க்கு உணர்த்தப்படு தற்கும் ஆகாதநுண்மைத்தாம்; மற்று அவன் தன் அடியவர் பொருட்டு ஊர்ந்துவரும் பரிமாவோ கட்புலனாற் காண்டற் கும், அவன் அதன்மேல் இவர்ந்துவந்த பான்மை பிறர்க் கெடுத்து உரைத்தற்கும் எளிமையுடையவாம். இவ்வாறாக லின், ஐயன் பரிமாவின்மிசைப் புலப்பட்டுத் தோன்றிய தனையே ஈண்டு விதந்தெடுத்துக்கூறி, இங்ஙனங் கூறியது

* திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம், ௫௦.
† தொல்காப்பியம், மரபியல், ௧௦௮.

கொண்டு இறைவற்கு என்றும் ஊர்தியாவது பரிமாவே போலுமென மாணக்கன் மயங்காமைப்பொருட்டு அவற்கு என்றும் ஊர்தியாவது இன்பமேயாதலும் இனிது விளங்கல் வேண்டி அதனையும் ஈண்டு இடைப்படுத் தருளிச்செய்தார். இறைவனுக்கு என்றும் ஊர்தியாம் இன்பமே அடியவர் பொருட்டு ஒரு பரிமாவடிவிற் கட்புலனாய்த் தோன்றலாயிற் றென்று கடைப்பிடிக்க; இப்பெற்றிதெரித்தற்பொருட்டே அடிகள் பிறாண்டும் "எக்காலத்துள்ளும், அறிவு ஒண்கதிர் வாள் உறைகழித்து ஆனந்தமாக்கடவி" என்று * அருளிச் செய்தமை காண்க. இன்னும் அவ்வின்பம் பரிமாவடிவிற் கட்புலனாய் வந்த குறிப்புத்தோன்ற அதனைப் பத்துறுப்புக் களில் ஒன்றெனவைத்துப் 'பயின்றவண்ணமும்' என வினை யும் உம்மையும் விரித்தும், என்றும் ஊர்தியாம் இன்பம் கட்புலனாகாது மறைந்துநிற்குங் குறிப்புத்தோன்ற ஆண்டு நிற்றற்குரிய 'ஆகவும்' என்னும் வினையும் உம்மையுந் தொகுத் தும் அடிகள் அருளிச்செய்த நுட்பம் பெரிதும் போற்றற் பாலது. பயில்வார்க்கு உணர்வு பெருகல்வேண்டி இங்ஙனம் உய்த்துணர வைத்தாராகலின் இது 'மயங்கக்கூறல்' என்னுங் குற்றமாதல் யாண்டையதென்க. அற்றேல், தசாங்க உறுப் புப் பத்தென்பதுபோய்க் கூடவொன்றுசேர்ந்து பதினொன் றுமாலெனின்; ஆகாது, இன்பம் ஒன்றனையே ஊர்தியாக் கூறுமவர் அதன் இருவகை நிலைபற்றி இரண்டிடத்துக் கூறி னாரல்லது, ஊர்தியின் வேறுவதொன்று கூறிற்றின்மையின் அஃது அப்பத்துறுப்புக்களின் மேற்படுதல் இல்லையென்க. அஃதொங்குமன்னாயினும், இவ்வாறெல்லாம் உரைக்க வேண்டாது 'இன்பஊர்தி' என்னுஞ் சொற்றொடரை 'இன் பத்தை ஊர்தியாகவுடையவன்' என இறைவற்குப் பெயராக வைத்துரைத்தால் வரும் இழுக் கென்னையெனின்; இத்திரு வகவலில் இறைவனை 'ஈசன்' 'அளவறியொண்ணான்' 'எங் கோன்' 'தயாபரன்' 'எம்மிறை' 'வெற்பன்' 'அண்ணல்' 'கருணையன்' 'அருள்பவன்' 'உய்ப்பவன்' 'இறைவன்' 'கிழ வோன்' என முன்னும் பின்னுமெல்லாம் உயர்திணை வாய்

* திருப்பாண்டிப் பதிகம், கரு.

பாட்டான் ஓதி இடையே இதனைமட்டும் 'இன்பவூர்தி' என வைத்து அஃறிணை வாய்பாட்டான் ஓதினரென்றல் பொருந் தாமையானும், 'தூயமேனிச் சுடர்விடுசோதி' என்னும் அடியிற்போந்த 'சோதி' என்னும் அஃறிணைச் சொல் அதனை அடுத்துநின்ற 'காதலன்' என்பதனோடிணைந்து உயர்திணை யானாற்போல 'இன்பவூர்தி' என்பதனையும் அவ்வாறு உயர் திணையாக்குஞ்சொல் ஏதும் அதனை அடுத்துநிற்பக்காணாமை யானும், அதனைப் பெயராகவைத்துரைப்பின் மேற்குறித்த பொருணுட்பங்கள் பெறப்படாமையானும் அங்ஙனம் உரை யுரைத்தல் அடிகட்குக் கருத்தன்றென வுணர்க.

இனிப், 'பாண்டிநாடே பழம்பதியாகவும்' என்பதனால் நாடு கூறினர்.

இனி, 'உத்தரகோசமங்கை யூராகவும்' என்பதனால் ஊர் கூறினர்.

இனித், 'தேவ தேவன் திருப்பெயராகவும்' என்பதனாற் பேர் கூறினர்.

இனி, 'அருளிய பெருமை யருண்மலையாகவும்' என்பத னால் மலை கூறினர்.

இவ்வாறு தசாங்கம் எனப்படும் பத்துறுப்புங் கூறப் பட்டமை காண்க. இனி ஈண்டுக் கூறப்பட்ட அப்பத்துறுப் புக்களின் முறையும், 'திருத்தசாங்கப்' பதிகத்திற் கூறப் பட்ட பத்துறுப்புக்களின் முறையும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு நிற்றல் என்னையெனின் ; 'திருத்தசாங்கப்' பதி கத்தில் அப்பத்துறுப்புக்களுங் கூறப்பட வேண்டிய முறையே பொதுவாகக் கூறினர் ; ஈண்டு இறைவன் ஆசிரியன் வடிவிற் போந்து தம்மை அடிமை கொண்டருளிய ஞான்று தமக்குச் சிறப்பாகத் தோன்றிய அடையாளங்களை முன் வைத்து அம்முறையை மாற்றிவிதந்து கூறினர் என்க. திருத்தசாங்கப்பதிகத்தின் ஈற்றிற்கூறிய 'கொடி'யை ஈண்டு முதற்கட் கூறினர். ஆண்டு இறைவற்கு அடையாளமாக வழக்கமாய்க் கூறப்படும் ஏற்றுக்கொடியைக் கூறினர் ; ஈண்டு ஐயனது அழகிய திருமேனியில் தம் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவருநீரதாய் விளங்கித் தோன்றிய 'திருநீற்

றுக்கோடி'யைக் கூறினர். ஆண்டு நாலாவதாகக் கூறிய 'ஆனந்த ஆற்றை' ஈண்டு இரண்டாவதாகக் கூறினர், இறைவனது பேரின்பப் பேற்றிலேயே தங்கருத்து ஈடுபட்டு நிற்றலானும், அவ்வின்பம் அவன் திருவுருவின் மேலுள்ள திருநீற்று வரைகளைக் கண்டவளவானே எழுதலானும் என்பது. இனி, ஆண்டு எட்டாவதாகக் கூறிய 'நாதப் பறை' யினை ஈண்டு மூன்ருவதாகக் கூறியது, சுத்தவைந்தவத்தின்கட் டோன்றும் நாதவொலி அப்பேரின்பத்தைப் பயக்குங் கருவியாம் ஒற்றுமை பற்றியென்க; இவ்வியைபு "பேரின்பத்தோங்கும், பருமிக்க நாதப்பறை" என்று அடிகள் ஆண்டோதுமாறு கொண்டு தெளியப்படும். இனி, ஆண்டு ஏழாவதாகக் கூறிய 'முத்தலைவேற்படை' யினை ஈண்டு நாதப் பறையின் பின்வைத்து நான்காவதாகக் கூறியதென்னையெனின், பேரின்பவிளைவோடு உடன் நிகழற்பாலதாகிய மும்மல நீக்கத்திற்குக் கருவியாம் இயைபு உணர்த்துவான் வேண்டி முத்தலைவேலினை மேலதனோடு அடுக்கக் கூறினர்; இது மும்மலங்களைப் பாறும் என்பதற்கு அடிகளே "மும்மலங்கள் பாயுங், கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை" என்று ஆண்டுக் கூறியவாற்ருன் அறியப்படும். மும்மலம் அறுக்கவல்லது இறைவனேந்திய கழுக்கடையேயன்றி அவன் றிருமேனியின் ஒளியும் அது வல்லுமென்பார் 'மூலமாகியமும்மலமறுக்கும்' என்னும் அடையைச் 'சோதி' க்கும் விதந்தெடுத்தேற்றினர். இனி ஆண்டு ஒன்பதாவதாகக் கூறிய மாலையினை ஈண்டு ஐந்தாவதாகக் கூறியவாறென்னையெனின், எல்லாம் வல்ல முதல்வன் ஓர் ஒப்பற்ற காதலனுகித் தமக்குப் பேரின்பத்தையும் மெய்யறிவையும் வழங்கல் வேண்டிவந்த குறிப்புணர்த்தச் செந்நிறமும் நறுமணமும் ஒருங்களாவிய செங்கழுநீர் மாலையினை யணிந்து போந்தமையின் இதனை அதன்பின் வைத்துரைத்தார். இனி ஆண்டு ஆருவதாகக் கூறிய ஊர்தியினை ஈண்டும் ஆருவதாகவே கூறினுரேனும் ஆண்டதனை மலையின் பின்னும் ஈண்டு மாலையின் பின்னும் வைத்துரைத்தார், மாலை யணிந்து மகிழ்ச்சிமீக்கூரப்போந்துதம்மையடிமைகொண்டபெருமான்

பின்னுந் தம்பொருட்டாகவே மதுரைமா நகரிற் குதிரை யூர்ந்து வந்தமையின் அவ்வியைபுபற்றி இதனை 'மாலை'யின் பின் வைத்துப் புகன்றருளினரென்க. இனி ஆண்டு நாட்டை இரண்டாவதாக வைத்துரைத்தமை போலாது, இறைவன் குதிரையூர்ந்து போந்த பாண்டி நாட்டை ஈண்டுக் கூற வேண்டுகின்றமையின் ஊர்தியின் பின் நாடுவைத்தாரென்க. இனி, ஆண்டு மூன்றாவதாகக் கூறினரேனும் ஊரை நாட்டின் பின் வைத்ததுபோலவே ஈண்டும் அதனை அவ்வாறு வைத் துரைத்தலோடு, மதுரையை அகன்றபின் தாம் பெற்றதவம் தமக்குக் கைவருதற்கு ஏதுவாய் நின்ற ஊராதல்பற்றி உத் தரகோசமங்கை யூரை மேலதன்பின் நிறுத்தினரென்க. இனி, ஆண்டு முதல் எடுத்தோதிய 'தேவர்பிரான்' எனும் 'பெயரை' ஈண்டு மேல்வற்றின்பின் ஒன்பதாவதாக நிறுத்தி யது, இவ்வாறெல்லாம் தம்பொருட்டு எளிவந்து போந்த வன் தேவர்கள் பலருள்ளும் ஒருவனே போலுமென மலை யாமைப் பொருட்டும், அவன் எல்லா வுலகங்கட்கும் எல்லா வுயிர்கட்கும் ஒரு தனித் தலைமைக் கடவுளேயாம் மெய்ம்மை அறிவுறுத்தற்பொருட்டுமேயாமென்க. இனி ஆண்டு ஐந் தாவதாகக் கூறிய அருண் மலையினை ஈண்டு இறுதிக்கட் பெய்துரைத்தது, 'இவ்வாறெல்லாம் ஒன்றுக்கும் பற்றாத ஏழையேன் பொருட்டு எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன் குருவடி விற் போந்ததும் குதிரைச் சேவகனானதுமெல்லாம் அவன் அடியார்மேல் வைத்த பேரருளினாலேயாம்' என்பது புலப் படுத்துதற்பொருட்டேயா மென்க.

இனிச் சகலரையேயன்றி விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் முதலிய மேலோரையும் அவரவர்க்கிசைந்த பரிசால் ஆட் கொள்வானென்பது தெரித்தல் வேண்டியும், மேற்கிளந் தோதிய பலதிற அருள்விளையாட்டுகளெல்லாம் அவரவர்க் கிசைந்தபடியாமென்பது காட்டல் வேண்டியும் 'எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும், அப்பரிசதனா லாண்டு கொண்டருளி' என்பதனை ஈண்டருளிச் செய்தார்.

இனி, இத்துணையுங் கூறியபின் இறைவன் கடைமுறை யாகத் தம்மைவிட்டு மறைந்தக்கால் தம்மைத் "தில்லையம்

புலத்தே வருக" வெனக் கூறினமையும், அப்போதவனோடு உடன்சென்ற அடியவர்கள்பால் அவன் இரண்டறக் கலந்தருளினமையும், அவனே அங்ஙனம் எய்தப் பெறுதார் ஏங்கி வருந்தினமையும், சத்திசிவ தத்துவங்கட்கும் அப்பாற்பட்ட அருள்நிலையமாகிய கைலையிலே வீற்றிருந்தருளும் அப்பெருமான் அடியார்க்கு நேர் நின்று அருளுதற் பொருட்டுப் புலியூர்ப் பொதுவினிற் புகுந்திருந்தருளினமையுங் கூறிமுடித்தாரென்பது.

இத்திருவகவலில் எல்லாவடியும் நாற்சீரான் வந்தமையின், இது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா; "எல்லா அடியும் ஒத்து, நடைபெறுமாயின் நிலைமண்டிலம்" என்றூர் யாப்பருங்கலக் காரிகையினும்.*

* யாப்பருங்கலக்காரிகை, செய்யுளியல், ௧.

சிவபுராணம், கீர்த்தித்திருவகவல் இரண்டும் பாராயணம் பண்ணுவதற்கேற்பப் பல அன்பர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்கித் தனியாக அச்சிடப்பட்டு வருகின்றன. விரும்பும் அன்பர்கள் நமக்கு எழுதி வி. பி. மூலமாய் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

திருவண்டப் பகுதி

(சிவனது தூல சூக்குமத்தை வியந்தது)

தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

எல்லாம் வல்ல முதல்வன் பெரியதிற் பெரியனாயும் சிறியதிற் சிறியனாயும் நிற்கும் முறைமைகளை இத் திருவகவலில் அடிகள் அருளிச் செய்வான் புகுந்து, முதற்கட் பருப்பொருள்களுட் பெரிய 'அண்டப் பகுதி'யினைக் கூறுகின்றாராகலின், இதன்கண் முதல் நின்ற அவ் விருமொழிகளும் 'திரு' என்னும் அடையடுத்து இதற்குப் பெயராயின. இவ்வாறு ஒரு பாட்டின் முதல்நின்ற ஒரு சொற்றொடர் அப்பாட்டிற் காதல், ஒரு நூல் முதற் செய்யுட்கண் நின்ற ஒரு சொற்றொடர் அந் நூற் காதல் பெயராய் வருவது 'முதற் குறிப்பு' என்ப. இஃது ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் கூறிய

"தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலும்
இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே"

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அடங்கும்* 'ஆத்திசூடி' என்பதும் அது.

தூலம்---பருமை; சூக்குமம்—நுண்மை.

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
௫. இன்னுழை கதிரின் துன்அணுப் புரையச்
சிறிய வாகப் பெரியோன்; தெரியின்

ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்ற எழில் பகரின்—ஒன்றற்கொன்று மேற்பட்டு நின்ற எழுச்சியினைச் சொல்லுமிடத்து, நூற்று ஒரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன—நூற்று ஒரு கோடியினும் மிகுதிப் படப் பரந்தனவாகிய, அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்—அண்டப் பிரிவுகளின் திரண்ட வடி

* தொல்காப்பியம், பெயரியல், ௬.

வின் பெருக்கமும், அளப்பு அருந்தன்மை வளப்பெருங் காட்சி—அளத்தற்கு அரிய தன்மையும் வளப்பாடு உடைய பெரிய தோற்றமும், இல்நுழை கதிரின் துன் அணுப்புரைய —மனையினுட் புகும் ஞாயிற்றின் கதிரிற் பொருந்திய அணுக்களை ஒப்ப, சிறிய 'ஆகப் பெரியோன்—சிறியனவாய்த் தோன்றுமாறு பேரளவினை யுடையோன் என்றவாறு. 'தெரியின்' என்பது பின்னே கூட்டப்படும்.

'ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின், நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன' என்னும் இரண்டடிகளின் ஈற்றில் ஆகிய என்னும் ஒருசொல் விரித்து 'அண்டப் பகுதி' என்பதனோடு கூட்டுக; விரிந்தனவாகிய அண்டப் பகுதி என்க.

நள்ளிருட் பொழுதில் வானின்கண் முத்துக்கள் சிதர்ந் தாற்போற் காணப்படும் ஒவ்வொரு வான்மீனும் ஒவ்வோர் உலகாம். அவை யெல்லாம் ஒன்றினொன்று பெரியனவாய் வான்வெளியிற் சுழன்று செல்கின்றன. இவ் வுலகங்கள் இத்துணையவென்றும் ஒன்றினொன்று இத்துணைப் பெரியனவென்றுங் கணக்கிட்டுக் காட்டல் நம்மனோரால் ஆகாமையின் அவை தம்மை 'நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன' என்றார்; 'நூற்றொரு கோடி' என்பது ஈண்டு அளவின்மை குறித்து நின்றது; "தொக்கோர்கோடி" என்புழிப் போல* இச் சொற்றொடர்க்கு நூறுகோடி யெனவாதல் நூற்றொரு கோடி யெனவாதல் பொருளுரைக்க. கோடி—நூறு நூறாயிரம்.

'நின்ற எழில்'—பெயரெச்சத்து ஈற்றகரம் தொக்கது; "புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை" என்புழிப்போல†

'அண்டம்' என்பது முட்டை யெனப் பொருள் படுவதொரு வடசொல். உலகங்கள் ஒவ்வொன்றும் பெரும்பாலும் முட்டைபோன்ற வடிவினவா யிருத்தலின் அண்டம் எனப் பெயர் பெற்றன. அண்டங்கள் இங்ஙனந் திரண்ட வடிவினவாய் இருத்தல் தெரித்தற் பொருட்டே அடிகள்

* சீவகசிந்தாமணி, ௯, ௧௫௯ † திருக்குறள், ௫௯.

'உண்டைப் பிறக்கம்' என்று பின்னருங் கூறினர். இந் நில வுலகும், இந் நிலத்தின்மேல் வானிற் காணப்படும் ஏனையுல கங்களும் உருண்ட வடிவினவா யிருத்தலை மேல்புல வானூ லார் கண்டவாறே பண்டைநாளி லிருந்த நம் அடிகளுங் கண்டறிந்தமை குறிக்கொளற் பாற்று. அண்டங்கள் அங் ஙனம் உருண்ட வடிவினவா யிருத்தல் என்னை யெனின்; புலப்படாது நுண்ணியவடிவிலிருந்த மாயையை இறைவ னருளாற்றல் கலக்கிக் கடைதலின் ஆண்டெழுந்த சொல்லுக் கடங்கா விரைந்த சுழன்ற இயக்கத்தால் அது புலப்பட்ட வடிவு பெறுகின்றுழிப் பல பெரும் பகுதிகளாகப் பிரிந்து, அங்ஙனம் பிரியுங்கால் அனற்றிரளையாய் நெகிழ்ந்திருந்த அவை ஆறியிறுகியபடியாய் அவ்வியக்கத்தின்கட்பட்டு மிகு விரைவோடு சுழலுதலின், அச்சுழற்சிக்கு ஏற்பப் பந்துபோல் உருண்டவடிவு பெறலாயின வென்க. அண்டங்கள் இவ்வாறு முதற்பொருளாகிய மாயையிற் பிரிந்த பிரிவுகளாதல்பற் றியே அப்பொருள்படும் 'பகுதி' எனுஞ் சொல்லை ஈண் டெடுத்து வழங்கினர். நுண்ணியவடிவிற் புலப்படாதிருந்த மாயையைக் கலக்கி அதன்கணிருந்து இவ்வுலகங்களை இறை வன் தோற்றுவித்த படைப்பு முறையை, "அவன் நீரினுட் புகுந்தான்; அங்கிருந்து ஒருமுட்டை எழுந்தது. அவன் அதனைக் கையாடினன். 'அஃது உண்டாகுக,' 'அஃது உண் டாகுக,' 'அது வளர்ந்து வருக' என்று அவன் கூறினன்." "அப: ப்ராவிசத்தத: அண்டம் ஸமவர்த்தத தத் அப்யம்ருசத். 'அஸ்த்வு' இதி 'அஸ்து பூயோஸ்த்வ்' இதி ஏவதத் அப்ரவீத்" என்று சதபத பிராமணமும் *கூறுதல் காண்க. இங்ஙனமே சாந்தோக்கி யோபநிடதமும் "ஆதித்யோ ப்ரஹ்ம இதி ஆதேச: தஸ்யோபவ் யாக்யாநம் அஸத் ஏவ இதம் அக்ரே ஆஸீத் தத்ஸத் ஆஸீத் தத்ஸமபவத் தத் ஆண்டம். நிரவர்த்தத" "கதிரவன் பிரமத்திற்கு அணுக்கமான இடமாய்ச் சொல் லப்படுகின்றான். இது முதலில் அசத்தாகவே (புலப்படாத தாகவே) இருந்தது. அதிலிருந்து இந்தச் சத்து (புலப்பட்ட

* சதபத பிராமணம், ௬, ௧, ௧, ௧, ௧௦.

வடிவுடைய உலகு) வந்தது. அது வளர்ந்து ஓர் அண்டம் (முட்டை அதாவது உலகம்) ஆயிற்று.'' *என்று கூறுகின்றது.

இனி, அண்டப் பிரகிருதி என்பது 'அண்டப்பகுதி' என ஆயிற்றென்று உரைப்பாருமுளர். சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணங்களும் ஒன்றினொன்றுமிகாது ஒத்து நின்று வடிவுகாட்டாத நிலையே பிரகிருதியாமெனச் சாங்கியத்தும் சைவ சித்தாந்தத்தும் ஓதப்படுதலின் அதனினின்றுந் தோன்றி வடிவுடைத்தாகிய அண்டத்தைப் பிரகிருதியென வழங்கல் பொருந்தாதென்க.

'பகுதி' பிரிவுப் பொருளைத் தருதல் "பகுதியாற் பாற்பட்டொழுகப் பெறின்" †என்புழிக் காண்க.

'உண்டை' திரள்வடிவினை உணர்த்தல் திவாகரத்துட் காண்க; 'உருள்' என்னும் முதனிலையிற் றோன்றிய 'உருண்டை, என்னுஞ் சொல் இடைக்குறைந்து 'உண்டை' என்றாயிற்று.

'பிறக்கம்' பிறங்கு என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தபெயர்; இது பெருமை என்னும் பொருட்டாதலைத் திவாகரத்துட் காண்க.

வானின்கட் சுழன்று செல்லும் உலகங்கள் ஒவ்வொன்றன் அளவும் நம்மனோராற் குறித்துணரலாகாமையின் 'அளப்பருந்தன்மை' என்றார். இதனை உம்மைத் தொகையாக வைத்துரையாமல் 'காட்சி'க்கு அடையாக ஏற்றுவாரும் உளர்.

அண்டகோளகைகளின் தோற்றங்களை ஆராயப் புகுவார்க்கு, அவை ஆராயுந்தொறும் ஆராயுந்தொறும் குறையா வளப்பாடு உடையனவாய் விரிதலின் 'வளப்பெருங்காட்சி' என்றார்.

அணு—நுண்துகள்; பிங்கலந்தையுள் நுண்மை என்பர்.

அளவு குறித்தறியப் படாத அண்டங்களெல்லாம் இறைவனருள் வெளியில் மிகச்சிறிய அணுக்களையொப்பவடைசய, அவன் அவற்றையெல்லாம் தன் அகப்படுத்துப்

---

* சாந்தோக்கியம், ௩, ௧௯. † திருக்குறள், ௧௨, ௧.

பின்னும் பார்த்து செல்லும் பெரும் பாப்பினனுதலை ஈம்ம னோர்க்கு நன்கு புலப்படுத்துவார். வீட்டின் கூரைமுகட்டுச் சிற்றிடுக்கின் வழியே அதன் அகத்துப்புகும் ஞாயிற்றின் கதிரில் விரைந்தாடும் துகள்களை ஈண்டு உவமையாக எடுத்தோதிய வனப்பு சாலவும் வியக்கற்பாலது.

'புரைய' என்னும் உவம உருபு மெய்யுவமத்தின்கண் வந்தது; என்னை?

"கடுப்ப எய்ப்ப மருளப் புரைய
ஒட்ட ஒடுங்க ஓட நிகர்ப்பவென்
றப்பால் எட்டே மெய்ப்பால் உவமம்"

என்று *ஆசிரியர் தோல்காப்பியனுர் கூறினாராகலி னென்பது.

வேதியன் றொகையொடு மாலவன் மிகுதியும்
தோற்றமுஞ் சிறப்பும் ஈற்ருெடு புணரிய
மாப்பேர் ஊழியும் நீக்கமும் நிலையும்
கo. சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை.மாருதத்
தெறியது வளியிற்
கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன்; முழுவதும்

தெரியின்—ஆராய்ந்துபார்ப்பின், வேதியன் தொகையொடு —நான்முகக்கடவுளின் கூட்டத்தோடு, மாலவன் மிகுதியும் —திருமாலின் செருக்கியநிலையும், தோற்றமும்—படைப்பும், சிறப்பும்—நிலையும், ஈற்ருெடு புணரிய மாப்பேர் ஊழியும்— அவை முடிவொடுகூடிய மிக்பெரிய ஊழிகாலமும், நீக்கமும்—அதுநீங்குகையும், நிலையும்—நிலைபேறும், சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறைமாருதத்து எறியதுவளியின்—நுண்மையுடன் பருமையும் வாய்ந்த சுழல்காற்றினது வீச்சின்கட்பட்ட சிறுகாற்றுச் சுழலுமாறுபோல, கொட்க—சுழல, பெயர்க்கும்—திரிக்கும், குழகன்—இளையோன் என்றவாறு. 'முழுவதும்' என்பது பின்னே கூட்டப்படும்.

என்றது: பெருந்திரளினரான நான்முகக்கடவுளரும், அவர்கூட்டத்திற்குத் தலைவரான திருமாலும், அவர்முறையே செய்யும் தொழில்களான தோற்றமும் நிலையும், அவை

---

* தொல்காப்பியம், உவமவியல், கஉ.

முடிந்த ஊழிகாலமும், அவ்வூழிகாலநீக்கமும், மீண்டும் அவ ரும் அவையுந்தோன்றி நிலைபெறுதலும் மாறிமாறிச் சுழலச் சுழற்றும் குழகன் என இறைவனது நுண்ணிய வரம்பிலாற் றல் கூறியபடியாம்.

மேலே, முதல் ஆறடிகளானும் பருப்பொருள்களாய் ஒன்றினொன்று பெரியவாய அண்டங்களும் தன்னை நோக் கச் சிற்றணுக்களாம்படி தான் வரம்பின்றிப் பெரியனாய் நிற் கும் இறைவனது தூலநிலைகூறி, ஈண்டிவ்வாறடிகளானும் அவ்வவ்வண்டங்கட்குத் தலைவராய்த் தன்னால் நிறுத்தப்பட் டிருக்கும் நான்முகன் திருமான் முதலான கடவுளரையும் அவர்செய்யுந் தொழில்களையும் தன் றொழிற்கட்படுத்துச் சுழற்றுஞ் சூக்குமநிலை கூறினார். அண்டங்கள் தூலப் பொருள்களாதலும், அவ்வண்டத்தலைவராங் கடவுளர் சூக் கும உயிர்களாதலும் தேற்றமாகலின், அவ்விருவகைப் பொருள்களோடு இயைந்துநிற்கும் இறைவனதுநிலையும் அவ் வாற்றான் இருவகைப்படுத்தோதப்பட்டதென்க.

இனி, அண்டங்கள் எத்துணைய அவ்வண்டத்தலைவரும் அத்துணையராம் என்பது தெரிப்பார் அவ்விருநிலைகளையும் முன்னும் பின்னும் அவ்வாறு அடிகளாற் கூறினார் என்க.

அண்டங்கள் பலவற்றினும் படைத்தற்றொழிலைப் புரி யும் நான்முகக்கடவுளர் பலராகலின் 'வேதியன் தொகை' என்றார். இதுபற்றியே திருநாவுக்கரசுநாயனாரும்

"நூறுகோடி பிரமர்கள் நுங்கினர்
ஆறுகோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஏறுகங்கை மணல்எண்இல் இந்திரர்
ஈறிலாதவன் ஈசன் ஒருவனே" என்று அருளிச்

செய்தனர்.

"மாலவன் மிகுதியும்' என்பதில் மிகுதி என்னுஞ் சொல் செருக்கு என்னும் பொருட்டாயிற்று; "மிகுதியான் மிக்கவைசெய்தாரை" என்புழியும்* இப்பொருட்டாதல் காண்க. திருமால் செருக்குற்றுத் தலைசிறந்தமை. எசுர்

* திருக்குறள், கஉருஎ.

வேதத்தைச்சேர்ந்த சதபதபிராமணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அதுவருமாறு: "கடவுளர் அதன்பிற் சொன்னார்கள், 'நம்முள் எவர் உழைப்பு தவம் அன்பு வேள்வி பலி என்னும் இவற்றால் வேள்வியின் பயனைக் காண்கின்றாரோ அவர் நமக்குள் மிகச் சிறந்தவர் ஆகுக. இது நமக்கெல்லாம் பொது' (அதற்கெல்லாரும்) 'அப்படியே ஆகுக' (என்றனர்). முதலில் திருமால் அதனை அடைந்தனர். அவர் கடவுளரிற் சிறந்தோர் ஆயினர்: அதனால் மாந்தர்கள் 'மாயோன் தேவர்களில் மிகச் சிறந்தோன்' என்கின்றனர். எவன் இந்த மாயோனாகின்றான் அவன் வேள்வியாகின்றான். எவன் இந்த வேள்வியாகின்றான் அவன் ஆதித்தியன் ஆகின்றான். மாயோன் இந்தப் புகழால் அடங்காமற் செருக்குற்றனன். இங்ஙனமே இப்போது ஒவ்வொருவரும் புகழால் அடங்காமற் செருக்குறுகின்றனர். அவன் தன் வில்லையும் மூன்றுகணைகளையும் எடுத்துக்கொண்டுபோயினன். நாண் ஏற்றிய தனது வில்லின் முனைமேல் அவன் தனது தலையைச் சார்த்திக்கொண்டு நின்றனன். அவனை மேற்கொள்ள முடியாமையின் கடவுளர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு கீழே அமர்ந்திருந்தனர். அப்போது எறும்புகள் அவர்களைநோக்கி 'அவ்வில்லின் நாணை அறுப்பவனுக்கு நீங்கள் யாது கொடுப்பீர்கள்?' என்று சொல்லின. 'அவன் நுகர்தற்கு உணவு கொடுப்போம், பாலைநிலத்திலுங்கூட அவன் தண்ணீர்பெறுவன்; மேலும் நுகர்தற்கு எல்லா உணவுப்பொருளும் தருவோம்' என்றார்கள். அவை அணுகி அவனது வில்லின் நாணைக் கடித்தன. அஃது அறுந்ததும் வில்லின் முனைகள் நிமிர்ந்து மாயோன் தலையை அறுத்துவிட்டன. அஃது ஓசையிட்டுக்கொண்டு விழுந்தது."* இங்ஙனமே இது கிருஷ்ண எசுர்வேதத்தைச் சேர்ந்த தைத்திரீய ஆரணியகத்தினும், †சாமவேதத்தைச் சேர்ந்த பஞ்சவிம்ச பிராமணத்தினும்‡ சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க.

---

*சதபதபிராமணம், கச. க, க, க.

†தைத்திரீய ஆரணியகம், ரு. க. க-எ.

‡பஞ்சவிம்ச பிராமணம், எ. ரு, கூ.

இனி, 'மிகுதி' என்னின் மிகுதியைக் காட்டுவதெனப் பொருள்கொண்டு, வேதியன் தொகை என்றாற்போல மாலவன்தொகை எனப் பொருளுரைத்தலும் ஒன்று.

'தோற்றமும் சிறப்பும்' என்பவற்றில் சிறப்பு என்பது ஈண்டுக் காத்தற்றொழிலால் உண்டாகும் நிலைபேற்றினை உணர்த்துகின்றது; சிறப்பினைத்தரும் நிலைபேற்றினைச் சிறப்பென்றது ஆகுபெயரான்; "சிறப்புக் குடிமை செல்வம் கல்வி களினுபமிகுதி"* என்பர் பரிமேலழகியார். தோற்றம் 'வேதியன் றொகைக்கும்', சிறப்பு 'மாலவன் மிகுதிக்' கும் நிரல் நிறையே வந்தன.

அழிப்பினைச் செய்யும் இறுதிக்காலத்தில் படைப்புக் காப்புந் தனிநிற்கமாட்டாவாய் அழிந்து ஒடுங்குதலின் 'ஈற்றொடு புணரிய மாப்பேர் ஊழி' என்றருளிச்செய்தார். சிவஞானசித்தியாரிலும்,

"இறுதியாங் காலந்தன்னில் ஒருவனே இருவருந்தம்
உறுதியில் நின்றாரென்னில் இறுதிதான் உண்டாகாதாம்
அறுதியில் அரனேஎல்லாம் அழித்தலால் அவனால்இன்னும்
பெறுதும்நாம் ஆக்கம் நோக்கம் போதிகாரணத்தாலே"

என்று இவ்வுண்மை தெளிவுறுத்தப்பட்டமை காண்க.

ஈண்டு 'மாப்பேர் ஊழி' என்றது மாசங்கார காலத்தை.

இனி, இம்மாப்பேர் ஊழிக்கட் படைப்புக் காப்பினையும் அவற்றைச் செய்யுங் கடவுளரையும் ஒடுக்கியருளின மாசங்கார உருத்திரனாகிய எல்லாம்வல்ல முதல்வன் மீண்டும் அவற்றைத் தோற்றுவிக்குங்கால் தன்கண்நின்றே தோற்றுவிப்பனாகலின் 'நீக்கமும் நிலையும்' என்பவற்றை 'மாப்பேர் ஊழி' யின்பின் வைத்தோதினர். இவ்வாறு அண்டங்களும் அவ்வண்டத் தலைவர்களும் மாப்பேரூழியில் ஒடுங்கி மீளத் தோன்றுதலையே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனாரும்,

"அவன்அவள் அதுவெனும் அவை மூவினைமையிற்
றோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்துளதாம்
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்" என்னுஞ் சூத்திரத்தும்,†

*திருக்குறள், ௯௫௫. †சிவஞானபோதம், ௧.

"ஒடுங்கின சங்காரத்தின் வழியல்லது உற்பத்தியில்லை" என்னும் வார்த்திகப் பொழிப்பினும் இனிது விளக்கி யருளினமை காண்க.

'மாப்பேர்' ஒரு பொருள் இருசொல்.

'நீக்கம்' என்பது ஈண்டு அவ்வூழிநீங்கி அவை மீளத் தோன்றுதலின் மேற்று.

இங்ஙனமாக ஒடுக்கமுந் தோற்றமும் மாறிமாறிச் சுழன்று வருதலை ஓர் உவமையின் வைத்துக் காட்டுவார் சூறைக்காற்றின்கண் அகப்பட்டுச் சுற்றும் சிறுகாற்றினை எடுத்துக் கூறினர் ; சூறைக்காற்று எல்லாவற்றையுஞ் சுழற்றும் முதல்வன் செயலுக்கும், அதன்கட் பட்ட சிறுகாற்று இறைவன் செயலிற்பட்டு நடைபெறும் ஏனை எல்லாவற்றிற்கும் உவமைகளாக இயைத்துக்கொள்க. உவமையும் பொருளும் இங்ஙனம் இயையுமாறு வைத்துரைக்க அறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உரைப்ப.

எறி—வீச்சு ; 'அது' பெயர்ப்பொருளையே அசைத்து நின்றதொருசொல்.*

'வளி' சிறுகாற்று எனப் பொருள்படுதலை, "முயக்கிடைத்தண்வளிபோழ" என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறியவுரையிற் காண்க.†

'சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறைமாருதத், தெறியது வளி' என்பதிற் சூக்கம் என்றது சூறைமாருதத்திற்கும், தூலம் என்றது வளிக்கும் உரிய இயல்புகளை நிரலே குறித்து நின்றன. பருப்பொருளை இயக்குவது நுண்பொருளேயாதல் நீர் தன்னினும் பரிய பொருள்களை இயக்குதற்கண்ணும், நீராவி, காற்று, மின் முதலிய நுண்பொருள்கள் பெரும் பெரும் பொறிகளை இயக்குதற்கண்ணும் வைத்து நன்கு அறியக்கிடத்தலின், நம்மனோர் மெய்க்கட்படும் சிறுவளியினை இயக்குவதூஉம் அதனினும் நுண்ணிய சூறைக்காற்றேயாதல் பெறப்படும். பெறவே, இறைவன் மிக நுண்ணியனும் என்பதூஉம், அவன்றன் நுண்மையை நோக்க

* இலக்கணக் கொத்துரை, வேற்றுமையியல், உ௫.

† திருக்குறள், ௧௨௯௯.

எனை உயிருள்ளனவும் உயிரில்லனவும் ஆய எல்லாம் பருப் பொருளேயா மென்பதூஉம், அத்துணை நுண்ணியதனுல் பற்றியே எல்லாம் அவன்றன் ஆற்றலாற் சுழற்றப்படுவ வாயினவென்பதூஉம் தாமே பெறப்படும்.

'சூக்கம்' என்பது சூக்ஷ்ம என்னும் வடசொற் சிதைவு.

'தூலம்' என்பது ஸ்தூல என்னும் வடசொற் சிதைவு; ஈண்டு இரண்டாம் வேற்றுமைஉருபு தொக அத்துச்சாரியை நின்றது; இவ்வாறு வருதல் "கொண்பெருங் கானத்துக் கிழவன்" என்புழியுங் காண்க.*

'எறியது வளி' என்புழி அன்சாரியையும் கண் உருபுந் தொக்கன.

கொட்கல்—சுழலல்; "அந்தரக் கொட்பினர் வந்துடன் காண" என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையினும்.

'பெயர்க்கும்' என்பதன் தன்வினைமுதனிலை திரிதற் பொருட்டாதல் "ஊழிபெயரினும்" என்புழிக் காண்க†.

குழகன்—இளையோன்; "மழவுங் குழவும் இளமைப் பொருள" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். எல்லாப் பொருளும் இளமையும் அதுகழிந்து மூப்பும் உடையனவாய் வேறுபாடுறுகிற்க, அவற்றை அவ்வாறு திரிபுபடுத்தும் முதல்வன் தான் அங்ஙனந் திரிபெய்தாது என்றும் ஒரு பெற்றியனுப் நிற்றலின் இளையோன் என்றார்.

படைப்போற் படைக்கும் பழையோன், படைத்தவை
காப்போற் காக்குங் கடவுள், காப்பவை
கரப்போன் காப்பவை கருதாக்
கருத்துடைக் கடவுள், திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையுங் கிழவோன், நாடோறும்
அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன், திருத்தகு
மதியில் தண்மை வைத்தோன், திண்டிறற்
தீயின் வெம்மை செய்தோன், பொய்தீர்

* புறநானூறு, கநுசு. † திருக்குறள், கஅக.

வானிற் கலப்பு வைத்தோன், மேதகு
காலின் ஊக்கங் கண்டோன், நிழல்திகழ்
௨௫. நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன், வெளிப்பட
மண்ணில் திண்மை வைத்தோன், என்றென்
றெனைப்பல கோடி எனைப்பல் பிறவும்
அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன், அஃதான்று

முழுவதும் படைப்போற் படைக்கும் பழையோன்—எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கும் நான்முகனையும் படைக்கும் பழையவன், படைத்தவை காப்போற் காக்கும் கடவுள்—உண்டாக்கப்பட்டவைகளைக் காக்கும் மாயோனையும் காக்குங் கடவுள், காப்பவை காப்போன்—காக்கப்பட்டவைகளைத் தத்தம் முதற்பொருள்களில் ஒடுக்கி மறைப்பவன், காப்பவை கருதாக் கருத்து உடைக் கடவுள்—அங்ஙனம் மறைக்கப்பட்டவற்றைச் சிலகாலங் கருதாதிருந்து பின்னர்க் கருதுங் கருத்து உடைய கடவுள், திருத்தகும் அறுவகைச் சமயத்து அறுவகையோர்க்கும்—பொலிவு பொருந்தும் ஆறுவகைப்பட்ட சமயத்தைக் கைப்பற்றும் அறுவகையோர்க்கும், வீடு பேறு ஆய்நின்ற விண்ணோர் பகுதி—வழிபட்டு அடையப்படும் வீட்டின்பயனாய் நின்ற கடவுளர் பகுப்புகள் எல்லாம், கேடு புரையும் கிழவோன்—தன்னைநோக்கப் புழுவை யொப்பாராகத் தானே வீடுபேற்றிற்கு உரியனாய் நின்றோன், நாள்தொறும் அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன்—ஒவ்வொரு நாளும் எழும் பகலவனில் ஒளியினை அமைத்தவன், திருத்தகு மதியில் தண்மைவைத்தோன்—பொலிவு பொருந்திய திங்களிற் குளிர்ச்சியை வைத்தவன், திண் திறல் தீயில் வெம்மை செய்தோன்—மிக்க வலியினையுடைய நெருப்பின்கண் வெப்பத்தைச் செய்தவன், பொய்தீர்வானில் கலப்பு வைத்தோன்—பொய்இல்லாத வானத்தின்கட் கலப்பினைவைத்தோன், மேதகு காலின் ஊக்கம் கண்டோன்—மேன்மைபொருந்து காற்றின்கட் கிளர்ச்சியினைச் செய்துவைத்தோன், நிழல் திகழ் நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன்—ஒளிவிளங்கும் நீரில் இனிய சுவையினை நிகழச் செய்தோன், வெளிப்பட மண்ணில் திண்மைவைத்தோன்—புலனாக மண்ணினிடத்துத்

திட்பத்தினை வைத்தவன், என்று என்று எனைப் பலகோடி எனைப் பலபிறவும்—எவ்வெக்காலத்தும் எத்துணைப் பல கோடியாகிய பொருள்களையும் எத்துணைப் பலவாகிய உயிர் களையும், அனைத்து அனைத்து அவ்வயின் அடைத்தோன்— அவ்வளவு அவ்வளவாக அவ்விடங்களிற் சேர்த்தோன், அஃது அன்று—அஃதன்றியும் என்றவாறு.

உலகங்களைப் படைக்கும் ஆற்றல் உடைய நான்முகக் கடவுளையும், படைக்கப்பட்ட உலகங்களைக் காக்கும் ஆற்றல் உடைய திருமாலையும் இறைவன் படைத்துக் காப்பன் என்று கூறியதென்னை? யாப்பேருலகங்களையும் அவ்வுலகத் துப் பொருள்களையும் படைக்கவுங் காக்கவும் வல்லான அவரினும் மேற்பட்ட பிறிதொருகடவுள் உண்டென்றல் மிகையாமாலெனின்; அற்றன்று, படைத்தற் றொழில் ஒன்றற்கே உரியவர் அதனின்வேறாகிய காத்தற்றொழிலைச் செய்யமாட்டாமையானும், காத்தற்றொழில் ஒன்றற்கே உரியவர் அதனிற் பிறிதாகிய படைத்தற்றொழிலைச் செய்ய மாட்டாமையானும், அவ்விருவருமே முதல்வர்எனக் கொள் ளின் அவர் தம்முட்டாமே பெரியரெனக் கருதி மாறுபட்ட வழி நடுநின்று அவர்தம் வழக்குத்தீர்த்து அவர்க்கு அறிவு கொளுத்துதற்கு அவரிற் பெரியனாகிய ஒருவன் இன்றி யமையாது வேண்டப்படுவனாகலானும் படைத்தல் காத்தன் முதலாகிய எல்லாத்தொழிலும் ஒருங்குவல்ல ஒருமுழுமுதற் கடவுள் அவரின்வேறாய் வேண்டப்படு மென்க. அல்ல தூஉம், எவற்றையும் படைக்கும் ஆற்றல்மிக்கோன் தான் ஒன் றாற் படைக்கப் பட்டுப் பிறத்தல் இலனாதல்வேண்டும்; எவற் றையுங் காப்போன் தான் பிறத்தலும் பிறராற் காக்கப்படுத லும் இலனாதல் வேண்டும். மற்று, நான்முகனுந்திருமாலும் பிறந்து இருந்து இறந்தமை பண்டை நூல்களில் விளக்க மாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் அவர் தனித்தனி முதல் வராதலும் ஒருங்குசேர்ந்து முதல்வராதலும் அல்லதவருள் ஒருவரே முதல்வராதலும் ஒருவாற்றானும் செல்லாது.

இனி, நான்முகன் பிறப்பினைக்கூறும் பழைய வரலாற் றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். "எல்லாவற்றிற்கும

மேலான என்றும் விழித்திருக்கிற தெய்வத்தால் இன்னதென் றறியப்படாத ஒருமுறைமைபற்றி முக்குணங்களுங் கலக்கப் பட்டு இந்த மான் (மகத்) என்னுந்தத்துவம் உண்டாயிற்று. இராசத குணம் மேற்பட்டு ஒருமுறைமையால் உந்தப்பட்ட அந்தமானிலிருந்து பூதாதியகங்காரந்தோன்றி முக்குண வேறுபாட்டால் விசும்பினையும் மற்றவைகளையும் ஐந்து தொகுதிகளாகத் தோற்றுவித்தது. இவைதனித்தனியே படைக்கமாட்டாமையால், முறைமையால் ஒருங்குசேர்க்கப் பட்டு ஐம்பூதங்களால் ஆன ஒருப்பொன் அண்டத்தை (முட்டையை)ப் பிறப்பித்தன. இவ் அண்டகோசமானது கடற்றண்ணீரிலே உயிரின்றிக் கிடந்தது. அதில் ஈசன் ஓராயிரம் ஆண்டு இருந்தான். அவனது கொப்பூழிலிருந்து ஆயிரம் ஞாயிறுபோல் ஒளிவிளக்கம் வாய்ந்ததாய், எல்லா உயிர்க்கும் உறைவிடமாயுள்ள ஒருதாமரை மலர் தோன் றிற்று, அதன்கட் சுராட்டாகிய நான்முகக்கடவுள் பிறந்த னன். அவன் நீரின்கண் அமர்ந்திருந்த இறைவனால் நிறைந்து உந்தப்பட்டுப் பண்டுபோல எல்லா உலகங்களையும் தனது ஒரு கூற்றிலிருந்து படைத்திட்டான்." என்று பாகவத புராணம் கூறுகின்றது* இதுகொண்டு நான்முகன் இறைவ னருளாற் படைக்கப்பட்டு முன்னொரு காலத்திற் பிறந்தமை நன்கு தெளியப்படும்.

இனித் திருமால் சுக்கிரனாலும் பிருகுவினாலும் சபிக்கப் பட்டுப் பத்துமுறை நிலவுலகத்திற் பிறந்தாரென மற்சபுரா ணம்†, அக்கினி புராணம், அரிவமிசம் முதலிய நூல்கள் கிளந் தெடுத்துக் கூறுதலாலும், அவர் செருக்குற்றுத் தலையிழந்த வரலாற்றினைச் சதபதபிராமணம், தைத்திரீய ஆரணியகம், பஞ்சவிம்சபிராமணம் முதலிய வேதநூல்கள் கூறுதல் முன் னரே எடுத்துக்காட்டப்பட்டமையானும் அங்ஙனம் பிறப்பு இறப்புக்களுட் கிடந்துழன்ற அத்திருமால் முழுமுதற் கடவு ளாதல் ஒருவாற்றானும் இயையாதென்க.

அதுவேயுமன்றி, நான்முகனுந் திருமாலுந் தாந்தாமே முதல்வரெனத் தம்முட்டாமேகருதிச் செருக்கி மலைந்தவழி

* பாகவத புராணம், ௩. உ0, கஉ. †மற்சபுராணம் ௭௭.

அவர்க்கிடையே இறைவன் பெரியதோர் அனற்பிழம்பு வடிவாய்க்கிளர்ந்து தோன்றி அவர் தலைவரல்லாமை தேற்றின வரலாறு இலிங்கபுராணத்தின்கண்* விரித்துரைக்கப்பட்டிருத்தலானும் அவ்விருவரும் முதல்வராகாமையும், எல்லாத் தொழிலும் ஒருங்குவல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஒன்று அவரின் வேறாய் உண்மையும், அம்முழுமுதற்கடவுள் சிவபிரானேயாந்தன்மையும் தெற்றெனவிளங்காநிற்கும். இவ்வாற்றால், நான்முகன் திருமால் முதலான கடவுளரைப் படைத்துங் காத்தும் வருவான் இறைவனென்று ஈண்டு அடிகள் அருளிச்செய்தது சாலப் பொருத்தமுடைத்தாமென்க.

அற்றேல், எல்லாம் வல்ல இறைவனே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்முதலான எத்தொழிற்கும் உண்மையில் உரியனாக, நான்முகன் திருமால் முதலான பிறர் அவற்றுள் ஒரோவொன்றைச் செய்வாராக நூல்கள் ஓதுதல் என்னையெனின்; எல்லாவுயிர்களும் உடம்புகளிற் பொருந்தி அவற்றின்கண் அமைந்த அகக்கருவி புறக்கருவிகளின் வாயிலாகப் பலதிறப்பட்ட வினைகளைச் செய்தாலன்றி அவரைப்பற்றிய ஆணவமலத்தின் வலி தேயாதாகலின், அதன் பொருட்டு மேலுள்ள தேவர் முதற் கீழுள்ள மக்கள் விலங்குகள் புழுக்கள் பூண்டுகள் ஈறான எல்லாவுயிர்களும் அவ்வாணவப்பற்று அறுங்காறும் வினைகளைச் செய்யுங் கடப்பாடு உடையனவாய்ப்போதருகின்றன. நான்முகன் திருமால் முதலான கடவுளரும் மலக்கறையுடையாராகலான் அவர்க்கது நீங்கும் பொருட்டு, இறைவனே அவர்மேல்வைத்த அருட்பெருக்கால் அவர் தமக்கு ஒரோவொரு தொழிலினை வகுத்துக் கொடுத்தானென்க. இவ்வுண்மை

"உரைத்த இத்தொழில்கள் மூன்றும் மூவருக் குலகம்ஓத
வரைத் தொருவனுக்கே ஆக்கி வைத்த திங்கென்னை யென் [னின்
விரைக் கமலத்தோன் மாலும் ஏவலான் மேவினோர்கள்
புரைத் ததிகாரசத்தி புண்ணியம் நண்ணலாலே" என்று

சிவஞானசித்தியாரினும் இனிதுவிளக்கப்பட்டமை காண்க.

* இலிங்கபுராணம், ௧. ௧௭.

அற்றேல், "தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன், செழும் பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்கும் மற்றை, மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன்" என்று அடிகள் பிறாண்டும் ஓதுமாறுபோல அழித்தற்றொழிலைச் செய்யும் சங்கார உருத்திரனையும் ஈண்டெடுத்துக் குறிப்பிடாமை என்னை யெனின்; புராணங்களுட் கூறப்படும் "சிகண்டருத்திரர்க் குரிய வடிவங்களும் பெயர்களுந் தொழில்களும் முதல்வனுக் கும் ஒப்ப உளவென்பது வாயுசங்கிதையுட் கூறப்படுதலின்"* அவ்வுருத்திரனுக்குரிய சங்காரத்தொழில் முதல்வன்றொழி லாய் அடங்குதல்பற்றி அவனையும் அவன் செய்யும் அத் தொழிலினையும் ஈண்டு வேறுபிரித்து ஓதிற்றிலர். அவ்வா றுரைப்பின் முதல்வன் அழித்தற் றொழில் ஒன்றற்கே உரிய னும்போலும் என ஐயுறக்கிடக்குமாலெனின், அற்றன்று, அழித்தற் றொழிலின்மிக்க வலியுடையது பிறிதில்லை; உல கத்தின்கண் எத்துணை வலியபொருள்களேனும் எத்துணை வலிய உயிர்களேனும் அவையெல்லாம் அழித்தற் றொழில் நிகழுங்கால் அதன்முன் நிற்கலாற்றாது கெட்டு அழிந்து மறைந்துபோதல் கண்டாமன்றே. இவ்வாறு எல்லாத் தொழில்களையும் தன்கண் அடக்கி எவற்றினும் மிக்கதாய் நிற்கும் அவ்வழித்தற்றொழிலைச் செய்யவல்லவன் எல்லாம் வல்ல முதல்வன் ஒருவனேயன்றி ஏனையோர் அதனை மாட்டு வார் அல்லர். அவ்வாறு இறைவனது வரம்பிலாற்றலைப் புலப்படுக்கும் சிறப்புடைமைபற்றியே சங்காரத்தொழிலை இறைவற்குச் சிறப்பாக எடுத்து வழங்குப. அங்ஙனம் வழங்கி னும் ஏனையிரண்டுதொழில்களும் அதன்வழியே பெறப்படு தல் திண்ணமாமென்க. என்னை? எது எதன் கண் ஒடுங் கிற்று அஃது அதன்கண்நின்றே தோன்றக்காண்டுமாகலின். ஒருமரத்தின்கண் உள்ள வன்மையெல்லாம் அதன் வித்தின் கண் ஒடுங்க, மீண்டும் அவ்வித்தினின்றே அம்மரம் முளைத்தல் கண்கூடாய் அறியக்கிடத்தல்போல, முதல்வனால் அழிக்கப் பட்டு அவன்கண் ஒடுங்கிய உலகம்மீள உளதாங்கால் அவன்

*சிவஞான சித்தியார், சிவஞான முனிவருரை, க-ஆம்சூத்திரம், ருகூ-ஆம் செய்யுள்.

கண்நின்றே போதரும் என்க. இவ்வியல்பு ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனுர் "இனி ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தி இல்லை" எனவும்,

"இலயித்த தன்னில் இலயித்ததாம் மலத்தால்
இலயித்த வாறுளதா வேண்டும்—இலயித்த
தத்திதியில் என்னின் அழியா தவை அழிவ
தத்திதியும் ஆதியுமாம் அங்கு" எனவும் அருளிச்

செய்தவாற்றால் நன்கு உணரப்படும்.

அற்றேல், உலகங்களுக்கெல்லாம் முதற்பொருளாவது மாயையேயாதலான் அவை ஒடுங்குங்கால் அம்மாயையில் ஒடுங்கி, மீண்டும் உளவாங்கால் அம்மாயையினின்றும் உளவாமென்றலே பொருத்தம் உடைமையின், அதனின்வேருக அவை இறைவனில் ஒடுங்கிப் பெயர்த்தும் அவன்பால் நின்றே தோன்றுமென்றல் அமையாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று, இறைவன் ஒருவாம்புடைப்பொருளாய், மாயையைப் பிரிந்து வேருய்த் தனிநிற்பான் அல்லன். அவன் நுண்ணியவற்றிலெல்லாம் நுண்ணியனுகலின் மாயையின் உள்ளும் புறம்பும் நிவறந்து நிற்பன்; நிற்கவே, மாயை அவனது நிறைவின்கண் அடங்கிநின்று அவன்றன் ஆற்றலால் உந்தப்பட்டு உலகங்களைத் தோற்றுவித்தலும் மீள அவற்றைத் தன்கண் ஒடுக்குவித்தலும் செய்யும். இவ்வாறு தன்னேடு உடன் விரவிநிற்கும் இறைவன் செயலாலன்றித் தானுகவே மாயை ஒன்றைப் பிறப்பித்தலும் ஒடுக்குதலுஞ் செய்யமாட்டாதாகலின், மாயையில் ஒடுங்கித்தோன்றும் உலகங்களை அதனேடு உடன்விராய்நிற்கும் இறைவனில் ஒடுங்கித்தோன்றுவனவாக மெய்ந்நூல்கள் அறிவுறுப்பவாயின. யாங்ஙனமெனின், நெற் பயிர் நெல்லாகிய வித்தினின்று முளைப்பதேயாயினும் அவ்வித்து நிலமாகிய வயலுட் கிடந்தழியன்றி அஃது அதன்கண் நின்று முளையாது; நென் முளைத்தற்கு வயல்நிலத்தின் சேர்க்கை இன்றியமையாததாயிருத்தலின் வித்தினின்றுதோன்றிய அப்பயிரை வயலில் முளைத்த பயிரென்று வழங்குவர், அதுபோலவென்பது. எனவே, மாயையிற்றோன்றிய உலகங்களை, அவ்வாறவை

தோன்றுதற்கு இன்றியமையா நிமித்த காரணமாய் அத னோடு உடன்கலந்து அதனைத் தன்கண் அடக்கி நிற்கும் இறைவன்பால் நின்று தோன்றுவனவாகவும் மீள அவன் பால் ஒடுங்குவனவாகவும் கூறல் வாய்ப்புடைத்தேயா மென்க. இந்நுட்பம் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனுர்

"வித்துண்டா மூலம் முளைத்தவா தாரகமாம்
அத்தன்தாள் நிற்றல் அவர் வினையால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவன்ஆம் அப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத்தான் [கொடுத்துக்
கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து" என்று தெளித்

துரைத்தவாறுபற்றி அறிந்து கொள்க. இந்நுணுக்கந் தேற மாட்டாத மாயாவாத நூலார் "அசத்தே முதற்கண் இருந் தது, அதிலிருந்து சத்துத் தோன்றிற்று" எனவும்*, "சத்தே முதற்கண் இருந்தது, அஃது ஒன்றாய் அத்துவிதத் தன்மை யுற்றிருந்தது" எனவும்† உபநிடதங்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபாடுறுவனபோற் கூறுஞ் சொற்றொடர்ப் பொரு ளொருமையறிந்து கொளுவமாட்டாமையின், இறைவனே உலகங்களுக்கு முதற்காரணப் பொருளாமெனக் கொண்டு பெரிதும் இழுக்கினர். அறிவில் பொருள்களான பருப் பொருளுலகங்கள் கரைந்து மறைந்தவழி அவை நுண்ணிய அறிவில் பொருளான மாயையாய் ஒடுங்குமேயல்லாது, அறி வுப்பொருளான கடவுளாக மாறுதல் ஒருவாற்றானும் செல் லாது; என்னை? அறிவில் பொருள் ஒன்றே புலப்படாத நுண்ணிய உருவில் மாயையெனவும், புலப்பட்ட பருவடிவில் உலகம் எனவும் வைத்து இருவேறு வகைப்படுத்து உரைக் கப்படுமாயினும், அவை யிரண்டன்றன்மையை ஆராயும்வழி அவை பொருளால்ஒன்றேயாமென்பது நன்கு பெறப்படு மாகலினென்பது. மற்றுக் கடவுளோ என்ஞான்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் நிற்கும் பேரறிவுப் பொருளாகலின், அது தன் றன்மைகெட்டு அறிவில் பொருள்களான மாயையும் உலகுமாய்த் திரியுமென்றல் பெரியதோர் இழுக்காம் என்க.

* தைத்திரீய உபநிஷத், உ, எ, க.
† சாந்தோக்கிய உபநிஷத், சு, உ, க,

அறிவில் பொருளாய உலகிற்கு முதற்காரணமாம் மாயைக்கும் அதனிற் பிறிதாகிய கடவுட்கும் உள்ள வேறுபாடு பகுத்துணரமாட்டாமல் மாயையைக் கடவுளாக்கி அதற்கு மேற்செல்ல மாட்டாமையின் அவர் மாயாவாதி யெனப் பண்டையோரால் இழித்துரைக்கப் படுவாராயினர். "மாயாவாதம் அஸச்சாஸ்த்ரம் ப்ரச்சந்ந பௌத்தமேவச" என்னும் பத்மபுராணத் திருமொழியும் இதுபற்றியே எழுந்தது. அற்றேல் "அசத்தே முதற்கண் இருந்தது, அதிலிருந்து சத்துத் தோன்றிற்று" என்னும் உபநிடதச் சொற்றொடர்ப்பொருள் யாதெனிற் கூறுதும்: உலகங்களும் உலகத்துப் பொருள்களும் ஒருங்கழிந்து நுண்ணியமாயையாய் ஒடுங்கியவழி, அவற்றின் இருப்புக் காணவுங் கருதவும்படாத இயல்பிற்றாய் நிற்க, அவற்றை உடம்புகள் உறுப்புகள் இடங்கள் நுகர்பொருள்களாகக்கொண்டு அறிவுவிளங்கி வாழ்ந்தஉயிர்களும் அங்ஙனமே ஒடுங்கி நிற்க நிகழும் மாப்பேர் ஊழிக்காலத்து அம்மாயையை அறிவார் பிறர் இன்மையின் அஃது இல்பொருள்போல் வைத்து அவ்வாறு 'அசத்து' என்றோதப்பட்டது; இச்சொல்லுக்கு 'விளங்காமை' என்னும் பொருளும் வடமொழியில் உண்டாகலின் புலப்படாதநிலையிலிருந்த மாயையை அச்சொல்லாற் கூறுதல் வாய்ப்புடைத்தேயாமென்க. அவ்வூழிக்காலத்து ஒடுக்கத்திலிருந்த உயிர்கள் அதனை அறியாவென்றல் ஒக்குமாயினும், அஞ்ஞான்றும் தன்னிலை திரிபுறாது விளங்கும் இறைவன் அதனை அறிவானென்றல் ஒக்குமாலெனின், நம்மனோர் 'இதுகுடம்' 'இதுதடம்' என்றறியுமாறுபோல் அறியும் சுட்டுணர்வும், அறிந்தது கொண்டு அறியாததையுணரும் உய்த்துணர்வும் இறைவற்கு இலவாகலானும், இறப்பநுண்ணிய பேரறிவாய்த் திகழும் அவனருளொளிமுன் மாயையாகிய அறிவில் பொருள் முனைத்துத் தோன்றாதாகலானும் அவன் அதனை அறிவானென்றல் ஒவ்வாது. முற்றுணர்வாய் இருந்தாங்கிருந்து அதனை உணர்வனெனின், அவ்வாறுணரும் உணர்வும் மாயையை வேறாய்வைத்துணர்வதின்றி அதனோடொருங்கியைந் துணர்வதேயாகலானும், அக்காலத்து உயிர்கள் அதனை யுணர்ந்து

பயன்படுத்திக் கோடலும் அதனை ஒரு பெயரான் வழங்குதலுஞ் செய்யாவாகலானும், ஒரு பொருளை உளதெனக் கோடல் அதனை வழங்குதற்கும் பயன்படுத்திக் கோடற்குமேயாகலின் அவையிரண்டுஞ் செய்யலாகாவழியும் அவையிரண்டுஞ் செய்தற்குரியார் செயலிழந்து கிடக்கும்வழியும் அதனை உளதெனக்கொண்டு சத்தெனக் கூறுதல் இயையாமையானும், சிவசத்தின்முன் அசத்தாய் விளக்கமின்றியிருக்கும் அதனை அந்நிலையிற் சத்தென்றுரைத்தல் பொருந்தாமையானும் அவ்வழி அதனை 'அசத்து' என்று கூறியதன்றி அஃது இல்லாததொரு பொய்ப்பொருளென் றறிவித்தற்கு அவ்வுபநிடதமொழி எழுந்ததன்றென வுணர்க.

இனி, அவ்வசத்திலிருந்து சத்துப் போந்ததென்றது என்னையெனின், அசத்தென்றது இல்லாத வெறும் பொய்ப் பொருளாகாமல் நுண்ணிய நிலையிலிருந்த மாயையேயாதல் மேலே பெறப்பட்டமையின், அம்மாயையிலிருந்து உயிர்கட்குப் பயன்படுமாறு தோன்றிய உடம்பு உறுப்பு இடம் நுகர்பொருள் (தநுகரண புவனபோகம்) என்னும் நான்குமே அவ்வாறு சத்தென்னும் பெயராற் றெருகுத்துக் கூறப்பட்டன. இவை தம்மோடியைந்த உயிர்களின் அறிவை விளக்கித் தாமும் அவ்வறிவுக்குப் புலனாய் விளங்குதலால் தம் உண்மையைப் புலப்படக் காட்டும் அவை 'சத்து' என வைத்து வழங்கப்படுதற்குப் பெரிதும் பொருத்த முடையவா தல்காண்க. இவ்வாற்றால் அச் சொற்றொடர் பொய்யிலிருந்து மெய் தோன்றியதென்னும் பொருளை உணர்த்தாமல், புலப்படாது நுண்ணிய நிலையிலிருந்த மாயையிலிருந்து புலப்பட்ட பருப்பொருள்கள் தோன்றிய உலகத் தோற்ற முறையினையே தெரித்ததெனக் கடைப்பிடிக்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக, இனிச் "சத்தே முதற்கண் இருந்தது, அஃது ஒன்றாய் அத்துவிதத் தன்மையுற்றிருந்தது" என்று மேலெடுத்துக்காட்டிய உபநிடத வுரைப் பொருளென்னையெனின், புலப்பட்ட பருப்பொருள்களான உடம்பு உறுப்பு இடம் நுகர்பொருள் என்னும் நான்கும் புலப்படாத நுண்பொருண் மாயையில் ஒடுங்கிப்போக,

அவற்ரேடியைந்து அறிவு ஒருசிறிது விளங்கிய உயிர்களும் அவ்விளக்கம் மங்கி அங்ஙனமே ஒடுங்கிப்போக எல்லாம் அசத்தாய்க் காணப்படும் மாப்பேரூழிக் காலத்தே எல்லாம் வல்ல சிவம் ஒன்றுமே சத்தாய் நிற்குமாகலின் அச்சிவசத்தையே அவ்வுபநிடதவுரை அங்ஙனந் தெரிப்பதாயிற்றென்க. அற்றேல், உலகமும் உயிர்களும் ஒடுங்கிய அஞ்ஞான்று சிவத்தை அறிவாரும் அதனைப் பயன்படுத்துக்கொள்வாரும் இன்மையின், புலப்படாத மிக நுண்ணிய நிலையிலுள்ள அதனையும் அசத்தெனலே பொருத்தமுடைத்தெனின், அற்றன்று; அஞ்ஞான்று சிற்றறிவுடைய உயிர்களும், அவற்றின் அறிவாகிய பசுஞான பாசஞானங்களுமே அவ்வாறெடுங்கி நிற்குமல்லாது, பேறிவுடையாராய் இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடி வீடுபேற்றின்பத்தினை நுகரும் உயிர்களும், இறைவனுக்கு அணுக்கராய்ப் பதிஞானப் பேறுடைய சதாசிவரும், அவனேடு இரண்டறக்கூடி நிற்கும் அம்மையும் அவனையுணர்ந்து இன்புற்றபடியா யிருப்பாராகலின் அவர்க்கெல்லாம் அப்பொழுது விளங்கித் தோன்றும் முதல்வனைச் சத்தென்றுரைத்தலே இயைவதாமன்றி அசத்தென்றல் பெரியதொரு குற்றமா மென்க. அற்றேல், வீடுபெற்ற உயிர்களும் சதாசிவரும் அம்மையும் நுண்ணிய நிலையிலுள்ள மாயையையும் உணர்வரென்று உரையாமோவெனின், உரையாமன்றே, என்னை? அவரெல்லாம் இறைவனேடொன்றுகூடி நின்று அவன்றன் பேரின்பப் பெருக்கிற்றிளைத்து அவனையே உணருநராய் இருப்பரல்லது, தம்மிற் பலபடியுந் தாழ்ந்து கீழுள்ள மாயையினை ஒருசிறிதும் நோக்குவா ரல்லரென்றுணர்க. அதனல், மாப்பேரூழியிற் சிவமொன்றே சத்தாய் நிற்குமென்பது பெறப்பட்டது. இது தெரித்தற்பொருட்டே சுவேதா சுவதரோபநிடதம் "உருத்திரர் ஒருவரே உளர், இரண்டாவ தொன்றைக் கொள்வா ரல்லர்" (ஏகோ ஹிருத்ரோ நத்விதீயாய தஸ்தூர்) எனவும்*, "இருள் உளதாய்ப் பகலிரவுகள் இலவாய்ச் சத்தும் அசத்தும் இலவாய் இருந்தபோது சிவன் ஒருவரே தனித்துளர்"

* சுவேதாசுவதாம், ந. உ.

(யதாதமஸ்தந்நதிவா நராத்ரிர் நஸந்நசாஸம்ச் சிவஏவ கேவல:) எனவும்* கூறுவதாயிற்று. இவ்வாற்றாற் 'சத்தே முதற்கண் இருந்தது' என்னும் உபநிடதவுரையிற் போந்த சத்தாவது சிவசத்தேயாதல் இனிது பெறப்பட்டமை காண்க. இங்ஙனமாக உபநிடத வுரைப்பொருள் ஒன்றோடொன்று முரணுவாறு பகுத்துணர்ந்துரைக்க வறியாது மயங்கி மாயாவாதப் பொருள்கூறல் அவ்வுபநிடதக் கருத்துக்கு முற்றும்மாறாய் வழுப்படுமென்க. எனவே, இறைவன் நிமித்தகாரணப்பொருளாய் மாயையில் உடன்கலந்துநின்று அதனை இயக்கி அதிலிருந்து இவ்வுலகங்களை யெல்லாந் தோற்றுவிப்பானென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

அங்ஙனமாயின், மண்ணிலிருந்து குடத்தை ஆக்குதற்கு நிமித்தகாரணனாயிருக்குங் குயவன் அம்மண்ணின் வேறாய் நிற்பக் காண்டுமன்றி, அதனோடுடன்கலந்து நிற்கக் கண்டிலமாலெனின்; முதற்காரணப்பொருளின் வேறாய் நின்றன்றி அதனை ஆக்கமாட்டாத குயவனுக்குள்ள குறைபாடுபற்றி முதல்வனும் அங்ஙனம் நிற்கமாட்டுவான் அல்லனென்றுரைத்தல் பொருந்தாது; இறைவன் முதற்காரணத்தும் அதன் காரியத்துமெல்லாம் எள்ளில் எண்ணெய்போன்றும் பாலில் நெய்போன்றும் உடன்கலந்து நிற்கும் நுண்ணியனாகலின் அவனுக்குக் குயவனை முற்றுவமையாக வெடுத்தல் அவ்வப் பொருளி னியல்பறியாக் குறையாய் முடியும் என்பது. அற்றேல், நிமித்த காரணப்பொருள் முதற்காரணப் பொருளோடு ஒருங்கியைந்து நின்று காரியங்களைத் தோற்றுவித்தல் உலகின்கட் கண்டிலமாலெனின்; அறியாது வினாயினாய், சிலந்தி என்னும் உடம்பின்நிற்கும் உயிர் அவ்வுடம்போடு ஒற்றித்து நின்று அதிலிருந்து நூலைத் தோற்றுவித்தல் நாடோறுங் கண்கூடாய் நிகழக்காண்டுமாகலின் நிமித்தகாரணம் முதற்காரணத்திற் கலந்துநின்று இயக்கக் கண்டிலமென்றல் அமையாது. சிலந்தியுடம்பு மாயையாகவும், அவ்வுடம்பிற்கலந்து காணப்படும் உயிர் மாயையிற் கலந்துநிற்

* சுவேதாசுவதரம், ௪. ௧௮.

கும் முதல்வனாகவும், சிலந்தியுடம்பிற் றோன்றும் நூல் மாயையிற்றோன்றும் உலகமாகவும் உவமையும்பொருளும் இயையுமாற்றைப் பகுத்தறிந்துகொள்க. இறைவன் மாயை யிலிருந்து உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கும்முறை முண்டகோப நிடதத்தில் "சிலந்திப்பூச்சி நூலைத்தோற்றுவித்து இழுத்துக் கொள்ளுமாறு போலவும், நிலத்திலிருந்து புற்பூண்டுகள் வெளிப்படுமாறு போலவும், ஓர் ஆண்மகனிடத்திருந்து மயிர்முளைக்குமாறு போலவும் அழிவில்லா இறைவனிலிருந்து இவ்வுலகந் தோன்றுகின்றது" என்று இங்ஙனமே கூறப் படுதல் காண்க*. இவ்வாறாகலின் நிமித்தகாரணனானமுதல் வன் முதற்காரணப் பொருளாய மாயையிற் கலந்துநிற்கு மெனக் கூறுதல் பண்டைநூற் கருத்துக்கும் ஆராய்ச்சியுணர் வுக்கும் இசைந்ததேயாமென்று தெளிந்துகொள்க.

இனிக் 'காப்பவை கருதாக் கருத்துடைக் கடவுள்' என் றது, உடம்புகளை எடுத்து இருவினைகளுட்கிடந்து உழன்று அயர்வுற்ற உயிர்கட்கு அவ்வயர்வுதீர்த்து அவற்றின் வினை களை முதிர்வித்தற்பொருட்டு அழித்தற் றொழிலைச் செய்த முதல்வன், அவை அவ்விளைப்புத் தீருங்காறும் வாளா இருந்து பின்னர் அவற்றைத் தொழிற்படுத்துவா னென் பதை உணர்த்துகின்றது.

இனி, 'அறுவகைச் சமயத்து அறுவகையோர்க்கும், வீடுபேறாய்நின்ற விண்ணோர்பகுதி' என்பதில் அறுவகைச் சமயங்கள் என்பன அடிகள் காலத்தும் அடிகட்கு முற்பட்ட காலத்தும் எவை என்று ஒருசிறிது ஆராயற்பாற்று. அடி கட்குப் பன்னெடுங்காலம் பிற்பட்டெழுந்த நூல்களுள் வகுத்துரைக்கப்பட்ட சமயப் பகுப்பு ஈண்டுக்கொள்ளற்பாற் றன்று. அடிகள் காலத்திற்கு முற்பட்டதான மணிமேகலைச் செந்தமிழ்க் காப்பியத்துச் சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்ட காதையில் எடுத்துக் கூறப்பட்ட சமயங்கள் வருமாறு: பிரு கற்பதிசெய்த உலோகாயதம், புத்தன் வகுத்த பௌத் தம், கபிலன் இயற்றிய சாங்கியம், அக்கபாதன் ஆக்கிய

* முண்டகோபநிடதம், க. எ.

நையாயிகம், கணாதன்கண்ட வைசேடிகம், சைமினி தந்த மீமாஞ்சகம் என்னும் ஆறும்; சைவவாதி, பிரமவாதி, வைணவவாதி, வேதவாதி, ஆசிவகவாதி, நிகண்டவாதி, பூதவாதி என்னும் எழுமாம்; இவற்றுட் பூதவாதி சொல்வன உலோகாயதத்துள் அடங்குதலிற் பிற்கூறிய மதங்களும் ஆறெனவேபடும். இனித் திவாகரத்துட் கூறப்பட்டன: வைசேடிகம், நையாயிகம், மீமாஞ்சை, ஆருகதம், பௌத்தம், உலோகாயதம் என்பனவாம். சமயம் ஆறென்னும் பகுப்பின்றி, அகச்சமயம் புறச்சமயம் என்னும் பாகுபாடு திவாகரத்துட் காணப்படுவதில்லை. இனித்திவாகரத்திற்குப் பிற்பட்டதாகிய பிங்கலந்தையுள் உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பாஞ்சராத்திரம், பாட்டாசாரியம் என்னும் ஆறும் புறச்சமயமாம் எனவும்; வைரவம், வாமம் காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம் என்னும் ஆறும் உட்சமயமாம் எனவும் கூறப்படுகின்றன. இனிச், சூடாமணி நிகண்டுடையார் அகச்சமயம் ஆறும் பிங்கலந்தையுட் கூறியவாறேகூறிப், புறச்சமயம் கூறுகின்றுழிப் பிங்கலர் கூறிய பாட்டாசாரியத்தை விடுத்து அதனின் வேறாக மாயாவாதம் என்பதொன்று சேர்த்து மற்றையவெல்லாம் பிங்கலர் மொழிந்தவாறே எடுத்துரைப்பர். இங்ஙனமல்லாமற் பின்றைக்காலநூல்களில் வகுத்துரைக்கப்படும் அகச்சமயம் அகப்புறச்சமயம் புறச்சமயம் புறப்புறச்சமயம் என்னும் நால்வகைப்பகுப்பும் அப்பகுப்பிற்பட்ட எல்லாச் சமயப் பெயர்களும் சூடாமணி நிகண்டினும் அதற்கு முற்பட்ட பண்டைநூல்களினுங் காணாமையின் அடிகள் ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட அறுவகைச் சமயங்களும் பிற்றைஞான்றை ஆசிரியர் கூறும் நாற்கூற்றிற்பட்ட அறுவகைச் சமயங்கள் ஆகா. ஆசிரியர் திருமூலநாயனாரும் புறச்சமயம் எனவும் ஆறுசமயம் எனவுங் குறித்ததன்றி அவற்றின் பெயரும் வகையும் எடுத்தோதிற்றிலர். ஆகலான், அடிகட்கு முற்பட்டகாலத்தில் எழுந்த மணிமேகலைச் செந்தமிழ்ப் பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுளில் எடுத்தோதப்பட்ட சமயங்களே ஈண்டு அடிகளாற் சுட்டப்பட்டனவாமென்பது தெற்றெனப் பெறப்படும். இனி,

மணிமேகலையிற்கூறிய அடைவே அச்சமயக் கோட்பாடுகளை
ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்.

அவற்றுள், உலோகாயதம் என்பது கட்புலனுற் காணப்
படுவனவே உண்மையாமன்றி ஏனையவெல்லாம் பொய்யா
மெனவும், நிலம் நீர் தீ வளி என முதற்பொருள்கள் நான்
கேயாமெனவும், இந்நான்கின் கலப்பால் உடம்பும் அவ்
வுடம்பினிடத்தே கள்ளின்கட் களிப்புப்போல் ஓர் அறிவும்
உண்டாமெனவும், அந்நாற்பொருட் பிரிவில் உடம்பழிய
அவ்வுடம்பின்கட்பிறந்த அறிவும் உடன்அழியு மெனவும்,
இவ்வாறன்றி உடம்பின் வேறாய் ஓர் உயிரும் அது துய்க்
கும் இருவினைகளும் அவற்றின் பயனுமெனுந் துறக்க நிரயங்
களும் உளவாமென்றல் வெறும்பொய்யேயா மெனவும்,
வேள்வியாற்றுதலும் மறைகள் ஓதுதலும் முக்கோல் தாங்கு
தலும் உடம்பெங்கும் வெண்ணீறணிதலும் எல்லாம் ஆண்மை
யும் அறிவும் இல்லாதார் தம் பிழைப்பின்பொருட்டுச்
செய்து கொண்டனவேயா மல்லாமற் பிறிதல்ல வெனவும்,
வேள்விக்கட்கொன்ற உயிர் துறக்கம்புகுவது உண்மையா
யின் அது வேட்பவனை அதன்கண் வீழ்ந்து உயிர் விடாமை
என்னை? என்று வினவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமையின் அது
பொய்யேயாமெனவும், ஆகலான் இம்மைக்கண் உயிர் உள்ள
போதே கடன் புகுந்தாயினும் உண்டுடுத்து இன்புற்று வாழ்
வதே மெய்யாமெனவும், ஏனெனில் ஒருமுறை உடம்பு
சாம்பராய் வெந்தழிந்தாற் பின்னர் உயிர் அதன்கண்மீண்டு
புகுதுமாறில்லை யெனவும் கூறுநிற்கும்.

இனிப் பூதவாதமாவது நிலம் நீர் தீ வளி என்னும் நாற்
பொருள்களோடு அவற்றின் வேறாகிய விசும்பு என்பதும்
ஒன்று உண்டெனக்கொண்டு, ஏனைக்கொள்கைகளெல்லாம்
உலோகாயதத்தோடு ஒத்து நிற்பது.

இனிப் பௌத்தம் என்பது சௌத்திராந்திகமும் யோகா
சாரமும் மாத்தியமிகமும் வைபாடிகமும் என நான்காம்.

அவருட் சௌத்திராந்திகர் மதம் வருமாறு. கொலை
முதலாகிய ஐவகைக் குற்றமுங் கடிந்து, பழுதற்ற அருளாற்
பிற உயிரின் துன்பங்களைத் தானே ஏன்று கொள்வானுப்ப

பிடகநூல் சொன்ன புத்தமுனிவனே தமக்குத் தெய்வ மாவன் என இவர் கூறுப. இவர் கைக்கொள்ளும் அளவை களாவன காண்டலுங் கருதலும் என இரண்டாம். இவை இரண்டாலும் அறியப்படுவன ஞானமும் ஞேயமும் என இரு பகுப்பினவாம். இவற்றுள் ஞானமென்பது அறிவதூஉம், ஞேயமென்பது அறியப்படுவதூஉமாகும். இஞ்ஞான ஞேயங்கள் உருவும் அருவும் வீடும் வழக்குமென நான்காகி இந்நான்கும் பெயர்த்தும் இவ்விரண்டாகி எட்டாய் விரியும். இனி இவையெல்லாங் கணந்தோறும் மாய்ந்து மாய்ந்து வருமெனக் கூறுபவாகலின் இவர் கணபங்கவாதிகள் என வும் பெயர் பெறுவர். இனி, மேற்சொன்ன உருவுதான் நிலம் நீர் தீ வளி என்னும் நாற்பொருள்களைப் பற்றிய பூத உருவும், அந்நாற்பொருட் பண்புகளான வன்மை நாற்றம் சுவை நிறம் என்பவற்றைப் பற்றிய உபாதான உருவுமென இருவகைத்தாம். எனவே, பூதஉருவாவது பொருளின் உரு வென்றும், உபாதான வுருவாவதும் பண்பினுருவென்றும் உணரற்பாற்று. இனி, அருவுதான் புலன்கள் பொறிவழிச் சென்று அறிவதாகிய சித்த அருவும், அங்ஙனம் அறிந்த வற்றை நல்லது தீயது எனப் பகுத்துக் காண்பதாகிய கன்ம அருவுமென இருதன்மைத்தாம். சித்த அருவை மனஅரு எனவும், கன்ம அருவைத் தொழில் அருவெனவும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துணர்ந்து கொள்க. இனி வீடுஎன்பதுதான் இணைவிழைச்சு சினம் செருக்கு அழுக்காறு அவா பொருட் பற்று என்னும் ஆறு இழிதகவுகளின் வலியை ஒடுக்கி அடைவதாகிய குற்றவீடும், உருவம் வினை குறிப்பு எண்ணம் அறிவு என்னும் ஐவகைப்பகுபாடும் ஒருங்கே பொன்றக் கெட்டு அடைவதாகிய கந்தவீடுமென இருபகுதித்தாம். இனி, வழக்குத்தான் உண்மை வழக்கும் இன்மை வழக்கு மென இருபிரிவுடையதாகி, மறித்தும் அவை தொகை யுண்மை வழக்குத் தொகையின்மை வழக்குத் தொடர்ச்சி யுண்மை வழக்குத் தொடர்ச்சியின்மை வழக்கு மிகுத்துரை யுண்மை வழக்கு மிகுத்துரை யின்மை வழக்கு என ஆறும் என்றும், மேற் கூறிய உருவம் முதலான ஐந்து கந்தங்களும்

ஒருங்குகூடி வருபவனே ஓர் உயிராமென்றல் தொகை யுண்மை வழக்காமன்றி, அவ்வைந்தையுங் கூடாமற் றனி நிற்பவனே ஓர் உயிராமென்றல் தொகையின்மை வழக்காமென்றும், இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் மூன்று காலமும் பற்றுது காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கெட்டுக் கெட்டுத் தோன்றும்என் றுரைக்கும்வழியே தொடர்ச்சி யுண்மை வழக்காமன்றி ஒருவனே எக்காலத்தும் மாறுபாடின்றி யுளன் எனக்கோடல் தொடர்ச்சி யின்மை வழக்காமென்றும், தோன்றிய பொருள்கள் அத்துணையும் அழிவெய்துமென வுரைத்தலே மிகுத்துரை யுண்மை வழக்காமல்லது கட்பொறிக்குப் புலனாகாமற் போனதுபோற் காணப்படினும் மற்று அவை காரணப் பொருளாய் நிலைபெறுமெனக் கிளத்தல் மிகுத்துரை யின்மை வழக்காமென்றும் கூறுவர். இவ்வாற்றால், ஐந்து கந்தங்களும் ஒருங்கு தொக்க தொகையே உயிரெனப்படுமல்லது இவ்வைந்தின் வேறாய் உயிரொன்பதொரு தனிப்பொருள் இல்லையென்பதே சௌத்திராந்திக பௌத்தர் கோட்பாடாதல் தெற்றென உணர்ந்து கொள்க.

இனி, மேற்கூறிய உள்வழக்கும் இல்வழக்கும், உள்ளது சார்ந்த உள்வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்கு, இல்லது சார்ந்த உள்வழக்கு, இல்லது சார்ந்த இல்வழக்கு என்னும் நான்கோடுகூடி ஆறும். அவற்றுள் உள்வழக்காவது யானைக்குக்கோடு உண்டென உள்ளதனை உள்ளவாறே கூறுதல்; இல்வழக்காவது முயற்குக் கோடு இல்லையென இல்லதனை இல்லையெனவே கூறுதல்; உள்ளது சார்ந்த உள்வழக்காவது உணர்வைச் சார்ந்தே உணர்வு தோன்றும் என்றல்; உள்ளது சார்ந்த இன்மை வழக்காவது உணர்வு அழிந்தாற் பின் உணர்வு இல்லையாம் என்றல்; இல்லது சார்ந்த உண்மை வழக்காவது உணர்வு முன்னர் இல்லாதிருந்தே பின்னர் உண்டாமென்றல்; இல்லது சார்ந்த இல்வழக்காவது உள்ளங்கையில் மயிர் உளவென்றலும் அவற்றாற் கயிறு திரிக்கப்படும் என்றலுமாம். இத்துணையும் இவர்மதக் கோட்பாடுகளாம்.

இனி, இவர் ஏனைச் சமயத்தாரை மறுக்குமாறு: மேலெடுத்துக் காட்டிய உரு அரு வீடு வழக்கு என்னும் நான்குமே அவற்றின் விரிவும் அல்லாமல், வானம் காலம் திக்கு என்னும் அருவப்பொருள்களும், உயிர் என்பதோர் அறிவுப்பொருளும், மனமொழிகளைக் கடந்துநின் றறியப் படுவதாகிய கடவுள் என்பதொன்றும் உளவெனக் கூறுதல் மயக்கவறிவுடையார் கூற்றேபோலும்! எற்றாலெனிற் கூறுதும்: அருவப்பொருள் ஒன்று உண்டென்றல் அதன் றொழில்பற்றி யல்லது துணியப்படாமையானும், வானம் ஒருதொழில் புரியக் கண்டிலமாதலானும் ஏனை நான்கு பொருள்களையுந் தாங்கி நிற்றலே அதன் செயலென வுரைப் பின் அஃது அருவப்பொருளாதலால் அஃது ஏனையவற் றைத் தாங்குமென்றல் பொருந்தாமையானும், ஓசைக்கு அது முதலெனின் உருவுடைப் பொருளின் இயக்கத்தா னன்றி ஓசை உளதாகக் காணாமையின் அஃது அருவினி னுண்டாமென்றல் ஏலாமையானும், அஃது எங்கும் நிறைந்து நிற்பதெனின் அவ்வாறு நிற்கும் அதனைக் கண்டு அது வான் இது வான் என வழங்குவாரைக் கண்டிலமாதலானும் வான் என்பதோர் அருவப்பொருள் உளதெனக்கோடல் திரி புணர்ச்சியேயாம்.

இனி, அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள் ஒன்று உளதென லும் ஆகாது. அஃது அறிவுடையதாயின் ஐம்பொறிகளை யும் அவற்றாற் பற்றப்படும் புலன்களையும் நூல்களையுங் கொண்டு அறிவுகூடுதல் என்னை? பொறிகளோடு ஒற்றித்து நின்றும் புலன்களைத் தொட்டு நின்றும் அறிவு விளங்கப் பெறுதலே அதன் இயற்கையெனின், பொறி புலன்களோடு ஒன்றுசேர்ந்து நின்றவழியும் இருளின்கட் பசுமை செம்மை முதலிய நிறவேறுபாடு பகுத்தறியக் காணாமையின் அஃது அறிவுடைத்தென்றல் அமையாது. அல்லதூஉம், பொறிக ளின்றி அறிவுவிளங்க லின்மையானும், பொறிகள் அறிவு டையன அல்ல வாகையால் அவற்றின்கண் உடன்னின்று அறியும்அறிவு வேறாய் ஒன்று உண்டெனின் ஐம்புலனால் அறியும் ஐந்தறிவினையும் ஒரு புலனில் நின்றே அறிந்திடல்

வேண்டும் அல்ல தொருதன்மைத்தாகவாவது அறிந்திடல் வேண்டும் மற்று அவ்வாறு அறியக்காணாமையானும், பொறிகளை ஒன்றொன்றாய்ச் சார்ந்தே அறியுமெனின் அவ்வாறு கூறுதல் சௌத்திராந்திகரான எம்மனோர் கோட்பாடேயாகலின் 'சுற்றிச்சுற்றி அவ்வூரே புகுந்தான்' என்பது போல் அஃது யாங்கூறும் முடிபேயாமாதலானும் அறிவும் அதனையுடையதோர் உயிரும் உண்டென்றல் போலியேயாம். அற்றன்று, அறிவும் அறியப்படுவதுமாகிய ஞானஞேயங்களின்வேறாக அறியும் முதலாகிய ஞாதுரு ஒன்று உளதெனக் கோடலே முறையாமாலெனின், அற்றேல் அங்ஙனம் அறியும் முதல் அறிவுடையதோ இல்லதோ என வினாயினார்க்கு அஃது இல்லதெனிற் பின்னை உயிர் மண்போல் அறிவில் பொருளாம், அஃது உடையதெனிற் பருப்புச் சோற்றுக்குப் பருப்புச்சோறேகறி யென்பதனோடொக்குமாகலின் அறிவாகிய ஞானத்தின்வேறாக அறிவுடையதோர் உயிருண்டென்றல் மிகையாமென்க.

இனி, உயிரினை அருவப்பொருளென் றுரைப்பின் அருவாகிய அஃது உருவப்பொருளாய உடம்பினைப் பொருந்தி நிற்றல் அமையாமையானும், அற்றன்று அஃது உருவுடையதேயாமெனிற் பின் அஃது பிறிதோர் உருவப்பொருளாம் உடம்பினில் அடங்கி நிற்றல் ஏலாமையானும், இவ்விரண்டுமன்றி உயிர் ஓர் அணுவாமெனிற் சிறுதுகளாகிய அஃது உடம்பின்கட் காணப்படும் பல தொளைகளில் ஒன்றினூடே புகுந்து புறம்போதல் வேண்டுமாகலானும், அதனை என்றும் உள்ள பொருளெனிற் றோற்றக்கேடுகள் இலதாதல் வேண்டுமாகலானும், அஃது எங்குமாய் நிறைந்து நிற்பதெனின் அவ்வாறு நிற்றல் ஒருவாற்றானும் அறியப்படாமையானும், உடம்புகடோறும் நிறைந்து நிற்பதே அதன் நிறைவாமெனின் உடம்பழியுங்கால் அதுவும் உடனழிய வேண்டுமாகலானும், உடம்பினில் ஓர் உறுப்பினைப்பற்றிக்கொண்டு நிற்குமெனின் அவ்வுறுப்பினை யொழித்து ஒழிந்தவற்றை அஃது அறிதல் செல்லாமையானும் உயிர் என்பதொருபொருள் இல்லையென்றலே தேற்றமாம் என்பது.

இனிக் காலமென்பது ஓர் உள்பொரு ளென்றலும் அடாது. பொருள்களைத் தோற்றுவித்தலும் நிலைபெறுத்தலும் அழித்தலுமாகிய தொழில்கள் காலத்தின் றொழில்களென வுரைப்பின் அது பொருள்களோ டொன்றுபட்டுப் போமல்லது அவற்றின் வேறுமாறில்லை. அவற்றோ டொன்றாய் நிற்குமென்றாலும், அவை யழியுங்கால் அவற்றோடு தானும் அழிந்துபடுமல்லது வேறு தனித்து நில்லாது. ஆதலாற் காலத்தினியல்பை உற்று நோக்குவார்க்கு அஃதோர் இல்வழக்கேயா மென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்குமென்க.

இனித் திக்கு என்பதோர் உள்பொருள் உண்டென்றலும் இசையாது. என்னை? மூவரில் நடு நிற்கும் ஒருவன் தனக்குக் கீழ்நிற்பானைநோக்கத் தான் மேல் நிற்பானுய்த், தனக்கு மேல் நிற்பானைநோக்கத் தான் கீழ்நிற்பானுய் வழங்கப்படுதலை உற்றுணருங்கால் ஒருவர்க்கு மற்றொருவரும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்றும் நிற்கும் நிலையே அங்ஙனங் கிழக்கு மேற்கென வழங்கப்படுகின்றதன்றி, இவற்றின் வேறாய்க் கிழக்கு மேற்கென வரையறுத்து உரைப்படுவனபிற இன்மையின் என்பது.

இனி இவ்வுலகம் ஒரு முதற்கடவுளாற் படைக்கப்பட்டதென்பதூஉம் பொருந்தாமை காட்டுதும். படைப்பிற்கு முன் உலகம் உளதெனின் ஒருவன் அதனைப் படைத்தல் வேண்டாம்; அதற்குமுன் அஃது இல்லையெனிற் பின்னர் அஃது ஒருவாற் படைக்கப்படுதலுங் கூடாது. படைப்பென்பது காரணத்திலிருந்து ஒருகாரியத்தைப் பிறப்பித்தலேயாமெனில், உலகம் ஒருநிலையில் உள்ளதாய் மற்றொரு நிலையில் இல்லதாமெனப்பட்டு அருகர்கூறும் 'உண்டு இல்லை' எனும் வழக்காய் முடியும். ஒரு குயவன் மண்ணினின்று குடத்தைத் தோற்றுவிக்குமாறுபோல இறைவனும் உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பானெனின், அவன் அவ்வாறதனை எங்கு நின்று படைப்பானென்னும் வினு உண்டாம். உலகத்தின் மீது நின்றே படைப்பானெனின் அவ்வாறவன் நிற்கும் உலகம் அவன் படைப்பிற்கு முன்னரே உளதாதல் வேண்

டும்.; அற்றன்று, அவன் உலகம் எங்கனும் நிறைந்து நின்று படைப்பானெனின் ஆண்டும் உலகம் முன்னரே உண்டாதல் பெறப்படும். அற்றன்று, இறைவன் தனக்கு இயல்பாகவுள்ள பேரிரக்கத்தால் இல்லாத உலகத்தை இருக்குமாறு படைத்தானெனிற் கொலைத்தொழிலில்வல்ல அரிமா புலி பாம்பு கூற்றம் என்னுமிவற்றைப் படைத் திட்டவன் இரக்கத்தை என்னென்பேம்! நன்று சொன்னாய், அவன் அளவிலாற்றலுடையனுகலின் தான் வேண்டிற் றெல்லாம் வேண்டியவாறே படைத்தானெனின், செய்வதுந் தவிர்வதும் ஆராயாது செய்யும் பித்தனுக்கும் அப் பெற்றியனன கடவுளுக்கும் வேறுபாடு சிறிதுமில்லையாம். இனி இவ்வுலகத்தைப் படைத்ததனுல் இறைவற்கு வரும் பயன் யாதுளது? அதனுல் அஃது அவற்கு ஒருவிளையாட் டேயாமெனின், அற்றேல் அவன் அங்ஙனம் விளையாடும் ஒரு மழஇளங்குழவியேயாவன். அவரவர் செய்த வினைக் கீடாகப் படைப்பனெனின், வினைசெய்வோர் முன்னரே உளராதல் போதரும். இவ்வாறெல்லாம் ஆயும்வழி இவ்வுலகம் பண்டுதொட்டு உளதென்பதே பெறப்படுதல் காண்க.

இனி, இறைவன் உருவமுடையனு யிருப்பானெனின் அவ்வுருவத்தை அவற்குப் படைத்துக்கொடுத்தார் பிறரொருவர் வேண்டப்படுவராகலானும், அங்ஙனம் அன்று இறைவனே தான் விரும்பியவாறு உருவெடுப்பனெனின் உலகத்திலுள்ளாரும் அவ்வாறே தாம் விரும்பியபடியெல்லாம் உருவெடுப்பரெனக் கூறல்வேண்டுமாகலானும், உலகத்தவர்க்குவரும் வடிவுகள் அவரவர்செய்த வினைக்கீடாக வருமெனின் உருவுடையார்க்கெல்லாம் வினையே முதலாய் நிற்குமென்பது பெறப்படுதலானும் இறைவனுக்கு முற்பட்டதூஉம் அவனிலும் பார்க்க வலியுடையதூஉம் வினையே யென்பது முடிக்கப்படும்.

இனி, இறைவன் அருவமாயே யிருப்பானெனின் அதுவும் பொருந்தாது. இடைவெளியைப் போல் அருவமா யிருப்பதொன்று தொழிற்பாடு இலதாகலின் அஃது உயிர்களைப் பிறவித் துன்பத்தினின்றும் எடுக்கமாட்டாது. எவ்

வுயிருஞ் சென்று தங்குங் குளிர் நிழல் அருவமாயிருப்பினும் அஃது அவற்றிற்குத் தட்பத்தினைத் தந்து அயர்வு தீர்க்கக் காண்டுமாலெனின், அந்நிழலுந் தன்பால்வந்து அடைந்த வற்றிற்குப் பயன்றரக் காண்பதல்லது தானே சென்று அவற்றிற்கு அவ்வாறு உதவக் காணாமையின் அருவமாகிய நிழலுக்குந் தொழிற்பாடு இல்லையென்பதே துணிபொருளா மென்க. அஃதொக்கும், அருவமாகிய நிழல்போல் இறைவ னும் அறிவிலனாயினன்றே அவற்குத் தொழிற்பாடில்லை யென்று கூறுதலாம், மற்று அவன் பெரியதோர் அறிவு டையனாகலின் பிறப்பினை அஞ்சித் தன்மாட்டு வந்தடைந் தார்க்கு அவர் துன்பத்தை நீக்குவன்என்று கோடலே இயைவதாமெனின், அங்ஙனங் கூறுமிடத்தும் பிறவற்றை அன்போடு நினைந்து பார்த்து அவற்றின் துயர் துடைத் தற் பொருட்டு இறைவற்கு ஓர் உருவம் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். என்னை? உருவம் இல்லையேல் அறிவும் இல்லையென்றே முடிக்கப்படுமாகலி னென்க. தொன்று தொட்டே உள்ள எங்கள் சமயநூல்கள் இறைவன் உண் டென்பதனைத் தேற்றுமெனின், ஒருவரால் ஆக்கப்படாமல் அந்நூல்கள் பண்டே உளவென்பது சாலஅழகிது! மேலும் அந்நூல் கொண்டு இறைவனையும், இறைவனைக் கொண்டு பின்னர் அந்நூலினையும் அறிந்தோ மென்றல் 'ஒன்றனை யொன்று பற்றுதல்' என்னுங் குற்றமா மென்க.

இனிப் புன்மரம் முதலியவற்றை உயிருடைப் பொருள் என்பதும் ஆகாது. அவை நிலம் நீர் தீ வளி என்னும் நாற் பொருளுருவினையே தமக்கும் உருவெனப் பெற்றுப்பலவேறு தொகுதிகளாய்ப், புற்றும் மயிருங் கொம்பும் உயிரின்றியே தோன்றி மாய்தல் போலத் தாமுந் தோன்றி மாயும். முட் டையினும் வியர்வையினும் கருப்பையினும் பிறக்கும் ஏனை யுயிர்களுக்கு அப்புன்மரம் முதலியன உணவாய்ப் பயன் படும் அத்துணையேயன்றி அவை தமக்கென வேறு உயி ருடைய அல்லவென்றுணர்க.

இனி, ஓருயிரையுங் கொல்லுதல் ஆகாது. ஆயினுங் கொல்லப்பட்டவைகள் உயிர் இன்மையால் மண்ணோடொக்கு

மாகலின் அவற்றைத் தின்பது குற்றமாகாது. அற்றன்று தின்பார்க்கு ஊன்தரற் பொருட்டே விற்பார் உயிருடைப் பொருளைக் கோறலின், தின்பார்க்கும் அது குற்றமாமெனின், நறுமணம் ஊட்டிய தண்ணீர்ப் பந்தர் வழியிடைவைத் தார்க்கே நல்வினை விளையு மென்பாரல்லது, அப்பந்தரின்கண் அந்நறுநீரைப் பெற்றுப்பருகுவார்க்கு அந்நல்வினை விளையு மெனக் கூறுவாரைக் கண்டிலமாகலின், கொலைவினையையுஞ் செய்தார்க்கே அது குற்றமாவதன்றி அதனாற் பெறப்படும் ஊனைத்தின்றார்க்கு அது குற்றமாகா தென்பது தெளியப் படும்.

இனி மேற்கிளந்தெடுத்துரைத்த உருவம் முதலிய ஐந்து கந்தங்களும்* ஒருங்குகூடி வழிமுறையே தோன்றிக் கெடுவது கட்டுக்கு ஏதுவாய துன்பமாகலின், அவை முற்றும் பொன்றக் கெட்டு அடைவதே வீட்டின்பமெனத் தெளிதல் வேண்டும். நன்மையை யழிக்கும் இணைவிழைச்சு, சினம் செருக்கு அழுக்காறு அவா பொருட்பற்று என்னும் அறு வகைக் குற்றங்களையுங் களைந்து, நல்ல அறச் செயல்களை

---

* ஐந்து கந்தங்களுள் உருவக் கந்தம் பொருளுரு நான்கும் பண்புரு நான்குமென எட்டாம்; வினைக்கந்தம் இன்பமுந் துன்பமும் இன்பதுன்பமும் என மூன்றாம்; குறிப்புக் கந்தம் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம் பொறியும் அவற்றொடு கூடிநின் றறியும் மனமுமாம்; எண்ணக் கந்தம் மன மொழி மெய்களைப் பற்றி வரும் அறமும் மறமுமாம்; அறிவுக்கந்தம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் எனும் ஐந்துணர்வும் சித்தமும் ஆகும். இவற்றுள், மனமொழி மெய்களைப் பற்றி வரும் அறம் பத்தும் மறம் பத்துமென எண்ணக் கந்தம் இருபதாம் என்பர்; அவை வருமாறு: கொலைநினைவு, காமப் பற்று, அவா என மனத்தைப் பற்றிய மறம் மூன்று: பொய் கூறுதல், கோட் சொல்லுதல், சினந்து பேசல், பயனில மொழிதல் என மொழியினைப் பற்றிய மறம் நான்கு; களவு செய்யப் போதல், வீண் டொழில் புரிதல், கொலை புரிதல் என மெய்யினைப் பற்றிய மறம் மூன்று; அருள் நினைவு, அவா அறுத்தல், தவப் பற்று என மன அறம் மூன்று; மெய்யுரை, நல்லுரை, இன்னுரை, பயனுரை என மொழியறம் நான்கு; பள்ளி வலம் வரல், தவம் புரிதல், ஈதல் என மெய் யறம் மூன்று.

நிறையப் புரிந்து, இழிக்கத்தக்க ஐம்புலன்களை அறுத்து, இன்பதுன்பங்களைக் கைவிட்டு, நற்காட்சி நல்லூற்றம் நல்வாய்மை நற்செய்கை நல்வாழ்க்கை நன்முயற்சி நற்கடைப்பிடி நல்லுளத்தோர் தலைப்பாடு என்னும் பழிப்பில்லாத வாழ்க்கை எட்டையும் வளரச்செய்து, இவற்றிற்கு மாறான தியவாழ்க்கை எட்டையும் ஒழித்து அறிவொழுக்கத்திற் றலைநிற்கும் முடிந்தநிலையே வீடுபேற்றுறுதியாம் என்பர்.

இனிப் பௌத்தரில் யோகாசாரர் என்பார் சௌத்திராந்திகர் கூறுவனவெல்லாம் பெரும்பான்மையும் உடன்பட்டு, அதற்குமேற் புறப்பொருளுண்மை கொள்ளாதாராவர். அகத்து நிகழும்அறிவே புறத்துள்ள பொறிகளுமாய், அப்பொறிகட்குப் புலனாகும் பொருள்களுமாய்த் தோன்றுதலானும், அவ்வறிவு தானும் ஐம்பொறிப் பழக்கத்தாற் கூடிவருவதொன்றாகலானும், அதுவும் அருவேயன்றி உருவுடைத்தன்றாகலானும் அவ்வறிவின் றோற்றமாய்ப் புறத்தே காணப்படும் உலகம் கனவுபோற் பொய்ப்பொருளேயாமென்று துணியப்படும். உண்மையில் உளதாவது அறிவு ஒன்றுமேயன்றிப் பிறிதேது மில்லை யென்பர்.

இனிப் பௌத்தரில் மாத்தியமிகராவார் சௌத்திராந்திகர் கூறுவனவற்றிற் பல கைக்கொண்டு சில கைக்கொள்ளாதார் ஆவர். கண்முதலான பொறிகளின் வாயிலானன்றிப் பொருள்கள் உணரப்படாமையாற் பொருளெனவேறொன்றில்லை, பொறிகளே பொருளென் றுணர்தல் வேண்டும். பொறிகள் அழிந்தாற் பொருள்களும் இல்லையாம். பொருள்கள் இல்லாதொழியவே அவற்றின் வழிவரும் அறிவும் இல்லையாம். இவர்கள் உயிர் உளதும் அன்று இலதுமன்று, நிலைபேறுடையதுமன்று அஃது இலதும் அன்றெனக் கூறுவர்.

இனிப் பௌத்தரில் வைபாடிகமிகராவாரும் சௌத்திராந்திகர் கூறுவனவற்றுட் பலதழீஇக்கொண்டு, மேலுஞ் சில கூறுவர். மஞ்சளுஞ் சுண்ணமும் விரவியவழிப் பிறந்த சிவப்புநிறம்போல, உலகமும் உலகத்துப் பொருள்களும்

பொறியுணர்வு விரவலால் உளவாய்த் தோன்றுதலின் அவை இலவென்று கூறுதல் மாறுகோளுரையா மென்பர்.

இங்ஙனங் கௌதமபுத்தர் மாணாக்கர் நால்வகைப்பட்டுத் தம் ஆசிரியன் அறிவுறுத்த கோட்பாட்டினைத் தத்தமக்கிசைந்தவாறு நால்வேறு வகைப்படுத்து வழங்கினமையிற் பௌத்தமதம் ஒன்றே அவரவர் கருத்துவகையால் நால்வேறு பகுப்பாய்ப் போதாலாயிற்று. அவ்வாறாயினும், எல்லாப் பொருள்களுங் கணந்தோறும் மாய்ந்துமாய்ந்துவருமென்பதூஉம், கடவுளும் உயிரும் இல்லை யென்பதூஉம் இவர்தமக்கெல்லாம் பொதுக் கொள்கைகளாகலானும், அவாவறுத்தல் ஒன்றையே வீடுபேற்றுறுதிப்பயனுக் கொண்டு அங்ஙனம் வீடுபெற்ற புத்தமுனிவனையே தமக்கு முதலாசிரியனுந் தலைவனுமாய்க் கோடலானும், புத்திதத்துவத்தையே பொருளெனக்கொண்டு அதற்குமேற் செல்லாமையானும் இந்நால்வரும் பௌத்தரெனப்பட்டாரென்க. இப்பௌத்தம் பெரும்பாலும் உலோகாயதமதம்போறலின் இஃது அதனை அடுத்துவைக்கப்பட்டது. பௌத்தசமய நூலாகிய மணிமேகலையுள்ளும் இஃது அங்ஙனம் உலோகாயதத்தை அடுக்க வைக்கப்பட்டிருத்தல் பெரிதும் நினைவுகூரற்பாற்று.

இனிச் சாங்கியமதம் உடையார் கூறுமாறு காட்டுதும். உலகமும் உலகத்தின்கண்உள்ள பொருள்களுந் தோன்றுதற்கு முதலாய் நிற்பதனைப் பிரகிருதி என வழங்குப. பிரகிருதி எனுஞ்சொல், வேறுபாடு உறுதது என்னும் பொருட்டாம். இஃது உலகமும் உலகத்துப் பொருள்களுமெல்லாந் தோன்றுதற்குத் தான் ஒரு முதலா யிருப்பதல்லது தான் ஒன்றிற் பிறவாமையான் இது மூலப்பிரகிருதி எனப்படுமெனவும், இதன்கட்டோன்றும் ஏனைப்பொருள்களெல்லாம் வேறுபாடுறுவனவாயிருத்தலின் அவை விகிருதி எனப்படுமெனவும் உரைப்ப. பிரகிருதி பகுதி எனவும், விகிருதி விகுதியெனவுந் தமிழிற் றிரிந்து வழங்கும். மேலும், இம் மூலப்பகுதிக்கட் சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என முக்குண தத்துவங்கள் உளவெனவும், அவை மூன்றும் ஒன்றினொன்று மிகாது ஒத்துநின்ற நிலையே மூலப்பகுதியாமெனவும் அறிதல் வேண்

டும். ஈண்டுக்குணமென்றது ஒருபொருளின் பண்பினையன்று. ஒருபொருளின் றன்மை அப்பொருள்போற் பருவடிவிற் றன்றாய் நுண்ணுருவிற்றாய் நிற்குமாறுபோலக் குணதத்துவ மென்பதூஉம் மிகநுண்ணிய இயல்பிற்றாய் நிற்றல்பற்றி அவ் வாறு குணம் எனப் பெயர்பெறலாயிற்று. இங்ஙனம் முக் குணவுருவிற்றாகிய மூலப்பகுதிக்கட் சத்துவகுணம் மிக்கு நிற்புழி மகத்* அல்லது புத்தி எனுந் தத்துவம் உண்டாம். ஈண் டுப்புத்தி என்றது அறிவினையன்று, அறிவினைக் கிளர்விக்கும் ஒரு நுண்பொருளேயாம். இப் புத்திதத்துவத்தினின்று நான் என்னும் உணர்வினை எழுவிக்கும் அகங்காரதத்துவம் உண்டாம்; இவ்வகங்காரதத்துவம் மேற்கூறிய முக்குணக் கலப்பால் மூவேறுவகைத்தாய்நிற்க, அம்மூன்றினின்று அகக்கருவியாகிய மனமும், புறக்கருவிகளுள் அறிதலைச்செய் வனவாகிய மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐந்தும், தொழிலைச் செய்வனவாகிய நா கை கால் எருவாய் கருவாய் என்னும் ஐந்தும், ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் என்னும் நுண்பொருள்கள் ஐந்தும், இவ்வைந்திலிருந்து வான் வளி தீ நீர் மண் என்னும் பருப்பொருள்கள் ஐந்தும் ஆக இருபத்து மூன்று தத்துவங்கள் அல்லது பொருள்கள் ஒன்றன்பின்ஒன்று பரியனவாய்த் தோன்றும். இவ்விருபத்துமூன்று பொருள்க ளுள் மேல்நின்றது தன் கீழ் நின்றதை நோக்கத் தான் பகுதி யாயும், தனக்கு மேனின்றதை நோக்கத் தான் விகுதியாயு மிருக்க, இவையிற்றுக்குமேல் இருபத்துநான்காவதாய் நின்ற மூலப்பகுதி ஒன்றுமே என்றும் ஒருபெற்றித்தாய் நிற்குமென்று உரைப்பர்.

இனி இம் மூலப்பகுதிக்குமேல் இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாய் நிற்பது புருட தத்துவம் என்பர். இவர் புருட தத்துவம் என்றது உயிர்க்கிழவனையேயாம். இப்புருட தத்துவந்தான் என்றுமுள்ளதாயும் தூயஅறிவுப்பொருளா யும் கட்டுறாததாயும் இருப்பதென்றும், அங்ஙனமாயினும் அது மூலப்பகுதியின் சேர்க்கையால் இடையே கட்டுற்று நிற்குமென்றும், புருடனுக்கு வருந்துன்பம் பளிங்கைச்

* மகத் என்பது தமிழில் மான் எனத்திரிந்து வழங்கும்.

சார்ந்தமலர்களின் பலவகை நிறங்களும் அப்பளிங்கினுட் டோன்றுமாறுபோல அவன் மூலப்பகுதியைச் சார்ந்து அதனைத் தன்னின்வேறாய்க்காணாது நிற்றலால் வருவதாமென்றும், அவன் தன்னை அம்மூலப்பகுதியின் வேறாய்க் கண்டுணரவே அத்துன்பம் நீங்குமாகலின் அத்துன்ப நீக்கமே வீடுபேறுமென்றும், உயிருடைய விலங்கினங்களைக் கொன்று வேட்கும்வேள்விகள் உயிர்கட்குத் துன்பத்தையே தருதலின் அவற்றை வேட்டல் தீவினையேயாமென்றும், இவ்வாற்றால் வேள்விவேட்டலை மிக்கெடுத்துக் கூறும் வேதவுரைகள் வாலாமையுடையவாய்த் துன்பத்தை மேன்மேல் விளைத்தலின் அவை கொள்ளற்பாலன அல்லவென்றும், உயிர்க்கொலை செய்யாமையே எல்லா அறங்களினும் மிக்கதாய்த் துன்பநீக்கமாகிய வீடுபேற்றுறுதிப்பயனை அளிக்கும் என்றும், இல்பொருளாகிய அவிச்சையால் உயிர் கட்டுற்று நிற்குமென்னும் மாயாவாதி கூற்று விஞ்ஞானவாதியாகிய சௌத்திராந்திகன் கூற்றாய் முடிதலின் அதுவெறும் பொய்யேயாமென்றும், உலகு உள்பொருளேயாமன்றி இல்பொருளாதல் ஒருவாற்றானும் எய்தாதாமென்றும், வினைகள் தன்னாற் பிறராற் றெய்வத்தால் உயிர்களின் நுகர்ச்சிக்கு வருமென்றும், ஆயினும் அவ்வினைப்பயன்கள் நிலையுதல் உடையவல்லவென்றும், உயிர்களின் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சிகளும் பிறப்பு இறப்புகளும் வேறுவேறாயிருப்பக்காண்டலின் அவைதம்மைத் தனித்தனியே உடைய உயிர்களும் ஒன்றல்லவாய்ப் பலவாமென்றும், இவ்வுயிர்களை வீடுபேற்றின்கண் உய்த்தற்பொருட்டே மூலப்பகுதியினின்று படைப்பு நிகழ்கின்றமையின் அவை அதுபெற்றபின் படைப்பு இன்றாம் என்றும், படைப்பின்கட் காணப்படும் எண்ணிறந்த வேறுபாடுகள் அத்துணையும் எண்ணிறந்த பழவினை வேறுபாட்டால் வந்தனவாமென்றும் அறிவுறுத்துப.

இச்சாங்கியநூலார் கொள்கைகளுட் பெரும்பாலன சைவசித்தாந்தத்திற்கு உடம்பாடாதல் காண்க. காரியங் கெட்டவழி அது தன்காரணத்தில் நுண்வடிவில் அமைந்து உளதாயிருக்குமென இவர்கூறுஞ் சற்காரியவாதம் சைவ

சித்தாந்தத்திற் பெரிதும் எடுத்தாளப்படுதலும் உணாற்பாற்று. சாங்கியநூலுட் கடவுளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி காணப்படாமையின் இக்கோட்பாட்டினை 'நிரீசுரசாங்கியம்' எனவும் ஓதுப. இவர் காண்டல கருதல் உரை என்னும் மூன்று அளவைகள் கைக்கொள்வர்.

இனி நையாயிகமதம் இன்னதென்பது காட்டுதும். அளவை, அளக்கப்படுபொருள், ஐயம், பயன், எடுத்துக்காட்டு, பெறப்பட்டமுடிபு, உறுப்பு, மறுப்பு, உறுதிப்பாடு, வழக்கு, அழிவழக்கு, இடக்கு, ஏதுப்பிழை, புரட்டு, விடைப்போலி, தோல்வியுரை என்னும் பதினாறுவகையான் மெய்யறிவு பெற்றவழி வீடுபேறுவாய்க்குமென நியாயநூலார் கூறுப. இவர் சாங்கியநூலார் கூறும் காண்டல்கருதல் உரை என்னும் மூன்றனோடு உவமைஒன்று சேர்த்து நான்களவைகள் கொள்வர்; இவ்வளவைகளான் அளக்கப்படு பொருள்களாவன : உயிரும் உடம்பும் ஐம்பொறிகளும் ஐம்புலன்களும் அறிவும் மனமும் முயற்சியும் வழுவும் மறுபிறப்பும் பயனும் துன்பமும் வீடும் எனப்பன்னிரண்டாம்; ஐயமாவது ஒரு பொருட்டன்மையை உள்ளவாறறியுமாட்டாது இதுவோ அதுவோவென ஐயுறுதல்; பயனாவது ஒரு முயற்சியாற் பெறப்படுவது; எடுத்துக்காட்டாவது பொதுவாக எல்லாராலும் சிறப்பாக ஓர் அறிஞனாலும் அறியப்பட்டது; சித்தாந்தம் அல்லது பெறப்பட்ட முடிபாவது உண்மையெனத் துணிந்து நாட்டப்பட்டது; உறுப்பாவது ஒருவழக்கினை ஆராய்ந்து உண்மைமுடிபு காட்டுதற்கு வேண்டப்படும் மேற்கோள் ஏது எடுத்துக்காட்டு மாட்டு முடிபு என்னும் ஐந்துமாம்; மறுப்பாவது ஒருபொருளின் உண்மைத் தன்மை துணிதற்பொருட்டு அதற்கு மற்தலைப்பட்ட இயல்புகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து காட்டுவதாம்; உறுதிப்பாடாவது இருபக்கத்தார் சொல்வனவுங்கேட்டு ஐயத்தை நீக்குவதும் வினவியதை உறுதிப்படுத்தலுமாம்; வழக்காவது இருபக்கத்தார் கூற்றினுள் ஒன்றெடுத்து அதனை ஐந்துறுப்புக்களான் ஆராய்ந்து உண்மையறிதற் கருவிகளுள் எதனானும் அதனை நாட்டி அதற்கு மறுதலையாயதைப் பெறப்பட்ட கோட்

பாட்டிற் பிறழாமல் மறுப்பதாம்; அழிவழக்காவது வெற்றி பெறுதலையே பெருநோக்காய்க்கொண்டு இழிக்கத்தக்க புல்லிய உரைகளால் எதனையும் எடுத்துமறுப்பது; இடங்காவது தான் சொல்லிய தொன்றும் நிலைநிறுத்தாது ஏனைப்பக்கத்தை மறுப்பதாம்; ஏதுப்பிழையாவது தனது மேற்கோளை நிறுவுதற்குத் தான் காட்டுங் காரணம் அதற்கு மாறான வேறொருமேற்கோளை நாட்டுதற்கும் ஆவதூஉம், தான் கூறும் மேற் கோளுக்கு முரணுவதூஉம், மேற்கோளில் நாட்ட வேண்டு வதனையே கூறுவதூஉம், ஏதுவினுண்மையை நாட்டுதற்கு அது பிறிதோர் ஏதுவினை அவாவி நிற்பதூஉம், காலப்பிறழ்ச்சி யுடையதூஉமென ஐவகையாற் பிழைபடுவதாம்; புரட்டாவது கூறுவோன் கருத்துக்கு மாறான ஒரு பொருளைக் கற்பித்தல்; விடைப்போலி யாவது வறிதே ஒப்புமை பற்றிப் பொருந்தாவிடை கூறுதல்; தோல்வியுரை யாவது தனது தோல்வியை மறைத்தற்குப் பொருளொடு பொருந்தாதவற்றைப் பேசுதல். இவற்றுள் விடைப்போலி இருபத்துநான்கு வகைப்படுமாறும், தோல்வியுரை இருபத்திரண்டு வகைப்படுமாறும் அவற்றின் இயல்பும் நியாயசூத்திரம் ஐந்தாம் அத்தியாயத்துட் பரக்கக் கூறப்பட்டிருத்தலின் ஆண்டுக்கண்டு கொள்க; அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிகவிரியும்.

இனி இவர்தங்கோட்பாடுகள் வருமாறு: உண்மை கூறுவோன் சொற்கள் உரையளவையென எடுக்கற்பாலன. ஒரு சொல்லுக்கும் அச் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பொருளுக்கும் இயற்கையில் எதுக்தொடர்பில்லையென் றறியற்பாற்று; தொடர்புளதாயின் உணவு நெருப்பு கோடரி என்னுஞ் சொற்களைக் கேட்ட வளவானே பசிநீக்கமும் சுடுதற் றொழிலும் வெட்டுதற் றொழிலும் உடன்நிகழ வேண்டும். அற்றன்று ஆவென்னுஞ் சொல் ஒருகுதிரையை யாதல் ஒரு குடத்தையாதல் உணர்த்தாது பசுவினையே குறிக்கக் காண்டலால், அச்சொல்லுக்கும் அதன் பொருளுக்கும் நிலைபெற்ற தொடர்பு இல்லை யென்றல் அமையா தெனிற் குழூஉக்குறி போல இப்பொருளை அறிதற்கு இச்சொல்லென மக்கள்

தம்முள் இயற்கையே யமைத்த ஏற்பாட்டால் அஃதங்ஙனம் அதனை உணர்த்துகின்றதன்றிப் பிறிதில்லையென்க. அல்லதூஉம், ஒருசொல் பலபொருள் பயத்தல் உலகவழக்கினும் செய்யுள்வழக்கினும் உண்மையால் ஒருசொல் ஒருபொருளையே சுட்டும் இயற்கைத் தொடர்புடைய தென்றல் பொருந்தாதென மறுக்க.

இனி வேதமொழி விதியும் அர்த்தவாதமும் அநுவாதமும் எனமூவகைப் பாகுபாட்டுள் அடங்கும். விதி எனினும் கட்டளை யெனினும் ஒக்கும்; அது "துறக்கம் வேண்டினேன் சோதிட்டோமம் வேட்க" என்றாற்போல வியங்கோட் பொருட்டாய்வருவது. அர்த்தவாதமாவது தன் வழிநிறுத்துதல், அதுதான் புகழ்ந்து பேசுதலானும் இகழ்ந்து கூறுதலானும் அச்சுறுத்துதலானும் பாராட்டுதலானும் நடைபெறுவது; "சருவசித்து வேள்வியையாற்றுதலால் தேவர்கள் எல்லாரையும் வென்றார்கள், ஆதலாற் சருவசித்து வேள்வியைப் போல்வது பிறிதில்லை, அஃது எல்லாவற்றையும் நமக்குத்தருவது, எல்லாரையும் நாம் வெல்லும்படி செய்வது" என்னும் மறைமொழி புகழ்ச்சிபற்றி வந்தது; "சோதிட்டோமத்தை விடுத்து வேறொரு வேள்வியினை ஆற்றுவோன் ஒரு குழியின்கண் வீழ்ந்து பழுதுறுவான்" என்னுந்தொடர் மொழி இகழ்ச்சிபற்றிவந்தது; "அவிகொடுக்குங்கால் முதவிற் கொழுப்பினையும் அதன் பின் நெய்யினையும் எடுக்கற்பாற்று; ஆனால், ஐயோ! சாகக்குருக்கள் நீக்கடவுட்கு உயிர் போல்வதாகிய நெய்யினை முன்னெடுத்தார்!" என்பது அச்சுறுத்த மாற்றால் வந்தது; "இதனாற் பிராமணர் சாமகீதத்தைப்பாடினர்" என்பது பாராட்டுதல் பற்றி வந்தது. அநுவாதமாவது விதிமொழித்தொடரிற் கட்டளையிடப்பட்டதனைப் பெயர்த்தும் எடுத்துக் கூறுவது. விதிவாக்கியம் அர்த்தவாதவாக்கியம் அநுவாதவாக்கியம் என்பவற்றைக் கட்டளைத்தொடர் இணக்குமொழித்தொடர் வழிமொழித்தொடர்எனத் தமிழில் நிரலே மொழிபெயர்த்துக் கொள்க. வேதங்களைச்செய்த முனிவார் உண்மையறிவுடையராதலானும், உயிர்களிடத்து மிகுந்த அன்பு உடையராத

லானும், தாமறிந்த உண்மைகளைப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்கும் வேட்கை பெரிதுடையாதலானும் அவராற் செய்யப்பட்ட அம் மறைமொழிகள் நம்பற்பாலன என்பர்.

இனி இவர் உயிரினியல்பைப்பற்றி உரைக்குமாறு : ஐம் பொறிகளுள் ஒரு பொறியே உயிராமென்றல் அடாது; என்னை ? ஒருபொருளை நாம் கண்ணாற்கண்டுணர்தலே யன்றிக் கையாற்றொட்டும் அறிகின்றேமாகலின். அதுபோக, உடம்பே உயிர் என்னுமோ வெனின் அதுவும் ஆகாது;என்னை? உடம்பு நீருக்கப்பட்ட வழித் தீவினையினின்றும் அது விடுபடக் காணுமையின் ; அல்லதூஉம், முன்நேரத்தி லிருந்தவுடம்பு பின்நேரத்தில்இருப்பதின்றி அடுத்தடுத்து மாறிவரக்காண்ட லின் அஃது ஒரு நேரத்தில் ஒருயிரைக்கொன்றதாயின் அத னுல் வருங்குற்றம் பின்நேரத்தில் உளதாகிய அவ்வுடம்புக்கு வாராதொழிதல் வேண்டும் ; மற்று அக்குற்றம் அதனைப் பற்று தற்கு ஏதுவாய் நின்றது என்றும் உள்ள உயிரேயாதல் தெளி யப்படுதலின் உடம்பின் வேறாய் உயிர் உளதெனலே பொருத் தமாம். உயிர் என்றும் உளதாயின் அஃது உடம்போடு கூடியி ருக்கும் வழி அவ்வுடம்பை நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தல் குற்றமாகாதெனின், அற்றன்று, ஓர் உயிரின் இயக்கத்திற்கு அதனுடம்பு ஒரு சிறந்த கருவியாயிருத்தலின் அதனைச் சிதைத்தல் குற்றமேயாம் என்பது. ஐம்பொறியுள் ஒன்றும், ஐம்பொறிக் கிருப்பிடமாகிய உடம்பும் உயிர் ஆகாவாயி னும், ஐம்பொறியும் ஒருங்கு தொக்கதொகையே உயிரெனக் கொள்ளாமோ வெனிற் கொள்ளாம் ; என்னை ? இடக்கண் ணாற் கண்டதொருபொருளை வலக்கண்ணானுங்கண்டு அதனை நினைவு கூர்வது ஒன்று வேறேயுளதாகலின். அற்றன்று, கண் ஒன்றே நடுநின்ற மூக்கெலும்பால் இரண்டு போற் றோன்றுகின்றதெனின், அது பொருந்தாது, ஒரு கண் சிதைந்து பழுதுபட்ட விடத்தும் மற்றொருகண் காண்டற் றொழிற்குப் பயன்படுதலின். அதுவேயுமன்றி கட்பொறி யாற் புளியம்பழத்தைக் காண் கின்றுழி வாயின் கண் நீர் சரக்கக்காண்டலின், ஒருபொறியால் அறிந்தது கொண்டு ஏனையதன் கண்ணும் ஒரு உணர்ச்சியினைத் தோற்றுவித்தற்கு

அவ்விரண்டினும் வேறாய் நிற்பதோருயிர் இன்றியமையாது
வேண்டப்படு மென்பது. அவ்வாறு ஒன்றன் நிகழ்ச்சி
பற்றிப் பிறிதொன்றினும் ஒரு கிளர்ச்சி தோன்றல் நினைவின்
செயலெனின், அந்நினைவு தானும் உயிரின் ஒருதன்மையா
வதன்றிப் பிறிதன்றென மறுக்க. மேலும், நினைக்கப்பட்ட
பொருள்கள் பலவா யிருத்தலானும், அவற்றைப் பற்றிய
நினைவுகள் அத்துணையும் ஓர் உயிரின் கண் நிலைபெற்று
நிற்பினல்லது அவை மறித்தும் நினைக்கப்படுதல் செல்லாமை
யானும் உயிரொன்று தனித்துள தென்பது தேற்றமேயாம்.
இனி, அகக்கருவியாகிய மனமே உயிரென்றலும் அமை
யாது, என்னை? மனம் ஓர் அணுவளவிற்றாகலானும் அணு
வளவிற்றாகிய அது காண்டல் கேட்டல் அறிதல் உணர்தல்
முதலாய பல தொழில்களை நிகழ்த்தும் வினைமுத லாதல்
செல்லாமையானும், எல்லாவற்றையும் அறியும் உயிரை
அணுவளவிற்றென்றல் ஏலாமையானு மென்பது. இனி,
முன் நிகழ்ந்தவற்றை நினைக்கும் நினைவால் ஒருமகவின் மாட்டு
அச்சமுந் துயரமும் மகிழ்ச்சியும் தோன்றக் காண்டலின் இந்
நிகழ்ச்சிகட்கெல்லாம் ஒரு பற்றுக்கோடாய் நிற்கும் ஒரு
யிர் தனியேயுண்டென்பது துணியப்படும். அற்றன்று, ஒரு
தாமரை மலரின் கண் அதன் இதழ்கள் விரிந்து குவியுமாறு
போல, அம்மகவின் மாட்டும் அந்நிகழ்ச்சிகள் இயற்கையாய்க்
காணப்படுகின்றன வெனின்; நன்று சொன்னாய், அறிவில்
லாப் பொருள்களில் உண்டாம் நிகழ்ச்சி வேறுபாடுகள் சூடு
குளிர் மழைகாலம் என்பவற்றின் மாறுதல்களாற் றோன்று
வனவாகையால் அவைதம்மை ஈண்டைக்கு உவமையாகக்
காட்டுதல் அடாது. இம்மையில் ஒருமகவு பால்பருகுதற்கு
விரையும் அவா அது மேற்பிறவியிற் பால் பருகிய பழக்கத்
தால் நேர்வ தொன்றாகலின் என்பது. அற்றன்று, காந்தக்
கல்லினை இருப்பு ஊசி சென்று அடையுமாறு போலக், கண்
பூவாக்குழவியும் தாயின் முலையைச் சென்று அணைகின்ற
தெனின், இருப்பூசி காந்தக்கல்லையன்றிப் பிறிதொன்றனைச்
சென்றடையாமை யானும், இளங்குழவி தாயின் முலையை
யன்றிப் பிறிதொன்றனைச் சென்று சாராமை யானும் இவ்

வாறு இவை தத்தமக் கேற்ற பொருள்களைச் சார்தற்கு ஒரு காரணம் வேண்டுமன்றே, அதுதான் குழவிமாட்டியாதென ஆயும்வழி அது மேலைப்பிறவிப் பழக்கத்தான் வந்த அவா வெனவே பெறப்படுமென்பது. அற்றாயினும், குடம் முதலாயின வடிவு நிறம் முதலிய பண்புகளோடு படைக்கப்படுதல்போல, உயிரும் அவா முதலிய பண்புகளோடு படைக்கப்படும் எனலே பொருத்தமாகலின் உயிர் என்றுமுள்ள பொருளாகாதெனின், நன்றுசொன்னாய், மகவின் மாட்டுக் காணப்படும் அவா அது மேலைப்பிறவிக்கண் நுகர்ந்த பொருட் பயனாய் அதன் கண் எஞ்சி நின்ற நினைவுகளால் உண்டாவதாகலின் உயிர் என்றுமுள்ள பொருள் என்னும் உண்மை மறுக்கப்படாதென்க.

இனி உயிர்கட்கு உறையுளாய் வரும் உடம்பு அறிவில் பொருளாகிய மண்ணேயாமென்றும், மேலைப்பிறவியிற்செய்த இருவினைக்கேற்க உடம்புகள் உண்டாமென்றும், இருவினை நுகர்ச்சி ஒழிந்த வளவானே உயிர் உடம்பை விட்டு நீங்குமென்றும், உடம்பு உலகுகட்கு முதலாவன அறிவில் பொருளாயும் உயிர் அறிவுப் பொருளாயு மிருத்தலின் அவையிரண்டும் வெவ்வேறியல்பினவாமென்றும், உயிர் என்றும் உளதாகலின் அது மறித்தும் மறித்தும் பிறவி எடுக்குமென்றும், அவரவர் செய்த வினைகட்கு இயைய இறைவனே அவற்றின் பயன்களை உயிர்கட்கு நுகர்விப்பனென்றும், உள்பொருள் இல்பொருட்கணின்று தோன்றல் இயலாமையாற் காரியப் பொருள்கள் கெட்டவழிக் காரணப்பொருளாய் நிலைபெறுமென்றும், பிறவித்துன்பங்கள் பலவாயிருத்தலிற் பிறவியெடுத்தல் துன்பமேயா மென்றும், என்றாலும் இடையிடையே இன்பம் உளதென்பது மறுக்கப்படா தென்றும், துறவுபூண்டு வீட்டினைத் தலைப்படுவார்க்குத் துன்பங்கள் அறவே தொலைய இன்பம் உண்டாமென்றும், வழூஉக்களின் காரணங்களை உள்ளவாறுணர்தலாற் செருக்கு அறுமென்றும், தவமுயற்சியான் உயிர் தூயதாமென்றும், வீடுபேற்றைக் காதலிப்பாரெல்லாம் அறிவுநூல்களை ஓதிக் கற்றாரோடு உசாவித் தெளிதல் வேண்டுமென்றும் நையாயிகர் வற்புறுத்

றுப. இவர், பரமாணுக்கள் பகுக்கப்படாதனவாய், அறிவில் பொருள்கட்கெல்லாம் முதலாய் என்றும் நிலைபெறுமென நிறுவுவர். நியாயநூலார் தமூஉங் கோட்பாடுகளிற் பெரும் பாலன சைவசித்தாந்தத்திற்கு உடம்பாடாதல் காண்க.

இனி, வைசேடிகர் கூறுவன வெல்லாம் நையாயிகர் உரைப்பொருளோடு முழுதொக்குமாயினும், அவர் அவற்றை விளக்கு மாற்றின்கட் சிற்சில வேறுபாடுகள் உண்மையின் அவர் கூறும் பொருளும் ஈண்டொருசிறிது காட்டுதும். பொருள், பண்பு, தொழில், பொதுவியல்பு, சிறப்பியல்பு, தற்கிழமை என்னும் அறுவகைச் சொற் பொருள்களின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறியும் அறிவால் துன்பநீக்கம் உண்டாம் என்பர். இவ்வறுவகைச் சொற் பொருள்களின் இல்லாமையாகிய அபாவம் என்பதொன்று கூட்டிச் சொற் பொருள் ஏழென்றலும் வைசேடிகநூலார்க்கு உடன் பாடு. இவற்றுட் பொருளெனப்படுவது நிலம் நீர் தீ வளி வெளி காலம் திசை உயிர் மனம் என ஒன்பது வகைத்து; பண் பெனப்படுவது ஒளி சுவை நாற்றம் ஊறு எண் அளவு வேறு பாடு புணர்ப்பு பிரிவு முன் பின் அறிவு இன்பம் துன்பம் விருப்பு வெறுப்பு முயற்சி எனப் பலவகைத்தாம்; தொழி லெனப்படுவது எழுதல் விழுதல் சுருங்கல் விரிதல் இயங்கல் எனப்பலவகைத்து; பொதுவியல் பென்பது மிகுதியின் இருப்பதூஉங் குறைவின் இருப்பதூஉம் என இருபகுதித்து; சிறப்பியல் பென்பது முடிவாய் என்றுமுள்ள பொருள்க ளான பரமாணுக்களின் மட்டும் இருப்பது; தற்கிழமை என்பது பிரிவின்றி என்றுமுள்ள இயைபு, அஃது உறுப்பு உறுப்பிகட்கும் பண்பு பண்பிகட்கும், வினை வினைமுதல்கட் கும் உளதாவதொரு நீக்கமில் இயைபு; இன்மை யென்பது பண்புந் தொழிலும் பொருந்தாமையான் முன் இல்லாதது; என்று எழுகூற்றினையும் விளக்குவர்.

இனி, இவர் தங் கோட்பாடுகளுட் சிலவருமாறு: நிலம், நீர், தீ, வளி, வான், காலம், திசை, ஆன்மா, மனம் என்னும் ஒன்பதும் உள்பொருளென்பர். இவ்வொன்பதின் வேறாகிய இருளைச் சாங்கிய நூலாரும் பட்ட மீமாஞ்சகரும் வேதாந்தி

களும் ஓர் உள் பொருளென்றே கொள்ளா நிற்ப, இவர் ஒளி
யினது இன்மையே இருளெனப்படுவ தன்றி அஃது ஓர் உள்
பொருளாமாறில்லை யென்றுரைப்பர். ஓர் உள் பொருளின்
இலக்கணமாவது பண்புந் தொழிலும் நீக்க மின்றி இருத்
தற்கு இடமாவதாம். இனிக் காரணம் இல்வழிக் காரியம்
இல்லை யாதல் போலக், காரியம் இல்வழிக் காரணமும் இல்லை
யென்றுரைத்தல் அடாது ; என்னை ? மண்ணும் கோல் திகிரி
களுங் குயவனும் இல்வழிக் குடந்தோன்றாமை கண்டாம் ;
அங்ஙனமே, குடம் இல்வழி அதற்குக் காரணமாகிய மண்
முதலியனவும் இல்லையென் றுரைத்தல் பொருந்தாதாகலின்.
இனி, ஒரு பொருளின் இருப்பு அப்பொருளின் வேறாவதாம்;
அங்ஙனமே ஒருபொருட்டன்மையும் பண்பின்றன்மையும்
தொழிற்றன்மையும் அப்பொருள் பண்பு தொழில்களின்
வேறாவனவாம் என்று அறியற்பாற்று. ஓசையாகிய பண்பு
ஏனை நிலம் நீர் தீ வளி முதலிய நான்கு பொருள்களுள் ஒன்
றற்கு உரியதாதல் செல்லாமையானும், அந்நான்கும் நாற்றம்
சுவை ஒளி ஊறு என்னும் பண்புகளையுடைமை தனித்தனியே
துணியப்படுதலானும், அங்ஙனமே அஃது ஆன்மா மனம்
என்பவற்றின் பண்பாதலும் பெறப்படாமையானும் அதனைத்
தனக்கெனஉடைய வான் எனும் ஒரு பொருளுண்மை தெற்
றெனப் பெறப்படும் ; அவ்வானும் எங்கும் நிறைந்த பொரு
ளாகலின் அது பல வாதலின்றி ஒன்றே யாதலும் துணியப்
படும். இனி, முன் பின் உடன்நிகழ்ச்சி விரைவு விரை
வின்மை முதலிய குறிகளுக்கு இடமாயிருத்தலிற் காலம் என்
பதும் ஓர் உள்பொருளே யாமென்றுணரற் பாற்று; இம்
முன் பின் முதலான வழக்கு ஓரிடத்தன்றி எவ்விடத்தும் நிக
ழக்காண்டலின் இவற்றிற்குக் காரணமாகிய காலமும் பல
வாதலின்றி ஒன்றே யாமென்பதுந் துணியப்படும் ; அக்கா
லந்தான் நிலையுதல் உடைய பொருட்குக் காரணமாகாது,
அஃதில்லாப் பொருள்கட்குக் காரணமாவதாம். இனி,
‘இஃது இதற்குச் சேய்த்து’ ‘இஃது இதற்கு அண்மைத்து’
‘இஃது அதற்குக் கீழ்பால் உள்ளது’ ‘அஃது இதற்கு மேல்
பால் உள்ளது’ ‘இஃது அதற்கு வடக்கண் உள்ளது’

'அஃது இதற்குத் தெற்கண் உள்ளது' என்றற்றொடக்கத்த வழக்குகளுக்குக் காரணமாவதோர் உள்பொருளின் இருப்பு இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாகலின் அதுவே திசையா மெனை அறியற் பாற்று என்பர்.

இனி, இவர் உயிரின் இருப்பு இயல்புகளைப் பற்றிக் கூறு வனவருமாறு: மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவிகளால் அறியப் படும் ஐம்புலன்களும் அவ் வைம்பொறிகளின்வேறாய் நிற்றல் எல்லாராலும் உணரப்படுதலின், அதுபோல் ஐம் பொறிகளி னும் விரவி நின்று அவற்றையறியும் உயிரும் அவ்வைம் பொறியினும் அவற்றாற்கவரப்படும் ஐம்புலன்களினும் வேறா தல் இனிது பெறப்படும். அற்றன்று, ஐம்புலவுணர்ச்சி நிகழ் தற்கு ஐம்பொறிகளும் அவைதமக்கு இருப்பிடமாகிய உடம்பு மேகாரணமாயிருத்தலின் இவற்றின் வேறாக ஓர் உயிர் உண் டெனக் கோடல் மிகையாமாலெனின், நன்று கூறினாய்,உடம் பும் அவ்வுடம்பின்கட் சில உறுப்புக்களாகிய ஐம்பொறிக ளுமே அறிவுடையன என்றுரைப்பின் அங்ஙனமே அதன் கண்உள்ள கை கால் முதலான ஏனை உறுப்புக்களும் அறிவு டையனவா யிருத்தல் வேண்டுமன்றே, அவை அவ்வாறிருப் பக்காணாமையின் உறுப்புக்களில் இல்லாததோர் அறிவு அவை தொக்க உடம்பின்கண் உண்டா மென்றல் சிறிதும் இயையாதென்க. அற்றன்று, உடம்பினுறுப்புகள் அறிவு உடைய வல்லவாயினும் அவைதமக்கெல்லாம் முதலான பர மாணுக்கள் அறிவுடைய வாகலின், அப்பரமாணுக்களின் வேறாக உயிர் ஒன்று உண்டெனக் கோடல் பொருந்தா தெனின், உடம்பிற்குப் போலவே குடம் படம் முதலிய வற்றிற்கும் பரமாணுக்களே முதலாகலின் அக்குடம் படம் முதலியனவும் அறிவுடையவா யிருத்தல் வேண்டும்; மற்று அவை அவ்வாறிருப்பக்காணாமையின் பரமாணுக்கள் அறிவு உடையன வென்றல் அமையாது. ஆதலால், உயிரின் சேர்க் கையினான் மட்டுமே ஐம்பொறிகளினும் அறிவு நிகழ்கின்ற தெனக்கடைப்பிடிக்க. அறிவுநிகழ்ச்சியே உயிரின் உண் மைக்கு அடையாளமாமென்க. அல்லதூஉம், முயற்சியும் முயற்சியின்மையும் ஒருவன் தன் உயிரின்கண் மட்டுமே

நிகழக்காண்டலின், அவையும் உயிரிருப்பையுணர்தற்குரிய அடையாளங்களா மென்று தெளிதல் வேண்டும். இன்னும், மேற்செல்லும் மூச்சும், கீழ்ச்செல்லுங் காற்றும், 'கண்மூடுதலும், கண் திறத்தலும், பிழைத்திருத்தலும், மனஇயக்கமும், ஏனைப் பொறிகளின் நிகழும் வேறுபாடும், இன்பந் துன்பம் விருப்பு வெறுப்பு முயற்சி முதலியனவும் உயிரிருப்பை அறிவிக்கும் அடையாளங்களாம். உயிர் பண்பையுடைய பொருளாய் என்றும் உள்ளதாகும். கட்புலனாய்த் தோன்றும் புகையைக் கொண்டு தீயினுண்மையறியப்படுமாறுபோல, உயிரும் கட்புலனாவதோர் அடையாளங் கொண்டு அறியப்படுமென்று கொள்ளற்க. அஃது ஒவ்வொருவர்க்கும் மெய்ந்நிகழ்ச்சியாய்த் தோன்றும் 'நான்' என்னும் உணர்வுக்கு இடமாதல் பற்றித் துணியப்படுமென்க. அற்றேல் 'நான் பருத்தேன்' 'நான் சிறுத்தேன்' 'நான் சாத்தன்' 'நான் கொற்றன்' என்றற் றொடக்கத்து வழக்குகளின்கண் 'நான்' எனும் உணர்ச்சிக்கு இடமாவது உடம்பே யாமாலெனின், உயிர் உடம்போடு ஒற்றித்து நிற்றல் பற்றி ஒரோவிடங்களில் 'நான்' என்பது உடம்போ டொன்றுபடுத்தி வழங்கப்படுமாயினும், தன்னின் வேறாம் பொருள்களை 'எனது மனை' 'எனது ஊர்' 'எனது பொருள்' என்று வழங்குமாறுபோலவே 'எனது உடம்பு' 'எனதுகண்' 'எனதுகை' என்னும் வழக்கும் பெரும்பான்மையாய் நிகழக் காண்டலின் அங்ஙனம் 'என்' என்னுஞ் சொல்லாற் குறிக்கப்படும் உயிர்க்கு அவ்வுடம்பும் உறுப்பும் வேறாமென்பதே தேற்றமாம். இங்ஙனம் 'நான்' 'என்' என்னும் உணர்வுக்கு உயிர் ஒன்றுமே உரித்தாதல் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலின், அவ்வுணர்ச்சிக்கு உயிர் நேரே புலனாவ தொன்றாமென்க. அதுவேயுமன்றி, ஒருவன் தன் நினைவு உடம்பு உறுப்புகளிற் செல்லாமற்றடுத்து, ஐம்பொறிகளையும் அடைத்து, எஞ்சித் தன்னளவாய் நிற்புழி ஆண்டு அவன்பால் 'நான்' எனும் உணர்வு நிகழக் காண்டலின், அவ்வுணர்வுக்குப் பற்றுக் கோடாவது உயிர் ஒன்றுமே என்பது முடிக்கப்படும்.

இனி, இன்பதுன்பநுகர்ச்சியும் அறிவும் வேறுபாடின்றி

எல்லாவுயிர்கட்கும் ஒத்தஇயல்பினவாய்க் காணப்படுதலின், உயிர் தனித்தனிப் பலவாதலின்றி ஒன்றேயாமென உரையாமோவெனின், உரையாமன்றே, என்னை ? ஒருவர் செல்வராயும் ஏனையொருவர் வறியராயும், ஒருவர் இன்பமுடையராயும் பிறரொருவர் துன்பமுடையராயும், ஒருவர் உயர்ந்த பிறப்பினராயும் மற்றையொருவர் தாழ்ந்த பிறப்பினராயும், ஒருவர் கற்றறிவுடையராயும் ஏனையொருவர் அஃது இல்லாதவராயும், ஒருவர் இளையராயும் பிறரொருவர் முதியராயும் பலவேறுவகைப்பட்ட தன்மைகளோடு காணப்படுதலானும், ஒருவர்க்கு உண்டாம் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சிகள் ஏனையோர்க்கும் ஒத்தபடியாய் உடன்நிகழக் காணாமையானும் உயிர்கள் ஒன்றல்லவாய்ப் பலப்பலவா மென்பதே துணிபொருளாமென்க. மேலும், உயிர்கள் பல உண்மை முண்டகோபநிடதத்திற் சொல்லப்படுதலினாலும் * நன்குதெளியப்படும் என்பது. இவ்வுயிர்கள் கருவாய்ப் பிறப்பனவும் அங்ஙனம் பிறவாதனவும் என இருபாலனவென்ப. நீர்மண்டிலம் ஞாயிற்று மண்டிலம் வளிமண்டிலம் என்பவற்றின்கண் வாழும் உயிர்களெல்லாங் கருவிற் பிறவாதனவென்றும், கடவுளரும் முனிவரும் அவ்வகுப்பினராவரென்றும், அவரல்லாத மக்களும் அவரிற் றாழ்ந்த ஏனை யுயிர்களுமெல்லாங் கருவிற் பிறப்பனவேயாமென்றுங் கூறுப.

இனி முழுமுதற் கடவுள் பலவாதலின்றி ஒன்றேயாமெனவும், அதனிருப்பு உரையளவையினும் கருதலளவையினும் வைத்து அறியப்படுமெனவும், ஏனை உயிர்களின்பாற் காணப்படுங்குற்றம் சிறிதும் இல்லாதது அதுவாமெனவும், இறைவன் வாய்மொழி அனைத்தும் பிரமாணமேயாமெனவும் வைசேடிகநூலார் கூறுவர். மேலும், பொருளை யறிவிக்குஞ் சொல்வழக்கும், யாண்டும் செய்வினை யுண்மையும் அவனை யறிதற்கு அடையாளங்களா மென்பர். உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்கட்கும் பெயர் இறைவனாலேயே தரப்பட்டன வென்பதூஉம். இறைவனுகிய வினை

---

* முண்டகோப நிடதம், ௩, க. க.

முதலின்றி வினையுளதாதல் செல்லா தென்பதூஉம் இவர் தங் கருத்தாம். மறைமொழிகள் சொற்கோவையுடைமையால், அச்சொற்களும் பிறந்தழியும் நீர்மையுடைமையால் அவை என்றும் நிலையுதலுடைய வாகாவெனக் கூறி இவர் மீமாஞ்சகர் கொள்கையை மறுப்ப. மேலும், சொல்லுவோன் இன்றிச் சொற்கள் என்றும் நிலைபேறாய் உளவாமெனக் கூறும் மீமாஞ்சக நூலார் கொள்கை பொருந்தாமைகாட்டிச், சொற்கள் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசைகளாதலால் அவை அறிவுடைய முதல்வனாற் பிறப்பிக்கப்பட்டனவேயாமென நிறுவுவர்.

இனிப் பொறிகளோடு மனங்கூடிய வழி அறிவு நிகழ்தலும், அவற்றோடது கூடாதவழி அது நிகழாமையும் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், பொறிகளின் வேறாக மனம் என்பதோர் அகக்கருவி உண்டெனவும், அஃது ஒவ்வொரு பொறியினும் ஒவ்வொருநேரத்தின் இயங்குவதல்லாமல், எல்லாப் பொறியினும் எந்நேரத்தினும் இயங்கக்காணாமையின் மனம் எங்கும் நிறைந்த பொருளாதலின்றி ஓர் அணுவளவிற்றாமெனவும், ஒவ்வோருடம்பினும் ஒவ்வொரு மனம் உளதாமெனவும், அஃதென்றுமுள்ள அழிவில் பொருளாமெனவுங் கூறுப.

இனி, என்றுமுள்ள பொருளாவது நிலைபேறுடையதாய்த் தான் ஒன்றிற்காரியப்படாததாய் இருப்பதெனவும், அவ்வியல்பின பரமாணுக்களாமென்பது காரியப் பொருள்களின் அடையாளத்தால் உணரப்படுமெனவுங்கூறிப், பரமாணுக்களே உலகத்தோற்றத்திற்குக் காரணமா மென்பர். முதலிற் பரமாணுக்கள் இரண்டு சேர்ந்து இருமையணுத் தோன்றும், இருமையணு மூன்றுசேர்ந்து மும்மையணுத் தோன்றும்; இங்ஙனமே நான்மையணு முதலியன வுண்டாய் அவ்வற்றின் சேர்க்கையால் மாநிலம் மாநீர் மாநெருப்பு மாவளி முதலியனதோன்றி இம்முறையே படைப்பு நடைபெறுமென்றும், மற்று இவை ஒடுங்குங்காலும் இம்முறையே ஒடுங்குமென்றும், பரமாணுக்களிலிருந்து உண்டாம் இத்

தோற்ற வொடுக்கங்கள் இறைவன் கருதுமாற்றான் நிகழு மென்றும் விளக்குவர்.

இனி, உயிர் மனத்தோடுகூட, மனம் பொறிகளோடு கூடப், பொறிகள் புலன்களோடுகூட இன்பதுன்பங்கள் உளவாமெனவும், மனம் உயிரின் வயத்தில் நின்று ஒருவழிப் படவே அவ்விரண்டும் இலவாமெனவும், இதுவே யோகமா மெனவும், இவ்வாற்றால் இப்பருவுடம்பின் தொடர்பு அற அவ்வழியே நுண்ணுடம்பின் தொடர்பும் அற்றுப்போமென வும், அஃது அறவே இனிப் பிறப்புக்கள் உளவாமாறில்லை யெனவும், இதுவே விடுபேறுமெனவுங் கூறுப. நல்வினையுந் தீவினையும் இவையிரண்டு மல்லாதனவும் என உயிர்களின் வினைகள் முத்திறப்படும் என்பதும், தீவினைகளுள் அறக் கொடியது கொலைவினையேயாம் என்பதும், அத்தகைய உயிர்க்கொலையைப் புரிவாரோடு கூடுதலுந் தீவினையாய் முடியு மென்பதும், கொலைத்தொழிலுங் கொலைநினைவும் இல்லாரோடு உண்டாம் சேர்க்கையே நல்வினையாமென்ப தும் இவர்தங் கோட்பாடுகளாம். இவ்வைசேடிகநூலார் கூறும் பொருள்களிற் பெரும்பாலன சைவசித்தாந்த நூற் பொருள்களாதல் கடைப்பிடித் துணரற்பாற்று.

இனி, மீமாஞ்சகர்மதம் இன்னதென்பது காட்டுதும். இவர் இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களையுமே கடவுள் நிலையில் வைத்து, அவ்வேதங்களின் மேற் கடவுள் இல்லையென்று கூறுதலால் அவர் அவ்வேதங் களைப்பற்றிக் கூறுவன சில ஈண்டு எடுத்துரைக்கற்பாற்று. இம்மீமாஞ்சகர்மதத்திற்கு முதல் நூலாவது சைமினிமுனி வன் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களிற் செய்த மீமாஞ்சை சூத்திரங்களே யாம். அவற்றுள் முதல் அத்தியாயத்தின்கண் முதற் சூத்திரம் "அதாதோதர்மஜிஞ்ஞாசா" என்று நல் வினை யாராய்ச்சியை மேற்கொள்ளா நிற்கின்றது. அதனை யடுத்த இரண்டாஞ்சூத்திரம், நல்வினையாவன வேதங்கள் 'செய்க' வென்று ஏவும் வினைகளேயாம் எனக்கூறும். நல் வினை என்பது கண்முதலான பொறிகளுக்குப் புலனாகாத தொன்றாகையானும், ஆகவே ஐம்பொறிகளின் வழியாக

வன்றி அறியமாட்டாத கருதலளவைக்கும் அஃது அறியப் படுபொருளாதல் செல்லாமையானும் வேதம் ஒன்றுனேமட் டும் நல்வினையாவதின்னதென் றுணரற்பாற்றென்பர். அற் றேல், வேதங்களுஞ் சொற்களானன்றிப் பொருளை அறி வுறுத்தாமையானும், சொற்குப்பொருடெரியினன்றி அதன் பொருளை யுணர்தல் ஏலாமையானும், ஆ முதலான பொருள் கள் உலகின்கண் உண்மை உணரப்படினன்றி ஆ முதலான சொற்களின் பொருள் அறியப்படாமையானும், இப் பொருட்கு இச்சொல் என்னுந் தொடர்பு உலகின்கண் மக்க ளால் நிறுத்தப்பட்ட வழக்கானன்றித் துணியப்படாமை யானும், அதுபோல் 'நல்வினை' என்பதும் உலக வழக்கின் கண்வைத்து உணர்தல் ஆகாமையானும் வேதமொழியைக் கொண்டும் அதனை யறிதல் செல்லாது என உரைப்பாரை மீமாஞ்சகர் மறுக்குமாறு: சொற்கும் அதன்பொருட்கும் உளதாகிய தொடர்பு மக்களால் நிறுத்தப்பட்டதன்று; அஃது இயற்கையே என்றும் உளதாவதாம்; அஃது அவ ரால் நிறுத்தப்படாததாகவே அது பிழைபடுமாறுமில்லை. ஆதலால், வேதமொழியைக்கொண்டே நல்வினை யின்ன தென்று உணரற்பாற்று. வேதங்களில் எவற்பொருண் மேல் வருஞ் சொற்றொடர்களிற் பெறப்படும் பொருள்கள் பிழை படுதல் ஒருகாலத்துங் காணப்படாமையின், அவற்றின் உண் மைத்தன்மை என்றுங் களக்கமுறுதென்க.

இனிச், சொல் என்றுமுள்ள தென்றல் யாங்ஙனம்? அஃது ஒருவனது முயற்சியால் முற்பொழுதிற்றோன்றிப் பிற் பொழுதில் அழியக்காண்டுமென நையாயிகர் உரைப்பர். அதுவேயுமன்றி, 'அவன் குடத்தை உண்டாக்கினன்' என்று வழங்குமாறுபோலவே, 'அவன் சொல்லை உண்டாக்கினன்' என்றும் வழங்குகின்றாராகலின், சொல் ஒருவரால் ஆக்கப் படுதலும்; ஒருசொல்லே ஒரேநேரத்திற் பலராற் பல இடங் களிற் பேசப்படுதலும் அங்ஙனமே கேட்கப்படுதலும் உண் மையாய் நிகழ்தலின் ஒன்று அஃது எங்கும் நிறைந்த பொரு ளாதல்வேண்டும் அல்லதது வரம்புடைப் பொருளாய் ஒரே காலத்திற் பலவிடங்களிற் றோற்றுவித்தற்கு இசைந்ததாகல்

வேண்டும் ; மற்று அஃது எங்குமுள்ள பொருளென்பது எவர்க்கும் உடம்பாடன்மையின், அது பலராற் பலவிடங் களிற் றோற்றுவிக்கப்படும் வரம்புடைப் பொருளென்றே முடிக்கப்படும். அதனால், ஒருசொல் பலராற் பலவிடங் களிற் றோற்றுவிக்கப்படும் பலபொருளே யல்லாமல் ஒரு பொருளாகமாட்டாது. அல்லதூஉம், 'அல் திணை' என னுஞ் சொற்கள் புணர்ச்சிக்கண் 'அஃறிணை' எனத் திரி புறுகின்றன; இங்ஙனந் திரிதல் என்றுமுள்ள பொருள்கட்கு ஏலாமையும் கருதற்பாற்று ; மேலும், ஒருவிளக்கி னொளி படினும், அன்றி நூறுவிளக்கினொளி படினும் தான் ஒரு படித்தாயே விளங்கும் ஒருகுடம்போலாது, ஒருசொற் பல ராற் சொல்லப்பட்டவிடத்துத் தன் ஓசை முன்னை அளவிற் பெருகுதலானும் சொற்கள் திரிபுறுந்தன்மைய வென்பது பெறப்படும். ஆதலாற், சொற்கள் என்றுமுள பொருள் என்றல் யாங்ஙனமென வினவுவார்க்கு மீமாஞ்சகர் விடுக்கு மாறு: சொற்கள் ஓர் ஆண்மகன் முயற்சியாற்றோன்றி ஒரு நொடிப்பொழுதில் அழியுமென்றுரைத்தல் பொருந்தாது. என்னை ? அம்முயற்சிக்கு முன்னுள்ள சொற்களையே அவ் வாண் மகனது முயற்சி அங்ஙனத்திற் றோற்றுவிக்கின்றதாக லின். சொல்லும் முயற்சிக்கு முன்னும் பின்னும் சொற்கள் உளவாதல் கண்டிலமாலெனின், சொல்லும் முயற்சி இடை யறவுபடாது முன்னும் பின்னுந் தொடர்புற்று நிகழுமாயிற் சொற்களுந் தொடர்புறத் தோன்றியபடியாய் நிற்கும், அவ்வாறின்றி முயற்சி இடைவிட்டுப்போதலின் அவை முன் னும் பின்னும் உண்மை புலப்பட்டிலது ; ஆதலாற் சொற் கள் சொன்னிகழ்ச்சிக்கு முன்னும் பின்னும் இல்லையென்றல் அடாது. இன்னும், சொற்களெல்லாங் குடம்போல் ஆக்கப் படுபொருளென்றலும் அமையாது ; என்னை ? ஒருகுடம் ஆக்கப்பட்டவழி அஃது அங்ஙனந்தொட்டுப் பிற்பொழு தெல்லாந் தொடர்புற நிற்றலைத் தெளியக்காண்டும், மற்றுச் சொற்களும் அதுபோல் ஒருகால் ஆக்கப்பட்ட வழிப் பின் னர் நெடும்பொழுது தொடர்பாய் நிற்கக் காணாமையினென் பது. ஆதலாற், றோற்றுவிக்குங் காரணம் உள்வழித்தோன்றி,

அல்லுழித்தோன்றுமை என்றும் உளதாய் நிற்றலே சொல்லின் இயற்கை என்பது பெறுதும். இனிச், சொற்கள் உண்டாக்கப்பட்டனவென்று உலகத்தார் வழங்குவதூஉம் அவை முன் இல்லாதிருக்கப் பின் படைக்கப்பட்டன வென்னும் பொருளைத் தாரமல், தோற்றுவித்தற்குரிய முயற்சியால் அவை முன்னிருந்தேதோன்றின என்னும் பொருளைத் தருமென்று உணர்ந்துகொள்க. இனி ஒரே காலத்திற் பலராற் பல விடங்களிற் கேட்கப்படுதல்கொண்டு ஒருசொல் ஒன்றுதலும் என்றுமுளதாதலும் ஆகாவெனக் கூறுதலும் அடாது, என்னை? ஞாயிறு ஒன்றே ஒரேகாலத்து ஓரிடத்தன்றிப் பலவிடத்தும் பலராலுங் காணப்படுதல் கொண்டு பலவாமென்றல் பொருந்தாமைபோலச், சொல்லும் அங்ஙனங் கேட்கப்படுதல்பற்றிப் பலவாம் என்றல் பொருந்தாது; ஞாயிறு அங்ஙனங் காணப்படினும் ஒன்றாய் என்றுமுளதாய் நிலைபெறுதல் எல்லார்க்குந் துணிபொருளாய் இருத்தல் போலச், சொல்லும் ஒன்றாய் நிலைபேறுடைய பொருளேயாமென்பது தேற்றமாகலின் என்க. இனி, 'அஃறிணை' என்னும் புணர்ச்சியில் 'அல் திணை' என்னுஞ் சொற்களே அவ்வாறு திரிந்தனவென்றலும் அமையாது, 'அல் திணை' என நின்றவழி நின்ற எழுத்துக்களும் வேறே, 'அஃறிணை' என நின்றவழி இடையேநின்ற எழுத்துக்களும் வேறே; பனிக்கட்டி தண்ணீரின் திரிபாற்றோன்றிய தொன்றாகலின் அஃது அத்தண்ணீரின் வேறுமாதில்லை, அதுபோல் ஆய்தமும் றகரமும் லகர தகரங்களின் திரிபேயாயின் அவ்வெழுத்துக்களும் லகர தகரங்களின் வேறு அல்லவாதல் வேண்டும், மற்று இவை அவ்வெழுத்துக்களின் வேறென்பதே இலக்கணநூலார் கருத்தாகலிற் சொற்கள் திரிபெய்து மென்றல் இசையாது. இனிப் பலராற் சொல்லப்படுதலிற் சொற்கள் தம் ஓசையளவிற் பெருகுமென்பதும் உண்மையன்றாம், என்னை? அவற்றைக் கூறுவோர் குரலின்கண் அவ்வேறுபாடு காணப்படுகின்றதேயல்லாமல், ஒரு சொற்றானே தன்னளவிற் பெருகுதலுஞ் சுருங்குதலுங் காணப்படாமையினும் கூறுவோர் தொகை மிகுதிப்பட்டால் ஓசை ஓங்கு

தலும் அதுகுறைந்தால் ஏனையதுங் குறைதலுங் கண்கூடாய் எவருங்காணக் கிடத்தலானுமென்பது. மேலும், நையாயிகர் கருத்துப்படி நோக்கினும் ஒருசொற் றன்னளவில் வேறுபாடுறுதல் செல்லாதென்பது புலனாம். சொல்லாவது ஓசையின் வடிவேயன்றிப் பிறிதில்லை. இனி ஓசை யொரு பண்பென்றே அவருங் கூறுபவாகலின், அவ்வோசையாகிய பண்புக்கு அளவு என்னும் வேறுமொரு பண்புகோடல் அவர் கொள்கைக்கே முரணாய் முடியுமென்றோர்க.

என்று, சொற்கள் நிலைபேறுடையவல்லவென நையாயிகர் கூறுங்கூற்றுக்களையெல்லாம் முறையேதந்து மறுத்தபின் மீமாஞ்சகர் அவை நிலையுதல் உடையவென்னுந் தங்கோள் நிறுத்துமாறு: சொற்கள் நிலைபேறுடையவல்லவென்னும் பிழைபாட்டுணர்ச்சி, அவை நாங் கூறுமாற்றான் மட்டுமே உளவாகின்றன என்னும் வழூஉ நினைவால் வருவதொன்றாம். மற்று உண்மையான் நோக்கும்வழிச், சொற்களை நாங் கூறுவது அவற்றைப் படைத்தற்பொருட்டாகவன்றி அச்சொற் பொருளைத் தெரிவித்தற்பொருட்டாகவேயாம். சொல் நிலைபேறுடைத்தன்றாயின் அச்சொற்றோன்றி மறைந்த பிற்பொழுதில் அதனைக்கேட்டோர் உள்ளத்து நிகழும் பொருளுணர்ச்சியினை அது பயக்குமாறு யாங்ஙனம்? பின் சொற்பொருளுணர்ச்சி நடைபெறுமாற்றினை நுணுகிநோக்க வல்லார்க்கு, அதனைப் பயக்குஞ் சொல் என்றும் உளதாவதேயாம் என்பது நன்குபுலனாம். மேலும், எல்லாச் சொற்களும் எல்லாரானும் பண்டு தொட்டே ஒரு பெற்றியவாய் உணரப்பட்டு வருகின்றன; முன்னர்ப் பலகாற் கேட்ட 'ஆ' என்னுஞ் சொல்லைப் பின்னருங் கேட்குங்கால், அது முற்கேட்ட சொல்லின் வேறெனக் கருதப்படாது ஒன்றென்றே எல்லாரானுங் கருதப்பட்டு வருதலால், இப்பாலை வழக்கானும் சொல் என்றுமுள பொருளாதல் துணியப்படும். மேலும், ஒரு சொல்லை மறித்தும் மறித்தும் பலகாற் கூறிய விடத்து, 'இச்சொல் ஐந்து அல்லது பத்து அல்லது பன்னிரண்டு முறை சொல்லப் பட்டது' என எவரும் உரைக்கக் காண்பதல்லால், ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு சொற்றோன்றி

யழிந்து வெவ்வேறு ஐந்து சொற்கள், அல்லது பத்துச் சொற்கள், அல்லது பன்னிரண்டு சொற்கள் தோன்றின வென்று உரைப்பாரைக் காண்கின்றிலேம்; அதினுலும், 'திரிபில்லாததும் என்றும் உளதாவதுமாகிய சொல்லால்' என்னுஞ் சொற்றொடர் வேதத்துட் காணப்படுதலானும் சொல் என்றுமுள்ள நிலையியற்பொருளாமென்றே முடிப்ப.

இனிச், சொற்கள் நிலைபேறுடையன வென்று நாட்டிய பின், அச்சொற்கள் ஒருங்கியைந்த தொடர்மொழிகளை யுடைய வேதங்களும் என்றும் நிலைபேறுயுள்ளன வென்று நாட்டுதலே மீமாஞ்சகர்கோட்பாடாம். என்னை? ஒருதொடர் மொழிப் பொருள் அதன் கண் உள்ள சொற்களின் பொருளையே சார்ந்திருத்தலானும், அங்ஙனம் ஒரு தொடர் மொழிக்கண் ஒன்றனையொன்று அடுக்க நின்று பொருடருஞ் சொற்களெல்லாம் எஞ்ஞான்றும் உள்ளன வென்பது மேலே பெறப்பட்டமையானும், இவையிற்றின் நிலைபேறுடைமை பெறப்படவே இவற்றால் ஆக்கப்பட்ட தொடர்மொழிகளால் ஆக்கப்பட்ட வேதங்களும் என்றும் நிலைபேறுயுள்ளன வென்பது தானே போதராலனுமென்பது. ஆற்றேல், வேதப் பகுதிகள் பலவும் 'கடன்' 'பிப்பலாதன்' முதலான மக்களால் இயற்றப்பட்டன வென்பதற்கு அவை அவர் பெயர் தாங்கி நிற்றலே சான்றுகலானும், வேதங்களின் இடையிடையே 'ஔத்தாலகி விரும்பினன்' 'பபா பிரவாகணி விரும்பினன்' என்பவை போன்ற மக்கள் பெயர் காணப்படுதலின் அப்பகுதிகள் அம்மக்கட்குப் பன்னெடுங் காலம் பின்னே இயற்றப் பட்டன வென்பது தெளியப்படுதலானும் வேதங்கள் முக்காலத்தும் உள்ளன வென்பது யாங்ஙனமென வினவுவார்க்கு மீமாஞ்சகர் இறுக்குமாறு; வேதத்தின் சிற்சிலபகுதிகள் கடன் பிப்பலாதன் முதலியோரால் நன்கு பயிலப்பட்டு அவராற் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு வந்தமை பற்றி அவர் பெயர் தாங்கி நின்றனவேயல்லாமல், அவரால் இயற்றப் பட்டமை பற்றி யன்று. இனி, மக்கட்கும் ஏனைப் பொருள்கட்கும் பெயர்கள் போல் ஆங்காங்கு அவ்வேதத்தின்கட் காணப்படுஞ்

சொற்கள் உண்மையில் அம்மக்களையும் ஏனைப்பொருள்களை யுங் குறிப்பனவல்ல; வேதத்திற் காணப்பட்ட அச்சொற்களையே பின்வந்தோரான மக்களும் ஏனைப் பல்பொருள்களும் தமக்கும் பெயராய்க் கொண்டனர்; அச்சொல் ஒப்புமைபற்றி அவை மக்கள் முதலான நிலையில்லாப் பொருட்பெயர்கள் போற் காணப்படுகின்றன வென்க.

அற்றாயினும்; 'ஆக்கள் வேள்விக்கண் அமர்ந்தன,' 'மரங்கள் வேள்வி ஆற்றின' என்றற் றொடக்கத்துப் பொருந்தாத் தொடர் மொழிகள் வேதத்திற் காணப்படுதல் என்னையெனின்; அத்தொடர் மொழிகளைமட்டுந் தனியேயெடுத்து நோக்குவார்க்கு அவை பொருந்தாதன போற் றோன்றுமாயினும், அவையிருக்குமிடத்தின் முன் பின் ஆராய்வார்க்கு அவை அங்ஙனம் ஆகாமை புலப்படும். இன்னோரன்ன தொடர் மொழிகள் ஒருவேள்வியினைக் குறித்துப் பேசும் பகுதிக்கட்காணப்படுவனவாம். அவ்வேள்வியினை ஆண்டுப் புகழ்ந்து பேசுதல் கருத்தாகலின் ஓர் அறிவுடைய மரங்களும் அவ்வேள்வியை ஆற்றின என்று அதன் சிறப்பு ஓரறிவுயிர்கண் முதலானவற்றின்மேல் வைத்துப் புனைந்துரைக்கப்பட்டது; இது கேட்ட வள்வானே அறறிவுடைய மக்கள் அதன் மாட்சி கடைப்பிடித்து அதனை ஆற்றுவ ராகலின் என்பது. இவ்வாறு வேதங்கள் ஒருவரால் ஆக்கப்படாது தாமே நிலையாய் என்று முளவாயிருத்தலால், அவற்றின் கண் முன் பின் முரணும் பொருள்கள் வருதற்கு இடமின்று. அதனால் வேதங்கள் மட்டுமே நல்வினை இன்னதென் றுணர்தற்கு உண்மைப் பிரமாணமா மென்பர்.

இனி, இன்னது செய்கவென ஏவுதற் பொருட்கண் வரும் சொற்றொடர்களும், இன்னது செய்யற்க வென விலக்குதற் பொருட்கண்வரும் சொற்றொடர்களும் வேதங்களுள் முதன்மைப் பிரமாணங்களாம் என்பர். இவ் ஏவுதல் விலக்குதல் என்னும் பொருண்மேலன்றிப், புகழ்ந்துரை இகழ்ந்துரைப் பொருண்மேல் வருவனவும், மந்திரங்களாய் நிற்பனவும், பெயர் குறிப்பனவும் எல்லாம் அவை போல் முதன்மைப் பிரமாணங்கள் அல்லவாயினும், 'ஏவுதல் விலக்

குதற் பொருண்மேல் வருஞ் சொற்றொடர்ப் பொருட் சிறப்பு உணர்தற்கு உதவியாய் நிற்றலால் அவையும் அம் முகத்தால் அவற்றிற்கு அடுத்த நிலையிற் பிரமாணமாய்க் கொள்ளற்பாலனவா மென்பர். 'நலம்பெற வேண்டினோன் வாயுதேவற் குகந்த வெள்ளியவிலங்கை வேட்க' என்னுந் தொடர்மொழி இன்னது செய்க வென வியங்கோட் பொருண்மேல் வருதலின் அது சிறந்த பிரமாணமாம். 'வாயு மிகவிரைந்த செலவினையுடைய தேவனும்' என்னும் புகழ்துரைச் சொற்றொடரும், "உருத்திரன் அழுதான், அதிலிருந்து வெள்ளி உண்டாயிற்று" என்னும் இகழ்துரைச் சொற்றொடரும் இன்னது செய்கவென ஏவாமையின் முதன்மைப்பிரமாணங்கள் அல்லவாயினும், மேற்கிளந்த ஏவற் றொடர்மொழிப் பொருளைச் சிறப்பித்தற்குப் பயன் படுதலின், அவையும் அது பற்றி அடுத்த பிரமாணங்களாய்க் கொள்ளப்படும். யாங்ஙனமெனின், வெள்ளிய விலங்கை வாயுதேவற்கு வேட்க வேண்டுமென்ப தென்னை யென்று வினவினார்க்கு, வாயு மிக விரைந்த நடையினை யுடைமையால் வேட்போனை அவன் மிகு விரைவில் நலம்பெறச் செய்வான் என்னும் பொருளியைபு காட்டி அப்புகழ்துரைப் பொருள் வியங்கோள் மொழிப் பொருளுக்கு உதவியாய் நின்று இறைபயக்குமாகலின் என்க.

இன்னும் இருக்கு முதலாகிய நான்மறைகளும் மக்களாலாயினும், கடவுளாலாயினும் ஆக்கப்படாமல் என்றும் நிலைபேறுயுள்ளனவாமாகலின் அவற்றின் கண் ஏவப்பட்ட வேள்விகளை முறைப்படி ஆற்றுதலே நல்வினையா மென்றும், அவற்றை அங்ஙனஞ் செய்யாதொழிதலே தீவினையா மென்றும், பலதிறப்பட்ட வேள்விகளை வேட்டலொன்றானே மக்கள் தாம் வேண்டிற்றெல்லாம பெறுவரென்றும், மறைகளுட்போதரும் மந்திரங்கள் எல்லாம் பொருளுடையனவே யாமென்றும், மிருதிகளும் ஆறங்கங்களும் எல்லாம் மறைமொழிப் பொருளோடு முரணுவழியே பிரமாணமாகுமல்லால் அவற்றொடு முரணுங்கால் அவை பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படா வென்றும் உரைப்பர்.

இன்னும், வேள்வி வேட்டல் ஒவ்வொரு பயனைப் பெறற் பொருட்டேயாம் என நிறுவப்பட்டிருத்தலால், வேள்வியாற்றுதற்கும் அது பயப்பிக்கும் துறக்கம் முதலிய பயனைப்பெறுதற்கும் இடையே நெடுங்காலஞ் செல்லா நிற்பவும் செய்த அச்செயலின் பயனைத் தப்பாமல் தருதற்கு இடையே ஒரு கருவி இன்றியமையாது வேண்டப்படு மன்றே; அக்கருவிதான் யாதோவெனின், அது 'அபூருவம்' எனப்படுவதாம் என்பர். எனவே, ஒருவன் செய்த நல்வினையின் பயனை இடைநின்று கூட்டுவதே 'அபூருவம்' என்று அறியற்பாற்று. மகளிர் தங்கொழுநர் அல்லாதாரையும் மருவிப் பிழைத்துப் பெறும் பிள்ளைகளும் உளராதலால் 'இவர் பார்ப்பனர்' 'இவர் பார்ப்பனர் அல்லாதவர்' என்று பகுத்துணர்தல் ஒலாதாயினும், புகழ்பெற்ற தம் முன்னோர் பெயர்களை எடுத்துக் கூறவே அவர்க்குப் பார்ப்பனத்தன்மை யுண்டாமென மீமாஞ்சைநூல் முதல் அத்தியாயத்து முதற்பாதத்து ஆறும்அதிகாணத்தின்கண் உள்ள ஏழாஞ் சூத்திரம் புகலாநிற்கின்றது. இம்மீமாஞ்சை நூலுட் கடவுளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமையானும், அவரவர் செய்த வேள்வி வினையினின்றும் 'அபூருவம்' என்பதோர் ஆற்றல்தோன்றி அதுவே அவர்க்குத் துறக்கம் முதலிய அவ்வேள்விப் பயனைத் தருமென்பதே அதன் கண் வற்புறுத்துரைக்கப்படுதலானும் மீமாஞ்சகர்க்கு முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றுண்டென்பது உடன்பாடன்றுபோலும் என்க. இவ்வளவின் மீமாஞ்சகர் மதம் முடிந்தது.

இனிச் சைவமதம் என்பது நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, ஞாயிறு, திங்கள், உயிர் என்னும் எண்வகைப் பொருளொடும் புணர்ந்து, படைப்புக் காப்பு அழிப்பு மறைப்பு அருள் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் தனக்கொரு விளையாடல்போற்கொண்டு நடாத்தி, உயிர்களின் துன்பங்களைப் போக்கித், தன்னிற் பிறிதாவது ஒன்று இல்லானாய் விளங்கும் சிவபெருமானை முழுமுதற்கடவுளாக வழிபடுவது என மணிமேகலையுட் கூறப்பட்டது. மணிமேகலையுட் சொல்லப்

பட்ட சைவசமயமே திருவாதவூரடிகளாற் றழுவப்பட்டதூஉ மாமென்பதனை இவ்வுரையுள் ஆண்டாண்டு விளக்குமாறு கொண்டு உணர்ந்து கொள்க.

இனிப் பிரமவாதிமதமாவது உலகமெல்லாம் இறைவனால் இடப்பட்ட ஒரு முட்டை யென்றுரைப்பதாம். இவ்வாறு மணிமேகலையுட் சொல்லப்பட்டது; இது மனுவினும் சதபத பிராமணத்தினுங் காணப்படும்.

இனி வைணவமதமாவது எப்பொருட்கும் முதல்வரான திருமால் தமது விருப்பத்தாலேயே உருவுகொண்டு திருப்பாற் கடற்கண்ணே அறிதுயிலிற் கிடந்தருளுவரெனவும், ஐந்து இரவுகளிலே அவர் வைணவ சமயத்திற்குரிய ஆகம நூல்களை அருளிச் செய்தமையால் வைணவம் பாஞ்சராத்திரமென்றும் பெயர் பெறுமெனவும், அவர் தமது கொப்பூழினின்று நான்முகனைத் தோற்றுவித்து அவனாற் படைப்புத் தொழிலையும் அந்நான்முகன் முகத்தினின்று உருத்திரனைத் தோற்றுவித்து அவனால் அழித்தற்றொழிலையும் நடைபெறச்செய்து தாம் என்றுங் காத்தற்றொழிலையே நிகழ்த்துவரெனவும், உலகின்கட் டீயோரை ஒறுத்து நல்லோரைக் காத்தற்பொருட்டு மீன் யாமை கேழல் நாசிங்கம் குறள் பரசிராமன் இராமன் பலராமன் மாயன் கற்கி முதலிய பத்துத் திருவவதாரங்களை எடுத்தருளியும் இனியெடுத்தும் வருவரெனவும், அவர் மூலப்பகுதியாகிய மாயையாகியும் எல்லாவுயிர்களுமாகியும் அவ்வுயிர்களைத் தொடக்கும் மாயா காரியங்களாகியும் நிற்பாராதலால் மாயையாற் கட்டுறுத்தும் அவராலன்றி மாயையின் றொடர்பை அறுத்தல் ஏலாதெனவும், அவரை ஓவாது வழிபடுவார்க்கு மாயையின் றொடர்பையறுத்துத் தமது வைகுண்ட வாழ்க்கையில் அவரை வைப்பரெனவும் உரைப்பதாம்.

இனி வேதவாதிமதமாவது துவக்கமும் ஈறும் இல்லாததாய் ஒருவராலும் ஆக்கப்படாததாய் என்றும் உளதாவது வேதமெனவும், வேதங்களுட் கூறப்படும் வினைகளைக் கைக்கொண்டு நடத்தும் முறைமையினை அறிவுறுத்தும் போதாயனியம் முதலிய கற்பமும், வேதங்களுட் போந்த காயத்திரி

முதலான சந்தங்களின் பெயரும் அவ்வவற்றிற்கு எழுத்து இத்துணையவென்றலும் உணர்த்தும் சந்தோ விசியும், வேத வினைகள் செய்தற் கிசைந்த கால வகைகளை வரையறுத் துரைக்கும் சோதிடமும், வேதங்களின் சொற்பொருள் அறி விக்கும் நிருத்தமும், வேதங்களை எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் முதலிய ஒலி வேறுபாட்டாற் சொல்லுமாறு காட்டும் சிக் கையும், வேதங்களின் எழுத்துச் சொற் பொருளியல்பு அறி விக்கும் வியாகரணமும் என்னும் இவ் ஆறும் அவ்வேதத் திற்கு முறையே கை கால் கண் செவி மூக்கு முகம் என்னும் ஆறு உறுப்புக்களா மாகலின், அவை 'அங்கம்' எனப்பெயர் பெறுமெனவுங் கூறுவதாம்.

இனிச் சமணமதமாவது ஆசிவகவாதம் எனவும் நிகண்ட வாதமெனவும் இரு பாகுபாட்டினையுடைத்து. இவருள் ஆசீவகவாதங் கூறுவோர் கோட்பாடுகள் வருமாறு: எல்லை யில்லாத எல்லாப் பொருள்களிலும் எங்கும் எப்பொழுதும் நீங்காமல் நின்று புலப்பட்டு அருள்புரிகின்ற வரம்பில்லாத அறிவினையுடைய மற்கலிதேவனே இவர் தமக்கு இறைவனும். இவ்விறைவன் அருளிச்செய்த முதல் நூலிற் சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் ஐந்து. அவை: உயிரும், நிலஅணு நீர் அணு தீஅணு காற்றணு என்பனவும் ஆம். இவைதம்முள் நில அணு வல்லென்றிருப்பது; நீரணுத் தண்ணென்று சுவையினை யுடையது, தீயணுச் சுடுதலும் மேற்சேர்தலும் உடையது, காற்றணுக் குறுக்கிட்டு அசைத்தலைச்செய்வது. உயிர் இவை தம்மை யெல்லாம் அறியுமியல்புடையது. நிலவணுமுதலிய நான்கும் உணர்வுடைய அல்ல; அவை ஒன்று கெட்டு மற் றொன்றாதலும், புதியவாய்ப்பிறத்தலும், ஒன்று மற்றொன் றிற் புகுந்திருத்தலும் ஒரு காலத்தும் இல்லை; ஓரணு இரண் டாய்ப் பிளவு படுதலும் இல்லை; அவலைப்போற பரப்பனவும் அல்ல; ஆயினும், உலவுதலும், தாழ்தலும், உயர்தலும், மலை முதலிய பேருருக்கள் உண்டாம்படி தாம் ஒருங்குகூடுதலும், பின்னர் அவ்வுருக்கள் இல்லையாம்படி பிரிந்து தந்தன்மைய வாதலும், நிலை பெற்ற வைரக்கல் ஆம் படி அத்துணை வன்மை யாகச் செறிதலும், நடுவே புரையுடைய மூங்கிலாகக் கூடுத

னும் இவ்வணுக்கள் வல்லனவாம். நிலன் முதலாகக் கூறிய இவ்வணுக்கள் நான்கும் என்றும் ஒன்று கூடியே நிலன் முதலாகிய பொருள்களைத் தோற்றுவிக்குமல்லாமல், இவற்றுள் இரண்டேனும் அன்றி மூன்றேனும் ஒன்று கூடி நிற்க ஏனைய அவற்றை வேறு பிரிந்து நிற்பனவல்ல; இங்ஙனம் அவை ஒருங்குகூடி நிற்றலால் நிலத்தின்கட் சுவை ஒளி ஊறு நாற்றம் என்னும் நான்கு தன்மைகளும், நீரின்கட் சுவை ஒளி ஊறு என்னும் மூன்று தன்மைகளும், தீயின்கண் ஒளி ஊறு என்னும் இரண்டுதன்மைகளும், காற்றின் கண் ஊறு என்னும் ஒரு தன்மையுங் காணப்படா நிற்கும். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் வீட்டின் கட்சேர்த்தலென்னுந் தொழில்கள் நான்கும் பிறரொருவராற் செய்யப்படாமல் இவ்வணுக்களாலேயே நடைபெறுவனவாம். இவ்வணுக்கள் ஒன்று கூடி விரிதலே படைப்பு, அவ்வாறு விரிந்தவை நீள நிற்றலே காப்பு, அவை மீளக்குறுகுதலே அழிப்பு, அவை ஊன்றி நிற்றலே வீடுபேறு என அறியற்பாற்று.

இனி, ஓர் அணுவாகிய உயிரை நாற்பொருட்டிரட்சியில் நிற்கும் மக்கள் காணவல்லுநரல்லர்; என்றாலும், விண்ணின்கட் பேரொளியில் வட்டத்து எழுந்தருளியிருக்கும் அருகக் கடவுளே அதனைக்காண மாட்டுவான். இவ்வுயிர்கள் தத்தம் வினைகளுக்கீடாகப் பலவேறுருக்கள் எடுத்துத்தோன்றிய பின் எல்லாரானுங் காணப்படாநிற்பர். இவரெடுக்கும் பிறப்புக்கள்தாம் கருமை கருநீலம் பசுமை செம்மை பொன்மை வெண்மை என்னும் ஆறு நிறங்களோடு கூடியிருப்பனவாம். இவற்றுள், மிக்க வெண்மை நிறத்தோடுங் கூடிய பிறவியில் வந்தவர்களே வீடுபேற்றின்பத்தினை அடைவர்; ஏனைக் கருமை முதலிய நிறங்கள் வாய்ந்த பிறவியெடுத்தவர்கள் கட்டுற்றுப் பிறழ்ந்துழலுவர். ஈண்டுக் காட்டிய பிறவிகளுட் கருநிறப்பிறவியினும் கருநீலப்பிறவி உயர்ந்ததெனவும், கருநீலப்பிறவியினும் பசுநிறப்பிறவி உயர்ந்ததெனவும், பசும்பிறவியினும் செந்நிறப்பிறவி உயர்ந்ததெனவும், செம்பிறவியினும் பொன்னிறப்பிறவி உயர்ந்ததெனவும், பொற் பிறவியினும் மிக்க வெண்பிறவி உயர்ந்த தெனவுங் கூறுநிற்பர்.

இன்னும் பேறு, இழவு, இடையூறு, இன்பம், பிரிவிலா திருத்தல், பிறநாட்டிற் சேர்தல், மூப்புச், சாங்காடு என்னும் எட்டும் முற்பிறவியிற் செய்த வினையால் அவரவர்க்குக் கருவிலேயே வந்து பொருந்துமென்றும், எல்லாம் ஊழ்வினையிற் பட்டு நடத்தலே இவ்வுலகத்தின் இயல்பாமென்றும், மேல் அணுக்கள் ஐந்தெனப்பட்டவற்றோடு நல்வினை தீவினையென்னும் இரண்டையும் உடன் கூட்ட இவ்வுலகம் எழணுக்களாயிருக்குமென்றும் சமணரில் ஆசீவகவாதிகள் புகலாநிற்பர்.

இனிச் சமணரில் நிகண்டவாதிகள் கூறுவன வருமாறு: எட்டுத்தீயதன்மைகளை விட்டு எட்டு நல்லதன்மைகளோடு கூடி இந்திரர்களாற் றொழப்படும் அருகக்கடவுளே இவர் தமக்கு இறைவனும் என்பர். எட்டு நல்லதன்மைகளாவன; கடையிலா அறிவு, கடையிலாக்காட்சி, கடையிலா ஆண்மை, கடையிலா இன்பம், பெயரில்லாமை, குடியில்லாமை, வாழ்நாளின்மை, அழியா இயல்பு என்பனவாகும்; இவற்றுக்கு மறுதலைப்பட்ட எட்டும் எட்டுத்தீயதன்மைகளாகும். இன்னும் இவர்தம் கடவுள் முக்காலத்து நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஓரிமைப்பொழுதிலே அறியுந் தவஆற்றல் வாய்ந்தவனென்றும், தன்னை வழிபட்டார்க்கும் வழிபடாது மாறுபட்டார்க்கும் ஒரு நீர்மையனாய் நிற்கும் தூய்த்த உள்ளத்தினையுடையானென்றும், பசி நீர்வேட்கை அச்சம் செற்றம் உவகை மயக்கம் நினைவு பழித்தல் நோய் சாதல் வியர்வு கவலை செருக்கு வியப்பு உணவு பிறப்பு உறக்கம் என்னுங் குற்றங்களினின்றும் அகன்று மேலுலகத்தின்கட் பொன்னெயில் வட்டத் தெழுந்தருளியிருப்பனென்றும், அவன் அருளிச்செய்தநூல்கள் 'அங்காகமம்' 'பூர்வாகமம்' 'வெகுசுருதியாகமம்' என்மூன்றுமென்றும், இந்நூலின்கட் சொல்லப்படும் காலம் உயிர் தன்மாத்திகாயம் அதன்மாத்திகாயம் நல்வினை தீவினை விண் பரமாணு கட்டு வீடு என்னும் பத்தும் ஒருவராற் படைக்கப்படாமல் தொன்றுதொட்டே உள்ளவாமென்றும் உரைப்பர். இவர் கூறும் இப்பத்தினுட்காலமாவது ஒரு பொருள் ஒரு நொடிப்பொழுதில் தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் மூவகை நிலையினையும் அடையுமாறு

செய்யவல்லது; உயிராவது வாழ் நாள் எல்லையைப் பொருந்தி, ஓர் உடம்பினைமேவிக், கரும்பின் சாறு அக்கரும் பெங்கும் நிறைந்து நின்றாற்போல அவ்வுடம்பெங்கும் நிறைந்து நின்று, குழவி பிள்ளை இளமை முதுமை முதலான வேறு பல பருவங்களுடையதாய், ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவுகள் பெற்றுக், கட்டு வீடு என்னும் இருவகை நிலைகளினும் எக் காலத்தும் உளதாவது; தன்மாத்திகாயமாவது எங்குமுள்ள தாய்க் கீழ் நிலையில் நிற்கும் பொருள்களை நிலைபெறுமாற் செய்து உயிர்களுக்கும் புற்கலத்திற்குப் மேலாகச் செல்லப் பண்ணும்; அதன்மாத்திகாயமாவது அங்ஙனமே எங்கு முள்ளதாய் உயிர்கட்கும் புற்கலத்திற்குங் கீழுள்ள பொருள் கள் நிலைபெற்று நிற்குமாறு செய்யும்; நல்வினையாவது நலத் தைப் பயப்பது; தீவினையாவது துன்பத்தைத்தருவது; விண்ணென்பது எல்லாப் பொருள்கட்கும் இடந்தந்து நிற் பது; புற்கலமென்பது அணுபுற்கலம் கந்தபுற்கலம் என் னும் இருவகைப் பாகுபாடு உடையதாய், அணுபுற்கலம் வலிமையும் நெகிழ்ச்சியும் உடைத்தாய் மூன்றுலகங்களினும் நிறைந்திருக்கக், கந்தபுற்கலமானது இரும்பு கல் மரம் முத லான பருப்பொருள்வடிவாய்த் திரிபுற்று நிற்கும்; கட்டா வது உழவு, தொழில், வரைவு, வாணிகம், கல்வி, கொற்றொ ழில் என்னும் அறுவகை வினைகளாற் கட்டுப்பட்டு இயங்கு வது; வீடாவது இவ்வறுவகைக்கட்டும் நீங்கிநிற்பது. இவ் வளவிற் சமணரில் நிகண்டவாதிமதம் முடிந்தது. இவ்வாறு இருகூற்றிற்பட்ட அறுவகைச் சமயங்களும் அறியற்பாற்று.

திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்கும் முற்பட்ட மணிமே கலைச் செந்தமிழ்க் காப்பியத்துட் சொல்லப்பட்டமையின் மேற்கூறிய அறுவகைச் சமயங்களுமே அடிகள் காலத்தும், அடிகட்கு முற்பட்டகாலத்தும் வழங்கினவென்பது நன்கு பெறப்படும். பதஞ்சலிமுனிவர் இயற்றிய யோகமும், வியாச முனிவரியற்றிய வேதாந்தமும் மணிமேகலையுட் காணப்படா மையின், அவ்விரண்டும் மணிமேகலை காலத்திற்குப் பிற் பட்டு எழுந்தனவாமென்பதூஉம் இதுகொண்டு முடிக்கப் படும்.

இனி, மாயாவாதம் என்பது மணிமேகலை, திவாகரம், பிங்கலந்தை என்னும் பழையநூல்களிற் காணப்படாமற் சூடாமணி நிகண்டின்கண்மட்டுங் காணப்படுதலின், அஃது அந்நிகண்டு எழுதப்படுதற்குச் சிறிது முன்னேதோன்றி நடைபெறலாயிற்றென்பதூஉம் அறிதல்வேண்டும். எனவே, அடிகள் "மிண்டிய மாயாவாதம்" என இத்திருவாசகத்தின்கட் கூறியது பிற்காலத்திற் கௌடபாதர், சங்கரர் முதலானோரால் கட்டிவிடப்பட்ட மாயாவாதம் அன்றென்பதூஉம், கௌடபாதர் சங்கரர் மாயாவாதக் கொள்கையோடு பெரிதொத்து அதற்கும் முற்பட்டகாலத்தேயிருந்த யோகாசார சௌத்திராந்திக பௌத்தமதமே 'மிண்டிய மாயாவாதம்' என அங்ஙனம் அடிகளா லெடுத்துரைக்கப்பட்டதென்பதூஉம், பின்றைநாள் மாயாவாதம் பௌத்தமதக் கொள்கையோடு பெரும்பான்மையும் ஒத்தல்பற்றியே அது 'பிரசந்ந பௌத்தம்' எனப் பெயர்பெறலாயிற் றென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்துகொள்க. வடமொழியிற் சிவராமன் என்பார் வரைந்த சொற்பொருள் வரிசையிலும் 'மாயாவாதம்' எனுஞ் சொற்றொடர் பௌத்தசமயக் கொள்கையினைத் தெரிப்பதெனக் குறிக்கப்பட் டிருத்தலுங் கண்டுகொள்க.

இனி, 'அறுவகைச் சமயத்து அறுவகையோர்க்கும், வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர்பகுதி, கேடம்புரையுங் கிழவோன்' என்றது மேலெடுத்துக்காட்டிய இருகூற்று அறுவகைச்சமயப் பகுப்புகளில் நிற்பார் தத்தமக்குவேற்ற பெற்றி அடையும் தத்துவங்களில் அவர்க்கு அருள்செய்யும் முதல்வர்களாயுள்ள தேவர்களெல்லாரும், எல்லாத் தத்துவங்கட்கும் மேற்பட்டு அவற்றையெல்லாந் தன்னுள் அடக்கிநிற்கும் ஓர் ஒப்பற்ற முழுமுதற் கடவுளின் அளவிலாற்றற்குமுன் மிகச் சிறிய இயக்கமுடைய புழுப்போல்வரென அவரது சிறுமையினையும் எல்லாம்வல்ல முதல்வனது பெருமையினையும் விளக்கியவாறும்.

'பகுதி' பகுப்பென்னும் பொருட்டாதல் "பகுதியாற் பாற்பட்டொழுகப்பெறின்" என்புழிக்காண்க.*

* திருக்குறள், ௧௨, ௧.

'கேடம்' புழுவெனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

'கிழவோன்' உரியோன்; விடுபேற்றைத் தருதற்கு உரியவன்; கிழமை-உரிமை.

'அருக்கனிற்சோதி அமைத்தோன்' என்றது ஞாயிற்றிற் காணப்படும் ஒளிவிளக்கம் இறைவன் அதன்கண் முனைத்து நிற்றலால் அமைக்கப்பட்டதென அறிவித்தது. உலகின்கட் காணப்படும் எல்லா ஒளிகளும் இறைவன்றன் ஒளிவிளக்கமாதல் தெரித்தற்பொருட்டே

"நாயகன் கண் நயப்பால் நாயகி புதைப்ப எங்கும்
பாய் இருளாகி மூடப் பரிந்தல கினுக்கு நெற்றித்
தூய நேத்திரத் தினலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பின்
தேயம் ஆர் ஒளிகள் எல்லாம் சிவன்உருத் தேசதென்னர்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருமொழியும்* எழுந்ததென்க. "அருக்கனுவான் அரனுரு அல்லனே" என்னும் அப்பர் தேவாரமும் உற்றுநோக்கற்பாற்று.

'திருத்தகு மதியில் தண்மை வைத்தோன்" என்றது திங்களிற் குளிர்ந்த ஒளியாய் இறைவன் விளங்கி நின்று அதனை அதன் கண் அமைத்தானெனக் கூறியவாறும்.

'திருத்தகு' பொலிவு பொருந்தும் எனப்பொருள் படுதலைச் "செழுந்தா தவிழ்பொழி லாய்த்துச்சேர்க திருத் தகவே"† என்பதற்குப் பேராசிரியர் உரைத்த வுரையிற் காண்க.

எல்லாப் பொருள்களையும் அழிக்கவல்லதாகலின் 'திண்திறற்றீ' என அடை கொடுத்தார்.

உலகாயத நூலார் கூறுமாறு பொய்யாகாமல், ஓசையும் ஒளியும் உலவுதற்கு இடமாய் என்று முள்ள பொருளாகலிற் 'பொய்தீர்வான்' என அருளிச் செய்தார்.

'வீக்கம்' கிளர்ச்சி, முயற்சி எனப் பொருள்படுதல் திவாகரத்துட்காண்க.

'நிழல்' ஒளி என்னும் பொருட்டாதல் "நிழல்கால்

---

* சிவஞானசித்தியார், க, ௬உ. † திருக்கோவையார், கஉச

நெடுங்கல்"* என்பதற்கு அடியார்க்குநல்லார் கூறியவுரையிற் காண்க.

முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
தன்நேர் இல்லோன் தானே காண்க
ஏனத் தொல்எயி றணிந்தோன் காண்க
கானப் புலியுரி அரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க நினைதொறும் நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க அந்தோ கெடுவேன்
இன்இசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க
அன்னதொன் றவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க
அற்புதன் காண்க அநேகன் காண்க
சொற்பதம் கடந்த தொல்லோன் காண்க
சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க
ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
அணுத்தருந் தன்மையில் ஐயோன் காண்க
இணைப்பரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க
அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க
மருவி எப்பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க
மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க
அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதுஞ் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பமும் இறுதியுங் கண்டோன் காண்க
யாவரும் பெறஉறும் ஈசன் காண்க
தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க
பெண்ஆண் அலிஎனும் பெற்றியன் காண்க

* சிலப்பதிகாரம், ௬, ௧௨௭.

கண்ணால் யானுங் கண்டேன் காண்க
அருள்நனி சுரக்கும் அமுதே காண்க
கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவன்என யானுந் தேறினன் காண்க
அவன்எனை ஆட்கொண் டருளினன் காண்க
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
அவளுந் தானும் உடனே காண்க

முன்னோன் காண்க—எப்பொருட்கும் முன் உள்ளவன் காண்க, முழுதோன் காண்க—எல்லாவற்றையும் உடையவன் காண்க, தன்நேர் இல்லோன் தானே காண்க—தனக்கு ஒப்பாவதொன்றும் இல்லாதவன் காண்க, 'ஏனத் தொல் எயிறு அணிந்தோன் காண்க' என்பதனைத் தொல்ஏன எயிறு அணிந்தோன் காண்க என மாற்றிப் பழையதொரு பன்றியின் கூர்ம் பல்லினை அணிந்துகொண்டவன் காண்க என உரைக்க, கானப்புலி உரி அரையோன் காண்க—காட்டின் கண்வந்த புலித்தோலை உடுத்த கடிதடத்தினை உடையோன் காண்க, நீற்றோன் காண்க—திருநீற்றினையணிந்தவன் காண்க, நினைதொறும் நினைதொறும் ஆற்றேன் காண்க—இறைவன் திருவுருவப்பொலிவினை நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் அவனைப் பிரிந்திருத்தலைப் பொறேன் காண்க, அந்தோ கெடுவேன்—அவனது பிரிவினைப் பொறுமையின் ஐயோ யான் கெட்டொழிவேன், இன்இசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க—இனிய ஒலியும் அதனையுடைய வீணையும் போல் தூயஉயிர்களில் இயைந்திருப்பவன் காண்க, அன்னது ஒன்று அவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க—அவ்வியல்பினதாகிய வீணையின் அரிய இசை ஒன்றனை அவ்வீணையில் அறிந்தவன் காண்க, பரமன் காண்க—எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவன் காண்க, பழையோன் காண்க—எப்பொருளினும் பழையனாயினோன் காண்க, பிரமன் மால் காணாப் பெரியோன் காண்க—நான்முகனுந் திருமாலுங் காணாத பேரியல்பினன் காண்க, அற்புதன் காண்க—வியத்தகுதன்மைகள் உடை

யோன் காண்க, அநேகன் காண்க—பலவடிவாயிருப்பவன் காண்க, சொல் பதம் கடந்த தொல்லோன் காண்க—சொல்லின் தாத்தையுங் கடந்த பழையவன் காண்க, சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க—மனமுஞ் சென்று பற்றாத சேய்மைக்கண் உள்ளவன் காண்க, பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க—பேரன்பாகிய வலையில் அகப்படுவோன் காண்க, ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க—உலகிற்கு ஒரு முழுமுதல்வனே என்று சொல்லப்படும் ஒப்பற்றவன் காண்க, விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க—விரிந்த உலகம் எல்லாமாய் விரிந்து நின்றவன் காண்க, அணுத்தரும் தன்மையில் ஐயோன் காண்க—ஒரு சிறு துகளின்கட்காணப்படுந் தன்மையைப்போல வியக்கப்படும் நுண்மையுடையோன் காண்க, இணைப்பு அரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க—ஒப்புச் சொல்லுதற்கு அரிய பெருமையினையுடைய தலைவன் காண்க, அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க—அருமையுடை பொருளினும் அருமையுடைய அரியவன் காண்க, 'மருவி எப்பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க' என்பதனை எப்பொருளும் மருவி வளர்ப்போன் காண்க என மாற்றி எல்லாப் பொருள்களினும் நண்ணி அவற்றை வளர்த்து வருவோன் காண்க எனப் பொருள் உரைக்க, நூல் உணர்வு உணரா நுண்ணியோன் காண்க—நூற்பொருள் உணர்ச்சியினால் உணரப்படாத நுட்பத்தினையுடையோன்காண்க, மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க—மேலுங் கீழுமாய் விரிந்து நின்றவன் காண்க, அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன்காண்க—ஈறும் முதலும் விட்டு நின்றவன் காண்க, பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க—கட்டும் வீடும் உண்டாக்குவோன் காண்க, நிற்பதும் செல்வதும் ஆனோன் காண்க—அசையாப் பொருளும் அசையும் பொருளுமாய் நின்றவன் காண்க, கற்பமும் இறுதியும் கண்டோன் காண்க—கற்பகாலமும் அதன் முடிவும் ஒருங்கே கண்டவன் காண்க, யாவரும் பெற உறும் ஈசன் காண்க—அன்பாயினர் எப்படிப்பட்டவராயினும் அவர் தனதருளைப் பெறுமாறு அவர்பாற் சென்று பொருந்தும் தலைவன்

காண்க, தேவரும் அறியாச்சிவனே காண்க—அன்பர் அல்லாதார் கடவுளரே யாயினும் அவரால் அறியப்படாத சிவனே காண்க, பெண் ஆண் அலி எனும் பெற்றியன் காண்க—பெண்ணும் ஆணும் இவையிரண்டுமல்லாத அலியும் என்னும் இவற்றின் தன்மைகளை யுடையோன்காண்க, கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க—ஒன்றுக்கும் பற்றாத யானும் என் ஊனக் கண்ணால் நினது திருவுருவைக்கண்டேன் காண்க, அருள்நனி சுரக்கும் அமுதே காண்க—அருளினை மிகுதியுஞ் சுரக்கும் அமுத ஊற்றே காண்க, கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க—அருளினது பெருமையினைக் கண்டேன் காண்க, புவனியிற் சே அடி நீண்டினன் காண்க—இந்நிலத்தின்மேல் தனது செவ்விய திருவடி படச்செய்தனன் காண்க, சிவன் என யானும் தேறினன் காண்க—சிவபெருமான்என்று யானுந் தெளிந்தேன் காண்க, அவன் எனை ஆட் கொண்டு அருளினன் காண்க—அவன் என்னை அடிமை கொண்டு அருள் செய்தனன் காண்க, குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க—நீலமலர் போலுங் கண்களையுடைய உமைப் பிராட்டியாரை ஒரு கூற்றில் உடையவன் காண்க, அவளும் தானும் உடனே காண்க—அம்மையாகிய அவளும் அப்பனாகிய தானும் உடனே காண்க என்றவாறு.

'ஏனத் தொல் லெயிறணிந்த' வரலாறு சிவரகசியகண்டத்திற் சொல்லப்பட்டது. இரணியாக்கன் என்னுங் கொடிய ஓர் அரக்கன் இந்நிலத்தைப் பாய்போற் சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு கீழுலகத்தில் மறைந்து போயினனாகத், திருமால் ஒரு பன்றி வடிவெடுத்துச் சென்று அவனை மாய்த்து அவனது செங்குருதியினைப் பருகி வெறிகொண்டு உலகங்களையெல்லாந் துன்புறுத்தலானர். அத்துன்பம் பொறுக்கலாற்றாத கடவுளர் இறைவனை அணுகிக் குறையிரப்ப, அவர் அப்பன்றியின் பல்லைப் பிடுங்கி அணிந்தனர் என்பது.

'தொல்' என்பதனை ஏனத்திற்கு அடையாக்கிப் பழைய ஏனம் என்க, அது திருமால் பிறப்பினில் ஒன்று. எயிறு என்பன வாயின் முன்னுள்ள பல் வரிசைகளின் இருகடையினு

மமைந்த கூர்ம்பற்கள்; "கோட்டிளங் குழவித் திங்களிரண் டன்ன எயிற்றுக் கோளே"* என்றார் சிந்தாமணியினும்.

'கானப் புலியுரி யரையோன்' என்றது தேவதாரு வனத்து இருடிகள் ஏவிய வெம்புலியின் றோலை உரித்து அதனை அரைமேல் உடுத்துக்கொண்ட மையினை; இது காந்த புராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. உரி-உரித்தெடுக்கப்பட்ட தோலினுக்கு ஆகுபெயர்.

அழல் வடிவாய் விளங்கும் இறைவன் மாப்பேரூழிக் காலத்து எல்லாப் பொருள்களையும் எரித்து நீறுக்க, அங்ஙனம் நீறாய அவை அப்போதும் அவனையன்றிப் பற்றுதற்குப் பிறிதொன்றனைக் காணாமையின் அவனையே களைகணாப்பற்றி நிற்கும் என்பதனால் 'நீற்றோன்' எனக் கூறினார். எனவே, எல்லாப் பொருள்களும் பருவடிவினவாய் நின்ற காலத்தும், அவ்வடிவுநீங்கி அவை நுண்ணியவாய காலத்தும் இறைவன் ஒருவனே அவையிற்றுக்குப் பற்றுக்கோடாவான் என்பதனை அவன்திருமேனி மிசை யிலங்கும் திருநீறு அடையாளமாய் உணர்த்துகின்றது. இன்னும், நாற்காற் பசுவினது மலமாகிய சாணகம் நெருப்பின் சேர்க்கையால் எரிக்கப்பட்டுத் தூய தாதல்போல், இருகாற் பசுக்களாகிய உயிர்களைப் பிணித்த மும்மலங்களும் இறைவனது சேர்க்கையால் எரிக்கப்பட்டுத் தூயவாம் என்பதூஉம் அவ்வடையாளத்தால் அறிவுறுத் தப்படும் உண்மையாம். அனலைச்சார்ந்த இரும்பு அவ்வனல் வடிவாய்ப் பொலிய, அவ்விரும்பினைப் பொதிந்த அழுக்கு அதனான் எரிக்கப்பட்டுத் தூவெண் சாம்பராய் அதன்மேல் நிற்றல்போல், இறைவனைச் சார்ந்த உயிரும் அவனுருவாய்த் திகழ அவ்வுயிரைப் பொதிந்த மும்மலங்களும் அவனாற் றூயவாய்ப் புறம்பே கழிந்து நிற்கும். இவ்வுண்மையை அறிகுறியாகவே சைவசமயத்துறவோர் அழல் நிறத்த தாகிய காவியாடையினையும், வெண்ணிறத்ததாகிய திருநீற் றினையும் தம்மேலணிகின்றார். இஃதிங்ஙனமாக, அழலுரு வினனான முழுமுதற் கடவுளை வணங்காத ஏனைச் சமயங்களி

* கனகமாலையாரிலம்பகம், கஅ௬.

ளுள்ளாரும் சைவசமயத் துறவோரைப்போற் காவியாடை யுடுத்தல் அவர்தஞ் சமயவழக்குக்கு முரணுப் பொரு ளிலதாதலுங் கடைப்பிடித்துணர்க. இறைவன்றன் றிருவுருவ மாட்சியினையும், அதனைத் தலைக்கூடினூர்க்கு வரும் தூய பெரும்பேற்றினையும் நினைவுறுத்தல் பற்றியன்றே "திருநீறு பராமுகஞ் செயற்பாலதன்று" எனத் *தைத்திரீயோபநிடதத் திருமொழியும் "எவராற் சிரோ விரதம் என்னுந் திருநீற்றுப் பூச்சு நூன்முறைப்படி கைக்கொள்ளப் படுகின்றதோ, அவர்க்கே இந்தப் பிரமவித்தை அறிவுறுக்கற்பாற்று" என †முண்டகோபநிடதத் திருமொழியும் எழுந்தனவென்க.

'இன்னிசை வீணையிலிசைந்தோன்' என்பது கட்டு நீங்கி வீடுபெற்ற உயிர்கள்பால் இறைவன் இன்பவுருவின னுய் விளங்கித் தோன்றும் முறைமையினை அறிவுறுத்துகின் றது. நரம்பு தெறிக்கும் முன்னெல்லாம் வீணையிற் புலப் படுதலில்லாத இனிய ஒலி அதனைத் தெறித்த அளவானே புலப்பட்டுத் தனது இனிமையினைக் காட்டல்போல, அருள் வழி நில்லாது பருள்வழி நின்ற காலத்தெல்லாம் உயிரிற் புலப்படாது நின்ற சிவம் அஃது அதன்வழி நின்றவள வானே புலப்பட்டுத் தன் இன்பவுருவினைக் காட்டுமென் பதாம்.

'அன்னதொன் றவ்வயினறிந்தோன்' என்றது மதுரை யிற் பாணபத்திரனென்னும் அன்புமிக்க ஓர் யாழ்ப்பாணன் பொருட்டு இறைவன் சாதாரி பாடின திருவிளையாடலைக் குறிக்கின்றது. அதுவருமாறு: பாணபத்திரன் என்னும் யாழ்ப்பாணன் சிவபெருமான் மாட்டும் சிவனடியார்மாட் டும் சிறந்த மெய்யன்புடையோனுய், அக்காலத்து மதுரை யிற் செங்கோல் ஒச்சிய பாண்டிய மன்னனுக்கு யாழிற் பண் பாடும் தொழில்மேற்கொண்டுவந்தான். இடையே ஒரு நாள் மற்ருேர் யாழ்ப்பாணன் இசைபாடுதலில் மிகவல்லான் பரி சில் பெறுதற் பொருட்டுப் பாண்டிய மன்னனிடம் போந்து மிக இனிய இசைகளைப் பாடினுன். அவன் பாடிப் பரிசு

* தைத்திரியோபநிடதம், க,கக,க.
† முண்டகோபநிடதம், ௩, உ, ௧௦.

பெற்ற அளவின் அமையாது 'என்னையொப்ப இசைபாட வல்லார் இங்குளரோ?' வெனச் செருக்கிக்கூறினன். அது கேட்ட பாண்டிய அரசன் அவனை 'நாளைவருக' வெனப் போக்கி, உடனே தன்பாணபத்திரனை வருவித்து 'என்னின் மிக்கார் இல்லையெனத் தருக்கிக் கூறும் இப்பாணனை நீ இசையில் வெல்லவல்லையோ?' என வினவ 'நீயும், அடியார்க்கு உயர்வுதரும் சொக்கலிங்கப் பெருமானும் இருப்ப என்னேடொப்ப இசைபாடவல்லார் ஒருவர் இந்நிலத்தின் மீது உளராவரோ! யான் அவனை இசையில்வென்று ஓட்டி விடக்கடவேன்' என்று கூறித்தனது இருக்கை சேர்ந்தான். சேர, வந்த பாணன்உடன் வந்த பாடுவார்கள் தமது இசைவன்மை காட்டல்வேண்டித் தம்முடைய இசைக்கருவிகளை இயக்கிக்கொண்டு அரிய இனிய இசைகளைப்பாடிய படியாய் அந்நகரமெங்கும் உலவினர். இவர்தம் இசைத் திறமையினைக்கண்ட பாணபத்திரன் பெரிதும் மனம் மருண்டு 'இவரே இத்துணை வல்லராயின், இவர்தமக்குத் தலைவனுவான் எத்துணைவல்லனும். அவனை யான் பாண்டியன் அவைக்களத்தே வெல்லுமாறியாங்ஙனம்' என்று வருந்திச் சிவபெருமானுக்குத் தன் குறையினையறிவிப்ப, அவன் தன் அடியவன் படும் துயர்தீர்த்தற்குத் திருவுளம் இரங்கி ஒரு விறகுதலையனுப் வடிவெடுத்துப், புதிய பாணன் அமர்ந்திருக்கும் இல்லம் நண்ணி, விறகு கட்டினைக் கீழேவைத்து விட்டு, இளைப்பாறுவான்போல் அங்குள்ள திண்ணைமேற் கிடந்து கொண்டு, சாதாரி என்னும் பண்ணை உலகத்தின் கண் உள்ள இயங்குதிணை நிலைத்திணை என்னும் எல்லாப் பொருள்களும் உருகுமாறுபாடினன். அது கேட்டு உள்ளிருந்த புதிய பாணன் வெளியே போந்து 'நீயார்?' என்று வினவ, 'யான் பாணபத்திரர்க்கு ஏவல் புரியும் அடியவன்.' என்று ஐயன் விடை கூற, அவன் பெரிதும் அஞ்சித் 'தனக்கேவல் புரியும் அடியனது இசைத்திறமே அளக்கலாகா இத்துணைச்சிறப்பின்தாயின், இவன்றன தலைவனும் பாணபத்திரன் எத்துணைச்சிறந்த புலமையுடையோனும்! ஆகையால், அவனை வெல்லுதலியலாது!' என்று கருதி, எவர்க்

குந் தெரியாமே தன்கூட்டத்தாரோடும் இரவே அந்நகரை விட்டுப் போயினுன் என்பது.

'அன்னது' என்னுஞ் சுட்டு மேலடியிற்போந்த 'இன்னிசை' யினையும், 'அவ்வயின்' என்னுஞ் சுட்டு 'வீணை' யினையும் குறித்தல் உற்றறியற்பாற்று.

"நிலன் நீர் நெருப்பு உயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன், புலனுய மைந்தனேடு எண் வகையாய்ப்புணர்ந்து" நிற்றல்பற்றி இறைவனை 'அநேகன்' என்றார்.

'சொற்பதம்' என்னுஞ் சொற்றொடரிற் 'பதம்' தாம் என்னும் பொருட்டாம்; இப்பொருட்டாதல் "பெண்டிருந் தம்பதங் கொடுக்கும்" என்னும் புறப்பாட்டிற்* காண்க.

சித்தம்—மனம், திவாகரம்.

வேறொன்றுனும் பற்றப்படாத முதல்வன் அன்பு ஒன்றான் மட்டும பற்றப்படுதலிற் 'பத்திவலையிற் படுவோன்' என்றார்; இது சிறுபான்மையுருவகம், படுவோனை அரிமாவாகக் கொண்டு கூறுமையின்.

மாப்பேரூழிக்காலத்தில் முழுமுதற் கடவுள் ஒருவரே உளராதலானும், அவரோடொப்பார் பிறர் எவரும் ஆண்டு இன்மையானும் 'ஒருவனென்னும் ஒருவன்' என்றார்; இங்ஙனமே சுவேதாசுவதரோப நிடதமும் "சிவ ஏவ கேவல:" என்று கூறுதல் காண்க.

'விரிபொழில்' என்பதிற் பொழில் உலகம் எனப் பொருள் படுதலை "ஏழுடையான் பொழில்"† என்று அடிகள் பிறண்டும் ஓதியவாற்றுற் காண்க.

'ஐயோன்' என்பதில் ஐ வியப்புப்பொருட்டாதல் "ஐவியப்பாகும்"‡ என்னும் உரியியற்சூத்திரத்தானுணர்க. இனிப் பிங்கலந்தையிற் கூறியவாறு ஐ நுணுக்கம் எனப் பொருளுரைப்பினும் ஆம்.

'ஈசன்' தலைவன் எனப்பொருடரும் வடசொற் றிரிபு.

---

* புறநானூறு, ௩௱௧௨. † திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், ௭.
‡ தொல்காப்பியம், உரியியல், ௮௭.

நூற்பொருளுணர்ச்சி பெற்ற வளவானே இறைவனியல்பை யுணர்ந்து இன்புறுதல் செல்லாமையின் 'நூலுணர்வுணரா நுண்ணியோன்' என்றார். தேமா இன்னதென நூலானும் பிறர் வாயுரையானுங் கேட்டுணர்ந்தோன, அவ்வாறுணர்ந்த வளவானே அதனைக் காண்டலும் அதன் கனியைச் சுவைத்தலும் மாட்டுவானல்லன்; பின்னர் அதனைத் தானே முயன்று தேடிக் கண்டு அதன் கனியைச் சுவைத்தான் மட்டும் அதனை நன்கு உணர்ந்து பயன் பெற்றானவன். நூலறிவு ஒருவற்குள்ள இயற்கை யறிவினையும் முயற்சியையும் எழுப்புதற் கருவியே யாகுமல்லது அது தானே அவற்கு எல்லாப்பயனையுந் தாவல்லதன் றென்பதுபற்றி அடிகள் இவ்வனம் அருளிச் செய்தாரென்க. அற்றாயினும், "தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக், கற்றனைத் தூறும் அறிவு" என்பதனால், நூலறிவு பெறாமல் ஒருவற்குள்ள இயற்கையறிவு விளங்காமையின், அதனை விளக்குதற் பொருட்டு உயர்ந்த பல அறிவுநூற்பயிற்சி இன்றியமையாது வேண்டற்பால தொன்றேயாமென்க.

'மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன்' என்பது மேல் நிற்குஞ் சுத்தமாயா வுலகம்முதற் கீழ்நிற்கும் அசுத்தமாயா வுலகம் ஈறான மாயையின் பரப்பு முழுதும் விரிந்து நிற்கும் அவன்றன் விரிவினை உணர்த்தியது. மேல் கீழ் என்பன ஆகுபெயர்.

அங்ஙனம் மாயையின் பரப்பெல்லாம் தான் விரிந்திருப்பினும், அம்மாயையிற் காணப்படுந் தோற்றமும் ஈறும் தனக்கில்லாதவன் என்று குறிப்பிப்பார் 'அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன்' என்றார்.

பெண் ஆண் அலி எனும் மூவகை அமைதியும் இறைவனால் ஆக்கப்பட்டே இவ்வுலகின்கட் காணப்படுதலானும், இவற்றை யமைத்தவன் மாட்டும் அம்மூன்று தன்மைகளும் இருந்தன்றி இவையுளவாதல் செல்லாமையானும் 'பெண் ஆண் அலியெனும் வெற்றியன்' என்றார்.

'கண்ணாலியானுங் கண்டேன்' என்றருளிச் செய்தமையால் அடிகள் இறைவனை நேரே கண்டருளின வுண்மை

மறக்கப்படாதெனவுணர்க. 'அவர் கடவுளை நேரே கண்டார், இவர் கடவுளை நேரே கண்டார்' எனப் பிறர் தாந் தாம் விரும்பியவாறு பிறரை உயர்த்துக் கூறும் பொய்யுரை போலாது, கடவுளை நேரே கண்டருளிய திருவாதவூரடிகள் அதனைத் தாமே தெளித்துரைக்கும் இம்மெய்யுரை மெய்யாய் விளங்கும் விழுப்பம் பகுத்துணர்ந்து கடைப்பிடிக்கற் பாற்று.

'அருணனி சுரக்கும் அமுது' என்பதில் அருள் தீநீராகவும் சிவம் அது சுரக்கும் அமுதவூற்றாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டன, இதுவுஞ் சிறுபான்மையுருவகம்.

'புவனியிற் சேவடி தீண்டினன்' 'சிவனெனயானுந் தேறினன்' 'அவனெனை யாட்கொண்டருளினன்' என்னும் மூன்றடிகளானும், நிலமிசைத் தன்திருவடிதோய வந்து தம்மையாண்டவன் சிவபெருமானேயெனத் தாம் தெளிந்தவாறு கூறினர்; இவற்றானும் அடிகள் இறைவனால் நிலத்தின்மேல் நேரே அடிமை கொள்ளப்பட்ட சீர் இனிது புலப்படுதல் காண்க.

'குவளைக் கண்ணி கூறன்' என்பதும் 'அவளுந்தானும் உடனே காண்க' என்பதும் முழுமுதற் பொருள் அம்மையும் அப்பனுமாய் நின்ற முறைமை உணர்த்தற்று. சிவமுஞ் சத்தியும் இருமுதற் பொருள்களாம் உண்மை இவ்வாற்றால் நன்கு தெளியப்படும். இனிச் சிவமுஞ் சத்தியும் குணியுங் குணமுமாய் நிற்கும் ஒரு முதற் பொருளேயாம் என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது; என்னை? இறைவனை அறியாது மயங்கி நின்ற கடவுளர் முன் இறைவி வெளிப்பட்டுத் தோன்றி இறைவனை அறிவுறுத்தினளென்று கேநோபநிடதத்தின்கட் சொல்லப்படுதலானும், இறைவி இறைவனை நோக்கித் தவமியற்றினளெனவும், இறைவன் இறைவியை மணந்துகொண்டா னெனவுங் கூறும் பழைய வரலாறுகளெல்லாம் அவர் குணகுணிப்பொருள்களாயிற் பொருத்தமாதல் செல்லாமையானும், உலகின்கண் இருவேறுவகையவாய்க் காணப்படும் ஆண் பெண் வடிவங்கட்கு முதலாய் நிற்குஞ் சிவமுஞ் சத்தியுமாய இருவேறு அறிவுருவங்கள் இன்

றியமையாது வேண்டப்படுதலானும் என்பது. அற்றேற், சிவமுஞ் சத்தியுங் குணிகுணங்கள்போல் வைத்து அறிவு நூல்கள் ஒரோவழிக் கூறுதல் என்னையெனின்; பண்பும் அதனின் வேறன்றாய் எண்ணப்படும் பண்பியும்போலச் சத்தி சிவங்களிரண்டும் அத்துணை நெருக்கமாய்ப் பிணைந் திருத்தல் பற்றி, அவ்விமைபினுக்குவத்த வேறொன்றனைக் காட்டவியலாது பண்புக்கும் பண்பிக்கும் உளதாம் தற் கிழமை யியைபினையே ஆதற்கெடுத்து அவை காட்டா நிற் கும். அவ்வாறு காட்டுதல்கொண்டு அவை யிரண்டனை யும் பண்பும் பண்பியுமாய்க் கோடல் பொருந்துமாறில்லை யென்க. இவ்வுண்மை தெரித்தற் பொருட்டன்றே ஆசிரி யர் மெய்கண்ட தேவநாயனர் "அன்னதாள், அத்துவிதமா தல் அருமறைகள் ஒன்றென்ன, தத்துவிதம் என்றறையும் ஆங்கு" என்று அருளிச் செய்ததூஉம். இருபொருட்கல வையே அத்துவித இயைபெனக் கூறப்படுதற்கு ஏற்பதா மன்றி, ஒன்றேபாம் பண்பும் பண்பியும் அங்ஙனம் அத்து விதப் பெயரான் வழங்குதற்கு ஏலாமையும், அன்றி அங் ஙனம் வழங்கலுறின் அஃது ஏகான்மவாதங் கூறும் மாயா வாதி கோட்பாடாய் முடியுமாறும் நுணுகியறிந்து கொள்க. சத்தி சிவங்களிரண்டும் இருமுதற் பொருள்களென வுரைப் பின், உலகிற்கெல்லாம் ஒரு முழுமுதற் கடவுளென்பது போய், முதல்வர் இருவருளரெனப்பட்டு அநேகேசுரவாத மாய் முடியுமாலெனின்; அற்றன்று, சிவம் ஒன்றே ஆண் மையும் அறிவும்மிக்கு எல்லாவற்றையுந் தன்னுள் ளடக்கி விரிந்து எங்கனும் நிறைந்து நிற்கும் தனிமுழுமுதற்பொரு ளாம்; சத்தி பெண்மையும் அன்பும்மிக்கு அச்சிவத்தோ டிரண்டறக்கலந்து அதனுள் அடங்கி விரிந்து நிறைந்து நிற்ப தொரு முழுமுதற்பொருளாம்; இங்ஙனம் முதற்பொருள் இரண்டாயிருப்பினும், ஆண்டுஞ் சிவம் ஒன்றே சத்தியைத் தன்னுள்ளடக்கித் தனி முதன்மைப் பெரும்பொருளாய் நிற்குமாகலின் அஃது அநேகேசுரவாதமாதல் ஒருவாற்றா னும் இல்லையென்க. இப்பெற்றியெல்லாம் சிவஞானபோத வாராய்ச்சியில் அம்மையப்பர் அத்துவிதவியைபு உரைக்கின்

றாழி விரித்து விளக்கினும்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க; ஈண்டு இன்னும் விரிப்பிற் பெருகுமென விரித்திலம்.

பரமா னந்தப் பழங்கடல் அதுவே
கருமா முகிலிற் றோன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்
திருத்தகு மின்னொளி திசைதிசை விரிய
ஐம்புலப் பந்தனை வாள்அர விரிய
வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழிற் றோன்றி வாள்ஒளி மிளிர
எந்தம் பிறவியிற் கோபம் மிகுத்து
முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்
பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா இன்அருள் நுண்டுளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர்வெள்ளந்திசைதிசைதெவிட்ட, வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற ஓங்கி
இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
அவப்பெருந் தாபம் நீங்கா தசைந்தன;
ஆயிடை வானப் பேரியாற் றகவயிற்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்
தாழ்வழ் ஓங்கிய நங்கள்
இருவினை மாமரம் வேர்பறித் தெழுந்
துருவ அருள்நீர் ஓட்டா. அருவரைச்
சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்
வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறைஅகில்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி
அருச்சனை வயலுள் அன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த
அண்டத் தரும்பெறல் மேகன் வாழ்க;

(இறைவியும் இறைவனும் ஒருங்குகூடி நோக்கும்) பரம ஆனந்தப் பழங்கடல் அதுவே—மேலான இன்பப்பழங்கடலாகிய அதுவே, கருமாமுகிலின்தோன்றி—கரிய பெரிய மேகம்போலத் தோன்றி, திருஆர் பெருந்துறை வரையில் ஏறி—அழகு நிறைந்த பெருந்துறையாகிய மலைமேல் ஏறி, திருத்தகும் மின்ஒளி திசைதிசைவிரிய—பொலிவு பொருந்தும் மின்னல் ஒளியானது திக்குகடோறும் பரவ, ஐம்புலப் பந்தனை வாள்அரவுஇரிய—ஐம்புல அவாவின் கட்டாகிய ஒளியினையுடைய பாம்புகள் கெட, வெம்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப—வெம்மையாகிய துன்பத்தைச் செய்யும் வேனிற்காலம் தனது பெரிய தலையை ஒளித்துக்கொள்ள, நீடு எழில் தோன்றி வாள் ஒளிமிளிர—மிகுந்த அழகினையுடைய தோன்றிப்பூக்கள் ஒளிசிறந்து விளங்க, எம்தம் பிறவியின் கோபம்மிகுத்து—எம்முடைய அளவில்லாப் பிறவிகளைப்போல் இந்திரகோபப் பூச்சிகளை மிகுதியாய்த் தோற்றுவித்து, முரசு எறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கி—முரசு அடித்தால்ஒப்பப் பேர் அருளினால் முழக்கத்தினைச் செய்து, பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்டி—தாமரைப்பூவின் கூம்புதலையொப்ப அடியார் மேலே கூப்பிய கைகள் காந்தள் மலரைப்போல் தோன்றாநிற்க, எஞ்சா இன்அருள் நுண் துளிகொள்ள—குறையாத இனிய அருளாகிய சிறுதுளிகள் விழாநிற்ப, செஞ்சுடர்வெள்ளம் திசை திசை தெவிட்ட—சிவந்த ஒளியினையுடைய வெள்ளமானது திக்குகடோறும் நிரம்ப, வரைஉற—மலையையடைந்து, கேதக்குட்டம் கைஅற ஓங்கி—துன்பமாகிய குளம் தன்செயலற்றுப்போக உயர்ந்து, இருமுச்சமயத்து ஒருபேய்த்தேரினை—அறுவகைச் சமயங்களாகிய ஒரு கானல் நீரினை, நீர்நசைதரவரும் நெடுங்கண் மான்கணம்—தண்ணீர் விடாய் மிகுதிப்பட நீரைத் தேடி வரும் பெரிய கண்களையுடைய மான்கூட்டம், தவப்பெருவாயிடைப்பருகி—மிகப் பெரிய வாயினிடத்தே குடித்தும், தளர்வொடும் அவப் பெருந்தாபம் நீங்காது அசைந்தன ஆயிடை—தளர்ச்சியோடும் கேட்டினைச் செய்யும் பெரிய வெம்மை நீங்கப்பெறாது வருந்தினவாகிய அவ்விடத்தே,

வானப்பேர் யாற்று அகவயின்பாய்ந்து எழுந்து—வானின் கண்உள்ள பெரியயாற்றின் உள்ளிடத்திற் பாய்ந்து பின்னர் எழுச்சிபெற்று, இன்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச் சுழித்து-இன்பமாகிய பெரிய சுழியினைத்தெள்ளிச் சுழித்துக்கொண்டு சென்று, எம்பந்தம் மாக்கரைபொருது அலைத்து இடித்து-எமது கட்டாகிய பெரிய கரையினைமுட்டி அலைத்து இடித்து, ஊழ் ஊழ் ஓங்கிய நங்கள் இருவினை மாமரம் வேர்பறித்து எழுந்து-முறை முறையே உயர்ந்த நம்முடைய இருவினைகளாகிய பெரிய மரத்தை வேரோடு பறித்து எழுந்து, உருவ அருள்நீர் ஓட்டா—அழகிய அருள் என்னும் நீரை ஓடச்செய்து, அருவரைச் சந்தின் வான்சிறைகட்டி—அரியமலைகளில் வளர்ந்த சந்தனமரங்களால் பெரிய அணையைக்கட்டி, மட்டு அவிழ் வெறி மலர்க்குளவாய்கோலி—தேன்விரிகின்ற மணத்தினையுடைய பூக்கள் நிறைந்த குளங்களின் இடத்தை வளைத்து, நிறைஅகில் மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டு உடைக்குளத்தின் மீக்கொள மேன்மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி—நிறைந்த அகிலின் பெரிய புகையினையுடைய கரைகள் சேர்ந்த வண்டுகள் மொய்க்கும் குளங்களின் மேற்கொண்டு வர அதனை மேலும் மேலும் மகிழ்ச்சியோடும் உற்றுப் பார்த்து, அருச்சனை வயலுள் அன்புவித்து இட்டு—வழிபாடு என்னும் வயலினுள்ளே அன்பு என்னும் வித்தை இட்டு விளைத்து, தொண்ட உழவர் ஆரத்தந்த-தொண்டர்களாகிய உழவர்கள் உண்ணும்படியாகத் தந்த, அண்டத்து அரும்பெறல் மேகன்வாழ்க—அருள்வெளியின்கட் பெறுதற்கரிய மேகம்போல் விளங்குவோன் வாழ்க ! என்றவாறு.

இறைவனும் இறைவியும் ஒருங்குகூடி உயிர்கட்குச் செய்யும் பேருள் பரமானந்தப் பழங்கடலாயிருத்தலின், மேலே 'குவளைக்கண்ணி கூறன்காண்க, அவளுந்தானும் உடனே காண்க' எனக் கூறியதனோடு அடுக்கப், 'பரமானந்தப்பழங்கடலதுவே' என்பதனை வைத்துரைத்தார்.

கடல்நீரின் ஒரு பகுதியே கருமுகிலாய்த் திரிபுறுதல் உலகின் கட்காண்டும்; மற்று இப்பேரானந்தப் பழங்கடலோ முழுதும் முகிலாய்த்திரிபுற்றது ஒருவியப்பெனபார் 'அதுவே

கருமாமுகிலிற்றோன்றி' என்றார். கடல்நீரின் ஒரு சிறுபகுதி மட்டும் முகிலாய்த்திரிந்து மழையைப் பொழியுங்கால், அது தன் அளவிற்கு ஏற்பவே நீரினைச்சொரிந்து பின்னர் இல்லையாம்: மற்றுக்கடல் முழுதுமே முகிலாய்த்திரிபுற்று நீரைச்சொரியப்புகுமாயின், அது தன் பேரளவிற்கேற்ப ஓவாது அதனைப் பொழியாநிற்கும். அதுபோல் எல்லைகாணப்படாத பேரானந்தக் கடலே முகிலாய்ப் பொழியப்புகுமாயின் அஃது ஓவாது பொழியும் அருண் மழைக்கு ஓர் எல்லை காண்டல் இயலாதெனக் கூறியவாறும்.

அப்பேரின்பமுகில் திருப்பெருந்துறைக்கட் குருவடிவிற்றோன்றித் தமக்கருள் பொழிந்தமைபற்றி அடிகள் அதனை வரையாக உருவகப்படுத்தித் 'திருவார் பெருந்துறை வரையிலேறி' என்றருளிச் செய்தார்.

வான்முகில் மழை பெய்யுங்கால் மின்னொளி காலல் உலகின்கட் காணப்படுமாறுபோல அருண்மழை பொழியுங்கால் மின்போற் புலப்படுவது இதுவென்று அடிகள் கூறிற்றிலராலெனின்; அற்றன்று, கட்புலனாகாத அருளொளி தோன்றுங்கால் அதனோடியைந்து நிற்கும் விந்துவென்னும் மின்னொளி கட்புலனாயே விளங்கித் தோன்றுமாதலால் அதனைத் 'திருத்தகுமின்னொளி' என அடிகள் விளங்கக் கூறினாரென்றே கொள்க.

இனி, மின்னொளிகண்டு பாம்புகள் அழியுமாறுபோல, அருளொளிமின்னின் முன்னும் ஐம்புல அவாக்களாகிய அரவுகள் கெட்டொழியு மென்றார். மின்னும் இடியுந் தோன்ற அரவுகள் இறக்குமென்பது "அஞ்சுவரு மரபின் வெஞ்சினப் புயலேறு, அணங்குடை அரவின் அருந்தலை துமிய" என்னும் புறப்பாட்டினும்* "மேகம் பாம்பினம் பதைப்ப மின்னி" என்னுஞ் சிந்தாமணியினும்† கண்டுகொள்க.

'பந்தனை' பந்தநம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. ஐம்புல அவாக்களும் உயிர்களைக்கட்டிப் பிறவிக்கட் செலுத்துதலின், அவை தம்மைப்'பந்தனை' எனக் கூறினார். அழகியதோற்றத்

---

* புறநானூறு, உ௧௧. † சீவ° சிந்தாமணி, ௩௦௭௧.

தினவாயினும் நஞ்சு உடையவாய்த் தம்மையுறுகினுரைக் கொல்லும் நச்சரவுகள்போல, ஐம்புல அவாக்களும் இன்பந்தருவனபோற் றோன்றினும் துன்பமுடையவாய்த் தம்மை யுடையாரைப் பிறவிக்கட் செலுத்துதலின் இவை அவற்றோடு ஒப்பிக்கப்பட்டன.

ஈண்டுப் 'புலம்' புலங்கள்மேற் செல்லும் அவாக்களுக்கு ஆயின. இஃது ஆகு பெயர்.

இரிய—கெட; இப்பொருட்டாதல் "இகல் இரிய" என்பதன்க உரையிற் காண்க. கார்காலந் தோன்றியவுடன் வேனிற்கால வெப்பம் முற்றும் மறைதல்பற்றி 'வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலைகரப்ப' என்றார். ஈண்டு அருண்மழைக்கு முன் மறைவது பிறவித்துன்பமாகிய கோடையே யாம் என்க.

'தோன்றி' செங்காந்தள் என்பர் திவாகரத்தில்; இது கார்காலத்திற் பூக்கும் என்பது "தோடார் தோன்றி குருதி பூப்ப" என்னும் முல்லைப்பாட்டினுல் அறியப்படும். இது மிகச்சிவந்த பூக்களையுடையது. குருவடிவிற்றோன்றிய இறைவன் அஞ்சேல் என்று தூக்கிய திருக்கையை அடிகள் ஈண்டுத் தோன்றிமலர் எனக்கூறினர் போலும்.

பட்டுப்போன்ற மெல்லிய உடம்பும் அதன்கண் மிகச் சிவந்த நிறமும் வாய்ந்த இநதிரகோப மென்னுந் தம்பலப் பூச்சிகள் கார்காலத்தில் நிலத்தின்கட் டோன்றுதல் இயல்பாகலின் அவற்றையும் அடிகள் ஈண்டுக் குறித்தருளினுர். அடியார் முன்னெடுத்துப் போந்த எண்ணிறந்த பிறவிகளே ஈண்டு இந்திரகோபம் எனப்பட்டன.

கார் காலத்து முகில் முரசின்அதிர்ச்சிபோல் முழங்குதலின் 'முரசெறிந்து முழங்கி' என்றார். அருண் மழையின் முழக்கமாவது நாததத்துவத்தின் ஒலியேயாம்; மேலே "நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்க" என்று அருளிச் செய்ததுஉங் காண்க.

காந்தளுங் கார்காலத்துப் பூவாதலின் 'பூப்புரை அஞ்

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, க, கச.

சலி காந்தள் காட்ட' என்றார்; ஈண்டு அருண் மழையிற் காந்தளாவது அடியார்கூப்புங் கைகளே யாம்.

இனி, அடிகட்குப் புலப்பட்டுத் தோன்றிய அருளே அம்முகிலிற்றோன்றிய நுண்ணிய மழைத்துளிகளாகச் சொல்லப்பட்டது.

இவ் வருண்முகிலிற்றோன்றிய வெள்ளமானது எத்திசையிலுள்ள எவ்வுயிர்கட்குந் தானே சென்று பயன்படுதலிற் 'செஞ்சுடர் வெள்ளந் திசை திசை தெவிட்ட' என்றார்.

தெவிட்ட—திரள; இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை "மான்கணம் மாமுதற்றெவிட்ட" என்புழிக்* காண்க.

'கேதக்குட்டம் கையற ஓங்கி' என்பது மழை வெள்ளம் பெருகாவழித் தனித்தனியே நின்று விலங்குகளையும் ஆட்களையுந் தங்கண் வீழ்த்திமடிவித்த குட்டங்கள் அவ்வெள்ளம் பெருகியவழி எல்லாம் அவ்வெள்ளத்தின் கண் அமிழ்ந்தித் தஞ்செயலற்றுப் போதல்போல, உயிர்களை வருத்திவரும் துன்பமாகிய குட்டங்களும் அருள்வெள்ளம் பெருகிய வழி அதன் கண் ஆழ்ந்து தஞ் செயலற்றுப்போமென்று உணர்த்தியபடியாம்.

கேதம்—துன்பம்; குட்டம்—வாவி; இச் சொற்கள் இப் பொருள்படுதலைத் திவாகரத்துட் காண்க.

கையறுதல்—செயலறுதல்; "மையன்மாலையாங் கையறுபினைய" என்றார் புறத்தினும்†

'இருமுச்சமயத் தொருபேய்த் தேரினை, நீர்நசை தரவரும் நெருங்கண்மான் கணந், தவப்பெருவாயிடைப்பருகித் தளர்வொடும், அவப்பெருந்தாபம் நீங்காதசைந்தன' என்பது நீர்வேட்கையான் நாவறண்டு தண்புனலைத் தேடி வரும் மான்மந்தைகள் உண்மையான நீரினைப்பெறாமல், வேனில் வெப்பத்தால் நீர்போற்றோன்றுங் கானல் நீரினைப் பருகுதற்கு விரைந்து சென்று சென்று நீரினைப்பெறாமல் எய்த்தல்போல, அறுவகைச் சமயத்தில் நின்றோரும் அவை தம்மால் நுவலப்படும் உண்மையல்லாத வீடுபேற்றின்பத்தி

* குறிஞ்சிப் பாட்டு, உ௧௭. † புறநானூறு, ௬௭.

னைப்பெறவிழைந்து தம்வாழ்நாள் முடியுங்காறும் முயன்று முயன்று பொய்த்தோற்றமாய் ஒழிந்த அவ்வின்பத்தினைப் பெறாமல் இறுதியில் எல்லையற்ற துன்பத்தினை உழக்குமாறு அருளியதாம்.

அடிகள் குறிப்பிட்ட அறுவகைச் சமயங்களாவன இவை என்பதை மேலே விரித்துக்காட்டினும்.

வறட்சியால் வாய்திறந்தபடியே யிருத்தலின் 'தவப் பெருவாய்' என்றார். 'தவ' மிகுதிப்பொருளை உணர்த்தும் ஓர் உரிச்சொல்.

அவம்—கேடு; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "அவஞ் செய்வா ராசையுட்பட்டு" என்பதனுரையிற்* காண்க.

'தாபம்' விடாய் எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

அசைதல்—வருந்துதல்: "களனுழந் தசைஇய" என் புழியும்† இப்பொருட்டாதல் காண்க.

அவ்வாறு அறுவகைச் சமயத்துட்பட்டோரும் உண்மை யான விடுபேற்றின்பத்தினையும், அதுதரும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளையும் அறியாது மயங்கி நிற்ப, தன்னை அடைந்த மெய் யன்பர்க்குத் தன் அருட்பெருக்கினையும் தந்து தனது உண்மை நிலையினையும் இறைவன் புலப்படுத்தும் முறை 'ஆயிடைவானப் பேரியாற்று' என்பது துவங்கிக் 'குளத் தின் மீக்கொள' என்பதுகாறுங் கூறியருளினர்.

அ இடை என்னும் இருசொற்களில் முதல் நின்ற அகரச் சுட்டு ஆ என நீண்டது; இவ்வாறு சுட்டு நீளுதல் "நீட வருதலுஞ் செய்யுளுள் உரித்தே" என்பதனாற் காண்க‡

அ இடை—அவ் இடம்.

'வானப் பேரியாற்றகவயிற் பாய்ந்தெழுந்து' என்பது வானின்கண் நுண்ணியவடிவில் நின்ற நீராவியினூடே குளிர்ங் கால் உருவிவீசிய அளவானே, அஃது உறைந்து மழைத் துளிகளாய்க் கீழ்விழுதல்போல, இறைவனும் தனது அறிவு வெளியினூடே நிறைந்த அருளாவியிற் றோய்ந்து அதனைத்

* திருக்குறள், உ௬௬. † புறநானூறு, கஎ.
‡ தொல்காப்பியர், எழுத்து, உ0அ.

தன்னடியார்க்குப் புலப்படப்பொழியு மாற்றினை உணர்த்தியபடியாம்.

அகம்—உள், வயின்—இடம்.

கொழித்தல்—தெள்ளுதல்; "ஈன் பொன்மணி நிறங்கிளரப் பொன் கொழியா" என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையினும்.

'இன்பப்பெருஞ்சுழி கொழித்த'லாவது யாற்றின் கண் நீர் மிகப் பெருகியவளவானே அஃது ஆழமும் மிகுதியும் உடைத்தாய்ச் சுழித்துச் செல்லுதல்போலப், பேரின்பம் பெருகியவளவானே தூயவுயிர்கள் எல்லாவற்றையுந் தன்னகப்படுத்தி இயங்குவதாகும்.

வெள்ளப் பெருக்கினுற் றாக்குண்டு கரைகள் இடிதல் போலப் பேரின்பப் பெருக்காலும் பந்தம் என்னும் மலக்கட்டுச் சிதையும் என்பார் 'பந்தமாக்கரை பொருதலைத்து இடித்து' என்றருளிச் செய்தார்.

பொருதல்—முட்டுதல்; "விண்பொரு புகழ்" என்றார் புறத்தினும்*

ஊழ்—முறை; இப்பொருட்டாதல் "ஊழ் ஊழ்முயங்குங் காலே" என்பதன் உரையிற் காண்க†

பெருவெள்ளம் பெருகினல் அஃது ஓடும் வழியிடையே நின்ற மரங்களை வேரோடும் பெயர்த்துக்கொண்டு செல்லுதல் போலப், பேரின்பப் பெருக்கும் உயிர்களுள்ளத்திற் பெருகுங்கால் ஆண்டு நின்ற இருவினைகளை அடியோடு பெயர்த்தெறியுமாதலின் 'இருவினை மாமரம் வேர் பறித்தெழுந்து' என்றருளினர்.

'உருவ அருணீர் ஒட்டா' என்பது பேரின்பமும் பேருருளும் இறைவற்குரிய பண்புகளாகலின், அவன் உயிர்கட்கு இன்பத்தினைத்தருதல் அவர் மாட்டுவைத்த அருள்பற்றியேயாம்; ஆகவே, அவ்வின்பத்திற்கு முன் இறைவன் அருளினைச் செலுத்துதல் அறிவித்தபடி யாயிற்று. 'அருள் நீர்' அருள் நீர்மையென மற்றொருபொருளு முரைத்துக்கொள்க.

* புறநானூறு, கக. † புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, கக, உ.

உருவ—அழகிய; "உருவக்குதிரை மழவரோட்டிய" என்புழிப்போல உரு என்னும் உரிச்சொல் ஒரோவழி வடிவழகையும் உணர்த்துமென்பர் நச்சினார்க்கினியர்*

'அருவரைச் சந்தின் வான் சிறைகட்டி' என்பது நிலை திரியாத மலைகளில் வளர்ந்த சந்தன மரங்களால் அணைகட்டி வெள்ளப் பெருக்குத் தானே தனக்கொரு தடையினை ஆக்கிக் கொள்ளுதல்போலப், பேரின்பப் பெருக்கும் நிலைதிரியாத இயல்பினையுடைய தூயவுள்ளத்தின்கட் டடைப்பட்டு நிற்குமெனக்கூறினார். "நிலையிற்றிரியா தடங்கியான்றோற் றம், மலையினும் மாணப் பெரிது" என்பவாகலின், இறைவன் மாட்டுச்செலுத்தும் அன்பின்கண் ஈடுபட்டு நின்று, அந்நிலையினின்றுஞ் சிறிதும் பெயராத மெய்யடியார் இயற்கை, நிலை திரியாதமலையி னியற்கையை ஒப்பதாயிற்று. மலையின்கண் வளர்ந்த சந்தனமரம் திட்பமும் தூய்மையும் நறுமணமும் உடையதாதல் போல, மெய்யடியார் உள்ளமும் திட்பம் தூய்மை நறுமணம் என்னும் இவ்வியல்புகள் உடைத்தாம். ஆகவே, இறைவனருளிய பேரின்பவெள்ளம் மெய்யடியார் உள்ளத்தளவிற்றடைப்பட்டு நிற்குமென்று அறியற்பாற்று.

இனி 'அருவரைச்சந்து' என்பதற்கு அரிய மலையின்கண் உள்ள பிளவு என்று உரைப்பாரும் உளர்; அப்பொருள் சிறவாமை கண்டு கொள்க.

'மட்டவிழ் வெறிமலர்க்குளவாய் கோலி' என்பது வெள்ளம் பெருகிச்சென்று குளங்களைவளைத்தல் போலப், பேரின்பமும் மெய்யன்பர் உள்ளங்களாகிய வாவிகளை வளைக்குமென உணர்த்திய படியாம்.

கோலல்—வளைத்தல்; "அச்சிரக் காலார்த் தணிமழை கோலின்றே" என்புழியும்† இப்பொருட்டாதல் காண்க.

'நிறை அகில் மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக்குளத்தின் மீக்கொள' என்பது புது வெள்ளத்தால் நிறைந்த குளங்களிலே மாதரார் தலைமுழுகிக் கரையேறி அதன் கட்டமது கூந்தலின் ஈரம் புலர்த்துதல் வேண்டி அகில் புகைத்தல் போலப், பேரின்பவெள்ளம் நிறையப் பெற்ற தமது உள்

* தொல்காப்பியம், சொல், ௩௦௨. † பரிபாடல், ௧௮.

ளத்திற் றோய்ந்தெழுந்த நினைவினையே மெய்யடியார் நோக்கியபடியா யிருப்பனென அறிவித்தவாறாயிற்று. நீரிற் றோய்ந்த கூந்தல் மாசு நீங்கித் தூயதாதல்போல, இன்பத்திற் றோய்ந்த நினைவும் மலமாசு நீங்கித்தூயதாம் என்பதூஉம் உய்த்துணரற் பாற்று.

'மீக்கொள' என்பது காறும் 'அதுவே' என்பதன் வினை. ஆனந்தப்பழங்கடல் அது முகிலிற்றோன்றி, வரையில் ஏறி, மின்னொளிவிரிய, வாளரவு இரியக், கோடை தலைகரப்பத், தோன்றி ஒளிமிளிரக், கோபம் மிகுத்து, முரசு எறிந்து, கருணையின் முழங்கி, அஞ்சலி காந்தள் காட்ட, அருள் நுண் துளிகொள்ள, வெள்ளந்தெவிட்டக், குட்டங்கையற ஓங்கிப் பேய்த்தேரினை மான்கணம்பருகித் தாபம் நீங்காது அசைந்தன ஆயிடை, யாற்று அகவயிற் பாய்ந்தெழுந்து சுழி கொழித்துச் சுழித்து, எம்பந்தக் கரை பொருது அலைத்து இடித்து, இருவினைமாமரம் வேர் பறித்தெழுந்து, அருள் நீர் ஓட்டா, வரைச்சந்தின் சிறைகட்டிக், குளவாய் கோலி, வண்டுடைக் குளத்தின் மீக்கொள என வினைமுடிவு செய்க.

'மகிழ்தலின் நோக்கி' என்பதில் நோக்கி என்னும் வினைக்கு முதல் 'தொண்ட உழவர்' என்பதாம்.

தொண்டாகிய உழவர் அங்ஙனம் போந்த இன்ப வெள்ளத்தினைத் தமது வழிபாடாகிய வயலுள் நிரப்பித் தமது பேரன்பாகிய வித்தினை அதன் கண் விதைத்து அதன் பயனான சிவபோகத்தினை நுகருமாறு இறைவன் செய்த அருட்டிறத்தை விரித்தெடுத் தருளிச் செய்தாரென்க.

அண்டம்—வெளி; இங்கது அருள் வெளியினை உணர்த்தா நின்றது. இச்சொல் வான் வெளியினை யுணர்த்தல் திவாகரத்துட்காண்க.

கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க!
அருந்தவர்க் கருளும் ஆதி வாழ்க!
அச்சந் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க!
நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க!
சூழ்இருந் துன்பந் துடைப்போன் வாழ்க!

எய்தினர்க் காரமுது அளிப்போன் வாழ்க!
கூர் இருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க!
பேர் அமைத் தோளி காதலன் வாழ்க!
ஏதிலர்க் கேதில் எம் இறைவன் வாழ்க!
காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க!

கரும்பணக்கச்சைக் கடவுள்வாழ்க—கரியபடத்தினையுடைய பாம்பை அரைக்கச்சையாக அணிந்த கடவுள்வாழ்க, அருந்தவர்க்கு அருளும் ஆதிவாழ்க—அரிய தவத்தை முடித்தவர்கட்கு அருள்செய்யும் முதல்வன்வாழ்க, அச்சம் தவிர்த்த சேவகன்வாழ்க—அச்சத்தைநீக்கிய போர்வீரன்வாழ்க, நிச்சலும் ஈர்த்து ஆட்கொள்வோன்வாழ்க—எப்போதும் வலிந்திழுத்து அடிமைகொள்வோன்வாழ்க, சூழ்இருந்துன்பம் துடைப்போன்வாழ்க—உயிரைவந்துசூழும் பெரிய வினைத்துன்பத்தைப் பற்றறத்தீர்ப்பவன் வாழ்க, எய்தினர்க்கு ஆர் அமுது அளிப்போன்வாழ்க—தன்னைவந்து அடைந்தார்க்கு அரிய அமுதினைக் கொடுப்பவன்வாழ்க, கூர்இருள் கூத்தொடு குனிப்போன்வாழ்க—மிக்க இருளின்கண் இயற்றுங் கூத்துடன் குனித்தாடுவோன்வாழ்க, பேர்அமைத்தோளி காதலன்வாழ்க—பெரிய மூங்கிலையொத்த தோளினையுடைய உமைப்பிராட்டியாரின் கணவன்வாழ்க, ஏதிலர்க்கு ஏதுஇல் எம்இறைவன்வாழ்க—அன்பால் இயைபு உறாதவர்க்கு இயைபில்லாதவனான எம்இறைவன்வாழ்க, காதலர்க்கு எய்ப்பினில் வைப்புவாழ்க—அன்பாயினார்க்கு இளைப்பின்கட் பயன்படச் சேர்த்துவைத்த பொருள்போல்வான்வாழ்க என்றவாறு.

'பணம்' அரவின்படம் எனப் பொருள்படுவதொரு வடசொல்; அஃது ஈண்டுச் சினையாகுபெயராய்ப் பாம்பினை உணர்த்தாநின்றது. இறைவற்குப் பாம்பு ஓர் அரைக்கச்சையாம் என்றது: இறைவன் உலகங்களைத் தோற்றுவிப்பான் வேண்டிச் சுத்தமாயையைக்கலக்க, ஆண்டு அதன்கட் பாம்பு மண்டலித்தாற்போலுஞ் சுழல்சுழலான ஓர்இயக்கம் உண்டாம்; அவ்வியக்கம் இறைவனையே ஒருபற்றுக்கோடாகக்

கொண்டு நடைபெறுதலின் அஃது அவற்கு அரைக்கச்சுப் போலாம் என்று உணர்த்தியபடியாம்.

கச்சை—அரைப்பட்டிகை ; திவாகரம்.

'அச்சந்தவிர்த்த சேவகன்' என்பது பாண்டியன் கொண்ட அச்சந்தீர்த்தற்பொருட்டு இறைவன் போர்க்களத்தே போர்வீரனுய்த் தோன்றியபடியை அறிவித்தது ; அவ்வாலாறு மேலே காட்டினும் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

சேவகன்—போர்வீரன்.

'நிச்சல்' என்பது நித்யம் என்னும் வடசொற்றிரிபு.

அன்பாராயினரைப் பதம் அறிந்துவந்து வலிந்திழுத்து ஆட்கொள்ளும் அருளுடையான் என்பதுணர்த்துவார் 'ஈர்த்தாட்கொள்வோன்' என்றும், அங்ஙனம் அருள்செய்வதும் ஒருகாலத்தன்றி எக்காலத்துமாமென்பார் 'நிச்சலும்' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

மேலைப்பிறவிகளிற்செய்த தீவினைகள் அவை செய்தானை அவனறியாமலேவந்து இப்பிறவிக்கட் சூழ்ந்துகொண்டு துன்பந்தருதலிற் 'சூழ் இருந்துன்பம்' என்றருளிச்செய்தார் ; இக்கருத்துப்

"பல்லாவுள் உய்த்து விடினுங் குழக் கன்று
வல்லதாந் தாய்நாடிக் கோடலைத்—தொல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தேதற் சேர்ந்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு" என்னும் பழைய நாலடியார் செய்யுளினுங் காண்க.

'ஆர் அமுது' அரிய அமுது ; அருமை என்னும் பண்புப்பெயர் ஆர் எனத்திரிந்தது ; ஈண்டு அரிய அமுதாவது தனது திருவடிப் பேரின்பமேயாமென்க.

'கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன்' என்றது உயிர்கள் தம் அறிவு செயல் வேட்கைகள் ஒடுங்கிக் கேவல நிலையில் ஆணவ வல்லிருளில் இடையிடையே அழுந்திக் கிடக்குங் காலத்தும், இறைவன் அவர்பொருட்டுச் செய்யும் ஐந்தொழிற் கூத்தினை ஓவாது இயற்றுவான் என்பதை அறிவித்தவாறும் ; மேலும், "நள்ளிருளில் நட்டம்பயின்றாடுநாதனே" என்றருளிச்செய்தார்.

குனித்தல்—வளைந்தாடுதல்; 'குனிவு' வளைவுப் பொருட்டாதல் "குனிகொள்பாக வெண்மதி" என்புழிக் * காண்க. கூத்தோடு குனித்தலாவது நிமிர்ந்தாடுதற் கிடையே வளைந்தாடுதல்.

அமை—மூங்கில்; இது பிராட்டியாரின் தோளுக்கு உவமம்.

ஏதிலர்—இயைபில்லாதவர், 'ஏது' இயைபு எனப் பொருள் படுதலை "ஏதில் பிணம்" என்பதற்கு † "இயைபில்லாததோர்பிணம்" எனப் பரிமேலழகியார் உரை கூறிய வாற்றாற் காண்க. தன்பால் அன்பால் இயைபுறாதாரைத் தானும் இயைவதின்றி இறைவன் அகன்றுநிற்பான் என்ற வாறாயிற்று. அற்றேல், யாண்டும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவன் ஏதிலர்பால் இலனும் என்று உரைப்பின் அஃதவற்கு இழுக்காமாலெனின்; அற்றன்று. அன்பால் விரிந்த உள்ளத்தில் முறுக்கவிழ்ந்த மலரின் மணம்போன்றும், அஃதின்றிக் குவிந்த உள்ளத்துள் முகையுள் மணம்போன்றும் இருப்பனாகலின், ஏதிலர்பாற் புலப்படாது நிற்றல்பற்றி அங்ஙனங் கூறுதல் பொருந்தாது.

காதலர்—பேரன்பு உடையோர். காதலாவது அன்பின் முதிர்ச்சி.

எய்ப்பு—இளைப்பு; இப்பொருட்டாதல் "எய்த்தமெய்யேன் எய்யேனாகி" என்புழியும் ‡ காண்க.

வறுமையால் நலிந்து நாளைக்கு என்செய்வேம் என்றிருப்பார்க்குச் சடுதியிற்கிடைத்த புதையற்பொருள் அவரது வறுமை தீர்த்து அவர்க்கு வேண்டுவவெல்லாம் அளித்தல்போல, இருவினையெச்சத்தால்நலிந்து போதரும் அன்பர்க்கு அவ்வெச்சத்தையுந் தொலைத்துத் தனது பேரின்பப் பெருஞ் செல்வத்தை வழங்குதலின் இறைவனை "எய்ப்பில் வைப்பு" என்றருளிச்செய்தார்.

கேவலத்தில் இறைவன் கூத்தியற்றுங்கால், ஆன்டு

* சீவகசிந்தாமணி, ௭0௪. † திருக்குறள், ௧௧௬.
‡ பொருநராற்றுப்படை, ௧௮.

அவனோடு உடனிருந்து அதனைக் காண்பாள் உமைப்பிராட்டியேயாகலிற் 'கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன்' என்பதனை அடுக்கப் 'பேரமைத் தோளி காதலன்' என்பதனை வைத்தோதினர். கேவலத்தில் இறைவன் ஆடுங் கூத்தை இறைவி ஒருத்தியே உடனிருந்து காண்பாளென்பதற்குப் பண்டைக்காலத்ததாகிய கலித்தொகை யுட்போந்த

"பாணியுந் தூக்குஞ் சீரும் என்றிவை
மாணிழை அரிவை காப்ப
ஆணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனையாடி." என்னுங் கடவுட்பாட்டுச் *சான்றுதல் காண்க.

இனி ஏதிலர்க்கு எட்டாமல் அகன்றுநிற்பனாயினுங், காதலர்க்கு அணுக்கனாய் உற்றுழியுதவுவான் என்பது தெரிப்பார் அவ்விரண்டனையும் ஒருங்குவைத் தோதியருளினா ரென்க.

நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி,
பிச்செமை ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி,
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி, நாற்றிசை
நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்
நிற்பன நிறீஇச்
சொற் பதங் கடந்த தொல்லோன்,
உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்,
கண்முதற் புலனாற் காட்சியும் இல்லோன்,
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்,
பூவின் நாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச்செய்த ஒண்பொருள்,
இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி,
அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி,
ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி,
ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப்
போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்;

* கலித்தொகை, கடவுள்வாழ்த்து.

நச்சு அரவு ஆட்டிய நம்பன் போற்றி—நஞ்சினையுடைய பாம்பை ஆட்டிய நம்பெருமானுக்கு வணக்கம், பிச்சு எமை ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி என்பதை எமைப் பிச்சு ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி எனமாற்றி எமக்கு மயக்கத்தினை ஏறச்செய்த பெரியவனுக்கு வணக்கம் எனப் பொருளுரைக்க, நீற்றெருடுதோற்ற வல்லோன்போற்றி—திருநீற்றோடு வடிவுதோற்ற வல்லவனுக்கு வணக்கம், நாற்றிசை நடப்பனநடாஅய்—நான்கு திக்கினுள்ளும் நடப்பனவற்றை நடக்கச்செய்து, கிடப்பன கிடாஅய்—கிடப்பனவற்றைக் கிடக்கச்செய்து, நிற்பன நிறீஇ—நிற்பனவற்றை நிற்கச் செய்து, சொல் பதம் கடந்த தொல்லோன்—இங்ஙனமெல்லாம் எல்லாவற்றையும் இயக்கினும் தான் சொல்லின் தரத்தையுங்கடந்த பழையவன், உள்ளத்து உணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படாஅன்—மனத்தினது உணர்வினாற் பற்றவும் படாதவன், கண்முதற்புலனால் காட்சியும் இல்லோன்—கண்முதலாய பொறியுணர்வினாற் காணப்படுதலும் இல்லாதவன், விண்முதற் பூதம் வெளிப்படவகுத்தோன்—வான் முதலான ஐம்பெரும் பொருள்களும் உண்டாகுமாறு படைத்தவன், பூவின் நாற்றம் போன்று உயர்ந்து எங்கும் ஒழிவு அற நிறைந்து மேவிய பெருமை இன்று எனக்கு எளிவந்து அருளி அழி தரும் ஆக்கை ஒழியச்செய்த ஒண்பொருள்—மலரினின்றும் எழுந்து பரம்பிய மணம்போல ஓங்கி எங்கும் தான் இல்லாத இடம் இல்லையாம்படி நிறைந்து பொருந்திய தனது பெருந்தன்மையை இந்நாளில் ஒன்றுக்குப் பற்றாத அடியனேனுக்கும் எளிதாகவந்து அருள்செய்து அழிந்துபோம் இவ்வுடம்பு நீங்குமாறு செய்த ஒள்ளிய பொருளாவான், இன்று எனக்கு எளிவந்து இருந்தனன் போற்றி — இந்நாளில் அடியனேனிடத்தும் எளிதாகவந்து இருந்தவனுக்கு வணக்கம், அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி—அன்பால் உருகும் உடம்பினை அடியேற்கு அருள்செய்தவனுக்கு வணக்கம், ஊற்று இருந்து உள்ளம் களிப்போன் போற்றி—நீரூற்றுப் போலிருந்து என் உள்ளத்தைக் களிக்கச் செய்வோனுக்கு வணக்கம். ஆற்று இன்பம் அலர்ந்து அலைசெய்யப் போற்று

ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன் — பொறுத்தற்கரிய இன்பவெள்ளம் விரிந்து அலையினை எழுப்ப அதனைப் பேணமாட்டாத உடம்பைத் தாங்குதலை விரும்பேன் என்றவாறு.

'நஞ்சு அரவு' என்னுந் தொடர்மொழி "மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்றெல்லாம், வல்லொற்றிறுதிகிளையொற்றாகும்" என்பதனால் *'நச்சரவு' என்றாயிற்று.

'நச்சரவு ஆட்டிய நம்பன்' என்பது, மணஞ்செய்து கொள்ளும்பொருட்டுத் தன் மனக்கினிய காதலியை அழைத்துச் சென்ற ஒருவன் திருப்புறம்பயம் என்னும் ஊர்க்கு வருகையில் அரவுதீண்டி இறக்க, அதுகண்டு அவன்றன் இளங்காதலி உளம்பெரிதுங் கலங்கி இறைவனை நினைந்துருகி அழ, ஐயன் அவட்கு இரங்கி ஒரு பாம்பாட்டியாய் அங்குப் போந்து பாம்பினை ஆட்டி அவற்கு அந்நஞ்சினைத்தீர்த்து அவனை உயிர்பெற்றெழச் செய்தமையினைக் குறிப்பது. திருப்புறப்பயத்தில் அரவின்நஞ்சு தீர்த்தவன் சிவபிரானேயாக, இஃதறியாத திருவிளையாடற் புராண ஆசிரியர் இருவரும் அதனைத் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்மேலேற்றி இழுக்கினார். திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அரவின் நஞ்சுதீர்த்தது திருமருகலிற் போந்த காதலர் வேறிருவரில் ஒருவற்கேயாம்.

'நம்பன்' என்னுஞ் சொல் நம்பி என்னுஞ் சொற்போல நம் என்னும் முதனிலையிற்றோன்றி உயர்வுப்பொருளைத்தருவது. உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் "நம்பி நம் முதனிலையாக நமக்கு இன்னானென்னும் பொருள்பட வருவதோர் உயர்ச்சிச் சொல்" என்பர் †

'பிச்செமை ஏற்றிய பெரியோன்' என்றது பிறிது எந்நினைவுமின்றி இறைவனது அருட்டிறம் ஒன்றனையே நினைந்திருக்குமாறு தம்மைச் செய்தமை தெரிவித்தவாறும்.

'பிச்சு' பித்த என்னும் வடசொற் றிரிபு.

காணவுங் கருதவும்படாத தனது அருளுருவினைக்காணவுங் கருதவுமாம்படி அத்துணை எளிதாக்கித் தோன்றச்

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, சகச. † சீவகசிந்தாமணி, கக0க

செய்தல் பெரியதொருவல்லமையா மென்பார். 'நீற்றொடு தோற்றவல்லோன்' என்றார்.

ஆரவினை ஆட்டி அதன்நஞ்சை இறக்குவோன், பின்னர்ப் பித்தாகியநஞ்சை எனக்கு ஏறச்செய்தது ஒரு வியப்பென்பார் அவ்விரண்டனையும் ஒருங்குவைத்தோதி, அதன் பின் அவனது அளவிலாற்றலுக்கு ஓர் அடையாளமாக அவன் தனது அருளுருவினைத் தங்கட்புலனெதிரே தோற்றுவித்தமை சிறந்தெடுத்துக்கூறி, அதன் பின்னர்ப் பொதுவாக அவனது பேராற்றற்கு அடையாளமாக ஆண்டாண்டு நடைபெறுவனவற்றை அருளிச்செய்தார்.

'நடாஅய்' 'கிடாஅய்' என்னும் அளபெடைகள் செய்யுளிசை நிறைத்தற்கும், 'நிறீஇ' என்பது அதனோடு சொல்லிசை நிறைத்தற்கும் வந்தன; இவ்விருவகையும்

"பாலற் கழீஇப் பலநாள் உணக்கினும்
வாலிதாம் பக்கம் இருந்தைக் கிருந்தன்று
கோலாற் கடாஅய்க் குறினும் புகலொல்லா
நோலா உடம்பிற் கறிவு" என்னும் நாலடியார் செய்யுளிற் போந்தமை காண்க.

பதம்—தாம்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை மேலே விளக்கினும்.

புலன்—பொறியுணர்ச்சி; ஐம்பொறிகள்: மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்பன; ஐம்புலன்கள்: சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்பன.

விண்முதற்பூதம்: வான் வளி தீ நீர் மண் என்பன.

மலரின்கண் எழுந்த நறுமணம் தான் நிரம்புமிடனெல்லாம் தான் உண்டென்பதனைப் பிறர்க் கறிவித்தலே யன்றித் தனது இனிமையால் அவர்க்கு இன்பத்தினையுந் தருதல் போல, இறைவனுந் தான் நிறைந்திருக்கும் இடங்களினும் உயிர்களினுமெல்லாந் தான் உண்டென்பதனை விளங்கக் காட்டுதலோடு தன்னைக் காண்பார்க்குப் பேரின்பத்தினையும் ஊட்டுவானென உவமையையும் பொருளையும் பொருத்திக் கொள்க.

யாண்டும் நிறைந்த இறைவன் ஓரிடத்துள்ளான் போல ஒரு மாநுடவடிவில் எளியனாய்ப் போந்தானேனும், அழியு மியல்பிற்றாகிய இவ்வூனுடம்பின் றன்மையை நீக்கித் தனது பேராற்றலைப் புலப்படுத்தினானென்பார் 'மேவிய பெருமை, இன்றெனக் கெளிவந்தருளி, அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச் செய்த ஒண்பொருள்' என்றருளிச் செய்தார்.

யாக்கை—எழுவகைப் பொருள்களாற் கட்டப்பட்டது; அஃது 'ஆக்கை' என மருவிற்று.

அளிதரும்—அறக்கனியும், ஈண்டு அன்பினால் மிகக் குழையும் என்னும் பொருட்டாம்; இச்சொல் இப்பொரு டாதலை "மாம்பழக் கனிகளும் மதுத்தண் டீட்டமுந், தாம் பழுத் தளிந்தன" என்னுஞ் சூளாமணிப் பாட்டின்கட் காண்க.

'அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன்' என்பது ஊனு டம்பை அதன் வாலாமை நீக்கி அன்பாற்குழையும் இன்ப வுடம்பாக்கித் தமக்கருள்செய்த பான்மை கூறினார்.

இனி, உள்ளத்தைப்பற்றியிருந்த மலமாசு நீங்கிப்போக அதன்கண் முன்னெல்லாம் புலப்படாது நின்ற முதல்வன் இஞ்ஞான்று புலப்பட்டுத்தோன்றித் தனது பேரின்பப் பெருக்கினை மேன்மேல் எழச்செய்வனாகலின் 'ஊற்றிருந் துள்ளங்களிப்போன்' என்றார்.

இனிச், சிற்றறிவுஞ் சிற்றின்பமுமே நிகழ்தற்கிடனாய் அமைந்த இம்மக்கள்யாக்கையில் இருந்தபடியே வரையறைப் படாத பேரின்பத்தினை நுகர்தல் இயலாதாகலின் இவ் வுடம்பை யொழித்து அப்பேரின்பப்பெருக்கிற் றோய்தற்கு உள்ளம் வேட்கின்றதென்பார் 'ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப், போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்' என் றோதியருளினார்.

புகலேன்—விரும்பேன்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "போரெனிற்புகலும் புனைகழன்மறவர்" என்புழிக் *காண்க. இஃது இப்பொருள்படுதலை அறியாதார் தாந்தாம் வேண்டிய வாறுரைப்பர்.

---

* புறநானூறு, கக.

மாகதக் குவாஅல் மாமணிப் பிறக்கம்
மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்,
முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்,
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்
துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும,
மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்;
இத்தந் திரத்திற் காண்டும் என் றிருந்தோர்க்
கத்தந் திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்,
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி
ஆண்எனத் தோன்றி அலிஎனப் பெயர்ந்து
வாணுதற் பெண்என ஒளித்தும், சேண்வயின்
ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயிர் ஆக்கை
அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்,
ஒன்றுண் டில்லை யென்றறி வொளித்தும்,
பண்டே பயிறொறும் இன்றே பயிறொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலில்
தாள் தளை இடுமின்
சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும் ;.

மாகதக்குவால் மாமணிப்பிறக்கம் மின் ஒளிகொண்ட பொன் ஒளி திகழத் திசைமுகன் சென்று தேடினர்க்கு ஒளித்தும்—பச்சைமணியின் குப்பலும் சிறந்த செம்மணியின் பெருக்கமும் ஒன்று சேர்ந்த மின்னல் ஒளியினை உள்ளடக்கியதான ஒரு பொன்னொளி விளங்காநிற்க அதனை நான்முகனுந் திருமாலுஞ்சென்று தேடினராகவும் அவர்க்கு அகப்படாமல் ஒளித்தும், முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க்கு ஒளித்தும்—நூல்களிற்சொல்லிய முறையால் உள்ளம் ஒன்றுபட்டு நின்று காண முயன்றோர்க்கு ஒளித்தும், ஒற்றுமைகொண்டு நோக்கும் உள்ளத்து உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க்கு ஒளித்தும்—அன்பால் ஒற்றுமை கொண்டு கருதிப்பார்க்கும் உள்

எத்திணையுடைய உற்றூர் வருந்தத் தவமுயற்சியில் உறைத்து நிற்பார்க்கும் ஒளித்தும், மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க்கு ஒளித்தும்—வேதங்களின் பொருட் கூறுபாடுகளை ஆராய்ந்து பார்த்து வருந்தினவர்க்கு ஒளித்தும், இத்தந்திரத்திற் காண்டும் என்று இருந்தோர்க்கு அத்தந்திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்—இந்த நூலின் வழியாற் காண்போம் என்று துணிந்திருந்தவர்க்கு அந்த நூலினாலேயே அவ்விடத்தில் ஒளித்தும், முனிவு அற நோக்கி நனிவரக் கௌவி ஆண் எனத்தோன்றி அலி எனப் பெயர்ந்து வாள்நுதல் பெண் என ஒளித்தும்—வெறுப்பின்றிக் கருதிப்பார்த்து அருள் மிகுதிப்படப்பற்றி ஒருகால் ஆண் என்று கருதும்படி தோன்றியும் பிறிதொரு கால் அலி என்றுகருதும்படி இயங்கியும், பின்னர் ஒருகால் ஒளிபொருந்திய நெற்றியினையுடைய பெண் என்று கருதும்படி ஒளித்தும், சேண்வயின் ஐம்புலன் செலவிடுத்து அருவரை தொறும் போய்த் துற்றவை துறந்த வெறு உயிர் ஆக்கை அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்—தமக்குச் செய்மைக் கண்ணே ஐம்புல அவாக்களும் செல்லுமாறு போக்கிப் பிறர்தம்மை அணுகுதற்கு அரிய மலைகடோறும் போய்த்தாம் முன்னே ஐம்புலன்களால் நுகர்ந்தவற்றை எல்லாம் அறவே விட்ட உயிர்மட்டும் நிற்கும் ஊனில்லாத வெறிய உடம்பினையுடைய செய்தற்கரிய தவத்தினைப் புரிந்தோரது தூய அறிவினுள்ளும் முற்ற ஒளித்தும், ஒன்று உண்டு இல்லை என்ற அறிவு ஒளித்தும்—எல்லாம்வல்ல ஒருமுழுமுதற்பொருள் உண்டோ இல்லையோ என்று மயங்கிய அறிவுக்கு ஒளித்தும், பண்டே பயில் தொறும் இன்றே பயில் தொறும் ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம் ஆர்மின் ஆர்மின் நாள்மலர்ப்பிணையலில் தாள்தளை இடுமின் சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேல்மின் பற்றுமின் என்றவர்பற்று முற்று ஒளித்தும்—பழமையே பழகுந்தோறும் இந்நாளிற் பழகுந்தோறும் தன்னை மறைத்துக் கொள்ளுங் கள்வனைக் கண்டுகொண்டோம் ஆதலின் வந்து நிறையுங்கோள் நிறையுங்கோள் அன்றலர்ந்த மலர்களாற் பின்னிய மாலைகளைக்கொண்டு திருவடிகளைக் கட்டுங்கோள் சுற்றுங்கோள் வளையுங்கோள் பின்றொ

டருக்கோள் விடாதேயுங்கோள் பிடியுங்கோள் என்று கூறி னவர்களது பிடிப்புக்கும் அகப்படாமல் முழுதும் ஒளித்தும், என்றவாறு.

திருமாலும் நான்முகனுந் தம்முட்டாமே பெரியரெனத் தருக்கி மலைந்தவழி அவ்விருவரும் பெரியரல்லர், அவரின் மேற்பட்ட முழுமுதற் கடவுளாகிய தானே அவரினும் ஏனை யெல்லாரினும் பெரியனும் என்பதனைத் தேற்றுவிப்பான் வேண்டி இறைவன் அவர்தமக்கு நடுவே ஒருபெரும் பொன் னொளிப் பிழம்பு வடிவினனாய்த் தோன்றி அவ்விருவராலுங் காண்டற்கு இயலா அடிமுடி யுடையனாய்த் திகழ்ந்தனனாக லின் 'மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளிதிகழத், திசைமுகன் சென்று தேடினர்க்கொளித்தும்' என்றருளிச் செய்தார்.

இனி, அங்ஙனந் தோன்றிய பிழம்புவடிவு பண்பும் பண் பியும் போல் அம்மையும் அப்பனும் இரண்டறப்பிணைந்த தோன்றுகலிற், பச்சைமணியின் ஒளியும் செம்மணியின் ஒளி யும் அதன் கண் ஒருங்குவிராய்க் காணப்பட்டதென்றார். பச்சைநிறம் அம்மைக்குஞ் செந்நிறம் அப்பற்கும் உரியன. இறைவன் ஆண்மையும் அறிவும் மிக்கு அனல்போல் வெவ் வியனாய் நிற்கும் பெற்றியனாகலின் அவற்குச் செந்நிறமும் இறைவி பெண்மையும் அருளும்மிக்கு நீர்போல் தண்ணிய ளாய் நிற்குந்தன்மையளாகலின் அவட்குப் பசுநிறமும் உரி யவாயின. ஆண்மை: பெண்மை, வெம்மை: தண்மை, செம்மை பசுமை என்னும் இருகூற்றிலே உலகின்கண் உள்ள எல்லா உயிர்களும் எல்லாப்பொருள்களும் எல்லா நிறங்களும் வந்து அடங்குமாறுகாண்க. இவையிற்றுக் கெல்லாம் முதல்வரான அம்மையப்பர் மாட்டும் இவைதமக் கெல்லாம் முதலான இரு வேறியல்பும் உளவாதல் சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் விளங்க விரித்துரைத்தாம். ஆண்டுக்காண்க; ஈண்டவை யெல்லாம் எடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிகவிரியுமென அஞ்சி அவை யிற்றைக் காட்டிற்றிலம்.

'மாகதம்' பச்சைமணியைக் குறிக்கும் ஒரு வடசொல்.

குவால்—குப்பல், மேடு; திவாகரம். தோன்றியபொன் னொளிவடிவு எல்லைகாணப்படாவாறு உயர்ந்து சென்றமை

யின் அதனுள் விரவித் தோன்றிய பச்சை நிறமும் உயர்ந்து சென்று தென்பார் 'மரகதக் குவால்' என்றருளிச் செய்தார்.

'மணி' ஈண்டுச் செம்மணியாகிய மாணிக்கத்தை உணர்த்துகின்றது; இச்சொல் ஓரோவழி இப்பொருட்டாதலை "மணி மருள் தேன்மகிழ்" என்னும் பரிபாடல்* அடிக்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையிற் காண்க.

பிறக்கம்—பெருக்கம், திவாகரம். இதற்கு உயர்ச்சி என்றுரைப்பினுமாம்.

"திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்" என்னுந் தொடர் மொழியுள் திருமால் என்னும் பெயர் இல்லையாயினும், 'திசைமுகன்' என்னும் ஆண்பால் ஈறும் 'தேடினர்' என்னும் பலர் பால் ஈறுந் தம்முள் இயையாமையின், பின்னையதற் கேற்பத் 'திருமால்' என்பது அவாய் நிலையால் வருவித்துரைக்கப் பட்டது.

திசைமுகன் – நாற்றிசைகளையும் முகமாகவுடையவன்.

இனி, உள்ளத்தை ஒருவழி நிறுத்துதற் பொருட்டு நூல்களிற் சொல்லிய முறையால் அகத்தே மூலத்தினும் அதற்குமேலும் உந்தியினும் நெஞ்சத்தினும் அண்ணத்தினும் நெற்றி நடுவினும் கருத்தை வைத்து இறைவனை அறியமுயல்வார்க்கும் அவன் சேய்னைய் நிற்றலை யுணர்த்துவார் 'முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்' என்று கூறினர்.

முறையுளி—முறையால்; 'உளி' என்பது மூன்றுருவதன் பொருள்படுவதோர் இடைச்சொல்* என்பர் பரிமேலழகியார்†.

'ஒற்றுமைகொண்டு நோக்குமுள்ளத், துற்றவர்வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்' என்பது கடும்பனி நாளில் நீரிடை நின்றும் வெந்துயர்க் கோடையில் தீயிடை நின்றும் தாம் கடுந்தவம் புரிதலைக்கண்டு தம்மாட்டு அன்புடைய உறவினராவாரெல்லாம் வருந்தாநிற்பவும் அவரைப்பாராது தமது தவமுயற்சியிலேயே உறைத்து நிற்பவர்க்கும் இறைவன் தன்னை ஒளிக்குமாறு கூறிய படியாம்.

* பரிபாடல், உக. † திருக்குறள், ௬சுரு.

ஒற்றுமையாவது பிறர்க்குவரும் இன்பதுன்பங்களைத் தமவாகக் காணுதற்கு ஏதுவாம் அன்பால் வரும் ஒருமைப்பாடு.

'உறைப்பவர்'—தாமெடுத்த முயற்சியில் கருத்து மிகுதியும் ஈடுபட்டு நிற்பவர்.

நான் மறைகளின் பொருட் கூறுபாடுகளை எத்துணை காலம் வருந்தி ஆராயினும் அவற்றின்கண் ஒரு முழுமுதற் கடவுளின் இயல்பு ஒருசிறிதும் விளங்காமையின் 'மறைத் திறம் நோக்கிவருந்தினர்க் கொளித்தும்' என்றருளிச்செய்தார். வேதங்களிற் காணப்படும் வழுத்துரைகளெல்லாம் இந்திரன் வருணன் சூரியன் அசுவினி மருத்துக்கள் முதலான இயற்கைப் பொருட் டெய்வங்கண் மேலவாய் இருப்பக் காண்டுமன்றி, ஒரே முதல்வன் இயல்பை அறிவுறுத்தாமை அவற்றைப் பொருடெரிந்து ஓதுவார் எவரும் அறிவர்.

இனி, வேதங்களானே யன்றி வைரவம் வாமம் காளாமுகம் மாவிரதம் பாசுபதம் சைவம் முதலான அகச்சமயங்கள் ஆறுக்கும்உரிய தந்திரங்களானும், பாஞ்சராத்திரம் பாட்டாசாரியம் மீமாஞ்சை சமணம் புத்தம் உலகாயதம் முதலான புறச்சமயங்கள் ஆறுக்கும்உரிய தந்திரங்களானும் ஒப்பற்ற ஒரு முழுமுதற் கடவுளை யறிதல் செல்லாமையின் 'இத் தந்திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க், கத்தந்திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்' என்றருளிச் செய்தார்.

'தந்திரம்' நூல் எனப் பொருடருவதொருவடசொல். இறைவனியல்பு வேதங்களான் அறியப்படாமை கூறிய அடிகள், அவ்வேதங்களின் வேறாய் அவ்வச்சமயத்தாராற் செய்யப்பட்ட நூல்களாகிய தந்திரங்களானும் அவனியல்பு அறியப்படாமை கூறுதலே பொருத்தமாகலின், இச்சொல்லுக்கு 'உபாயம்' எனப் பொருள் கூறினர் உரை பொருந்தாமை கண்டு கொள்க.

'காண்டும்' என்னும் உளப்பாட்டுத் தன்மை வினைமுற்று எதிர் காலங் காட்டுதல் "உம்மொடு வரூஉங் கடதற எதிர் காலம் பற்றிவரும்" என்று சேனாவரையர் *கூறிய உரையாற் காண்க.

---

* தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், உ0உ.

இனி, அவ்வச் சமயவழி நின்று ஒழுகி இறைவனைத் தாந்தாம் அறிந்தவாறு வழுத்தி அன்பராய் இருக்குநரை எல்லாம் இரக்கமு முடைய இறைவன் வெறுப் பின்றி நோக்கி அவரைப் பற்றிக்கொண்டு அருள்புரியு மிடத்தும், தன்னைப் பெண்ணுருவாய்க் கருதி வழிபட்டார்க்கு அதற்கு மாறான ஆணுருவிற்றோன்றியும், ஆண் பெண் என்னும் இரு நிறமுங் கலந்த வுருவில் வழிபட்டார்க்கு அவ்விரண்டுமல்லா அலியுருவிற்றோன்றியும், ஆணுருவாய்க் கொண்டு வழிபட்டார்க்கு அதற்கு மாறான பெண்ணுருவிற்றோன்றியும் அவ்வவர் அறிவின் சிற்றளவினையும் அதற்கு அகப்படாத தன்னியல்பின் பேரளவினையுந் தெரித்தருளுவான் என்பதுணர்த்துவார் 'முனிவறநோக்கி நனிவரக் கௌவி, ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து, வாணுதற் பெண்ணென வொளித்தும்' என்றருளிச் செய்தார். எல்லையறியப்படாத முதல்வனியல்பை முற்று முணர்ந்தார் போல் இறுமாந்து வழிபடுவாரையும் வெறாது தனது பேரிரக்கத்தால் அவரை ஆண்டுகொள்ளு மிடத்தும், இறைவன் அவரது அறிவின் பொய்ம்மை தேற்றியே அவர்க்கு அருள்புரிவானென்பது இதனாற் கூறியபடியாம். மக்கள் தாந்தாம் வல்லவாறும் கூறும் ஆண் பெண் அலியென்னும் இயல்புகட்கெல்லாம் மேலாய் நிற்பனென்பது பற்றியே எல்லாம் ஓதாதுணர்ந்த திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்

"வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே
தந்தை யாரொடு தாயிலர் தம்மையே
சிந்தியா எழுவார் வினை தீர்ப்பரால்
எந்தையார் அவர் எவ்வகை யார்கொலோ" எனவும்,

"ஆட்பாலவர்க் கருளும் வண்ணமும் ஆதிமாண்பும்
கேட்பான் புகில் அளவில்லை கிளக்க வேண்டா
கோட்பாலனவும் வினையுங் குறுகாமை எந்தை
தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்க தக்கார்"

எனவும் அருளிச்செய்ததூஉமென்க.

அற்றாயின், முன்னே "குவளைக் கண்ணி கூறன்காண்க, அவளுந்தானும் உடனே காண்க" எனவும், பின்னே "தோலுந்

தகினுங் குழையுஞ் சுருடோடும், பால்வெள்ணீறும் பசுஞ் சாந்தும் பைங்கிளியுஞ், சூலமுந் தொக்கவளையு முடைத் தொன்மைக், கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத் தும்பி" எனவும் போந்த திருமொழிகளெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளை ஆண்பெண்ணுருவில் வைத்துக் கூறியவாறென்னை யெனின்; இத் திருமொழிகளுள் எடுத்து உரைக்கப்பட்ட ஆண் பெண் உருவு முதல்வன் மெய்யன்பர்க்கு அருள் செய் தற் பொருட்டுத் தானே காட்டிய தனக்கு என்றும் உண்மை யாய் உரிய அருட்டிருவுருவேயாம். ஏனைச்சமயத்தார் கூறும் ஆண் பெண் வடிவுகள் இறைவன் தானே காட்டியன அல்ல வாய் அவர் தாந்தாம் வல்லவாறு கற்பித்துக்கொண்டு கூறு வனவாம்; இவை அவ்விரண்டற்கும உள்ள வேற்றுமை என்க. பின்னர்க்காட்டிய திருமொழியில் 'தொன்மைக் கோலம்' என்றதூஉம் அஃது இறைவற்கு என்றுமுள்ள பழையவுருவாம் என்பதனை வலியுறுத்துதல் காண்க

இனி, ஐம்புல அவாக்களையுந் தொலைத்து வரையேறி அருந்தவம் உழந்த முனிவார் அறிவுக்கும் இறைவன் எட்டாத வன் என்பது 'சேண்வயின், ஐம்புலன் செலவிடுத்தருவரை தொறும்போய்த், துற்றவை துறந்த வெற்றுயிராக்கை, அருந் தவர் காட்சியுட்டிருந்த வொளித்தும்' என்பதனல் உணர்த் தப்பட்டது. அவற்றேல், இதனை ஒருகால் உணர்த்தினல் அமையாதோ, 'முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித் தும்' என்பதனலும், 'ஒற்றுமைகொண்டு நோக்கு முள்ளத், துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்" என்பதனலும் முன்னேயும் இருகால் தவமுயற்சியுடையாரை எடுத்துக்கூறு தல் வேண்டுமோவெனிற் கூறுதும், அகத்தே உள்ளத்தை ஒருவழி நிறுத்துமளவில் முயலுந்தவமும், அதனேடு புறத்தே உடம்பையும் வாட்டி முயலுந்தவமும், அகம் புறமென இரு திறத்தானும் நுகாற்பாலனவாகிய சிற்றின்பங்கள்த் துவாந் துறந்து அறிவைத்துலக்குந் தவமுமெனத் தவமுயற்சிதான் முத்திறப்படுதலின் அம்மூன்றனையும் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய்க் கூறுவான் ருெடங்கி 'முறையுளியொற்றி முயன்றவர்' என்பதனல் அகமுயற்சியுடையாரையும், 'ஒற்றுமைகொண்டு

நோக்குமுள்ளத், துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்' என்பதனால் அதனோடு புறமுயற்சியும் உடையாரையும், "சேண்வயின், ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும் போய்த், துற்றவை துறந்த வெற்றுயிராக்கை யருந்தவர்' என்பதனால் அகப்புறஇன்பங்கள் முற்றும்விட்டு முயல்வாரையும் ஓதியருளினாராகலின், அது கூறியது கூறலன்மையுணர்க. அஃதொக்குமாயினும், இறைவனை யிங்ஙனமெல்லாம் வருந்தி நாடுந் தவமுயற்சியுடையார்க்கும் அவன் தன்னைக்காட்டாது ஒளிக்குமாயின், பின்னர் இறைவனை யடைதற்கு முயலும் முயற்சியெல்லாம் பயனிலவாம்போலு மெனின்; அற்றன்று, இவ்வுடம்பையும் இதன் கண் அகக்கருவி புறக்கருவிகளையும் இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுலகத்துப் பலநுகர்பொருள்களையும் எல்லாம் உயிர்கட்கு வகுத்துக் கொடுத்த முதல்வன் அங்ஙனம் அவைதம்மைக் கொடுத்தது அவற்றால் அவர் அறிவு விளங்கி அவனது அருட் செயலை அவற்றுள்ளுந் தம்முள்ளும் ஓவாது கண்டு தஞ்செயலற்று அவனருள்வழி நிற்றற்கேயாமென்பதனை உணராது, அவன் றந்த உடம்பையும் கருவிகளையும் யான் எனதெனுந் தமது அறிவின் முனைப்பால் வாட்டி வருத்தி அவன் கருத்துக்குமாறாய் இயற்றுந்தவமுயற்சி பயனிலதாமென்பதே ஈண்டு அடிகளின் திருவுள்ளக் கிடையாமென்றோர்க. இக்கருத்துப்பற்றியே தவமுதல்வரான திருமூலநாயனாரும்,

"அஞ்சும் அடக் கடக் கென்பர் அறிவிலார்
அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை
அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனம் ஆமென்றிட்
டஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே" எனவும்

"எண்ணாயிரத் தாண்டு யோகம் இருக்கினுங்
கண்ணாமுதனைக் கண்டறிவாரில்லை
உண்ணாடி யுள்ளே ஒளிபெற நோக்கிடிற்
கண்ணாடி போலே கலந்திருந்தானே"; எனவும் அருளிச்செய்வாராயினரென்க. "அவனருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால், இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணாதே"

என்னும் திருமறைத்தமிழும், "அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி" எனவும், "நானார் என்னுள்ளமார் ஞானங்களார் என்னையாரறிவார், வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல்" எனவும், "காணுங்காணுங்களெல்லாம் பேரின்பமெனப், பேறுமடியார் பிறப்பகலக், காணும், பெரியானை" எனவும் அடிகள் பிறாண்டும் இத்திருவாசகச் செழுந்தமிழ் மறையுள் ஓதுந் திருமொழிகளும் உற்றுநோக்கவல்லார்க்கு எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் எல்லாவுயிர்களுள்ளும் நிற்கும் இறைவனையும் ஆங்காங்கு அவன் நிகழ்த்தும் அருள் நிகழ்ச்சிகளையுங்கண்டு அந்நிகழ்ச்சிவழியே தஞ்செயலற்று ஒழுகும் அருட்டவம் உடையார்க்கு அவன் அணுக்கனாய் வெளிப்பட்டு நின்று அருள்புரிவானென்பதனைத் தெற்றென வுணர்த்தா நிற்கும் என்க.

துற்றவை—நுகர்ந்தவை; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் ஐம்புலத்தைத், "துற்றுவதுற்றும்" என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறியவுரையால் * உரைப்படும்.

ஆர்தல்—நிறைதல்; திவாகரம்.

பிணையல்—பின்னியமாலை, திவாகரம்.

தன்நேர் இல்லோன் தானே ஆன தன்மை
என்நேர் அனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி ஆட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி அருளலும்
உலையா அன்பென் புருக ஓலமிட்
டலைகடற் றிரையின் ஆர்த்தார்த் தோங்கித்
தலைதடு மாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப்பவுங்
கடக்களி றேற்றாத் தடப்பெரு மதத்தின்
ஆற்றே னாக அவயவஞ் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்;
ஏற்றார் மூதூர் எழில்நகை எரியின்

* பரிபாடல், ௨௦.

வீழ்வித் தாங்கன்
றருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன் ;
தடக்கையின் நெல்லிக் கனிஎனக் காயினன் ;

தன்நேர் இல்லோன்—தனக்கு ஓர் ஒப்பில்லாதவன், தானே ஆனதன்மை என்நேர் அனையோர்கேட்கவந்து இயம்பி—தனக்குத்தானேயாய் இருந்த இயல்பினை என்னைஒத்த அத் தன்மையினரெல்லாம் செவிகொடுத்துக் கேட்குமாறு குருவடிவில் எழுந்தருளிவந்து சொல்லி, அறைகூவி ஆட்கொண்டுஅருளி—போர்செய்தற்குக் கூவியழைத்தாற்போல் வலிந்து அழைத்து என்னை அடிமைகொண்டருளி, மறையோர்கோலம்காட்டி அருளலும்—அந்தணரது அழகிய வடிவத்தைக் கட்புலனாம்படி காட்டியருளின அளவிலே, ஊனை அன்பு என்பு உருக ஓலம்இட்டு—வெறுத அன்பினால் ஊன் என்பும் உருக ஓசையிட்டு, அலைகடல்திரையின் ஆர்த்து ஆர்த்து ஓங்கித் தலைதடுமாறு வீழ்ந்துபுரண்டு அலறி—அசையுங்கடலின் அலையைப்போற்பேரொலியினைச்செய்துசெய்து மேலுயர்ந்து தலைமயங்கிக் கீழ்விழுந்து புரண்டுகதறி, பித்தரின்மயங்கி—பித்தம் உடையவர்போல் மயங்கி, மத்தரின் மதித்து—வெறிபிடித்தவரைப்போற் களித்து, நாட்டவர் மருளவும் கேட்டவர் வியப்பவும்—நாட்டினுள்ளார் மயங்கவும் கேட்டவர் இறும்பூதுகொள்ளவும், கடக்களிறு ஏற்றாத் தடப்பெருமதத்தின்—மதநீரினையுடைய ஆண்யானை தன்மேற் பாகனை ஏறவிடாமைக்குக் காரணமாய் அடைந்த மிகப்பெரிய மதாளிப்பினைப்போல், ஆற்றேன் ஆக—என்பாற் பெருகிய அன்பினை யான் தாங்க லாதேனாய்ச் சுழலாநிற்க, அவயவம் சுவைதரு கோல்தேன்கொண்டு செய்தனன்—என் உறுப்புக்களைஎல்லாம் தீஞ்சுவையினைத்தரும் கொம்பிற்றேன்கொண்டு ஆக்கினன், ஏற்றார்மூதூர் எழில்நகை எரியின் வீழ்வித்தஆங்கு—பகைவருடைய பழையவூர் மூன்றனையும் எழுச்சிபெற்றுத்தோன்றிய சிரிப்பில் உண்டான நெருப்பின்கண்ணே விழச்செய்தாற்போல, 'அன்று அருட்பெருந்தீயின் அடியோம் அடிக்குடில் ஒருத்தரும் வழாமை

ஒடுக்கினன்' என்னுந் தொடர்மொழியை அன்று ஒருந் தரும் பழாமை அடியோம் அடிக்குடில் அருட்பெருந்தியின் ஒடுக்கினன் எனமாற்றி எம்மை ஆட்கொண்ட அந்நாளில் ஒருவருந் தவறிப்போகாமே அடியேங்களது அடிமைச்சிறு வீடுகளைத் தனது அருளாகிய பெருந்தியினிடத்தே ஒடுங்கச் செய்தனன் என்று பொருளுரைக்க, தடக்கையின் நெல்லிக் கனி எனக்கு ஆயினன்—வளைந்தகையினிடத்தே ஏந்திய நெல்லிக்கனிபோல எனக்கு எளிவந்து விளங்கித் தோன்றுவா னுயினன் என்றவாறு.

'மேற்கூறியவாறெல்லாங் கடவுளர்க்கும் அருந்தவர்க் கும் பிறர்க்குமெல்லாம் ஒளிக்கும் இயல்பினனுய் ஒப்பற்ற தனித்தலைமைக் கடவுளாயுள்ள பெருமான் ஒன்றுக்கும் பற் ருத என்னை யொப்பாருங் கேட்கும்படி தனது முழுமுதற் றன்மையைத் தானே எடுத்துச்சொல்லி ஓர் அந்தணன் வடி விற்ருேன்றி என்னை அடிமைகொண்டருளிய அருட்பெருந் தகைமை என்னே!' என அடிகள் இப்பகுதியால் இறை வன் தமக்குச்செய்த பேருட்டிறத்தை வியந்துரைத்தருளி ஞர். இறைவன் நேரேபோந்து தம்மை அடிமைகொண் டமை ஈண்டு அடிகளே தெளியக்கூறுமாறு பெரிதுங் குறிக் கொளற்பாற்று.

'தன்நேர் இல்லோன்' என்பதில் நேர் பெயர்ச்சொல் லாய் நின்று ஒப்பு என்றும், 'என்நேர் அனையோர்' என் பதில் அது வினைச்சொல்லாய் நின்று ஒத்த என்றும் பொருள் தந்தவாறு காண்க.

அனையோர்—அத்தன்மையோர், இச்சொல் தன்மைப் பொருட்டாதல் "அனையை யாகன்மாறே" என்புழியுங்* காண்க.

அறைகூவல்—'போர்க்கு அழைத்தல்' என்பர் புறப் பொருள் வெண்பாமாலை உரைகாரர் †; போர்புரிதற்கு வலிந் தழைத்தாற்போல ஈண்டு அடிமைகொண்டதும் வலிந்து

* புறநானூறு, ௨௦. † காஞ்சிப்படலம், எ.

இழுத்தேயா மென்பார் இச்சொற்ஜெடரை ஈண்டுப்பெய் துரைத்தார்.

ஊளயா — வெறுப்பில்லாத ; இப் பொருட்டாதல் "இனையனிவனென உளையக்கூறி" என்புழியும்* காண்க. தாம் பிறராற் றுன்புறுத்தப்படுங்கால் இறைவன் தமக்கு அத்துன்பத்தை உடனே நீக்காது வாளா இருப்பினும் அது பற்றி அவனை வெறுது அன்பில் முதிர்ந்து நின்றமையின் 'உளையா அன்பு' என்று கூறினர். குதிரை வாங்க எடுத்துச்சென்ற பொருளையெல்லாந் திரும்பத் தரும்படி பாண்டியன் அடிகளைப் பலவாறு துன்புறுத்தியகாலத்தும் அவர் இறைவனைவெறுது பேரன்புமீதூர்ந்து நின்றமை காண்க. இறைவன் றிருவுளத்திற்கு இசைவானல் எத்தகைய துன்பம்வரினும் அது தமக்கும் இசைவாம் என அடிகள் கொண்டமை "நரகம்புகினும், எள்ளேன் திருவருளாலே யிருக்கப் பெறினிறைவா" என்று அவர் திருச்சதகத்துள் ஓதியவாற்ருல் நன்கறியப்படுமென்பது.

ஓலம்—ஒலி என்பர் பிங்கலந்தையுள் ; அன்புமீதூர்தலால் அதனை யாற்ருது இடும் ஒலி ஈண்டு ஓலமெனப்பட்டது ; துயர்மிகுந்தவிடத்து இடும் ஒலியும் ஓலமெனப்படும். துன்பமாயினும் இன்பமாயினும் அளவின்றியே பெருகுங்கால் ஓவென்னும் ஓசையுண்டாதல் மக்களெல்லார்மாட்டும் இயல்பாகக் காணக்கிடத்தலால் இச்சொல் அவ்விரண்டற்கும் பொதுப்பட நின்றது.

ஆர்த்து—பேரொலிசெய்து ; 'ஆர்ப்பு" ஒன்றலாப் பேரொலி என்பர் திவாகரர். 'ஆர்த்து ஆர்த்து' என இருகால் அடுக்கியது விரைவுபற்றி ; என்னை ? "இசைநிறை அசைநிலைபொருளொடு புணர்தலென், றவைமூன்றென்ப ஒருசொல் அடுக்கே" என்ருர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனராகலின்†.

தலைதடுமாருவீழ்ந்து—தலை தடுமாறி விழுந்து ; 'தடுமாரு' செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். 'தடு

*புறநானூறு, எஉ †சொல், சகக.

மாற்றம்' மயக்கம் என்னும் பொருட்டாதல்" படுமழை மொக்குளிற் பலகாலுந் தோன்றிக், கெடுமிதோர் யாக்கை யென்றெண்ணித், தடுமாற்றம், தீர்ப்பேம்யாம் என்றுணருந் திண்ணறிவாளரை" என்னும் நாலடியாரினுங் காண்க. சடலலையைப்போல ஆர்த்து ஓங்கி விழ்ந்து புரண்டு அலறி என்க.

பித்தம் மயக்கத்தைச் செய்வதாகலின் அறிவுமயங்கினார் 'பித்தர்' எனவும், மதம் களிப்பினைத் தருவதாகலின் அதனையுடையார் 'மத்தர்' எனவும் வேறுபிரித்தோதப் பட்டார்.

வெறித்தல், களித்தல் எனப்பொருடரும் 'மத்' என்னும் வடசொல் முதனிலையிற் பிறந்த வினையாகலின் 'மதித்து' என்பதற்குக் களித்து எனப் பொருளுரைத்தாம்; இதற்குப் 'பாராட்டி' எனப் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

போன்பால் நிரம்பினார் செயலும் அறிவு மயங்கினார் செயலும் வெறித்தார்செயலும் தம்முட்பெரும்பான்மையும் ஒத்தலின், பித்தர் மத்தரை ஈண்டுவமையாக எடுத்துக் கூறினார்; இவ்வுண்மை

"ஞாலமதின் ஞாநநிட்டை யுடையோருக்கு
நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன்றில்லை
சீலமிலை தவமில்லை விரதமொ டாச்சிரமச்
செயலில்லை தியானமிலை சித்தமல மில்லை
கோலமிலை புலனில்லை கரணமில்லை
குணமில்லை குறியில்லை குலமுமில்லை
பாலருடன் உன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப்
பாடலினோடாடலிவை ப்பின்றிடினும் பயில்வார்"

என்னும் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டில் இனிது காட்டப்பட்டமை காண்க.

'கூடக்களிறு எற்றுத் தடப் பெருமதத்தின்' என்பதில் அவாய்நிலையாற் 'பாகனை' என்னும் ஒருசொல் வருவித்துரையுரைக்கப்பட்டது. மிகுதியும் மதவெறிகொண்ட யானை, பாகன் வயப்படாமலும், அவன் ஏறுதற்கு இடங்

கொடாமலும் விரைதல் இயல்பு. இதற்கு இப்பொருள் காணமாட்டாதார் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் உரை கூறுவர்.

இவ்வூனுடம்பு, தன்னுள் இருந்தவுயிர் தூயதாய் இறைவன்மாட்டெழுந்த பேரன்பினுருவான வளவானே, அவ்வுயிரினெழுச்சிக்குத் தக உடனொத்து நிற்குந்தன்மைத் தாகாமையின், அதனுள்ளிருந்த உயிர் அவ்வன்பின் பெருக்கை எற்கும் வாயில்காணாது பெரிதும் ஆற்றா நிலைமைத்தாம். அந்நிகழ்ச்சி தெரித்தற்கே 'தடப்பெருமதத்தின் ஆற்றேனாக' என்றருளிச் செய்தார். இவ்வுடம்பு தாங்கும் அளவைக்குமேல் இன்பமாதல் துன்பமாதல் ஒருவர்க்கு நேர்ந்தக்கால் அவரதனை ஆற்றாராய் வருந்துதல் நம்மனோர் மாட்டும் ஒரோவழி நிகழ்தற்கண் வைத்துக் கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் ஆற்றாநிலைமைத்தாதல் கண்டு எல்லாம் வல்ல இறைவனே தன் மாட்டுப் பேரன்பாற் பொங்கும் தூயவுயிரின் இயல்புக்குத் தக அதனுடம்பையும் நுண்ணிய தூய சுத்தமாயையின் வடிவாகத் திரிபுறச்செய்து அதனை முழுதும் இன்பவுருவாக்குதலின் 'அவயவஞ் சுவைதரு, கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். நுண்ணிய தூய சுத்தமாயை பேரின்பநுகர்ச்சிக்கு ஒத்தவாயிலாய் நிற்பதொன்றாகலிற் பேரன்பினுருவான தூயவுயிர் இந்நிலவுலகினுலவுங் காலும் அதனுடம்பு சுத்தமாயையின் வடிவாகத் திரிபுற்றுப், பின்னர் அஃது இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்குங்கால் அதனைவிட்டு வேறு நிற்குமென்க.

'அவயவம்' உறுப்பு எனப் பொருள்படும் ஒருவடசொல்.

கோற்றேன்—கொம்புத்தேன், கோல்—மரக்கொம்பு, சூடாமணி நிகண்டு.

'அவயவம் சுவைதரு கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்' என்பதனால் உறுப்புக்களையெல்லாந் தீஞ்சுவைத் தேனாற் சமைத்த தொப்ப இன்பவடிவாக்கினமை குறிப்பிக்கப்பட்டது.

இனி 'எற்றார்மூதூர் எழினகை எரியின் வீழ்வித்த' வரலாறு வடமொழி மகா பாரதத்தின் அநுசாசந பர்வத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் அதனை இங்கே மொழி பெயர்த்துத் தருகின்றாம். "இரும்பாலும் வெள்ளியாலும் பொன்னாலும் ஆக்கப்பட்ட மூன்று நகரங்கள் மறஞ்சிறந்த அசுரர்களுக்கு வானின்கணனே இருந்தன. மகவானாகிய இந்திரன் தன்னிடத்துள்ள படைக்கலங்கள் எவற்றாலும் அவை தம்மை அழிக்கக் கூடவில்லை. அதனால், பெரியரான தேவர்களெல்லாருந் துன்புற்று மகாருத்திரரின் திருவடிகளை யடைந்து தம்மில் ஒருங்குகூடி 'உருத்திரரே, எல்லா வேள்விகளிலும் தேவரீர்க்கு உகந்த பசுக்கள் உளவாகுக. பெருமையைத் தருவோரே, அரக்கர்களை அவர்களுடைய நகரங்களோடும் அழித்து, உலகங்களைத் துன்பத்தினின்றும் மீட்டருளும்.' என்று வழுத்தினார்கள். அவ்வாறு வழுத்தப்பட்ட அவர் 'அங்ஙனமே ஆகுக' என்றுகூறித் திருமாலை அம்பாகவும், திக்கடவுளை அதன் பல்லாகவும், வைவசுவதன் புதல்வனையமனை அதன் இறகாகவும், எல்லா வேதங்களையும் வில்லாகவும், சிறந்த சாவித்திரியை நாணாகவும் அமைத்து, நான்முகனைத் தன் தேர்ப்பாகனாக இருத்தி, ஞாயிற்றின் நிறத்தையுடையனவும் உலகை எரிக்கும் நெருப்பை யொத்த கொடுமை வாய்ந்தனவும் ஆன மூன்றாய்ப் பிணைக்கப்பட்ட பல்லம்புகள் மூன்றினால் இசைந்த காலத்தே அம்மூன்று நகர்களையும் எய்தனர். அவ்வசுரர்கள் தம்முடைய நகரங்களோடும் உருத்திரரால் எரிக்கப்பட்டனர்." இறைவன் திரிபுரங்களை எரித்த இவ்வரலாறு எசுர் வேதத்திலும் சரபோபநிடதத்திலும், காந்தம் மற்சம் இலிங்கம் முதலான புராணங்களிலும் காணப்படுகின்றது. இவற்றுள் உபதேசகாண்டத்தில் மட்டும் சிவபிரான் நகை நெருப்பினும் அம்பிற்றீயினும் திரிபுரங்களைப் படுவித்தார் என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேற் காட்டிய பல நூல்களிற் காணப்படும் இவ்வரலாற்றின் வகைகளும் பல திறபாய்க் காணப்படுகின்றன. அது நிற்க.

இனி, முப்புரங்களாவன எவையென்று உண்மையான் நோக்குவார்க்கு அணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்

களின் காரியங்களேயா மென்பது நன்கு விளங்கும்; இம் மலங்கள் மூன்றானுங் கட்டுண்டு நிற்கும் உயிர்கள் தூயவாய் இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடுதற் கேற்ற காலம் வந்த வளவானே அம்மும்மலக்கட்டும் இறைவன்றன் ஞானவன லால் எரிக்கப்பட்டுப் போக அவ்வுயிர்கள் முற்றுந் தூயவாய் விடுபட்டு அவனருளோடு இரண்டறக் கூடா நிற்கும் என்க. திரிபுரமெரித்த வுண்மை இதுவே யாதல் ஞானயோகத் தலைவரான திருமூலர்.

"அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யார் அறிவாரே" என்று அருளிச் செய்தவாற்றாற் றெளியப்படும்.

'எற்றார்' பகைவரெனப் பொருள் படுதலைப் "போரெ திர்ந்து எற்றார்" என்புழியுங்*காண்க.

முதுமை ஊர் 'மூதூர்' என்றாயிற்று; முதுமை என் பதன் ஈறுகெட்டு முதல் நீண்டது.

இறைவனைக் குறுகிய கடவுளர் ஒவ்வொருவரும் 'எம் மாலன்றோ இம்முப்புரங்களும் அழிவுறப் போகின்றன!' என்று தம்மிற்றாங் கருதிச் செருக்கினாராகலின் இறைவன் அவரது அறியாமை யுணர்ந்து கிளர்ச்சிபெற நகைத்தமை யின் 'எழில் நகை' என்றார். எழில்—எழுச்சி, கிளர்ச்சி; இஃதிப்பொருட்டாதல் மேலேகாட்டினும்.

அடிகளும் அடிகளோடு உடனிருந்த தொண்டர்களும் இறைவன் திருவருளால் தம்முடம்புகளுந் தூயவாகத் தாம் அவன்றிருவடிப் பேரின்பத்தின்கண் ஒடுக்கப் பட்டமை யின் 'அன்று, அருட்பெருந்தீயின் அடியோம் அடிக்குடில், ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன்' என் றருளிச்செய்தார். தம் உடம்புகள் அருள்நெருப்பாற் றூயவானமைக்கு, நகை நெருப்பால் மூப்புரங்கள் எரிந்து தூயவானமை உவமை யாயிற்று.

* பரிபாடல், கஅ.

அடிமைக்குடில் ‘அடிக்குடில்’ என்றாயிற்று; சிந்தாமணியுள்ளும் ‘அடிப்பணி’ என்னுஞ் சொற்றொடர் ‘அடிமைப்பணி’ என்பதன் விகாரமென்றார் நச்சினார்க்கினியர்*. குடிலுக்குரியாது அடிமைத் தன்மை குடின்மேல் ஏற்றப்பட்டது.

‘குடில்’ சிற்றில் என்பர் திவாகரர்.

தடக்கை—வளைந்தகை, அதாவது உள்ளங்கை; “தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்” என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்†.

நீர் விடாய் கொண்டு வருந்தினார் அது தீர்தற்கு உள்ளங்கையிற் கிடைத்த நெல்லிக்கனி எளிதிற் பயன்படுதல் போலவும்? அது கையிற் கிடைத்தவளவானே விடாய்தீர்க்கும் அதன்நீர்மை அதனையுடையார்க்கு இனிது விளங்குதல் போலவும் இறைவன் தமது பிறவித்துன்பத்தை எளிதிற் போக்குமாறு தமக்குக் கிடைத்தபடியும், கிடைத்த அவ்வாண்டவன் அத்துன்பத்தைப் போக்கும் அருள்நீர்மையனாதல் தமக்குத் தெற்றென விளங்குகின்றபடியும் உணர்த்துவார் ‘தடக்கையின் நெல்லிக்கனி எனக் காயினன்’ என்றருளிச்செய்தார். தன்னை யுண்டார்க்கு உடனே நீர் வேட்கையினைப் போக்குதலோடு அடுத்து நீர்பருகுங்காற் றீஞ்சுவையினையும் பயத்தலால் ‘நெல்லிக்கனி’ யை ஈண்டுவமையா வெடுத்துக் காட்டினார். இறைவனைத் தலைக்கூடினார்க்கும் பிறவிப்பிணி தீர்தலேயன்றிப் பேரின்ப நுகர்ச்சியும் ஒருங்குநிகழாநிற்குமென்பதூஉம் இவ்வுவமையாற்பெறலாம். உள்ளங்கையிற்கிடைத்த நெல்லிக்கனி நீர்வேட்கை எளிதிற்றீர்க்கும் மருந்தாதல்பற்றியும், அங்ஙனங் கிடைத்தவளவானே தான் பயன்படுமாற்றினை எளிதில் விளங்கச்செய்தல்பற்றியும்அன்றே இதனை ஒருபழமொழியா வழங்கிவருகின்றனரென்பது.

சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தான்எனைச் செய்தது
௧௬ | தெரியேன் ஆவா செத்தேன் அடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியும் ஆரேன்

---

*சீவகசிந்தாமணி, ௫௫௨. †சொல், ௩௨௧.

விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்
செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரைவித்
துவாக்கடல் நள்ளுநீர் உள்ளகந் ததும்ப
வாக்கிறந் தமுத மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியேன் ஊன்றழை
குரம்பை தோறு நாயுடல் அகத்தே
குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புதமான அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவ
துள்ளங் கொண்டோர் உருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளூ றுக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிறெனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்ப தாக்கினன் என்னிற்
கருணை வான்றேன் கலக்க
அருளொடு பரா அமு தாக்கினன்
பிரமன் மால் அறியாப் பெற்றியோனே.

சொல்லுவது அறியேன்—சொல்லத்தக்கது ஏதும் அறிந்திலேன், வாழி—எம்பெருமானே நீவாழ்வாயாக, முறையோ தரியேன் நாயேன் என்பதை நாயேன் தரியேன் முறையோ எனமாற்றி நாயை யொத்தவனான அடியேன் தாங்கேன் இது நீதியோ எனப்பொருளுரைக்க, தான் எனைச்செய்தது தெரியேன்-எம்பெருமான் என்னை ஆக்கியவகை இன்னதென்றும் தெரிந்திலேன், ஆ ஆ செத்தேன்—ஐயோ நான் இறந்தேன், அடியேற்கு அருளியது அறியேன்—அடியேனுக்கு எம்பெருமான் அருள்செய்தது எதுக்காக என்றும் அறிந்திலேன், பருகியும்ஆரேன்—எம்பெருமான் அருளியபேரின்பத்தைக் குடித்தும் நிறைவுபெறேன், விழுங்கியும் ஒல்லகிலேன்—அதனை முழுதுமாய் விழுங்கியும் பொறுக்கமாட்டேன், செழும் தண் பால் கடல்திரை புரைவித்து—செழுமையான குளிர்ந்த பாற்கடலின் அலையை ஒக்கச்செய்து, உவாக்கடல் நள்ளுநீர் உள் அகம்ததும்பவாக்கு இறந்து அமுதம்மயிர்க்கால் தோறும் தேக்கிடச் செய்தனன்—முழு நிலாக்காலத்துக் கடலின் நடுவிலுள்ள நீரைப்போல எனது உள்ளத்தின் உள்

ளிடம் நிரம்பச் சொல்லினளவையுங் கடந்து பேரின்ப அமுதமானது மயிரின் அடிதோறும் வந்து நிறையச்செய்தனன், கொடியேன் ஊன்தழை குரம்பைதோறும்—கொடியவனாகிய எனது ஊன் மிகுந்த சிறிய உடம்புதோறும், நாய் உடல் அகத்தே குரம்பைகொண்டு இன்தேன் பாய்த்தி—நாய் போல் இழிந்த எனது உடம்பினுள்ளே இருக்குஞ் சிறு வீடு அமைத்துக்கொண்டு இனிய தேனைப் பாயச்செய்து, நிரம்பிய அற்புதமான அமுத தாரைகள் எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்—நிறைந்த புதுமையான அமுத ஒழுக்குகளை எலும்பின் துளைதோறும் ஏறச்செய்தனன், உருகுவது உள்ளங்கொண்டு ஓர் உருச்செய்த ஆங்கு—உருகுவதாகிய ஓர் உள்ளத்தையே முதலாகக்கொண்டு அதனைக் கட்புலனாகும் ஒரு வடிவமாகச் செய்தாற்போல, எனக்கு அள்ளூறு ஆக்கை அமைத்தனன்—எனக்குச் செறிந்து ஊறும் உடம்பை ஆக்கிவைத்தனன், ஒள்ளிய கன்னற்கனி தேர் களிறு எனக்கடைமுறை என்னையும் இருப்பது ஆக்கினன்—ஒளிபொருந்திய கரும்பையும் விளவின்கனியையும் உணவு கொள்ளும் ஆண் யானையைப்போல முடிந்ததாமாக ஒன்றுக்கும்பற்றாத என்னையும் பேரின்பத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதாகச் செய்துவைத்தனன், என்னில் கருணை வான் தேன் கலக்க—என்னுள்ளே அருளாகிய தூய தேன் கலவா நிற்க, அருளொடு பரா அமுது ஆக்கினன் பிரமன் மால் அறியாப் பெற்றியோன் என்பதைப் பிரமன் மால் அறியாப்பெற்றியோன் அருளொடு பரா அமுது ஆக்கினன் எனமாற்றி நான்முகனுந் திருமாலும் அறியாத தன்மையையுடைய எம்பெருமான் அவ்வருளோடு மிக்க அமுதத்தினையும் செய்துவைத்தான் என்றவாறு.

இன்பமே உருவாயினார்க்கு அவ்வின்பத்தையன்றிப் பிறிதொன்றுந் தோன்றாமையின் வேறேதும் எடுத்துக் கூறுதற்கு ஏலாமையானும், அவ்வுருவாய் நின்று அதனை நுகர்வார்க்கு அதனியல்பு விளங்குவதன்றி அதனியல்பினைப் பிறர்க்கெடுத்துக்காட்டல் ஒருவாற்றானும் ஆகாமையானும் 'சொல்லுவதறியேன்' என்றருளிச் செய்தார்.

வாழிய என்பதன் ஈறுகெட்டு 'வாழி' என நின்றது; இஃது ஈண்டு இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. "அடி பணிந்தருளு வாழி" என்புழிப்போல (சிந்தாமணி, ௨௯௫0) அசை நிலை யெனினுமாம்.

பேரின்பப்பெருக்குத் தம்மளவின் மிகுதலின் 'தரியேன் நாயேன்" என்றார்.

ஊன்வடிவில் நின்ற வுடம்பு இப்போது இன்பவடிவாம்படி இறைவன் செய்த திறம் தம்மால் அறியலாகாமையின் 'தானெனைச்செய்தது தெரியேன்" என்றார்.

'ஆ ஆ' என்பன இடையே உடம்படுமெய்பெற்று 'ஆவா' என்றாயின; "ஆவா விருவ ரறியா" என்புழிப்*போல. ஈண்டிவை இரக்கத்தின்கட் குறிப்பாய் வந்த இடைச்சொற்கள்.

இன்பத்தின்கட் படிந்து அதனுருவாயினர் தம்மை 'நான்' என்றும் 'எனது' என்றும் முனைத்துக் காண மாட்டாமையின் அவை யிரண்டன் ஒழிவு கூறுவார் 'செத்தேன்' என்றருளிச் செய்தார். இக்கருத்தேபற்றித் திருவள்ளுவனாரும்.

"யான் எனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்" என்றருளினர்.

"அடியேற்கருளிய தறியேன்' என்றது 'ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியனேனுக்கு இத்துணை எளியனாய் வந்து இறைவன் அருளியது எதுக்காகவோ!' என இறைவன் அன்பர்க்கெளியனாதலை வியந்துரைத்தவாறு.

பருகுந்தொறும் பின்னும் புதிதாய் அடங்கா வேட்கையினைப் பயக்குமாதாகலிற் பேரின்பத்தைப் 'பருகியும் ஆரேன்' என்றார். "புணருந்தொறும் பெரும்போகம் பின்னும் புதிதாய்" எனவும், "ஆராவின்பத் தன்புமீதூர" எனவும்† அடிகள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிலுங் கூறியது காண்க.

பருகுதல்—குடித்தல்; ஆர்தல்—நிறைதல்; பிங்கலந்தை.

---

*திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௨௨. †௧-வது செய்யுள்.

பருகுதலாவது நீர்போல் நெகிழ்ந்திருப்பவற்றைச் சிறுகச் சிறுகக் குடித்தல்; விழுங்குதலாவது வாழைக்கனி போற் குழைந்திருப்பவற்றின் ஒரு கவளத்தை முழுதுமாய் உண்டல்.

ஒல்லகில்லேன்—பொறுக்க மாட்டேன்; 'ஒல்லல்' பொறுத்தலெனப் பொருள்படுதல் "ஒல்லுவசொல்லாது" என்புழியுங் காண்க.*

பேரின்பம் மிகத்தூயதாகலானும், அது மேன் மேல் எழுதலானும் 'செழுந்தண் பாற்கடற்றிரை புரைவித்து' எனப் பாற்கடலையும் அதன் அலையையும் உவமையாக் கூறினர்.

உவா—நிறைநிலாக்காலம்; இஃது "உவவுமதியுருவின்" என்பதனாலும்† உணர்க. இளைய எனப் பொருள்படும் 'யுவந்' என்னும் வட சொல்லும், நிறைவு எனப் பொருள்படும் 'உவவு' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லும் வேறுதலை உணராதார் அவையிரண்டும் ஒன்றென்பர்.

உவாநாளிற்கடல் பொங்குமென்ப வாகலின் 'உவாக் கடல் நள்ளுநீரை' ஈண்டுவமையாக எடுத்தோதினர். நிறை மதிவருகையாற் கடல் கிளர்ந்தாற்போல இறைவனது வரவாலும் பேரின்பம் உள்ளத்தே மிகுந்து நிரம்பியதென்றார்.

நள்ளுநீர்—நடுவிலுள்ளநீர்; நடுவெனப்பொருடரும் 'நள்' என்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்தவினை. இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர்" என்பதன்‡ உரையிற்காண்க.

ததும்ப—நிரம்ப; பிங்கலந்தை.

சொல்லினால் எடுத்துக் காட்டுதற்கும் ஏலாதவாறாய் அப்பேரின்பவமுதம் உடம்பின் மயிர்க்கால்வரையில் வந்து நிறையச்செய்தலின் 'வாக்கிறந்தமுதம் மயிர்க்காறோறும், தேக்கிடச்செய்தனன்' என்றருளினர். உடம்பின் அகத்தே யிருந்து நிரம்பிவரும் அமுதம் அதன்மேலுள்ள மயிர்க்

* பரிபாடல், கஉ. † புறநானூறு, கூ.

‡ புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, க, சு.

கானுக்குமேற் செல்லுமிடம் பிறிதின்மையின் மயிர்க்கா லளவில் வந்து நிறைய என்றுரைத்தருளினர்.

தேக்கிட நிறைய; 'தேக்கல்' நிறைதல் என்பர் பிங்கலந்தையுள்.

'தழை' பெயரினடியாகப் பிறந்தவினை; தழை—இலை; மரத்தின்கண் இலைகள் நிறைந்திருந்தாற்போல, உடம்பின்கண் ஊன்செறிந்திருத்தலின் 'ஊன்தழைகுரம்பை' என்றார்.

குரம்பை—குடில்; திவாகரம். குடில்போறலின் இவ்வுடம்புங் 'குரம்பை' எனப்பட்டது.

இறைவன் தமது உடம்பைத் தானிருக்குமிடமாகக் கொண்டமை கண்டு அடிகள் 'நாயுடல் அகத்தே, குரம்பை கொண்டு' என்று கூறினர்.

இனியதேன்போன்ற பேரின்பத்தை உடம்பெங்கும் இறைவன் நிறைத்தான் என்றவழிக்கற்போல் வலிதாய என்புகளினூடு அதனை நிறைக்குமாறு யாங்ஙனம் என்று ஐயுறுமைப் பொருட்டு 'எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்' என்றருளிச்செய்தார். என்பினூடு மிகக்குறுகிய சிறு சிறு புரைகள் உளவென்பது அதன் அடியிற் காணப்படும் அவற்றின் வாயில்களான சிறு சிறு துளைகளால் அறியப்படும்.

இப்பேரின்ப ஒழுக்கு இதற்குமுன் கண்டறியப்படாத தொன்றாகலின் 'அற்புதமான அமுததாரை' என்றார்,

'தாரை' என்பது தாரா என்னும் வடசொற்றிரிபு; தாரை—ஒழுக்கு.

என்பு என்னும் மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகரமாய் நின்றசொல் "மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்றெல்லாம், வல்லொற்றிறுதிகிளையொற்றாகும்" என்பதனால் *'எற்பு' என்றாயிற்று.

தொள் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த தொளை என்னுஞ் சொல் 'துளை' எனத்திரிந்தது.

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௪௧௪.

அன்பால் இடையறாதுருகும் ஓர் உள்ளத்தையே முதலாக எடுத்து அதனால் ஓர் உருச்செய்தால் அது நொய்யதாய் உருகும் இயல்பிற்றாயே யிருக்குமாதலால், அங்ஙனமாகிய தமது யாக்கைக்கு 'உருகுவ, துள்ளங்கொண்டோருருச்செய்தாங்கு' என உவமையெடுத்துக் கூறினார். இஃது இல் பொருளுவமை.

அள் ஊறு ஆக்கை—செறிந்து ஊறும் உடம்பு; செறிந்து ஊறுதலாவது ஒவ்வோரிடத்து ஒவ்வொரு பகுதியாய் உருகாது எல்லாம் அடைய உருகுதல்.

'அள்' செறிவு, நெருக்கம் எனப் பொருள்படுதலைத் திவாகரத்துட்காண்க; அள் என்னும் முதனிலையே அள்ளி என வினையெச்சமாய் நின்றாற்போற் பொருள் பயந்தது; இவ்வாறுவருதல் "வரிப்புனைபந்து" என்புழியும் * காண்க.

முற்றிய கரும்பினையும் விளங்கனியையும் விரும்பியுண்ணுங்களிற்றியானை அவ்வுண்டற்சுவையின்கண் நிகழும் இன்பத்திற் செம்மாந்திருத்தல்போல, அடிகளையும் இறைவன் பேரின்பு நுகர்ச்சிக்கண் இறுமாந்திருக்க வைத்தமையின் 'ஒள்ளிய, கன்னற் கனிதேர்களிறெனக் கடைமுறை, என்னையும் இருப்பதாக்கினன்' என்றருளிச்செய்தார்.

'கன்னற் கனிதேர்' என்பதில் 'தேர்தல்' கொள்ளுதல் எனப் பொருள்படுதலைப் பிங்கலந்தையிற் காண்க; ஈண்டு உணவு கொள்ளுதல்.

'எம்பெருமான் எளியனேன் மாட்டும் வைத்த பேரருட்டிறத்தால், அவ்வருளோடு பேரின்பமும் என்னுள்ளே நிறையவைத்தான்' என்பது குறிப்பிப்பார் 'என்னிற் கருணைவான்தேன் கலக்க, அருளொடு பராவமுதாக்கினன்' என்றருளிச் செய்தார். இறைவன் தனது பேரின்பத்தை உயிர்கட்கு வழங்கவேண்டுமென்று கொண்ட பேரருட் பெருக்கால் அவர் தமக்கு அவ்வின்பப் பேறு வாய்த்தலின், அப்பேற்றிற்குமுன் அவர்பாற் பதிந்த அருளினையும் அதன்

* திருமுருகாற்றுப்படை.

பின் அவர் பெற்ற இன்பத்தினையும் அம்முறையே வைத்து ஈண்டு ஓதியருளினர் என்க.

வான்தேன்—தூயதேன்; வால் என்னுஞ்சொல் வான் எனத்திரிந்தது; அங்ஙனந் திரிந்துநின்றுழியும் இச்சொல் அப்பொருள் பயத்தல் "வான்றுகள்" என்பதன் கட் காண்க*.

'பாா அமுது' என்பதில் 'பாா' எனுஞ்சொல் மிகு திப் பொருள் தருவதொருவடமொழி. ஈண்டு மிக்க அமு தென்றது பேரின்பத்தை.

இங்ஙனமெல்லாம் எளிவந்து தோன்றி அருளும் இன்ப மும் வழங்கிய பெருமான், கடவுளரிற் சிறந்த நான்முகன் திருமால் என்னும் இருவருங் கூட அறிய இயலாத பெருந் தகைமையான் என்பது தெரிப்பார் 'பிரமன்மா லறியாப் பெற்றியோன்' என்று கூறி முடித்தார்.

'உளையா அன் பென்புருக ஓலமிட்டு' என்னும் நூற் றைம்பதாம் அடி துவங்கி இவ்வகவலின் ஈற்றடிகாறும், இறை வன் தமக்கு வழங்கிய பேரின்ப வயமாய் நின்று அடிகள் அவ்வின்பத்தினியல்பை ஒருவாற்றானுயினும் புலப்படுத் துரைப்பான் வேண்டிப் பெரிதும் முயன்று வருந்திப் பாடு மாறும், அங்ஙனம் புலப்படுத்துரைத்தற்குச் சொற்கள் ஏற்ற கருவியாகாமையின் இடையிடையே இவ்வகவலின் அடிகள் முச்சீராயும் இருசீராயுஞ் சுருங்கித் தெற்றுண்டு நடக்கு மாறும் உற்றுணர்ந்து கொள்க.

இனி, இத்திருவகவற்கண் உட்பகுதிகளின் பொருளியைபு ஒரு சிறிது காட்டுதும்: நம்மனோரது சிற்றறிவினால் அளக்க லாகாப் பேரளவினவாகிய அண்டங்களெல்லாம் இறைவன் றன் அருள்வெளிப் பரப்பினுட் சிற்றணுக்களை யொப்பத் தோன்றுதலின் அவன்றன் பேரளவு சொல்லுக்கும் மனத் திற்கும் எட்டா இயல்பிற்றெனப் முதல் ஆறடிகளானும் உணர்த்தி யருளினர்.

இனி, அவ்வண்டங்களிற் பெரியனுயினும், அவ்வண்டங் களுக்குத் தலைவர்களாக நிறுத்தப்பட்ட கடவுளராகிய மிகு

* பரிபாடல், கஉ.

நுண்ணிய உயிர்களானும் அறியப்படாவாறு அவரினும் நுண்ணியனாயிருந்து அவரை யெல்லாம் இயக்குதலின் இறைவன் நுண்ணியவற்றுள் எல்லாம் நுண்ணியனா மென்பது ஏழாம் அடிமுதற் பன்னிரண்டாம் அடிகாறும் வைத்துரைத்தார்.

இனி, அண்டத்தலைவர்களாகத் தன்னால் நிறுத்தப்பட்ட நான்முகன் திருமான் முதலான கடவுளரும், அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் வீடுபேறாய் நின்ற வானவர் கூட்டங்களும் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா முதன்மையும் ஒருங்குடைய இறைவனாகிய தன்னை யின்றித் தாமாகவே தந்தொழில் நடத்த வல்லுநர் அல்லராகலானும், அவரெல்லாம் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் பொருளாகிய தன்னை நோக்க ஞாயிற்றின் முற்புழுப்போல்வ ராகலானும் நுண்ணியவற்றுளெல்லாம் நுண்ணிய இறைவனது மதுகைத்திறம் பதின்மூன்றாம் அடிமுதற் பத்தொன்பதாம் அடிகாறும் வைத்து விளக்கி யருளினார்.

இனி, அண்டத் தலைவரும் அவரோடொப்பாருமான மிக நுண்ணிய உயிர்களேயன்றி, அவரினுந்தாழ்ந்த தரத்தினராய் இம்மண்ணுலகத்தில் உலாவுஞ் சிற்றுயிர்களும், அவற்றின் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய ஞாயிறு திங்கள் வான் வளி தீ நீர் மண் முதலிய பொருள்களும் முறையே பயன் பெறுதலும் பயன் படுதலும் உடையவாமாறு அவற்றைத் தொழிற் படுத்துவோனும் இறைவனே யாவனென்பது இருபதாம் அடிமுதல் இருபத்தெட்டாம் அடிகாறும் வைத்து அறிவுறுத் தருளினார். இப்பகுதிக்கண் ஏனைச் சிற்றுயிர்களை எடுத்து ஓதிற்றிலாலெனின்; சிற்றுயிர்கட்கு வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர் கூட்டங்களே இறைவனை நோக்கப் புழுவாய் ஒழிந்தனராயின், ஏனை இச்சிற்றுயிர்கள் இறைவன் முன் எத்துணையாம்! அதனானுங், கறங்கோலைபோல இந்நிலத்தின் மீதும் நிலைபெறாது பிறப்பு இறப்புக்களிற் பட்டுச் சுழலுதலானும் இச்சிற்றுயிர்களை ஈண்டுக் கிளந்து கூறற்கு அமர்ந்திலராய், அவர்க்குப் பயன்பட்டு ஊழிகாலம் வரையில் நிலைபெற்றியங்கும் ஞாயிறு திங்கள் முதலியவற்றைக் கிளந்து கூறி அம்முகத்தால் அச்சிற்

றுயிர்களை உய்த்துணரவைத்தார். என்னை? பயன் படும் பொருள்களைக் கூறியக்கால், அவற்றின் பயன் பெறுவார் தாமே பெறப்படுவாராகலி னென்பது. இவ்வாற்றால் மிக நுண்ணியவானோரினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களும், அவர்க்குப் பயன்படும் பொருள்களி னியக்கமும் மேலவற்றின் பின் வைத்து ஓதுதற்கு இயைபுடையவாதல் கண்டு கொள்க.

இனி, அளக்கலாகா இயல்புகளுடைய இறைவனை ஒருவாற்றானும் உணர்தலும் உரைத்தலும் மாட்டாராயின் அவன் மாட்டுப்பேரன்புடையாரானோர் அம்மாட்டாமையினை ஒரு சிறிதும் பொறாராகலின், அவன் அன்பரல்லார்க்கு அவற்றாற் சேயனாயும், அன்பின் மிக்கார்க்கு எளியனாயும் நின்று அருளும் முறைமைகளை இருபத்தொன்பதாம் அடிமுதல் அறுபத்து நான்காம் அடிகாறும்வைத் துரைத் தருளினார்.

இனி, அன்பரல்லாரால் ஒருவாற்றானும் உணர்தற்கரிய முதல்வன் தன்மாட்டு அன்பால் உருகும் அடியவர் தன துண்மையுருவினை எளிதிற்கண்டு இன்புறுதற் பொருட்டு மாதொரு கூறனாய்த் தோன்று மாற்றினை அறுபத்து நான்காம் அடியிற் றெளிவுறஎடுத்துக் கூறி, அங்ஙனம் அன்பர்க்கு எளியனாய்த் தோன்றிய இறைவன் திருவுருவினைக் கண்ட வளவானே பேரின்பமாகிய பெருங்கடல் பேரின்ப முகிலாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து தமக்குந் தம்மோடொருங்கிருந்த தொண்டர்க்கும் நுகர்பெரு ளாமாறு பேரின்ப வெள்ளத்தினைப் பொழிந்த பெரும் பான்மையினை அறுபத்தைந்தாம் அடிமுதற் றொண்ணூற்றைந்தாம் அடிகாறும் அடிகள் விரித் துரைத்த திறம் பெரிதும் வனப்புடைத்தாதல் கண்டுகொள்க. இப்பகுதியில், மழை பொழியுங்காற் படுந் தோற்றங்கள் உலக இயற்கையிற் காணுமாறேவைத் துரைக்கப்பட்ட நுட்பஞ் சாலவும் வியக்கற்பாலதாம் என்க.

இனி, அவ்வாறு தமக்குந் தம்மோடிருந்த தொண்டர்க்கும் எளிவந்து தோன்றிப் பேரின்ப வெள்ளத்தை வழங்கின வள்ளலை வாழ்த்துதற்கு அவா எழுதலின், தொண்ணூற்றைந்தாம் அடிமுதல் நூற்றைந்தாம் அடிகாறும் தாம் வேண்டிய் வாழ்த்துரைகளை எடுத்துக் கூறினார். பேரிரக்கமுடைய ஒரு

வள்ளல்பாற் பெறுதற்கரிய தொரு பொருளினைப் பெற்ற வறியர் அது பெற்றவளவானே மகிழ்ச்சி மிக்கு அவ்வள்ளலை வாழ்த்துதல் இயற்கையாகக் காணப்படுதலிற், நமக்குப் பேரின்பத்தை வழங்கிய முதற்பெரு வள்ளலை ஈண்டு அடிகள் வாழ்த்தியது பொருத்தமே யாதல் காண்க.

இனிப், பெறுதற்கரிய தொன்று பெற்றார் அதனை வழங்கிய வள்ளலை வாழ்த்துதன் மட்டின் அமையாது, அதனையடுத்து அவனைப் போற்றுதலுஞ் செய்தல் மாபராய்ப் போதரக் காண்டலின் நூற்றாறும் அடி தவங்கி நூற்றிருபத் தொன்றும் அடிகாறும் இறைவற்கு வணக்க வுரைகளும் மொழிந்தருளினர்.

இனி, இறைவன் எளிவந்து தோன்றித் தமக்கு வழங்கிய பேரின்பந் தாம் தமது யாக்கையோடிருந்து தாங்கமாட்டாமையினை நூற்றிருபத்திரண்டு இருபத்துமூன்றும் அடிகளிற் சுருங்கக் கூறிப், பின்னும் அதனை விரித் துரைத்தற்கு வேட்கை மேன்மேல் எழுதலின், நான்முகன் முதலான கடவுளர்க்கெல்லாம் ஒளித்த திருக்கோலத்தின் அருமையினை நூற்றிருபத்து நான்காம் அடிமுதல் நூற்று நாற்பத்தைந்தாம் அடிகாறும் வைத்து வருத்தக் கூறி, அதன்பின் அத் திருக்கோலம் தமக்கு எளிவந்து தோன்றிய பான்மையினை நூற்று நாற்பத்தாறும் அடியிலிருந்து நாற்பத்தொன்பதாம் அடி வரையில் வைத்து விளக்கி, அவ் வருளுருவக் காட்சியிலிருந்து கிளர்ந்து தம்மை விழுங்கிய பேரின்பத்தின் பெற்றியினையும் அதனாற் றாம் ஆயவாற்றினையும் நூற்றைம்பதாம் அடிமுதல் நூற்றெண்பதாம் அடியாகிய இறுதி வரையும் தொடுத்து மொழிந்தருளினரென்பது.

இத் திருவகவல் இருசீர் முச்சீர் அடிகளால் இடையிடையே சுருங்கி வந்தது ; ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் இன்னோரன்னவற்றைக் குட்டவடியால் வந்த ஆசிரியம் என்பர் ; என்னை ? "மண்டிலங் குட்டம் என்றிவை இரண்டுஞ், செந்தூக் கியல என்மனார் புலவர்" என்றாராகலின்*. இதனுட்

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் ககஎ.

'செந்தூக்கு' என்றது ஆசிரியத்தை. பிற்காலத்தார் இங்ஙனம் வரும் ஆசிரியத்தை 'இணைக்குறளாசிரியப்பா' என்று வழங்கினர்.*

* யாப்பருங்கலக்காரிகை, செய்யுளியல், அ.

நான்காவது

போற்றித் திருவகவல்

சகத்தின் உற்பத்தி

இத் திருவகவலில், வணக்கம் எனப் பொருள்படும் 'போற்றி' எனுஞ் சொற் பெருவரவிற்றாய்க் காணப் படுதலின் இஃது அச் சொற்பற்றிப் 'போற்றித் திருவகவல்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதன் கண் உயிர்கள் உடம்புகளிற் பொருந்தித் தோன்றுமாறு முதற்கண் வகுத் துரைக்கப் படுதலின் இத் திருவகவற் கருத்துச் 'சகத்தின் உற்பத்தி' எனப் பழைய சான்றோராற் குறித்துவைக்கப் பட்டது. ஈண்டுச் 'சகம்' என்றது உலகத்துள்ள உயிர்களை.

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதெழ
ஈரடி யாலே மூவுல களந்து
நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப்
போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடுமால் அன்று
அடிமுடி யறியும் ஆதர வதனிற்
கடுமுரண் ஏனம் ஆகி முன்கலந்து
ஏழ்தலம் உருவ இடந்து பின் எய்த்து
ஊழி முதல்வ சயசய என்று
வழுத்தியுங் காணா மலரடி இணைகள்
வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கடல் உலகினில்

நான்முகன் முதல் ஆ வானவர் தொழுது எழ—நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமன் முதலாக வானுலகத்துள்ள கடவுளர் பணிந்து எழாநிற்க, ஈர் அடியாலே மூ உலகு அளந்து—இரண்டு திருவடிகளாலே மூன்று உலகங்களையும் நீட்டியளந்து, நால்திசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப் போற்றி செய்—நான்கு திக்கிலுள்ள முனிவர்களும் ஐம்புலன்களும் மகிழ்ச்சியால் அலரும்படி வணங்குதலைச் செய்யாநிற்கும்,

கதிர்முடித் திருநெடுமால்—சுடர் விரியும் முடியினையுடைய அழகிய நீண்ட மால், அன்று அடிமுடி அறியும் ஆதரவு அதனில்—நான்முகனோடு மாறுபட்ட அந்நாளில் திருவடியின் முடியினை அறியவேண்டும் விருப்பதினால், கடுமுரண் ஏனம் ஆகி—மிக்க வலியினையுடைய பன்றியாக வடிவெடுத்து, முன் கலந்து ஏழ்தலம் உருவ இடந்து—முற்பட்டுக் கீழ் ஏழ் உலகங்களையும் ஊடுருவப் பிளந்து, பின்எய்த்து—பின் இளைப்புற்று, ஊழிமுதல்வ சயசய என்று-ஊழிக்காலத்தும் முதல்வராய் நிற்கும் தேவரீருக்கே வெற்றிவெற்றி யென்று சொல்லி, வழுத்தியும் காணா—பரவியுங் காணாத, மலர் அடி இணைகள்—தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகள் இரண்டும், வழுத்துதற்கு எளிதாய் வார்கடல் உலகினில் என்பதை வார்கடல் உலகினில் வழுத்துதற்கு எளிதாய் என மாற்றி நெடிய கடல் சூழ்ந்த நில வுலகத்தின்கண்ணே பரவுதற்கு எளியவாம்படி என்று பொருளுரைக்க. இவ் வடியில் நின்ற 'எளிதாய்' என்னும் வினையெச்சம் முன்னே எழுபத்தைந்தாம் அடியிலுள்ள 'வந்து' என்பதில் வருதல் என்னும் வினையைக் கொண்டு முடிந்தது. இவ்வாறு ஒருவினை இடைவிட்டு நீளச் சென்று தான் கொள்ளும் வினையைக் கொண்டு முடிதல் 'மாட்டு' என்னும் உறுப்பாம் என்பது; என்னை?

> "அகன்று பொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
> இயன்று பொருண் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
> மாட்டென மொழிபபாட்டியல் வழக்கின்" என்றார்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராகலின். இவ் வினையெச்சத்திற்கும் அது கொண்டுமுடியும் வினைக்கும் இடையே 'யானைமுதலா' என்பது துவங்கிக் 'கனவிலும் நினையாது' என்பதீறாக வந்தன வெல்லாம் 'இடை நிலை' ஆயின. இங்ஙனம் வருதலைத்

> "தத்தம் எச்சமொடு சிவணுங் குறிப்பின்
> எச்சொல் ஆயினும் இடைநிலை வரையார்" என்னுஞ்

சூத்திரத்தான்* உணர்ந்துகொள்க.

திருமால் ஈரடியால் மூவுலகளந்த வரலாறு வான்மீகி

* தொல்காப்பியம், வினையியல், ௪௦

இராமாயணத்திற் கூறப்பட்டது ; அது வருமாறு : "விசுவா மித்திரர் இராமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் : 'தடந்தோ ளினையுடைய இராம, பெருந் தவத்தினரும் தேவர்களாற் றொழப்படுவோருமான விஷ்ணு பெருந்தவம் புரிந்து உள் ளத்தை ஒருக்குதற் பொருட்டு இவ்விடத்தில் உறைந்தனர். இராமனே, இது பெரியோனான வாமன முனிவனது துறவா சிரமமாகும்; இதன்கண் அப்பெருந் தவத்தோன் தான் விரும் பிய பேற்றை அடைந்தமையின் இது 'சித்தாசிரமம்' எனப் பெயர் பெறலாயிற்று. முன்னொருகால், விரோசனன் மக னான பலி என்பவன் தேவர்கட்குத் தலைவனான இந்திரனை வென்ற பின் மூவுலகங்களையும் அரசாளும் உரிமை பெற்றுத் தன் ஆற்றலின் பெருக்கால் மயங்கினன். அதன்பிற் பலி ஒரு பெரு வேள்வி யாற்றியபோது, இந்திரனும் மற்றைத் தேவர்களும் அச்சமுற்று இத்துறவாசிரமத்தில் உறைந்த விஷ்ணுவை நோக்கி இவ்வாறு கூறினர் : 'ஓ விஷ்ணுவே, விரோசனன் மகனான வலிய பலி என்பவன் இப்போது வேள்வி ஆற்றுகின்றான்; அசுரர்களுக்குத் தலைவனாய்ச்செழித் தோங்கும் அவன் எல்லாரும் வேண்டியன வெல்லாம் வேண் டியபடி கொடுக்கின்றான். எந்தத் திக்கிலிருந்து வரும் இரவ லரும் எவ்வெவற்றை விரும்பிக் கேட்டாலும் அவ்வவற்றை யெல்லாந் தக்கவாறாய் அவர்கட்கு வழங்குகின்றான். ஓ விஷ் ணுவே, நீரும் தேவர்கள் நன்மையின் பொருட்டு மாயமாய் ஒரு குறுகிய வடிவெடுத்து எங்கட்குப் பெரியதொரு நன் மையை விளைத்தல் வேண்டும்' ஓ இராமா, இதே பொழுதில், தீயைப்போல் விளங்குபவரும் பேரொளியால் திகழ்பவரு மான காசியபர் தேவ ஆண்டில் ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஓர் அருந் தவம் இயற்றி முடித்து அதிதியுடன் போந்து வரந்தரும் மதுசூதனனுடைய புகழ்களை எடுத்தோதுவாரானார் ; 'தவத் தின் சாரமாயும், தவத்தின் தொகுதியாயும், தவத்தின் உரு வாயும், தவத்தின் செல்வமாயும் உள்ள புருடரிற் சிறந் தோனே, நின்னை யான் தவத்தின் மிகுதியாற் காணப்பெறு கின்றேன். பெருமானே, நினதுடம்பினிடத்தே இவ்வுலகம் முழுதுங் காண்கின்றேன் ; நீர் தொடக்கம் இல்லாதீர்,

சொல்லுக்கு அடங்காதீர் ; உம்மையான் அடைக்கலமாகப் புகுந்தேன்.' அதனால் அரியானவர் மகிழ்ந்து களங்கம் அற்ற காசியபரை நோக்கிக் கூறுவர் : 'ஒருவரத்தைக் கேள் ; உனக்கு நன்மை உண்டாகுக ; நீ வரம்பெறத் தக்கவனாக என்னாற் கருதப்படுகின்றாய்.' அவர் கூறிய இச் சொற்களைக் கேட்டு, மரீசியின் மகனான காசியபர் கூறுவார் : 'பகவானே, அதிதிக்கும் எனக்கும் நீர் மகனாக வருதல் வேண்டும். அசுரரைக் கொல்வோனே, சக்கரனுக்கு இளைய தம்பியாக நீர் வருதல் வேண்டும். தளர்வுற்று வருந்துந் தேவர்களுக்கு நீர் உதவி புரிதல் வேண்டும்.' பேரொளியினரான விஷ்ணுவானவர் துறவியின் கோலமுடையராய்க் கரகம் ஏந்தித் தலையின் உச்சியிற் குடுமியோடுங் குடை நீழலில் அதிதிக்கு அங்ஙனமே புதல்வனாய்ப் பிறந்தனர். இவ்வாறு தேவர்களால் வழுத்தப்பட்டு விஷ்ணுவானவர் குறள்வடிவெடுத்து, விரோசனன் மகனை அணுகித் தன்னடியால் மூன்றடி இடம் இரந்தனர். மூன்றடியிடம் பெற்றுக்கொண்ட பின் திரிவிக்கிரமனான விஷ்ணு வியக்கத் தக்கதோர் உருவெடுத்து மூன்றடிகளால் உலகங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். எங்ஙனமென்றால், ஓரடியால் நிலம் முழுமையும், இரண்டாம் அடியால் வளி மண்டிலத்தையும், மூன்றும் அடியால் வான் உலகத்தையும், ஓ இராகவனே, அவர் கவர்ந்து கொண்டார். அதன் பின் அசுரனாகிய பலிக்குப் பாதாளத்தில் ஓர் இருப்பிடத்தை வகுத்துக்கொடுத்து, அவற்குப் பகைவனை நீக்கிய பின்னர், இந்திரற்கு மூவுலக ஆட்சியினையுந் தந்தனர்.'' *

அவ்வாறு திருமால் மூவுலகு அளந்தஞான்று நான்முகன் முதலான கடவுளரும், முனிவரும் தொழுது வணங்கினமையின் 'வானவர் தொழுதெழ' எனவும், 'நாற்றிசை முனிவரும் போற்றிசெய்' எனவும் அருளிச்செய்தார்.

இனி, அங்ஙனங் கடவுளராலும் முனிவராலும் தொழப்படும் அத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த திருமாலும், இறைவன் அனற்பிழம்புவடிவாய்த் தமதெதிரே தோன்றிய ஞான்று

* வான்மீகி ராமாயணம் க, ௯௯.

அவ்வடிவின் அடிக்கண்முடிவைக் காண்பான்வேண்டி ஒரு பன்றிவடிவெடுத்துக் கிழ் எழ் உலகங்களையும் ஊடுருவப் பிளந்து சென்றும் அதன் முடிவறியப் படாமையின் இளைப்புற்று இறைவனை வழுத்தினாரென எங்கும் நிறைந்த சிவத்தின் எல்லையற்றதன்மை எடுத்தோதினார். இங்ஙனந்திருமால் இறைவன்றன் திருவடி தேடியவரலாறு பிற்காலத்திற் பாரதநூல் தமிழிற்பாடிய வில்லிபுத்தூராழ்வாரும்

"ஓர்ஏனந் தனைத்தேட ஒளித்தருளும் இருபாதத் தொருவன் அந்தப், போர்ஏனந் தனைத்தேடிக் கணங்களொடும் புறப்பட்டான் புவனம் என்னும், சீர்ஏனல் வளர்கிரிக்குத் தெய்வதமாங் குழவியையுஞ் செங்கை ஏந்திப், பார்ஏனை யுலகனைத்தும் ஈன்றாளும் பரிவுடனே பதிபின் வந்தாள்" என நன்கெடுத்துக் கூறினார்.

இனித் திருமால் இறைவன்றன் அடிமுடி தேடிய வரலாறு இலிங்கபுராணத்தில் விரித்துக் கூறப்பட்டிருத்தலின் அதனை ஈண்டு மொழிபெயர்த்துக் காட்டுதும், அது வருமாறு: "பிதாமகனான நான்முகன் கூறுவான். 'பிரதானம் இலிங்கமென்று சொல்லப்படுகின்றது, பரமேசுவரன் இலிங்கி என்று சொல்லப்படுகின்றனன். ஓ தேவர்களே, என்னையும் விஷ்ணுவையும் பாதுகாத்தற் பொருட்டாக அது கடலினின்றும் எழுந்தது. ஜனலோகம் அளவும் வைமாநிகசிருட்டி இருடிகளோடும் நடைபெற்ற காலத்தில், திதி காலம் முடிவுபெற்றவுடனே, நான்கு ஊழிகளும் ஆயிரம் முறையாகவந்து முடிய எல்லாம் ஒடுங்கிச் சத்தியலோகத்திற்குப் போனவுடனே, அசையாப்பொருள்களெல்லாம் மழையின்மையால் வற்றி வறண்டுபோக, விலங்குகளும் மக்களும் மரங்களும் பேய்களும் ஊன்றின்னுங் கூளிகளும் கந்தருவரும் முறைமுறையே ஞாயிற்றின் கதிர்களால் எரிக்கப்பட்டபொழுது பிரமனாகிய யான் இறுதியில் எல்லாவற்றோடொப்ப ஆட்சியிழந்த நிலைமையை அடைந்தேன். ஒன்றாயுள்ள கடலானது மிகவுங் கொடுமையான இருளால் எங்குங் கவரப்பட்டிருந்தமையின் களங்கம் அற்றவனும், அமைதியுடையோனும், ஆயிரந் தலைக

ளுடையோனும், உலகத்திற்கு உயிராவோனும் ஆயிரங்கண்களும், ஆயிரங் கால்களும், ஆயிரங் கைகளும் உடையோனும், எல்லாம் அறிபவனும், எல்லாத் தேவர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கு வாயிலாவோனும், இராசதகுணத்தை யுடைமையால் தானே இரணிய கருப்பனுவோனும், தமோகுணத்தை யுடைமையாற்றானே சங்கரனுவோனும், சத்துவகுணத்தை யுடைமையால் எங்கும் நிறைந்த விஷ்ணுவாவோனும், எல்லா உயிர்களினும் உண்மையால் மகேசுவரன் ஆவோனும், காலத்தினியல்பையுடையோனும், காலத்தை மையமாக உடையோனும், வெண்மையுங் கருமையும் உடையோனும், முக்குணங்களிற்றீர்ந்தோனும், எல்லாவற்றி னுயிராய்ச் சத்து அசத்துக்களின் மயனுய் உள்ளோனும் தடந்தோளினனும் ஆன நாராயணன் நவ நினைவில் ஆழ்ந்த உள்ளத்தினனுய் நீர்மேற்றுயின்றான். தாமரைக் கண்ணனுகிய அக்கடவுள் இங்ஙனந் துயிலும் நிலைமையிலுள்ளதைக் கண்டு, அவனது மாயத்தால் மயக்கப்பட்டேனுய், அவனை என் கையாற்றெட்டு 'நீ யார்? சொல்' என்று விரைந்து கேட்டேன். எனது கையால் வல்லென்று கடுமையாகத் தட்டப்படுதலும் தனது பாம்பணையினின்றும் எழுந்து, அடக்கமுடன் சிறிதமர்ந்து, தாமரை மலர்போற்றூய கண்களையுடைய அத்தேவன் தூக்க மயக்கத்தோடும் என்னை நிமிர்ந்து நோக்கினன். ஒளியாற் சூழப்பட்ட பகவானுன அரி, யான் தன்னெதிரில் நிற்பதைக் கான்டலும் எழுந்து இனிது முறுவலித்துக் கொண்டே 'நின்வருகை நன்றாகுக, நின்வருகை நன்றாகுக, என் மகவாகிய சிறந்த பிதாமகனே' என்று என்னை நோக்கி மொழிந்தனர். நகையோடு அவர் மொழிந்த இச் சொற்களைக் கேட்டு, ஓ தேவர்களே, எனக்கு இராசதத்தால் எரிச்சல் உண்டாகவே யான் ஜநார்த்தனனை நோக்கி 'ஓ பாவமற்ற தேவனே, படைப்பிற்குங் காப்பிற்குங் காரணனுயும், எல்லா வுலகங்களையுந் தோற்றுவிப்போனுயும், பிரகிருதியை இயக்குவோனுயும் என்றும் உள்ள பிறவாத விஷ்ணுவாயும், தாமரைக் கண்ணனுயும், எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்து அவற்றின் உயிராயும் உள்ள என்னை ஓர் ஆசிரியன் தன் மாணுக்கனை

நோக்கிப் பேசுமாறுபோல உள்ளே நகைத்துக்கொண்டு 'மகவே மகவே' என்று அழைக்கின்றனையா? நீ ஏன் என்னை அவ்வளவு மடமையோடும் அங்ஙனம் அழைக்கின்றனை? விரைவிற் சொல்' என்று கூறினேன். அதற்கவர் 'யானே உலகங்களைப்படைத்துக் காத்து அழிப்பவன் என்று தெரி; அழிவில்லாத என் உடம்பினின்றும் நீ பிறந்தாய். உலகிற்குத் தலைவனும், வலிமை மிக்க நாராயணனும், புருடனும், பலரால் வழுத்தப்பட்டுப் பலராற் புகழப்படும் பரமான்மாவும், விஷ்ணுவும், அழிவில்லாதவனும், தலைவனும், உலகிற்குப் பிறப்பிடமும் வாயிலும் ஆவோனும் ஆகிய என்னை நீ மறந்திருக்கின்றனை. இதில் உன்னுடைய குற்றம் ஒன்றும் இல்லை. இஃது எனது மாயையால் உண்டாயது. ஓ நான்முகக் கடவுளே, யான் சொல்லும் உண்மையைக் கேள்: யானே எல்லாக் கடவுளருக்குந் தலைவன், யானே படைப்பவன் காப்பவன் அழிப்பவன்; எங்கும் நிறைந்த எனக்கு நிகராவார் எவரும் இலர். ஓ பிதா மகனே, யானே மேலான பிரமம், மேலான மெய்ம்மை, மேலான ஒளி, மேலான ஆன்மா, எங்கும் நிறைந்தவன். இவ்வுலகின்கட் காணப்பட்ட அல்லது கேட்கப்பட்ட அசையும் பொருள் அசையாப் பொருளாகிய எல்லாம் என்னிலிருந்தே உண்டாயினவென்று ஓ நான்முகனே தெரியக்கடவாய். இருபத்து நான்கு தத்துவங்களால் ஆக்கப்பட்டனவாய் அறியப்படும் எவ்வெப் பொருளும் பண்டு தொட்டே என்னாற் படைக்கப்பட்டன; முடிவான நிலையில் என்றும் உள்ளனவாகிய அணுக்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டன; எனது சினத்தினின்றும் உயிர்கள் தோன்றிப் படைக்கப்பட்டன. எனது மன நிறைவினின்று நீயும் பல அண்டகோளங்களும் விளையாட்டாகப் படைக்கப் பட்டன. புத்திதத்துவமும் என்னால் விளையாட்டாகவே தோற்றுவிக்கப்பட்டது; அதன்பின் அதிலிருந்து மூவகை அகங்கார தத்துவமும், அவற்றிலிருந்து ஐந்து தன்மாத்திரைகளும் மனமும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களும் வான்முதலிய ஐந்து பூதங்களும், ஐம்பூதக் கலப்பிலிருந்து பலபொருள்களும் என்னால் விளையாட்டாகவே தோற்றுவிக்கப்பட்டன.'

அவரும் யானும் அங்ஙனம் பேசவே, பெருஞ் சினத்தாற் பகைமை கிளர, எம்மிருவர்க்கும் அவ்வூழி முடிவான கடலி னிடையே அஞ்சத்தக்க தொரு பெரும்போர் மூண்டது. அந்நேரத்தில், எமது போரினை நிறுத்தி எமக்கு அறிவுறுத் தும் பொருட்டு, எல்லாப் பொருள்கட்கும் பிறப்பிடமாய், வரம்பு குறிக்கப்படாததாய், உரையளவுக் கெட்டாததாய், உவமையற்றதாய், முதல் நடு ஈறு இல்லாததாய், வளர்தலுங் குறைதலும் மாட்டாததாய், ஊழிமுடிவிற் பற்றிஎரியும் நூறு அண்டங்களின் நெருப்பை ஒப்பதாய், ஆயிரம் அனற் கொழுந்து வளையங்களாற் சூழப்பட்டதாய்த் திகழும் ஒளி வடிவானதோர் இலிங்கம் எமக்கெதிரே தோன்றியது. இவ் வாயிரஞ் சுடர்களையுங்கண்டு திகைப்புற்ற தேவனுன அரி அங்ஙனமே திகைப்பெய்திய என்னை நோக்கி 'இவ்வனற் பிழம்பின் வரலாற்றை இவ்விடத்திலேயே ஆராயக்கடவம். ஒப்பற்ற இவ்வனற்றூணின் அடியைக் காண்டற்கு யான் கீழே செல்கின்றேன், நீ இதன் முடியைக் காண்டற்கு விரைவாய் விடாமல் மேலே செல்லல்வேண்டும்' என்று கூறினர். அங்ஙனம் பேசியவுடன் உலகுருவானதிருமால் ஒரு பன்றிவடி வெடுத்தார், யானும் உடனே ஓர் அன்னப் புள்ளின் வடிவை எடுத்தேன். அக்காலந்தொட்டு மக்கள் என்னை 'அன்னம்' என்றழைக்கின்றார்கள், ஏனெனில் அன் னமே விராட்டு. எவர் என்னை 'அன்னம், அன்னம்' என் றழைக்கின்றனரோ அவர் அன்னம் (ஹம்சம்) ஆகின்றனர். தூய வெண்ணிறத்தையும், நெருப்புப்போன்ற கண்களையும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் சிறகுகளையும் உடையேனாய் எண்ண முங் காற்றுப்போல் விரைந்து நான் மேலே போயினேன். பத்து யோசனை அகலமும் நூறு யோசனை நிகளமும் உள்ள ஒரு நீல மைக்குவியல் போன்றதாய், மேருமலையைப்போற் பருமனுள்ளதாய்க், கூரிய வெண்மருப்புகளுடையதாய், ஊழிகாலத்திறுதியிற் றோன்றுந் தெறுகதிர்போல் ஒளிமிக்க தாய், நீண்ட மூக்கும் உரத்த உருமொலியுங் குறுகிய கால் களும் அழகிய உறுப்புகளும் வாய்ந்ததாய், வெற்றி மறஞ் சிறந்து வலியதாய் நிகரற்றதாய் வயங்குங் கரியதொரு பன்றி

வடிவத்தினை எல்லாப் பொருள்கட்கும் உயிராக உள்ள நாரா யணரும் எடுத்துக்கொண்டு கீழ்நோக்கிச் சென்றார். இவ் வாறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் விஷ்ணு கீழ் நோக்கி விரைந்து சென்றும், அவர் அவ்விலிங்கத்தின் அடியைக் கண்டிலர். யானும் அவ்வளவுகாலம் என்றாற்கூடியமட்டும் அதன்முடியை அறியவேண்டிமேல்நோக்கி விரைந்துபோயும், ஓறுங்கள்பகை வரையழிப்போரே, அதன்முடியைக் காணேனாய் அக்காலக் கழிவிற் கீழ் இறங்கினேன்; எல்லாத்தேவர்கட்கும் பிறப்பிட மும் போளவினரு மான பகவான் விஷ்ணுவும் வெருக் கொண்ட பார்வையினராய்த் தேய்வுற்று அங்ஙனமே விரைந்து மேலெறிவுந்தனர். சம்புவாகிய சிவபிரான்றன் வியத்தகும் ஆற்றலை அறியாது மயங்கிக் கலக்குண்ட மனத்தினனாய் அப் பெரிய கடவுள் என்னைத் தலைக்கூடி, என்னோடு கூடப் பரமேசுவரன் எதிரிலும் பக்கங்களிலும் புறத்திலுங் கீழ் விழுந்து வணங்கி 'இஃது என்!' என்று வியந்துரைத்தான். அதன் பின், ஓ கடவுளர்க்குத் தலைவனே, அங்கே 'ஓம், ஓம், என்னுஞ் செவிப்புலனும் ஓசை தெளிவாய்த் தொடர்புற்று எழுந்தது. பின்னர் இஃது யாதாயிருக்கலாம் என்று ஆழ நினைத்துக்கொண்டு அவர் என்னுடன் நிற்கையில், அவ்விலிங் கத்தின் வலப்புறத்தில் என்றும் நிலைபெறாய் உரக்க நிகழும் இவ்வெதிரொலியினைக் கண்டார்; முதல் எழுத்து அகாரம், அதன் பின் உகாரம் நடுவில் மகாரம், ஓம் என்பது இவ் வொலிகளின் தொகுதி." * இங்ஙனம் போந்த வடமொழி இலிங்கபுராணத்தின் பதினேழாம் அத்தியாயத்திற்குப் பின் பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிவ பிரானை வழுத்தும் ஒருபதிகமும், அதன்பிற் சிவபிரான் அவர்முற் றோன்றி அவ்விருவருந் தன்னிடத்தினின்றுந் தோன்றியபடியை அறிவுறுக்கும் அறிவுரையும், அதன்பிற் சிவபிரான் அவ்விருவரையுந் தொட்டு வரந்தருமாறுங் கூறப் பட்டிருக்கின்றன.

இனித்திருமால் அல்லாத மற்றைத் தேவர்களிற் பிரம

---

* இலிங்க புராணம், ௧, ௧௭.

தேவன் சிறந்தமையின் 'நான்முகன் முதலாவானவர்' என் றருளிச் செய்தார்.

தொழுதல், பணிதல் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள் திவாகரம்.

ஈண்டு 'மூவுலகு' என்றவை நிலமண்டிலம் வளிமண்டிலம் வான் மண்டிலம் என்பனவாம்; அது மேலெடுத்துக் காட்டிய இராமாயண வாமனன் கதையிற் காண்க; இஃதறியாதார், திருமால் ஈரடியால் நிலத்தையும் வானையும் அளந்து, மூன்றும் அடிக்கு இடமின்மையிற் பலியாசன் றலைமேல் அதனை வைத்து அவனைப் பாதலத்தில் அழுத்தினானெனக் கதையைத் தமக்கு வேண்டியவாறு திரித்துரைப்பர்.

இனித், திருமாலின் நெடியவுருவத்தைக் காண்டலாலும், அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளுஞ் சொற்களைக் கேட்டலாலும், அவரது அழகிய வுருவைக் காண்புழி வாய்நீர் ஊற அதனைச் சுவைத்தலாலும், தெய்வத்தன்மையான் அவரைச் சூழ வீசும் நறுமணத்தைக் கவருதலாலும், அவர்தந் திருவடிகளை வருடுதலாலும் முனிவரெல்லாந் தம் ஐம்புலன்களும் இன்புறப் பெறுதலின் 'நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலர' என்றருளிச் செய்தார்.

ஈண்டு நீண்டுவளர்ந்த திருமாலைப்பற்றிப் பேசுகின்றமையின் அதற்கேற்ப 'நெடுமால்' என்றும், அங்ஙனம் நீண்டோங்குந் திருமாலின் கதிர் முடியையே நோக்கிப் போற்றுதலின் 'முனிவரும் போற்றிசெய் கதிர்முடி' என்றும் அருளிச் செய்தார்.

'அடி முடி' அடியினது முடிவு எனப் பொருள்படும். 'முடி' முதனிலை வினைப்பெயர். இங்ஙனம் பொருள்படுதலை யறியாதார் இச்சொற்றொடர்க்கு அடியும் முடியும் எனப் பொருள் கூறினர்; 'அடி முடி யறியும் ஆதரவு' ஈண்டுத் திருமால் மேற்றாகவைத் துரைக்கப்படுதலாலும், அத் திருமால் இறைவனது அடியைத் தேடப் புக்கனரேயல்லால் முடியையுங் காணப்புகுந்தன ரென்பது புராணத்தின்கட் பெறப்படாமையாலும், நான்முகன் முடிதேடப்போனமை ஈண்டு அடிகளாற் கூறப்படாமையாலும் அவ்வாறு பொருளுரைத்

தல் பொருந்தாதென்க. அற்றேல், நான்முகன் இறைவன்றாமுடி தேடச்சென்று இளைத்தமை ஈண்டெடுத்துக் கூறுவதென்னையெனின்; தேவர்கள் எல்லாரினுஞ் சிறந்த திருமால் இறைவனது அடி தேடி யெய்த்தமை கூறவே, அவரினுந்தாழ்ந்த நான்முகன் முதல்வன்றன் முடி தேடிக் காணாமை தானே பெறப்படுமாகலின் அதனை எடுத்துக் கூறாது உய்த்துணர வைத்தாரென்பது.

'ஆதரவு' அவா எனப் பொருள்படும் 'ஆதர:' என்னும் வடசொற் றிரிபு; 'ஆதரவதனில்' என்பதில் அது பெயர்ப்பொருளை அசைத்து நின்ற அசை நிலை இடைச்சொல்.

கடுமுரண்—மிக்கவலி; 'கடும்பசி கலக்கிய'' என்புழிப் போல* ஈண்டுக் கடு மிகுதிப் பொருள்பட நின்றது; கடி என்னும் உரிச்சொற் கடுவெனத் திரிந்தது.

இனி, அனற்பிழம்பு வடிவாய்த் தோன்றிய இறைவன்றன் அடியை முதலிற் றேடப்புக்கவர் திருமாலென்பது மேலெடுத்துக் காட்டிய இலிங்க புராணக் கதையின் கட் சொல்லப்பட்டிருத்தலின், அதற்கேற்ப அடிகளும் ஈண்டு 'முன் கலந்து' என் றருளிச்செய்தார்.

ஈண்டு 'ஏழ்தலம்' என்றவை பாதலத்தின் கண் உள்ள ஏழ் உலகங்களை; அவை யாவன்: "அதல விதல சுதல நிதல, தராதல ரசாதல மகாதல மென்னப், பாதலம் ஏழுல கெனப் பகர்வர்" என்றார் திவாகரத்தில்.

உருவுதல்—நடுவே துளைத்தல்; இச்சொல் இப்பொருட் டாதல் "உம்பரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க் குணர்விறந் துலகம் ஊடுருவுஞ் செம்பெருமானே" என்று அடிகள் பிறண்டும்† ஓதுமாற்றாற் காண்க.

இடந்து—பிளந்து; 'படை யிடந்த ஆறுப்புண்'' என்புழியும் ‡ இப்பொருட்டாதல் காண்க.

---

* புறநானூறு, உ௬௦. † வாழாப்பத்து, உ.

‡ புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, ௩, ௧அ.

எய்த்து—இளைத்து ; "எய்த்தமெய்யேன் எய்யேனாகி" என்பதுஉங்காண்க *.

'ஜய' என்னும் வடசொல் சயவெனத் திரிந்தது; அஃது இருகால் அடுக்கி உடம்பாட்டுப் பொருளை உணர்த்தியது ; இப்பொருளுணர்த்தல் சேனாவரைய ருரையினுங் † கண்டு கொள்க.

வழுத்துதல், பரவுதல், துதித்தல் என்பன ஒருபொருட் கிளவிகள், பிங்கலந்தை.

'மலரடி இணைகள்' என்பதில் இணைகள் என்பதன் ஈற்றில்நின்ற கள் என்னும் ஈற்றைப் பிரித்து அடி என்பதனோடு கூட்டுக ; "அருங்கேடன் என்பதறிக" என்பதனுட் ‡ கேடன் என்பதன் ஈற்றில் நின்ற அன் என்னும் ஈற்றை அரு என்பதனொடு கூட்டிக் 'கேடரியன்' என உரைப்பவாகலின்.

'வார் கடல்' என்பதில் வார்தல் நெடுமைப் பொருட்டாதல் "வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும், நேர்வு நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள" என்னுந் தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்தா னுணர்க.

யானை முதலா எறும்பீறாய
ஊனமில் யோனியி னுள்வினை பிழைத்தும்,
மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்
தீனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்,
ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்,
இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்
மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்,
ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்,
அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்,
ஆறு திங்களின் ஊறலர் பிழைத்தும்,
ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்,
எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்,

* பொருநராற்றுப்படை, ௬௮. † தொல்காப்பியம், சொல், ௪௯.
‡ திருக்குறள், ௨௧௦.

ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்,
ஆண்டுக டோறும் அடைந்த அக்காலை
ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்,
காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்
கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கி உள்மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன்பணைத்
தெய்த்திடை வருந்த எழுந்து புடைபரந்
தீர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்தங்
கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்
பித்த உலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்
மத்தக் களிறெனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்,
கல்வி என்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்,
செல்வம் என்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்,
நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்,
புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்

யானை முதல்ஆ எறும்பு ஈறு ஆய—மிகப்பெரிய யானை முதலாக மிகச்சிறிய எறும்பு இறுதியாகிய, ஊனம் இல் யோனியின் உள்வினை பிழைத்தும்—கெடுதல் இல்லாத கருப்பைகளினின்றும் உள்ளத்தின் கண்ணதாகிய நல்வினையான் தப்பியும், மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து ஈனம் இல் கிருமிச் செருவினில் பிழைத்தும்—மக்களாய்ப் பிறக்கும் பிறப்பினுள்ளுந் தாயின் கருப்பையினுள்ளே குன்றுதல் இல்லாத புழுக்கள் இடும் போரின் நடுவேபட்டு மடியாது தப்பியும், ஒரு மதித்தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்—முதற்றிங்களில் தான்றிக்காயின் வடிவினை ஒப்பதாகி இருவகைப்பட்ட தன்மையினின்று தப்பியும், இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்—இரண்டாந் திங்களிற் கருத்தோற்றத்தின் ஒன்றுபட்ட தன்மையினின்று தப்பியும், மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்—மூன்றாந் திங்களிற் றேன்

றும் அந்த மத நீருக்குத் தப்பியும், ஈர் இரு திங்களிற் பேர் இருள் பிழைத்தும்—நான்காந் திங்களிற் பெரிய இருளுக்குத் தப்பியும், அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்—ஐந்தாந் திங்களிற் சாதலுக்குத் தப்பியும், ஆறு திங்களில் ஊறு அலர் பிழைத்தும்—ஆறாந் திங்களில் கொலைக்குக் காரணமாகிய பழிச்சொல்லுக்குத் தப்பியும், எழு திங்களில் தாழ் புவி பிழைத்தும்—எழாந் திங்களிற் கீழுள்ள நிலத்தின் வந்து பிறத்தலுக்குத் தப்பியும், எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்—எட்டாந் திங்களில் உண்டாகுந் துன்பத்திற்குத் தப்பியும், ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்— ஒன்பதாந் திங்களில் வரும் துன்பங்களுக்குத் தப்பியும், தக்க தச மதி தாயொடு தான்படும் துக்க சாகரத் துயர் இடைப் பிழைத்தும்—தாயின் கருப்பையை விட்டு அகலுதற்கு இசைந்த பத்தாந் திங்களில் தாயுந் தானுமாய்ப் படுந் துன்பக் கடலில் உளதாகிய துயரத்தினின்று தப்பியும், ஆண்டுகடோறும் அடைந்த அக்காலை ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்—பருவங்கடோறும் வளர்ந்து மனிதப் பருவம் எய்திய அப்பொழுது பொருளைத் தொகுத்தும் தொகுத்த பொருளைப் புதைத்து வைத்தும் இவ்வாறு எவ்வளவோ பலவாகிய துன்பங்களுக்குத் தப்பியும், காலை மலமொடு கடும் பகற் பசி நிசி வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்—காலைப் பொழுதில் மலத்தாலும் உச்சிப் பகற் பொழுதிற் பசியாலும் இராப் பொழுதில் துயிலாலும் இவை யொழிந்த காலங்களில் ஊர்ப் பயணம் போதலாலும் நேருந் துன்பங்களுக்குத் தப்பியும், கருங் குழல்—கரிய கூந்தலினையும், செவ்வாய்—சிவந்தவாயினையும், வெண் நகை—வெள்ளிய மூரலினையும், கார் மயில் ஒருங்கிய சாயல்—கார் காலத்து ஆண் மயில் போல் ஒரு வழிப் பட்ட மென்மையினையும், நெருங்கி உள் மதர்த்துக் கச்சு அற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன் பணைத்து எய்த்து இடை வருந்த எழுந்து புடை பரந்து ஈர்க்கு இடைபோகா இள முலை—மிகப் பெருத்தலின் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி உள்ளே களிப்புக் கொண்டு பட்டிகை அறும்படி மிகைத்து ஒளி வீசி எதிரே பருத்து நடுவானது இளைப்புற்று வருந்தா நிற்க

எழுச்சி பெற்றுப் பக்கங்களிற் படர்ந்து ஈர்க்கும் நடுவே நுழையாத இளமை பொருந்திய கொங்கைகளையும் உடைய, மாதர் தம் கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்—மகளிருடைய மிகுதியான கண்களின் சூறைக்குத் தப்பியும், பித்த உலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள் மதக்களிறு எனும் அவா இடைப் பிழைத்தும்—மருள் கொண்ட உலகத்தவரின் பெரிய நீர்த்துறையாகிய பரப்பினுள்ளே கிடந்து கலக்கும் மதச் செருக்குடைய ஆண் யானையென்னும் அவாவினிடத்து நின்று தப்பியும், கல்வி என்னும் பல் கடற் பிழைத்தும்—கல்வி என்றுரைக்கப்படும் பலவாகிய கடல்களினின்று தப்பியும், செல்வம் என்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்—செல்வமென்றுரைக்கப்படும் துன்பத்தினின்று தப்பியும், நல்குரவு என்னும் தொல்விடம் பிழைத்தும்—வறுமை என்று கூறப்படும் பழைய நஞ்சுக்குத் தப்பியும், புல்வரம்பு ஆய பல துறை பிழைத்தும்—புல்லை எல்லையாகவுடைய பல பிறவித் துறைகளுக்குத் தப்பியும் என்றவாறு.

இயங்கும் உயிர்களுள் மிகப் பெரியது யானையும் மிகச் சிறியது கட்புலனுக்குத் தோன்றும் எறும்புமாகலின். 'யானை முதலா எறும் பீறாய' என்று அருளிச் செய்தார். எறும்பினுஞ் சிறிய வுயிர்கள் உளவாயினும் அவை கருவிகளினுதவியின்றிக் கட்புலனாகாமையின் அவற்றைக் கூறாராயினர். ஆக என்பது ஆ என ஈறு கெட்டது.

இப்பிறவிகள் அழிந்துபட்டு இலவாய் ஒழியாமல் தொன்று தொட்டுத் தொடர்பாய் வருதலின் 'ஊனமில் யோனி' என்றார். 'ஊனம்' கேடு எனப் பொருள் பயத்தலைப் பிங்கலந்தையுட் காண்க.

'யோநி' கருப்பை எனப் பொருள் படுவதொருவட சொல்.

நல்வினை தீவினை யென்பன ஒருவன் தன் உள்ளத்தாற் கருதிச் செய்யப்படுதலின் அவை அவ்வுள்ளத்தையே நிலைபேறாய்ப் பற்றி நிற்கும். வினை செய்தற்குக் கருவியாகிய உடம்பு ஒழியினும் அவ்வினைகள் ஒழியாவாய்த் தாம் பிறத்தற்கு நிலைக்களனாகிய உள்ளத்தைப் பற்றிக்கொண்டு பிறவிக

டோறும் சேறலின் 'உள்வினை' என்றார். அஃதின்றேல் வினைமேற்று, என்னை? ஐயறிவுக்குட்பட்ட பலகோடி உயிர் வகைகளுட்படாது ஒருயிரை மக்கட் பிறவியுட் படுவிப்பது அதுவே யாகலின் என்க.

'உள்வினை பிழைத்தும்' என்பதிற் கருவிப் பொருள் படவரும் ஆறுருபு விரிக்க.

'மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா வுதரத்து, ஈனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்' என்றது தாய் தந்தையர் ஒருங்கு புணர்ந்தவழித் தந்தையின் உடம்பினின்றும் புறனாகிய வெண்பால் தாயின் கருப்பையுட் சென்றவளவானே, ஆண்டு அப்பாலினின்றுந் தோன்றிய எண்ணிறந்த புழுக்கள் அத்துணையும் முன்னரே அங்குள்ள தாய்க்கருவினோடு ஒன்று கூடுதற்குப் பெரிது முயன்று போர் இயற்றுகிற்ப, அவற்றுள் ஒன்று ஏனையவற்றைப் புறந்தள்ளித் தான் முற்சென்று அத்தாய்க் கருவினுட் பதியும் ஆற்றினை அறிவுறுத்தியது. இற்றை ஞான்றை மேல்புல நூலார் மிக ஆழ ஆராய்ந்து கண்டுரைக்குங் கருத்தோற்றமுறை, பன்னூறாண்டுகட்கு முன்னிருந்த நம்பெருமான் திருவாதவூரடிகளாற் பொருந்தக் கூறப்பட்டிருத்தல் பெரிதும் வியக்கற்பாலதொன்றாமென்க,

'உதரம்' என்பது கருப்பையெனப் பொருடரும் ஒரு வடசொல்.

குன்றுதல் எனப் பொருள்படும் ஹீந என்னும் வடசொல் ஈனம் என ஆயிற்று.

'கிருமி' வடசொல்.

செரு—போர், சண்டை, திவாகரம்.

தாயின் கருப்பையுட்பட்ட வெண்பாலிற் றோன்றும் புழுக்கள் மிகுதியா யிருத்தலின் 'ஈனமில் கிருமி' என்றார்.

கருக்கொண்டதாயின் கருப்பை முதற் றிங்களில் தான்றிக்காய்போன்ற வடிவுடையதாய் இருத்தலின் 'ஒருமதித்தான்றியின்' என்றருளிச் செய்தார்; மேல்புலநூலார் தாம் எழுதிய கருநூலிற்காட்டுங் கருப்பையின்வடிவு தான்றிக்காயைப்போல் உடல் திரண்டு முனைகுவிந் திருத்தல் காண்க.

இனி, முதற்றிங்களில் இருமையிற் பிழைத்தலாவது; தந்தையின் வெண்பாலிற் றோன்றிய புழுக்களில் ஒன்று தாயின் செம்பாலிற் றோன்றிய கருவிற்பதிந்து ஒன்றாகாமல் வேறாய் நின்றால் மகவு உண்டாமாறில்லை; மற்று அங்ஙனமின்றி அப்புழுக்கள் பலவற்றுள் ஒன்று ஏனையவற்றைப் பின்றள்ளித் தாய்க்கருவை யணுகி அதனுள் தன் தலையை நுழைத்தவளவானே, தாய்க்கரு அப்புழுவினைத் தன்னகப்படுத்திக்கொண்டு, ஏனைப்புழுக்கள் தன்னை அணுகாவாறு தன் மஞ்சட்கருவினின்றும் மெல்லியதொரு தோலினைத் தோற்றுவித்துத், தன்னுட் புழுநுழைதற்கு வாயிலான துளையை உடனே அடைத்துவிடாநிற்கும்; அவ்வாறு செய்த பின்னர்த்தான் நுழைந்த புழுத்தாய்க் கருவிற் கரைந்து ஒன்றாய்ப்போக மகவு உண்டாவதாகும். ஒரோவழித் தாய்க்கரு நோயாலேனும் மயக்கம் ஏற்றப்படுதலாலேனும் அங்ஙனம் வழி யடைத்தலைச் செய்யாது வாளா இருந்திடுமாயின் மகவு உண்டாமாறில்லை. இந்நிகழ்ச்சியினைப் பண்டைக்காலத்திருந்த நம் அடிகள் நன்குணர்ந்து 'ஒரு மதித்தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்' என்றருளிச் செய்தமை பெரிதும் போற்றற்பாலதொன்றாமென்க.

மதி, திங்கள் என்பன சந்திரற்குப் பெயராய் வருந் தமிழ்ச் சொற்கள்; பதினைன்குநாள் வளர்ந்தும் பதினைன்கு நாட் டேய்ந்தும் இயங்கும் மதியின் இயக்கம்பற்றி வரையறுக்கப்படுங் காலக்கூறாகிய மாதத்திற்கும் அவை பெயராயின; இவ்வாறு வருதல் அளவை ஆகுபெயர் *. சந்திரனை உணர்த்தும் மதி என்னும் பெயரை வடமொழி என்று கூறுவாருமுளர், அது பொருந்தாது, என்னை? அப்பொருளில் அச்சொல் அமரநிகண்டு முதலான வடநூல்களிற் காணப்படாமையானும், தமிழிற்குரிய அம்சாரியை ஏற்று மதியம் எனவும் அஃதேலாது மதி எனவும் அது பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் பரவி வழங்குதலானும் என்பது. இனி, மதிக்கப்படுதலின் மதி எனவாயிற்று என்பாரும், மதுவை யுடைமை

* தொல்காப்பியம், சொல், ௧௧௯.

யின் மதியெனவாயிற்று என்பாரும் உளர். மதித்தல் எனும் பொருள்படும் முதனிலையும், மதுவென்னும் பெயரும் வடமொழியிலன்றிப் பண்டைத் தமிழ்நூல்களில் வழங்கக்காணாமையின், அவற்றுள் ஒன்றை அடியாகக்கொண்டு பிறந்து மதி என்னும் பெயர் பண்டை நூல்களில் வழங்கிற்றெனல் பொருந்தாக் கூற்றுமென்க.

இனி 'இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்த' லாவது: தந்தையின் வெண்பாலிற்றோன்றிய புழுக்களில் ஒன்று தாய்க்கருவிற் பதிந்த வளவானே, அக்கரு வேனைப் புழுக்கள் தன்னுட் புகாவாறு, நோய் கள்மயக்கம் முதலிய காரணங்களாற் றடை செயாது வறிதே யிருந்திடுமாயின், அப் புழுக்கள் பலவும் அதனுள் நுழைந்து, முன்னரே புகுந்து ஒன்றுபட்ட புழு மகவாய் உருக்கூட வொட்டாமல் அதனைச் சிதைத்துவிடும். இஃது ஓரோவழி இரண்டாந் திங்களில் நிகழ்தலின், அந் நிகழ்ச்சிக்குந் தப்பிய படியை அறிவித்தவா றுயிற்று.

விளைவு — கருத்தோற்றம். ஒருமை—இரண்டும் ஒன்றுபட்ட தன்மை.

இனி, 'மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்த' லாவது: வாயில் அடைபட்டுக் கருத்தோன்றி வளருங் கருப்பையினுள்ளே, முன்னெல்லாம் புறத்தே கழிந்துகொண் டிருந்த தாயின் மதநீர் இப்போது கழிவாயில் காணாமையிற் கரு வளர்தல் வேண்டிப் பெருகிவந்து நிறையாநிற்கும்; அதனாற் கருப்பை பெருக்க வயிறும் புடைக்கும்; இவ்வாறு வந்து பெருகும் மதநீர் தாங்கமாட்டாமல் அக் கருப்பை ஓரோவொருகாற் கிழிந்து கருச்சிதைதலும் மூன்றாந் திங்களில் நிகழ்த லுண்டாகலின், அதற்குந் தப்பி வந்தமை அருளிச் செய்தார்.

மதம்—மதநீர்.

இனி, அங்ஙனம் வந்து பெருகும் மதநீர் கரிய நிறத்த தாய் நான்காந்திங்களிற் கருப்பையுள் நிரம்புதலின், அக் கருப்பையின் அகம் அப்போது பெரிதும் இருண்டு நிற்கும்; அவ் விருளுக்குந் தப்பி உயிரோ டிருத்தல் அரிதாகலின்

'ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்' என்றருளிச் செய்தார்.

இனி, ஐந்தாந் திங்களிற் கருப்பையினுள் முதநீரும் இருளும் மேன்மேன் மிகுதலின் அவற்றி னிடைப்பட்ட மகவு பிழைத்தல் அரிதென்பார் 'அஞ்சு திங்களின் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்' என்றார்.

"வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்" என்பதனால் * ஐந்து 'அஞ்சு' என மரூஉவாய்த் திரிந்தது.

முஞ்சுதல்—சாதல், திவாகரம்.

கணவர் இல்லாக் காலத்தேனும், கைம்மை நிலையிலேனும் பிழைத்துக் கருக்கொண்ட மகளிர் தாம் சூல் கொண்டமை ஆறாந் திங்களிற் புறத்தார்க்குக் கட்புலனாக, அவர் அதுகண்டு பழித்துத் தூற்றுவராகலின், அப் பழி மொழிக்கஞ்சி அம் மகளிர் அவ்வாறாந் திங்களிற் கருச் சிதைத்தற்கு முயலுதல் வழக்கம்; அங்ஙனஞ் சிதைக்கப் படுதலுக்குத் தப்பியவாறு தெரிப்பார் 'ஆறு திங்களின் ஊறலர் பிழைத்தும்' என்றார்.

'ஊறு அலர்' கொலைக்குக் காரணமாகிய பழிச்சொல்; ஊறு—கொலை; இனி இடையூறெனப் பொருள் கொண்டு, மகவின் உயிர்க்கு இடையூறாகிய பழிச் சொல்லென உரைத்தலும் ஒன்று; இச் சொல்லிற்கு இவ்விரு பொருளும் உண்மை "ஊறிடையூறும் உற்றிடு கொலையும்" என்னுந் திவாகர சூத்திரத்தால் உணர்க.

அலர்—பழிச்சொல், பிங்கலந்தை. இனி, 'ஊரலர்' எனப் பாடங்கொண்டு 'ஊரவர் கூறும் பழிச்சொல்' எனப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

இனி, 'ஏழு திங்களிற் றாழ்புவி பிழைத்தும்' என்பது கருப்பையி னுள்ளிருக்குங் கரு ஏழாந்திங்களில் எல்லா உறுப்புகளுஞ் செவ்வனே ஒருங்கு அமையப் பெறுதலானும், ஓரோவொருகால் மகளிர் சிலரின் கருப்பை இவ்வேழாந் திங்களிற் பெரும்பாலும் முதிர்ந்த மகவினைத் தாங்கமாட்

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௪௮௩.

டாமல் வெளிப்பட விடுதலானும் அதற்குத் தப்பிவந்த வூற்றினை அறிவுறுத்திய தாயிற்று. எழாந் திங்களிற் பிறக்கும் மகவு பன்னிரண்டு முதற் பதினைன்கு விரற்கடை நிகளம் இருக்கு மெனவும், அஃது உயிர்க்கவும் அழவும் பால் பருகவும் மாட்டு மெனவும். ஆயினும் அது மிகவும் வலிகுன்றிய நிலையி லிருத்தலால் நீராட்டப்படுதற்கு இசையாதாய்ப் பால் பருகும் நேரம் போக எஞ்சிய காலமெல்லாம் உறக்கத்திலேயே கிடக்கு மெனவும், தன்னுடம்பினுட் சூடு பிறப்பித்தற்கு வேண்டிய வலிவுதானும் அதற்கப்போது மிக மெலிந்திருக்கின்ற தெனவும், அதனல் அம்மகவினை வெது வெதுப்பான கம்பலப் போர்வையாற் சுற்றித் தாயோட்ணைத்துப் படுக்கவைத்தால் அஃது உயிர் பிழைத்துக்கொள்ளு மெனவும் மேல் புலக் கருநூலாரும் நன் காராய்ந்து எழுதுவர்.

'எழ்' என்பது ஒற்றிறுகிய சொல்லென்று ஆசிரியர் தோல்காப்பியனர் கூறுகின்றமையின், 'எழு திங்கள்' என்னும் புணர்ச்சிக்கண் வந்த உகரம் சாரியை என்க; இங்ஙனம் உகரம் எற்று வருதல்,

"அளவு நிறையும் எண்ணும் வருவழி
நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலுங்
கடிநிலை யின்றே ஆசிரியற்க" என்பதனற்* கொள்க.

'புவி' நிலமெனப் பொருடரும் 'புவநம்' என்னும் வடசொற் சிதைவு.

எழாந் திங்களுக்குப்பிற் கருப்பையி லுள்ள மகவு மிக விரைந்து வளர்தலானும், அதன் சுமை தாங்கமாட்டாமற் ருய் வருந்துதலே யன்றி அம் மகவும் உள்ளே நெருக்குண்டு வருந்துதலானும், அத் துன்பங்களுக் கெல்லாந் தப்பியுய்ந்தமை தெரிப்பார் 'எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும் ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்' என்றருளிச் செய்தார்.

'கஷ்டம்' என்னும் வடசொல் கட்டம் எனத் திரிந்தது.

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௩௮௯.

இனிப் பத்தாந்திங்கள் கரு முற்றும்முதிர்ந்து வெளி வருதற்குத் தக்க காலமாதல் பற்றித் 'தக்க தசமதி' என்றார்.

'தச' என்பது 'தசந்' என்னும் வடசொற் சிதைவு.

பத்தாந்திங்களிற் கருவுயிர்க்குங்காற் றாய்படுந் துன்பங் கடல்போற் பெரிதாயிருத்தலின் அதனைத் 'துக்கசாகரம்' என்றும், அத்துன்பத்தினிடையே வெளிப்படும் மகவும் துன்புறுதலின் அதனைத் 'துயர்' என்றும் இருகால் ஓதினார். ஆறறிவோடு கூடிய தாய்படுந் துயர் எல்லையற்றதா யிருத்தலின் அதனைச் சாகரமாக உருவகப்படுத்தினார்; அவ் வாறு ஆறறிவுவிளக்க மில்லாத பச்சைப் பசுங்குழவி படுந் துயர் அத்துணைப் பெரிதாகாமையின் அதனை வாளா 'துயர்' என்று கூறுவாராயினரென்க.

'சாகரம்' கடல்; இது வடசொல்; சகாரால் அகழப் பட்டமையிற் கடல் சாகரமெனப் பெயர் பெற்றதென்பது வடநூல் வழக்கு.

'ஆண்டுகடோறும் அடைந்த அக்காலே' என்பதன் இடையே மனிதப்பருவம் என்பது அவாய் நிலையால் வருவித் துரைக்கப்பட்டது.

ஈட்டியும் என நிற்கற்பாலது எதுகை நோக்கி 'ஈண்டி யும்' என மெலித்தது.

எனை—எவ்வளவு, எத்துணை; இப்பொருட்டாதல் "எனை மாட்சித்தாயினு மில்" என்புழியுங் * காண்க.

மலம்—அழுக்கு; இது 'மலங்கல்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லினின்றுந் தோன்றிய பெயர். உடம்பின் தூய்மையை யும் உயிரின் தூய்மையையும் பிறழச் செய்தலின் அப் பெயர்த்தாயிற்று. தமிழ்மொழியினின்று வடமொழிக்கட் சென்று வழங்கும் பல சொற்களுள் 'மலம்' என்பதும் ஒன்று.

மற்றைக்காலங்களினும் மலவருத்தம் சிறிது உண்டே னும், ஒருநாள் முழுவதும் உண்ட உணவு அற்று மலக்

* திருக்குறள், ௬௨.

ஞ்டரிற் சென்று திரண்டுகழியுங்காலம் காலைப்போதே யாக லிற் 'காலை மலம்' என்றார்.

எனைக் காலங்களினும் பசித்துவருந்துதலுளதேனும், ஞாயிறும் ஞாயிற்றின் வாயிலாற் கிளர்ந்தெழும் ஆற்றல் களும் எழுச்சி பெற்று நிற்குங்கால்ம் நண்பகற்போதே யாக லின், அக்காலத்துண்டாம் பசித்துன்பம் பொறுத்தல் அரி தென்பார் 'கடும்பகற் பசி' என்றார்.

பகலினும் அயர்வுண்டாங்கால் உறக்கம் வந்து கூடுதல் இயல்பேயாயினும் ஞாயிற்றின் ஒளியில்லா நள்ளிரவில் எல்லா வுயிர்களும் அயர்ந்துறங்குதல் இயற்கையாய் நிகழக்காண்ட லின் 'நிசிவேலை நித்திரை' என்றருளிச் செய்தார்.

நள்ளிரவு எனப் பொருள்படும் 'நிசித:' என்னும் வட சொல் தமிழில் 'நிசி' என ஆயிற்று.

காலம் எனப் பொருள்படும் 'வேலா' என்னும் வட சொல் தமிழில் 'வேலை' எனத் திரிந்தது.

'நித்ரா' 'யாத்ரா' என்னும் வட சொற்கள் தமிழில் 'நித்திரை' 'யாத்திரை' எனத் திரிந்தன. நித்திரை—உறக்கம்; யாத்திரை—வழிச் செலவு.

இனி, அழகாற் சிறந்த மகளிர்க்கு அவ்வழகினைப் பயத் தற்கண் அவர்தங் கரிபகூந்தல் முதலதாய்த் திகழ்ந்து கட் புலன் கவர்தலின் அதனை முன்னும், அதனையடுக்க அழகு பயப்பது கொவ்வைக்கனிபோற் சிவந்த அவர்தஞ் செவ் வாயே யாகலின் அதனை அதன்பின்னும், அவ்வாய்விரிவின் கட்டோன்றி அதனை யடுக்க அழகுறுத்துவன அவர் தம் வெள்ளிய பற்களேயாகலின் அவற்றை அதன் பின்னும், அவற்றை யடுக்கக் கார்மயில்போற் றோன்றும் அவர் தம் வடிவம்முற்றுங் காண்பார் கருத்துட் பதிதலின் அதனை அவற்றின் பின்னும், அத்துணை யழகிதாய அவர்தம் வடிவத் தைக் கண்டவளவானே அவர்மேல் வேட்கைமீதூரச் செய் வன அவருடைய மதர்த்த கொங்கைகளுங் கயல்போற் பிறழும் விழிகளுமேயாகலின் அவ்விரண்டனையும் அதன் பின்னுமாக வைத்து முறைப்படுத்தோதினர். ஒருவர் ஒரு வரைக் காணுங்கால் அவரது கட்பார்வை எனையோரது

கூந்தன்மேன் முதற்கட்சென்று படுதலும், பின்னர் அவர் பேசுஞ் சொற்களைக் கேட்டற்பொருட்டு அவர் வாயை நோக்குதலும், அவர் பேசுங்காற் றோன்றும் வெண்பற்களை அதன்பின் நோக்கி மகிழ்தலும் எல்லாம் முறைமுறையே நிகழ்தல் இயல்பு.

தாங் காதலிக்கும் ஆடவர்க்குத் தங் காதற் குறிப்புப் புலனாக மகளிர் மெல்ல நகுதல் இயல்பாகலின், அவ் வியல் பினை உய்த்துணரவைப்பார் பற்களுக்குரிய ஏனைப் பெயர் களை உரையாது 'நகை' என்னும் பெயரைச் சிறந்தெடுத் துரைத்தார்.

'கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்' என் பதில் நாற்சிரும்முரண்தொடைநயம்பற்றி வந்தது. என்னை? "மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றார் ஆசிரியராகலின் *.

கார்காலத்து மயில் மிகுதியுங் களிப்புடைத்தாய் ஆடு தலிற் 'கார்மயிலை' எடுத்துக் கூறினர்.

"சாயல் மென்மை" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னார்; "சாயல் என்னுஞ் சொல் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறியான் நுகரும் மென்மையை உணர்த்தும்" என்பர் † உரைகாரர் நச்சினார்க்கினியர்.

எல்லா வுறுப்புகளும் ஒரே தன்மையவாம் மென்மை யுடைமைபற்றி 'ஒருங்கிய சாயல்' என் றருளிச்செய்தார். "உடங்கு ஒருங்காகும்" என்பது திவாகரம்.

மதர்ப்பு—உள்ளக்களிப்பு; உள்ளத்தின் கண்ணதாகிய களிப்புக் கொங்கையின் கொழுவிய திரட்சிக்கட்புலனாதலின் அவ்வினையை அதன்மே லேற்றினர்.

கச்சு—பட்டிகை; இயங்குங்கால் அசையாமைப் பொருட்டுக் கொங்கைமேற் கட்டப்படுவது. "வம்பு பிணிகை பட்டிகை வார் வடம், என்றிவை, மைந்துங்கச் சென இசைப்பர்" என்றார் திவாகரத்தும். இங்ஙனம் பிணிக்

*தொல்காப்பியம், செய்யுள், கஞ. † தொல்காப்பியம், சொல், கூஉ௩.

கப்படுங் கச்சும் அறும்படி திட்பத்துடன் நிமிருங் கொங்கை யென அவற்றின் புத்திளமைச் செவ்வி அறிவித்தாராயிற்று.

கதிர்த்து—ஒளி வீசி; "கதிர்த்த நகைமன்னும்" என்றார் அடிகள் பிறாண்டும் *.

பணைத்து—பருத்து, திவாகரம்.

எய்த்து—இளைத்து; "எய்த்தமெய்யேன்" என்பதன் உரையிற் காண்க †.

கொங்கைகள் மிகப்பருத்தால் அவற்றின் சுமை தாங்க லாற்றாது சிற்றிடை மிக வருந்துமென்பது பற்றி 'எய்த் திடைவருந்த' என்றார்; இங்ஙனமே "அம்மாமுலை சுமந்து, தேயுமருங்குல்" என்று அடிகள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவை யாரினும் அருளிச் செய்தமை காண்க.

"மாதர் காதல்" என்று ‡ ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் ஓதலின், ஈண்டு 'மாதர்' என்னுஞ் சொற் காதலை விளைக் கும் பெண்டிரை உணர்த்துதல் காண்க.

'கூர்த்த நயனக்கொள்ளை' என்பதிற் கூர்த்த என்னும் பெயரெச்சம் 'கொள்ளை' என்னும் பெயரைக் கொண்டு முடிந்தது; கூர்த்த கொள்ளையாவது தாம் கவர்ந்த காதலர் உயிரை வெளவும் மிகுந்த சூறை; இது செயவல்லன அம் மாதரார்தம் அழகிய கட்பார்வையே யாகலின் இவ்வாறு கூறினர். திருவள்ளுவநாயனாரும் "இருநோக்கிவளுண்கண் உள்ளதொருநோக்கு, நோய்நோக்கொன் றந்நோய்மருந்து" என்றருளிச் செய்தார். அடிகளும் கோவையாரில் "பிணி யும் அதற்கு மருந்தும் பிறழப்பிறழ மின்னும், பணியும் புரை மருங்குற் பெருந்தோளி படைக்கண்களே" என்றருளிச் செய்தமை காண்க. ஈண்டு அவ்விருவகை நோக்கும் அடங்கக் கூறினர். இனிக் கூர்மை என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த வினையெனக் கொண்டு அதனை நயனத்தின் மேல் ஏற்றிக்

---

* திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௩௧௧.

† பொருநராற்றுப்படை, ௬௮. ‡ தொல்காப்பியம், சொல், ௩௨௮.

கூறிய கட்பார்வை யெனப் பொருளுரைத்தலும் ஒன்று. 'நயனம்' ஈண்டுக் கட்பார்வை; இது வடசொல்.

மெய்ப்பொருள் அல்லாதவற்றை மெய்யென மயங்கிக் கோடலிற் 'பித்த உலகர்' என்றார்; மருளுணர்ச்சியாவது: "மறுபிறப்பும், இருவினைப் பயனும், கடவுளும் இல்லை யெனவும், மற்று மத்தன்மையவுஞ் சொல்லும் மயக்கநூல் வழக்குகளை மெய்ந்நூல் வழக்கெனத் துணிதல்."* இதனையே திருவள்ளுவநாயனாரும்

"பொருள் அல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணாப்பிறப்பு" என்று அறிவுறுத்தினமை காண்க.

பித்த உலகர் பலதிறத்தாய்ப் பெருகிக்கிடத்தலின் அவரை ஒரு பெரிய நீர்ப்பரப்பாகவும், பொருளின்ப முயற்சிகளை அவர் ஓவாது சென்று புரியுமாறு அவருள்ளத்தைப் பலதலைப் படுக்கும் அவாவினை அந்நீர்ப்பரப்பினுட் புகுந்து கலக்கும் மதகளிறாகவும் உருவகப்படுத்தினர்.

மத்தம்—மதச்செருக்கு; திவாகரம்.

கல்வியென்பது பல கலைப்பிரிவுகளை யுடைத்தாய் ஒவ்வொன்றும் எல்லை காணப்படாத பெரும் பரப்பிற்றாய் இருத்தலின் அதன்கண் வேட்கை மீதூரப்பெற்றார் அதன்வழியராயே சென்று உழல்வாரல்லது, இறைவனை இடையறாது நினைந்து பிறவியறுக்குந் தவமுயற்சியிற் புகாராதலிற் 'கல்வி யென்னும் பல் கடற்பிழைத்தும்' என்று அவற்றிற்குத் தாம் தப்பியபடியை அறிவித்தாரென்க. அடிகள் ஈண்டு விலக்கியது உலகநூற் கல்வியேயன்றி அறிவுநூற்கல்வி யன்று; என்னை? தன்னையுந் தன்றலைவனையும் நினையவொட்டாது ஒருவனை நிலைபேறில்லாப் பொருள்வயிற் படுப்பிப்பது உலகநூற் கல்வியும், எக்காலுந் தன்னியல்பினையுந் தன்றலைவனியல்பினையும் அவன் இடையறாது நினையுமாறு செய்விப்பது அறிவுநூற்கல்வியுமா யிருத்தலின் என்க; இதுபற்றியே நாலடியாரிலும்

* திருக்குறள், ௩௫௧, பரிமேலழகியார் உரை.

"அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா
தூலகநூல் ஓதுவ தெல்லாங்—கலகல
கூஉந் துணை அல்லாற் கொண்டுதடுமாற்றம்
போஒந் துணை அறிவார் இல்" என்று கூறப்பட்டது.

இனிப், பெருந்திரளான பொருள் பெற்றக்கால் அதனைக் காத்தலினும் அதனை மேன்மேற் பெருக்குதலினும் ஒருவற்கு மேன்மேல் முயற்சிசெல்லுதலின், அவன் இறைவனை நினைந்து வழிபடுதற்கும், அவனடியார்க்கு அப்பொருளை வழங்கிப் பயன்படுத்தற்கும் மாட்டானாய், அம்முயற்சியில் ஈர்ப்புண்டு பல பாவங்களைச் செய்து மேலுமேலும் பிறவிக்கு வித்தாகிய வினைகளை ஈட்டித் துன்புறுவனாகலிற் 'செல்வமென்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்' என்று அதற்குத் தாந் தப்பியபடியை அறிவுறுத் தருளினர்.

இனி, உடம்போடிருக்குங்காறும் ஐம்பொறியான் நுகர்தற்குரிய நுகர்பொருளெல்லாம் பெறவேண்டுவது இன்றியமையாததா யிருத்தலானும், தன்னைச் சார்ந்துளார்க்கு வேண்டுவன தந்து அவரைப் பாதுகாத்தல் ஒவ்வோராண்மகற்கும் இன்றியமையாத கடமையா யிருத்தலானும், இவையெல்லாங் கடைபோகச் செய்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாவது பொருளேயாகலின் அஃதின்றி வறுமையான் நலிவார் இவ்வுலகத்தில் நடைப்பிணங்களே போல்வராகலானும் 'நல்குரவென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்' என்று தாம் அவ்வறுமைக்குத் தப்பியபடியை அறிவித்தார். பொருளது இன்றியமையாமை

"பொருளல்லவரைப் பொருளாகச்செய்யும்
பொருளல்ல தில்லைபொருள்" எனவும்,

"இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு" எனவும்,

"அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்தபொருள்" எனவுந் தெய்வப்புலமைத்
திருவள்ளுவநாயனார் கூறுமாற்றானும், அடிகள் திருக்கோவை

யாரில் "முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னுன் முடியும்" என ஓதுமாற்ருனும் நன்கு தெளியப்படும்.

பிறர் நல்குவதனை ஊர்ந்து சென்றும் பெறுமாறு நலிந்தோனை ஏவுதலின் வறுமை 'நல்குரவு' எனப் பெயர் பெற்றது; நல்கூர் முதனிலை.

நாடு நகரங்களும் விளைபுலங்களுந் தோன்ருத மிகப் பழைதாகிய காலத்தில் எல்லாமக்களும் வறியாயே யிருந்து வருந்தினராகலின் நல்குரவைத் 'தொல்விடம்' என்ருர்.

'விஷம்' என்னும் வடசொல் 'விடம்' எனத்திரிந்தது.

இனிப் புல்லை முதற்ரேற்றமாகக்கொண்டு இவ்வாறெல்லாம் மேன்மேற் பெருகிவந்த பல பிறவித்துறைகளையெல்லாம் பிழைத்துவந்தமை ஈற்றில் ஒருங்குவைத்து அடக்கிப் 'புல்வரம்பாய பலதுறை பிழைத்தும்' என்று அருளிச் செய்தார் என்பது.

வரம்பு—எல்லை; "புலங்கெட இறுக்கும் வரம்பில் தானை" என்ருர் புறத்தினும்* கட்புலனுன ஓரறிவுயிர்களிற் புல்லினுஞ் சிறியது பிறிதின்மையின் அதனையே கீழ்ச்செல்லும் பிறவிகளுக்கு முடிந்த எல்லையாகக் கூறினுர் என்க.

தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி
முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறுகோடி மாயா சத்திகள்
௪௫ வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின;
ஆத்தமானுர் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்;
சுற்றம் என்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர்: பெருகவும்
௫௦ விரதமே பரமாக வேதியருஞ்
சரதமாகவே சாத்திரங் காட்டினர்;
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்;

---

* புறநானூறு, க௪.

மிண்டிய மாயாவாதம் என்னுஞ்
௫௰ சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்
துலோகாயதன் எனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலா பேதத்த கடுவிடம் எய்தி
அதிற் பெருமாயை எனைப்பல சூழவும்,

தெய்வம் என்பதுஓர் சித்தம் உண்டாகி முனிவு இலாதது ஓர் பொருளது கருதலும்—கடவுள் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதாகிய ஒரு கருத்து வரப்பெற்று வெறுப்பில்லாததாகிய ஒப்பற்றதொரு பொருளை எண்ணப் புகுந்தவளவிலே, ஆறு கோடி மாயாசத்திகள் வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின—ஆறு கோடி யளவினவாகிய மாயையின் சத்திகள் வேறு வேறாகத் தமக்குரிய வஞ்சனைகளைச் செய்யத் தொடங்கி விட்டன, ஆத்தம் ஆனார் அயலவர்கூடி நாத்திகம் பேசி நா தழும்பு ஏறினர்—நம்புதற் குரியரான நேயரும் பிறரும் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு கடவுள் இல்லையெனப் பொய் வழக்குப் பேசி நாவும் தழும்பேறப் பெற்றனர், சுற்றம் என்னும் தொல் பசுக் குழாங்கள் பற்றி அழைத்துப் பதறினர்—உறவினர் என்று சொல்லப்படும் பழைய பசுக்கூட்டங்கள் எம்மைப் பிடித்து அழைத்துப் பதைத்தனர், பெருகவும் விரதமே பரம் ஆக வேதியரும் சாதம் ஆகவே சாத்திரம் காட்டினர்—மிகுதியும் விரதம் ஆற்றுதலே வீடு பேற்றினைத் தரும் இறை முதற் பொருளாகச் சொல்லி வேதம் உணர்ந்த பார்ப்பனரும் தாம் அங்ஙனங் கூறுவதனை மெய்ப்படுத்திக் காட்ட நூல்களைக் கொணர்ந்து காட்டினர், சமய வாதிகள் தம் தம் மதங்களில் அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்—சமயக் கணக்கர்கள் தங்கள் தங்கட்குரிய மதங்களில் வந்து பொருந்தியிருக்கவென்று வாய்விட்டுப் புலம்பிப் பூசலிட்டனர், மிண்டிய மாயாவாதம் என்னுஞ் சண்டமாருதம்—திட்பங் காட்டிய மாயாவாதம் என்று சொல்லப்படுங் கொடிய சுழல் காற்றானது, சுழித்து அடித்து ஆர்த்து—சுழன்று வீசிப் பேரொலி செய்ய, உலோகாயதன் எனும் ஒள் திறல் பாம்பின்—உலோகாயதன் என்று சொல்லப்படும் ஒள்ளிய வலிமையினையுடைய பாம்பினது, கலாபேதத்த கடுவிடம் எய்தி—கலை வேறுபாடுகளை

யுடைய கொடிய நஞ்சு வந்து பொருந்தா நிற்க, அதில் பெரு மாயை எனைப் பல சூழவும்—அங்ஙனம் அவ்விரண்டாலும் அலைக்கப்படுதலாற் பெரிய வஞ்சனைகள் எவ்வளவோ பல தம்மை வந்து சுற்றவும் என்றவாறு.

மேலே கூறிப் போந்தவாறு புறத்தே உலகியன் முறையில் நேரும் பல பேரிடர்களுக்கெல்லாம் பிழைத்து, அகத்தே ஒருவற்கு அறிவு சென்று தெய்வம் ஒன்று உளதெனக் கருதுங் கருத்துண்டாகப் பெறுதல் மிக அரிதாகலின் 'தெய்வமென்பதோர் சித்த முண்டாகி' என்றருளிச் செய்தார்.

'தெய்வம்' ஒளிவடிவிற் றாகிய கடவுளை உணர்த்துந் தமிழ்ச் சொல்; "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்" என்றார் * ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்.

'தெய்வம் என்பது' என்னுஞ் சொற்றொடரில் 'என்பது எனுஞ் சொல் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதெனப் பொருள் பயந்தது; என்னை? "களவெனப்படுவது" என்பதற்குக் "களவென்றற்குச் சிறப்புடைத் தென்றவாறு. ஊரெனப்படுவ துறையூர் என்ற விடத்துப் பிறவும் ஊருண்மை சொல்லி அவற்றுளெல்லாம் உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் களவுண்மை சொல்லி அக்களவுகட்கெல்லாம் இக்களவு சிறப்புடைத்து" என்று † ஆசிரியர் நக்கீரனார் உரை கூறினாராகலினென்க. அதுபோல ஈண்டும் ஒருவனுள்ளத்தே நிகழும் பல நினைவுகளுள்ளுந் தெய்வம் என்பதொரு நினைவு சிறந்ததாகலின் 'என்பது' என்னுஞ் சொல் தலைப்பெய்நாரென் றுணர்க.

'சித்தம்' கருத்து; திவாகரம்; இது வடசொல்.

கடவுளுண்மையினை ஆராய்தலிற் சென்ற கருத்து ஈண்டுத் 'தெய்வ மென்பதோர் சித்தம்' எனப்படுவதாயிற்று. 'கடவுளுண்மையினை ஆராயும் ஒரு கருத்துத் தமக்கு வரப் பெற்றுத் தாம் அதனை எண்ணிப் பார்க்கப் புகுந்த அளவிலே' என அடிகள் அடியாருள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் கூறினமையின் 'நாம்' என்னும் எழுவாய் தொக்கு நின்றது; உண்டாகி

* தொல்காப்பியம், சொல், ச.

† இறையனாரகப்பொருள், க. ஆஞ்சூத்திர உரை.

என்னும் செய்தெனெச்சம் 'கருதலும்' என்னுந் தன் வினை முதல் வினையையே கொண்டு முடிந்தது; அல்லது இதனைச் செயவெனெச்சத் திரிபாகக் கொண்டுரைத்தலும் ஒன்று.

எல்லா வுயிர்களும் பண்டு தொட்டே ஆணவமலத்துள் மறைந்து தமக்கு வேண்டுவன இவ்வையென்று தெரிந்து கேளா மலே கிடப்பவும், அவற்றின்கட் பேரிரக்க முடையனாய், அவற் றிற்கு உடம்புகளையும் உலகங்களையுந் தந்து அறிவை எழச் செய்து இன்பத்தை வழங்கும் எல்லாம் வல்ல முதல்வன் அருட் செயலில் அவன் எதனையேனும் வெறுக்குஞ் செயல் ஒரு சிறிதாயினும் விரவக் காணாமையின் அதனைத் தெரித்தற் பொருட்டு 'முனிவிலாததோர் பொருள்' என்றருளிச் செய் தார். அற்றேல், எவற்றின் கண்ணும் வெறுப்பில்லாமை போல விருப்பில்லாமையும் இறைவற்கு இயல்பன்றோ வெனின்; தமது நலத்திற்கு மாறாய் நிற்பாரை வெறுத்தலும், அதற் கிசைந்திருப்பாரை விரும்புதலும் தமது நலத்தின் பொருட்டுப் பிறரைச் சார்ந்திருப்பாரான மக்களுக்கே உளவாவனவன்றி, எல்லா நலனும் பிறரைச் சாராமலே ஒருங்குடைய இறைவற்கு உளவாகா; ஆகலின், இறைவற்கு வெறுப்பில்லாமை சொல் லவே விருப்பின்மையுந் தானே போதருமென்க. அங்ஙன மாயின், உயிர்கண்மேல் இரக்கமுற்று அவற்றுக் கருள் புரித லும் ஒரு விருப்பமாய்ச் செல்லாதோ வெனிற், செல்லாது; என்னை? மக்களெல்லாருந் தம்முள் ஒருவரை யொருவர் விரும்புதல் ஒருவர் மற்றொருவர் பால் ஒரு நலம் பெறுவது குறித்தேயாம்; மற்று முதல்வனாவான் தன்பால் இல்லாமல் எனை உயிர்கள்பாற் பெறுவதொரு நலம் வேண்டி நிற்பான் அல்லனாகலானும், எதொரு பயனும் நோக்காது எதொன்றும் வேண்டாது உயிர்கள் நலம் பெறுதலையே கருதி இறைவன் ஆற்றும் அருட்பாடு விருப்பமாதல் செல்லாமையானும் என் பது. அற்றேல், தன் நலங் கருதாது பிறிதொன்றற்கு நன்மை செய்ய விரும்புதல் குற்றமாகாமையின், எதொரு குறைபாடும் இலனாகிய முதல்வன் உயிர்கட்கு நலந்தர விரும்புவது உண் டாகலின், அவற்கு விருப்பில்லை யென்றல் யாங்ஙனமெனின், தன்னைக் குறியாது பிறர்நலங் குறித்தெழும் விழுமிய விருப்

பமே 'அருள்' என ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டதாகலின் அவற்கஃது இல்லையெனக் கூறுவார் ஈண்டியாருமிலர். அதனு னன்றே, ஈண்டு அடிகள் 'முனிவிலாமையை' முதல்வற்கொரு சிறந்த இயல்பாய் எடுத்தோதினுற் போல 'விருப்பிலாமை'யை எடுத்தோதாதூஉமென்க.

ஒரு சித்தம், ஒரு பொருள் என்று நிற்கற்பாலன செய்யு ளாகலின் 'ஓர் சித்தம்' 'ஓர் பொருள்' எனத்திரிந்து நின் றன; இவ்வாறு வருதல் "வானுறிழிந்து மழைமின்னென வந்தொர் தேவன்" என் புழியுங் * காண்க.

'பொருளது' என்பதில் 'அது' பெயர்ப் பொருளை அசைத்து நின்ற அசை நிலை. இனி, 'முனிவிலாததொரு பொருளாகிய அதனை' என்று பொருளுரைப்பினுமாம். கடவு ளுண்மைநினைவு தோன்றி அதனை முதற்கண் ஆராயப் புகு வார்க்கு அதன் இருப்புமட்டுமாகிய பொதுவியல்பன்றி அதன் சிறப்பியல்பு விளங்காமையின் அந்நிலையில் அம்முதற் பொருள் 'அது' வென ஒரு குறிப்புப் பெயராளவாய் வைத்துச் சொல் லப்பட்டது. ஆரிய மறைகளுட் கடவுட் பொருளியல்பு தெற் றென விளங்காமையின் அஃது ஆண்டு 'அது, அது' எனவே வைத்துரைக்கப்படுதலுங் காண்க.

'ஆறுகோடி மாயாசத்திகள்' என்றதில் கோடி என்னுஞ் சொல் மிகப் பல என்னும்பொருளில் வந்தது, "தோள்வயிரந் தோன்றத்தொழுவா ரழுது நைவார் தொக்கோர்கோடி" என்ற விடத்துங் 'கோடி' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் "அநேகர்" எனப்பொரு ளுரைத்தார். ஆறு மாயாசத்திகளாவன: இணை விழைச்சு, வெகுளி, இவறன்மை, மயக்கம், செருக்கு, அழுக் காறு என்பன; இவ்வாற்றினல் விரியும் வினைகள் அளவிறந்தன வாய்ப் பெருகி நிகழ்தலின் இவை தம்மை 'ஆறுகோடி மாயா சத்திகள்' என்றார். இவ்வுட்பகை ஆறும் ஆணவத்தின் வலி யால் அதன் வழி நிற்கும் உயிரின்கட் டோன்றுவன வாயி னும், அவை தோன்றுதற்குக் கருவியாய் அவ்வுயிரோ டுடன் நின்று உதவுவது மாயையே யாகலின் அவற்றை அதன்மே

---

* சீவகசிந்தாமணி, ௩௫.

னைற்றி 'மாயா சத்திகள்' என் றருளிச்செய்தார்; ஈண்டுமாயை என்றது மாயையிற் றிரண்ட உடம்புங் கருவிகளும் உலகமும் நுகர்பொருள்களுமே யாம்.

'சத்தி' என்பது ஆற்றல் எனப் பொருள்படும் சக்தி என்னும் வடசொற் றிரிபு.

'மாயை' வஞ்சனை, பிங்கலந்தை.

கடவுள் நினைவு பிறத்தற்கு முன்னும் இம் மாயா சத்திகள் வருத்துதலைக் "கருங்குழற் செவ்வாய்" என்பது துவங்கித் "தொல்விடம் பிழைத்தும்" என்பதீறாக அடிகள் வகுத்துக் கூறினா ராகலின், அந்நினைவு பிறந்த பின்னும் அவை வந்து வருத்துமென்றல் யாங்ஙனமெனின், அவை அதற்கு முன்னும் பின்னும் உளவாதல் உண்மையே யென்றாலும், முதற்கண் அவற்றின் வலிமைக்குத் தப்பிக் கடவுள்நினைவு வரப்பெற்றார்க்கு அந்நினைவு தோன்றிய வளவானே அவை முன்னையினும் பன்மடங்கு மிகுதியாய்க் கிளைத்தெழுந்து அந் நினைவைக் கலைத்தல் இயல்பாகலின் அதுபற்றி அங்ஙன முரைத்தா ரென்க.

இனி, இம் மாயாசத்திகளே யன்றித், தம்மையொத்த மக்களுள்ளும் அறிவும் அன்பும் வாய்க்கப் பெற்றாருங்கூட அக்கடவுள் நினைவைக் கலைக்கத் தலைப்படுவா ராதலின் அதனைக் கூறுவான் றொடங்கி, உண்மையே கூறும் நண்பர்களும் அவரல்லாத பிறரும் ஒருங்கு கூடிக்கொண்டு கடவுளே இல்லை எனப் பேசிப் பேசித் தமது நாவுந் தழும்பேறப் பெற்றமையினைத் தெரித்தார். உண்மை கூறுவார் சொற்களை மறுத்தல் வருந்த மாகலின் 'ஆத்தமானாரை' முதல்வைத்தார்; அவரே யன்றித் தம்பாற் பகையும் நட்பும் இல்லாத கொதுமலருங் 'கடவுளை எவர் கண்டார்! நன்கு முயன்றுபெற்ற பொருள் கொண்டு தமக் கினியாரோடு உண்டுடுத்து இனிது வாழ்தலே கடவுள் வாழ்க்கை, இஃதொழிந்து கடவுள் கடவுள் என வாளாகூறி வறிதே காட்கழித்தல் பயமின்று', என்று எளிதாய்க் கூறிப் போவராகலின் அவரை அவர் பின் வைத்தார்: உண்மை கூறுவார் சொற்கேட்டும், தமக்கு அயலவ ராயினார் தாங்கண்ட பழக்கமாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்கேட்டுங், கடவுள்

நினைவு கொளப்பெற்றார்க்கு அந்நினைவு கலைதல் இயல்பாகலின், இவர்க்கு அடியார் தம்மைத் தப்புவித்த முதல்வனது அருட் பெருக்கின் பெருமை தெரிப்பார் முதற்கண் இவரை எடுத் தோதினார்.

'ஆப்தம்' என்னும் வடசொல் 'ஆத்தம்' எனத் திரிந் தது; ஆப்தமாவது உண்மை கூறுதல்; தாங்கண்ட உண் மையை மறையாது வந்துரைப்பார் தம்பால் அன்பு மிக்குள்ள நண்பரே யாகலின் அவர் 'ஆத்தமானார்' எனப்பட்டார்.

ஆத்தமானாரும் அயலவரும் என உம்மை விரித்துக் கொள்க.

தம்பாற் பகையும் நட்பும் இல்லாதவர் அயலவர், நொது மலர் எனப்படுவர்; நண்பராவார் தமக்கு இனியவே தேடுவர், பகைஞர் தீயவே சூழ்வர்; நொதுமலர் அவ்விரண்டுஞ் செய் யாராகலின் அவர் கூற்றுக்களும் மறுத்தற்கு ஆகா. அற்றேல், இவ்விரு திறத்தினரும் உண்மை யுரைப்பாரா யிருப்பவும், எல்லாவற்றிற்கும் முதலுண்மைப் பெரும் பொருளாகிய கட வுளை இல்லையெனக் கட்டுரைத்தல் ஒவ்வுமோவெனின்; அவ் விருவரும் உலகத்துப் பொரு ணிகழ்ச்சிகளுள் தாந்தாம் அறிந் தவற்றைப் பிழையாது கூறுவரே யல்லாது, அப் பொரு ணிகழ்ச்சிகளுள்ளும் உள்ளுறையாய்க் கரந்துநின் றியலுங் கடவுட் பொருளை அறியமாட்டா ராகலான் அதுபற்றி அவர் உண்மை யுரைப்பா ராகாமையில்லை. உலகியற் பொரு ணிகழ்ச் சிகளை உள்ளவா றுரைத்தலா லன்றே, அவர் 'கடவுளில்லை' எனச் சொல்லுங் கட்டுரையும் உண்மையேபோலு மென மயங்குதற் கிடஞ் செய்து நிற்பதாயிற்று; உலகத்திற் பொய்யே சொல்லுவார் உரைகளை ஏவருந் தெளியா ராகலின், அவ்வியல்பினர் 'கடவுளில்லை' யெனக் கூறுஞ் சொற்களும் எவராலுந் தெளியப்படா வென்க.

'நாத்திகம்' என்பது 'நாஸ்திக்யம்' என்னும் வடசொற் றிரிபாகும். அதாவது கடவுள் உண்மையை மறுப்பது.

இனிக், 'கடவுள்நினை வுடையரான இவர் பொருள் ஈட்டு தலையும், ஈட்டிய பொருள் கொண்டு எமக்கு வேண்டுவன வெல்லாந் தந்து எம்மைப் பாது காத்தலையும் விடுத்து அந்

நிழலிலேயே அழுந்தி எம்மை விட்டுப் பிரிவரே! யாம் என் செய்வேம்!' என்னுங் கவலை பெரிதுடையராய் மனைவிமக்கள் உறவினரென்னுஞ் சுற்றத்தார் மிகப் பதைத்து அவரைத் தம் மாட்டு ஈர்த்தல் இயல்பாகலிற் 'சுற்றமென்னுந் தொல் பசுக் குழாங்கள், பற்றி யழைத்துப் பதறினர்' என்று அருளிச் செய்தார்.

'சுற்றம்' சுற்ற இருப்போர். பெற்றார் உற்றார் மனைவி மக்கள் என்னுஞ் சுற்றத் தொடர்பு ஒருவர்க்குப் பிறவியெடுத்த ஞான்று தொட்டே மக்கள் உளராயகாலம்முதல் இடையறாது வருதலிற் 'சுற்றம் என்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்' என்றார்.

'பசு' என்னும் வடசொற் பாசத்தாற் கட்டப்படும் உயிர்களைப் பொதுப்படக் குறித்து நிற்பது. கட்டுதற்குக் கருவியாகலிற் கயிறு 'பாசம்' என்று வடமொழியில் வழங்கப் படும். உயிர்கள் நாற்காலனவும் இருகாலனவுமென இரு கூற்றுள் அடங்கு மென்னும் இருக்குவேதம் *; ஆகவே, மக்களெல்லாரும் இருகாற் பசுக்களுள் அடங்குவர். புறத்தே யாடு மாடுகளைப் பிணிக்குங் கயிறுபோல, அகத்தே உயிர்களின் அறிவைக் கட்டி நிற்கும் ஆணவமும் பாசமெனச் சைவ சித்தாந்தத்துட் கூறப்படும் ஏன்க.

கடவுளினைவு வரப் பெற்றுக் கடவுளைச்சார முயல்வாரை அது செய்யவொட்டாது தடை செய்தலிற் சுற்றத்தாராய உயர்திணையுயிர்களையும் பசுக்குழாங்கள் என அஃறிணையுயிர்கள்போல் வைத்து இழித்துக் கூறினர். இங்ஙனங் கூறுதல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "குடிமை யாண்மை" என்னுஞ் சூத்திரத்துக் கூறிய "செறற் சொல்" என்பதன்பால் அடங்கும்.

ஆரிய வேதங்களை உணர்ந்தோரான மீமாஞ்சகர் வேள்வியாற்றுதல் முதலாய விரதங்களே ஒருவற்கு வீடுபேற்றினை நல்குமாதலின் இந்நலந் தருதற்கு இவற்றின்வேறாகக் கடவுள் என்றொருபொருள் வேண்டப்படாதெனவும், வேதங்கள் ஒருவராற் செய்யப் படாமல் என்றும் நிலைபேறு புள்ளனவா

---

* இருக்குவேதம், ௧, ௧௧௪. * தொல்காப்பியம், சொல் ௫௬.

மாகலின் அவைமட்டுமே மேற்கோளா மெனவும், அவை ஏவு வன செய்தலும் விலக்குவன வொழிதலும் உறுதிப் பயன் றருமெனவும் வலியுறுத்திச் சொல்லித், தாஞ் சொல்வன வற் றிற்குத் தம் வேத நூல்களையுஞ் சான்றாகக் கொணர்ந்து காட்டி அக் கடவுள்நினைவைக் கலைத்தற்கு மடிகட்டி நிற்றலின் 'விரதமே பரமாக வேதியருஞ், சாதமாகவே சாத்திரங் காட்டி னர்' என் றருளிச்செய்தார். பழைய ஆரிய வேதநூல் களில் முழு முதற் கடவுள் இருப்பும் இலக்கணமுந் தெற் றென விளக்கப் படாமையானும், அவ் வேதநூல்களைப் பன் னெடுங் காலம் ஓதி யுணர்வாரெல்லாம் தம்மையுந் தம்மோ டொத்த மக்களையுமே கடவுளாகத் துணிந்து அவ்வழியில் ஒழு குதலானும், வேள்வியாற்றுதல் முதலாகிய வினைகளையே அவர் இஞ்ஞான்றுஞ் சிறந்தெடுத்துப் பேசுதலுஞ் செய்தலுங் கைக் கொண்டுவருதலானும், முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவம் என்பதன் பெயரைக் கேட்பினும் அவர் அருவருப் புறுதலானும் ஆரிய வேத மோதும் வேதியர் முழுமுதற்கடவு ளினைவுக்கு மாறாய் நிற்பவரென்பது ஐயுறவின்றித் துணியப்படும்.

'வ்ரதம்' என்னும் வடசொல் தமிழில் 'விரதம்' எனத் திரிந்தது; விரதமாவது வேள்வியாற்றுதல் முதலாகிய நோன்பு.

'பரம்' என்னும் வடசொல் கடவுளை உணர்த்தும்.

வேதியர்— வேதம் ஓதுவோர், வேதம் உணர்ந்தோர்.

சாதம்—மெய்ம்மை; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "சாதம் உடையர்" என்பதற்குப் *பேராசிரியர் கூறிய வுரையிற் காண்க.

நூல் எனப் பொருள்படும் 'சாஸ்திரம்' என்னும் வட சொல் 'சாத்திரம்' எனத் திரிந்தது.

மேலே 'திருவண்டப்பகுதியில்' "அறுவகைச் சமயத் தறுவகையோர்" கோட்பாடுகளை விரித்துரைத்த உரைப்பகுதி களாற் சைவமல்லாத ஏனைச்சமயத்தவர்களெல்லாம் முழு முதற்கடவுளை யறியாதவ ரென்பதூஉம், அவர் உலகந்துப்

* திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௩௭.

பொருள்களோரோவொன்றனையும், மக்களுள் அறிவானும் ஆற்றலானுஞ் சிறந்தோர் ஒரோவொருவரையுந் தெய்வங்களாகத் திரியவுணரு நீரரென்பதூஉங் காட்டினமாகலின், அவர் தாங்கொண்ட அத் திரிபுணர்ச்சியைத் தம்மவரல்லாதபிறர்க்கும் புகுத்தி அவர் கொண்ட கடவுள் நினைவைச் சிதைக்க முந்தும் பெருமுயற்சியுடையராதல் தெரிப்பார் 'சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களில், அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்' என்றருளிச் செய்தார்.

மதம்—கோட்பாடு.

'தத்தம் மதங்களே அமைவதாக' என்று பாட மோதுவாரும் உளர்.

அமைதல்—பொருந்துதல்; "ஆடுவார் நெஞ்சத் தலர்ந் தமைந்த காமம்" என்பதன் * உரையில் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

அரற்றுதல்—வாய் விட்டுப் புலம்புதல்; இப்பொருட்டாதல் "கனவின் அரற்றின்று" என்பதன் † உரையிற்காண்க. பொருளுண்மை ஆராய்ந்தறியும் மதுகையின்றித் தாந் தாம் பிழைத்துணர்ந்தவைகளையே அச்சமயவாதிகள் முன்னொடு பின் பொருத்தமின்றி உரத்துக் கூவுதலின் அவருரைகளை அரற்றுதலாகக் கூறினர்.

மலைதல்—பூசலிடுதல், அதாவது போராடுதல்.

இனிக், கடவுளும் உயிரும் இல்பொருளென வலியுறுத்து மாறுடுதற்கண் நால்வகைப் பாகுபாடுடைய பௌத்தமதத்தினும் ஆண்மைமிக்கது பிறிதின்மையின் 'மிண்டிய மாயாவாதமெனுஞ், சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித்து ஆர்த்து' என்றருளிச் செய்தார். அற்றேல், உலகாயதத்திற்கும் இதற்கும் வேறுபாடென்னையெனின், உலகாயதம் நிலன் நீர் தீ வளி என்னும் நான்கு பொருளின் மேல் வேறொன்றனை உடம்படாது. மற்றப் பௌத்தமோ அறிவும், உயிரும், இருவினையும், உலகமும், கட்டு விடுகளும், கட்டறுத்து விடுபெறுதற்குரிய நல்லொழுக்க முறைகளுஞ் சைவத்துட் கூறுமாறே முதற்கட் கூறிப் பின்னர்

* பரிபாடல், ௬, ௧0௫.   † புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௧௧, ௬.

அவை யெல்லாவற்றிற்குஞ் சூனியம் கோடலின் அது பெரியதொரு மயக்கத்தினை விளைவிக்கும் கோட்பாடாம். இத் தகைய மயக்கத்தினை விளைவித்து மக்களை வஞ்சித்தல் பற்றியே இது மாயாவாதம் என அடிகளாலும் ஏனைத் தொல்லாசிரிய ராலும் வழங்கப் பட்டது. ஈண்டு மாயாவாதம் என்றது, அடிகள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டெழுந்த கௌடபாதர் சங்கர ரென்னும் இவரால் கட்டப்பட்ட மாயாவாதம் அன்று. இது மேலும் உரைத்தாம். அற்றேற், சங்கரர் கட்டிய கொள்கை மாயவாதமெனப் பெயர் பெற்றது எற்றுலெனின்; உலகமும், உயிரும், இருவினையும், கட்டு வீடுகளும், கட்டறுத்து வீடு பெறுமாறும், முழுமுதற் கடவுளியல்பும் முதலிற் சைவத்துட் கூறுமாறே கூறிவைத்துப், பின் நான் என்பதைத் தவிர ஏனைய வெல்லாம் வெறும் பாழெனக் கூறி மக்களை வஞ்சிக்கும் நீர்மை யிற் சங்கரர் கொள்கை பௌத்தரின் மாயாவாதம் போறலின் இதுவும் அப்பெயரான் வழங்கப்படுவ தாயிற்று. பிற்றை ஞான்றை மாயாவாதம் 'மறைந்த பௌத்தம்' எனமுன்னை யோரால் கூறப்பட்டமையினை மேலேயும் எடுத்துக்காட்டினும்.

மிண்டிய— திட்பங் காட்டிய; திட்பமுடையோரை 'மிண்டர்' என்றல் பிங்கலந்தையினும், உலகவழக்கினுங் காண்க; பொருட்டின்மை இல்லையெனினும் அஃதுடையார் போற் சொல்லாற் பிறரை வெருட்டுதற்கண் மாயாவாதிகள் திண்ணியராதல்பற்றி, அவர்க்குள்ள இயல்பை அவர்தங் கோட்பாட்டின்மே லேற்றி 'மிண்டிய மாயாவாதம்' என்றார்.

கடுங்காற்றுத் தன்கட்பட்ட மெலியபொருள்களைத் தான் செல்லுமாறே ஈர்த்துச்செல்லுதல் போல, மாயாவாதமும் தன்கட் பட்ட மெல்லறிவினரைத் தன்வழியிலன்றி அவர் வழியிற் செல்லவிடாமை தெரிப்பார் அதனைச் சண்டமாருத மாக உருவகப்படுத்தினர்.

'சண்ட' கடிய எனவும் 'மாருத' காற்று எனவும் பொரு டரும் வடசொற்கள்.

சுழித்தற்றொழில் நீரினுங் காற்றினும் ஒரோவழித் தீயி னுங் காணப்படும்.

ஆர்க்கவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் 'ஆர்த்து', எனச் செய்தெனெச்சமாய்த்திரிந்தது.

இனி, உலகத்துப் பொருள்களை ஆராயும் இயற்கைப் பொருள் நூல்களும், உயிர்நூல் பயிர்நூல் உடம்புநூல் உள நூல் முதலியனவு மெல்லாம் பெரும்பாலும் இறைவ னின்றியே இவையெல்லாம் இயற்கையே தோன்றி நின் றழியு மெனக் கூறுதலால் இவை தம்மைக் 'கலாபேதத்த கடுவிடம்' என்றார்.

'லோக ஆயத' எனும் வடசொற்கள் லோகாயத எனப் புணர்ந்து தமிழில் உகரச்சாரியை பெற்று மதத்தை யுணர்த் துங்கால் 'உலோகாயதம்' எனவும், அதனையுடையோனை யுணர்த்துங்கால் 'உலோகாயதன்' எனவும் நிற்கும்; ஆயத என்பதற்கு இழுக்கப்பட்ட என்பது பொருளாகலின், உலோ காயதன் என்பதற்கு உலகத்தால் இழுக்கப்பட்டவன் என்று பொருளுரைத்துக் கொள்க.

'கலா' நூல்; இது கல் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த தமிழ்ச்சொல்; தமிழிலிருந்து வடமொழிக்கட் சென்றுவழங் கும் பலசொற்களுள் இதுவும் ஒன்று. கற்கப்படுதலின் நூல் கலையெனும் பெயர்த்தாயிற்று. அக்கலைதான் பல பிரிவுகளை யுடைமையிற் 'கலாபேதத்த' என்றார்.

உலகாயதக் கொள்கையில் அகப்பட்டாரது அறிவு அத னால் நிலைகுலைந்து மேற்பட்டதொன்றனை அறிதற்கு வலியில தாய் ஒழிதலின், அதனை யுடையானை ஒரு வல்லரவாகவும், அவன் எழுதிய கலை நூல்களை அவ் வரவின் நஞ்சாகவும் உரு வகப்படுத்தினர்.

பேதம்—வேறுபாடு; இதுவடசொல்.

விஷம்—நஞ்சு; இவ்வடசொல் தமிழில் 'விடம்' எனத் திரிந்தது.

எய்த 'வென்னும் செயவெனெச்சம் 'எய்தி' என்னுஞ் செய்தெனெச்சமாகத் திரிந்தது.

அவ்வாறு ஒருபாற் பௌத்தமென்னும் மாயாவாதக் கொள்கையானும், மற்றொருபால் உலோகாயதக் கொள்கை யானும் தாம் இடைநின்று அலைக்கப் படுதலை ஒருபாற் புயற்

காற்றானும் மற்றொருபாற் கொடியதொரு நச்சுப்பாம்பானும் அலைக்கப்படுதலோடு ஒப்பிட்டார். அங்ஙனம் அலைக்கப்பட்டதனைத் தெரிப்பார் ‘அதில்’ என்னுஞ் சுட்டுச்சொல் தலைப்பெய்துரைத்தார்.

இங்ஙனமெல்லாம் மாயாசத்திகளும், பல்வேறு வகையினரான மக்களின் பிழைபாடான கோட்பாடுகளுந் தம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு தம்மை மயக்குறுத்தவும், இறைவன் தம்பாற் கொண்ட பேரிரக்கத்தாற் குருவடிவிற்றோன்றி அடியார் தம்மை அம்மயக்கத்தினின்றும் மீட்டு அருள் புரிந்தமை அடிகள் மேல் அருளிச்செய்கின்றார்.

தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியாத்
தழலது கண்ட மெழுகது போலத்
தொழுதுளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்
தாடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியுங்
கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் லிடையறா அன்பிற்
பசுமரத் தாணி அறைந்தாற் போலக்
கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
அகங்குழைந் தனுகுலமாய் மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்
சதுர்இழந் தறிமால் கொண்டுசாருங்
கதியது பரமா வதிசயமாகக்
கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையா
தருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே திருவடியிணையைப்
பிறிவினை அறியா நிழலது போல
முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை
என்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள

நன்புலன் ஒன்றி நாதஎன் றரற்றி
உரைதடு மாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித் திருதயம் மலரக்
கண்களி கூர நுண்துளி அரும்பச்
சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி.

தப்பாமே—அவற்றால் தவறுபடாமே, தாம் பிடித்தது சலியா—தாம்பிடித்த பிடியை இளைத்துவிடாமல், தழலதுகண்ட மெழுகது போல—தீயை எதிரே அணுகின மெழுகைப் போல, தொழுது உளம் உருகி அழுது உடல் கம்பித்து என்பதனை உளம் உருகித் தொழுது அழுது உடல் கம்பித்து எனமாற்றி உள்ளம் உருகிப் பணிந்து அழுது உடம்பு நடுங்கி எனப் பொருளுரைக்க, ஆடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும்—ஆடுதல் செய்தும் அலறுதல் செய்தும் பாடுதல் செய்தும் வணங்குதல் செய்தும், கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாது எனும்படியே ஆகி—குறடும் அறிவிலியும் தாம் பிடித்ததை நெகிழ விடா என்னும் வகையே ஆகி, நல் இடைஅறா அன்பின்—நன்றாகிய நடுவே அறுதல் இல்லாத அன்பினால், பசுமரத்து ஆணி அறைந்தாற் போல—பச்சைமரத்தினிடத்தே ஆணியை அடித்தால் ஒப்ப, கசிவதுபெருகி—மன நெகிழ்ச்சி மிகுந்து, கடல் எனமறுகி—கடலைப்போலச் சுழன்று, அகம் குழைந்து—உள்ளம்வாடி; அநுகுலமாய் மெய்விதிர்த்து—அதற்கு இசைந்து உடம்பு நடுங்கி, சகம் பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப—உலகத்தவர் தம்மைப் பேய் என்று சொல்லிச் சிரியாநிற்ப, நாணது ஒழிந்து—நாணத்தைவிட்டு, நாடவர் பழித்து உரை பூணது ஆகக் கோணுதல் இன்றி என்பதை நாடவர் பழித்து உரை கோணுதல் இன்றிப் பூணது ஆக என மாற்றி நாட்டிலுள்ளார் தம்மைப் பழித்துக் கூறுஞ் சொற்களை மனங்கோணாமல் அணிகலனாக ஏற்றுக்கொண்டு, சதுர் இழந்து அறிமால் கொண்டு சாரும் கதியது பரம அதிசயம் ஆக—யாம் வல்லேம் என்னுந் திறமையை இழந்து அறியும் மயக்கம் மீதூரப் பெற்றுத் தாம் சார்தற்கு உரிய வீடுபேற்றின்பமே மேலான வியப்புக்கு இடமாக, கற்றுமனம் எனக்

கதறியும் பதறியும்—கன்றையுடைய ஆவின் மனம் போலக் கதறுதலைச் செய்தும் பதறுதலைச் செய்தும், மற்று ஓர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது—வேறு ஒரு தெய்வத்தைக் கனவினிடத்தும் நினையாதபடி, அருபரத்து ஒருவன் அவனியில் வந்து குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையை—அறிதற்கரிய மேன்மைத் தன்மையையுடைய ஒப்பற்ற முதல்வன் நிலத்தின் மேல் உருவுகொண்டுவந்து ஆசிரிய முதல்வனாய் அமர்ந்து அருள்செய்த பெருந்தன்மையை, சிறுமைஎன்று இகழாதே—அந்நிலை யெளிதிற் கிடைத்தமைபற்றி அதனைப் புல்லிதாக நினைத்து இகழ்ந்துவிடாமே, திருஅடி இணையைப் பிறிவினை அறியா நிழலதுபோல முன்பின்ஆகி—திருவடிகள் இரண்டையும் பிரிதுபடுதலை அறியாத நிழலைப்போல முன்னும் பின்னும் ஆக நினைந்து, முனியாது—அங்ஙனம் நினைத்தலை அலுத்து வெறாது, அத்திசை—அவ்வாறு குருபரன் எழுந்தருளிய திசையை நோக்கி, என்பு நைந்து உருகி நெக்கு நெக்கு ஏங்கி அன்பு எனும் ஆறு கரையதுபுரள—எலும்புந் தனது வன்றன்மை கெட்டு உருகக் கனிந்து கனிந்து இரங்கி அன்பு என்று சொல்லப்படும் ஆறு கரைமேற் புரண்டுசெல்ல, நல்புலன் ஒன்றி—நல்ல பொறி யறிவுகள் ஐந்தும் ஒன்றுபட்டு, நாத என்று அரற்றி—தலைவனே என்று வாய்விட்டுப் புலம்பி, உரைதடுமாறி—சொற்கள் குழறி, உரோமம் சிலிர்ப்ப—மயிர் சிலிர்க்க, கரமலர் மொட்டித்து—கைம்மலர் குவித்து, இருதயம் மலர—நெஞ்சம் விரிய, கண்களிகூர நுண்துளி அரும்ப—கண்கள் களிப்பு மிகுதலாலே சிறிய நீர்த்துளிகளைத் தோற்றுவிக்க, சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்—கெடாத அன்பினால் நாடோறுஞ் செழிப்பவரை, தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி—தாயைப்போல நின்று வளர்த்த உனக்கு வணக்கம் என்றவாறு.

மேலெடுத்துக் காட்டியவாறு எத்துணையோ பல மாயைகள் தம்மைவந்து சூழ்ந்து கொள்ளவும் அவற்றுட்பட்டுப் பிழைபுகுதும், இறைவனது வீடுபேற்றின்பத்தினைச் சாருந் தமது குறிப்பினின்றும் வழுவாதும் அதனைக் கடைப்பிடியாய்க் கொண்டுள்ள மெய்யடியார்க்கு இறைவன் குருவடிவிற்

போந்து அருள்செய்யுமாற்றினையும், அதனால் அவர் அன்பால் இன்புறு நிலையினையும் அடிகள் எடுத்தோதுவான் புகுந்தார்.

ஐம்பத்தெட்டாம் அடியில் உள்ள 'சூழவும்' என்னும் வினைக்குச் செயப்படுபொருளாவது எண்பத்தாறும் அடியில் உள்ள 'தழைப்பவர்' என்பதனைக் குறிக்குந் தம்மை என்னும் இரண்டன் உருபேற்ற இடப்பெயரே யாகலின் அது 'சூழவும்' என்பதன்முற் றொக்கு நின்றது; மற்றுத் தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியா' என்னும் இவ்வடியில் 'தாம்' என்னும் அப்பெயர் 'பிடித்தது' சலியா என்னும் வினைகட்கு வினைமுதலாய் விரிந்து நின்றது. இத்திருவகவலின் முதலடி துவங்கி எண்பத்தேழாம் அடிகாறும் போந்த சொற்றொடரிலக்கணம் இதுவாதல் அறியமாட்டாதார் ஐம்பத்தெட்டாம் அடியிற் போந்த 'எனைப் பல சூழவும்' என்பதில் உள்ள 'எனை' என்பதற்கு 'என்னை' எனப் பொருள்கொண்டு 'என்னைப் பல சூழ்ந்துகொள்ளவும்' என உரை கூறினார். முதல் எண்பத்தேழ் அடிகாறும், 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்' என மாயாசத்திகளின் மாயத்திற்குத்தப்பிக் கெடாத பேரன்பிற்றழைத்த மெய்யடியாரை இறைவன் தாயாய்நின்று வளர்க்குமியல்பினை அடிகள் எடுத்தோதுகின்றாரல்லது தம்மைப்பற்றி அங்ஙன முரையாமையானும், 'எனை' என்பதற்கு 'என்னை' எனப் பொருளுரைப்பிற் றன்மை யொருமைப் பெயராகவைத்து அங்ஙனம் பொருளுரைக்கப்பட்ட அச்சொல், 'தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியா' 'சகம்பேயென்று தம்மைச்சிரிப்ப' 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்' என்னும் அடிகளுட்போந்த 'தம்' 'தம்மை' 'தழைப்பவர்' என்னும் படர்க்கையிடத்துப் பலர்பாற் பெயர்களோடு சென்றியைந்து பொருடாராமையானும் அவ்வாறுரைத்தல் அடிகள் திருவுள்ளக்கருத்துக்கு மாறுமென்க. அற்றேல், 'யானை முதலா எறும்பீறாய, ஊன மில்யோனியினுள்வினை பிழைத்தும்' என்றற் றொடக்கத்துத் திருவடிகளிலெல்லாம் அடிகள் அவற்றுக்கெல்லாந் தாம் தப்பி வந்தவாறுபோல்வதொரு குறிப்புப் புலனும்படி அங்ஙனங் கூறிய தென்னை யெனின்; மெய்யடியார் அவற்றுக்கும் எனை

மாயா சத்திகட்குத்தப்பி இறைவன் றிருவருணெறி சார்ந்தமை தெரிக்கவே, மெய்யடிமைத்திறம் பிறழாத அடிகள் தாமும் அவற்றுக்கெல்லாந் தப்பி இறைவனால் அடிமைகொள்ளப் பெற்ற வரலாறும் அம்மெய்யடியார் திறத்துள் அடங்குமாகலின் அடிகள் தாமும் அவற்றுக்குத்தப்பித் திருவருணெறி சார்ந்ததொரு குறிப்பு ஆண்டுப்புலனும்படி வைத்தமைபற்றி வரக்கடவதாகிய இழுக்கு ஒன்றுமில்லையென்க. எனினும், இந்திருவகவல் முதற்பகுதியின் சொன்முடிபு பொருண்முடிபுகளை ஆய்ந்து நோக்கும்வழிச் 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்' எனப் படர்க்கையிடத்தில் வைத்து மெய்யடியார் வரலாறே இதன்கட் கூறப்படுகின்றதென்பது இனிது விளங்கா நிற்கும்; அதனால் 'எனை' என்பதற்கு 'என்னை' எனப் பொருளுரையாமல் 'எவ்வளவோ' என வுரைத்துத், 'தப்பாமேதாம் பிடித்தது சலியா' என்னும் இவ்வடியோடும், மேல்வந்து முடியும் 'சாயா அன்பினை நாடொறுந்தழைப்பவர்' என்னும் அடியோடும் பொருளியைத்துக் கொள்க.

தப்பாமே—தவறாமே; "பார்ப்பார்த்தப்பிய" என்புழி* இப்பொருட்டாதல் காண்க.

சலியா—சலியாமல், அஃதாவது இளைத்துக் கைவிடாமல்; சலியாமல் என்று நிற்கற்பாலதாகிய எதிர்மறை வினையெச்சம் ஈறுகெட்டுச் 'சலியா' என நின்றது. "காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்" என்புழியும் † கரவாமல் என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் ஈறுகெட்டுக் 'கரவா' என நின்றமை காண்க.

'தழ்லது' 'மெழுகது' எனபவற்றில் 'அது' பெயர்ப் பொருளை அசைத்து நின்ற அசை நிலை.

'கம்பித்தல்' என்பது நடுங்கு எனப் பொருள்படுங் 'கம்ப்' என்னும் வடசொன் முதனிலையிற் பிறந்தது.

கொடிறு—குறடு; பிங்கலந்தை; குறடு தான்பற்றியதனைத் தானாகவே விடாது, அறிவிலியுந் தான் பிடித்ததனை விடான். 'கொடிறு' என்னும் அஃறிணைச் சொல்லும் "பேதை'

* புறநானூறு, ௩௪. † திருக்குறள், ௫௨௭.

என்னும் உயர்திணைச் சொல்லும் ஒருங்கியைந்து இறுதியில் 'விடாது' என்னும் அஃறிணை முடிபேற்றன. அற்றேல், அவை யிரண்டு சொல்லாகலான் விடா எனப் பன்மை வினை யன்றே ஏற்கற்பாலன, 'விடாது' என ஒருமை வினைகொண்டு முடிந்த தென்னையெனின்; கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாமைக் கண் ஒரேதன்மையவா யிருத்தலின், அவை சொல் லால் இரண்டாயினும் ஒருமைப் பயனில்கொண்டு முடிந்தன. "தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் நலன் உண்டான்" எனப் பலபெயரும் விரவிச் சிறப்பினால் உயர்திணை ஆண்பால் முடிபு ஏற்றாற் போலவும்,

"தொல்லை நால்வகைத் தோழருந் தூமணி நெடுந்தேர்
மல்லற் றம்பியும் மாமனும் மதுவிரி கமழ்தார்ச்
செல்வன் றாதையுஞ் செழுநகரோடு வளநாடும்
வல்லைத் தொக்கது வளங்கெழு கோயிலுள் ஒருங்கே"

என்புழி * உயர்திணை யஃறிணைப் பெயர்கள் ஒருங்குவிராய்த் 'தொக்கது' என அஃறிணை யொருமை வினையான் முடிந்தாற் போலவும் ஈண்டுங் 'கொடிறும் பேதையுங்கொண்டது விடாது' என அஃறிணை யொருமைப் பெயரான் முடிந்தது. இன்னோ ரன்ன முடிபுகளெல்லாம்

"பலவயி னானும் எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்
அஃறிணை முடிபின செய்யுள் உள்ளே" என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய சூத்திரத்தின் கண்ணே † அடங்கு மென்க. கொண்டது விடாமைக்கண் மெய்யன்பருங் கொடி றும் பேதையும் ஒன்றுதல்பற்றிப் பின்னிரண்டையும் உவமை யாக்கினர்.

படி—வகை; "கல்லூரு, ஒன்றியபடி யிது" என்புழியும் ‡ இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

அறைதல்—அடித்தல்; திவாகரம்.

கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதென்பது தாம் பிடித்தது சலியாமைக்கு உவமையாய்வந்தது; ஈண்டுப் பசு

---

* சீவகசிந்தாமணி, ௨௬௪௦. † சொல், ௫௧. ‡ பரிபாடல், ௧௯.

மாத்தானி அழைத்தாலென்றது இடையறுஅன்பில் நிலை பெறுதற்கு உவமையா வந்தது.

முதற்றேன்றும் அன்பு மெல்ல வெளிப்புலனாதலிற் 'கசிவது' எனவும், பின்னர் அது வரம்பின்றியே பெருகுதலிற் 'பெருகி' எனவும், அங்ஙனம் மேன்மேற் பெருகுமதில் அகப் பட்ட உயிர் இன்பத்தாற் சாலக்களித்தலின் 'மறுகி' எனவும், அளவின்றிப் பெருகின அவ் அன்பினைத் தாங்கமாட்டாது உள்ளம் வாடுதலின் 'அகங்குழைந்து' எனவும், அதற்கேற்பப் புறத்தே உடம்பு நடுங்குதலின் 'அநுகுலமாய் மெய்விதிர்த்து' எனவும், பேரன்பு மீதூரப்பெற்றார் செயலெல்லாம் உலகத் தார் செயல்களுக்கு முற்றும்மாறாய்க் காணப்படுதலின் அவ் வியல்பினரைக் காணும் உலகினர் அவரை இகழ்ந்து நகுதல் அறிவிப்பார் 'சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப' எனவும், அவ்வாறவர் தமது புல்லறிவு கொண்டு இகழ்ந்துரைக்கும் பழித்துரைகளுக்கு மெய்யன்பர் நாணாராகலின் 'நாணது ஒழிந்து' எனவும், நாணுமையே யன்றி அப்பழித்துரைகளை அவர் தமக்கு அணிகலனாகவுங் கொள்வரென்பார் 'நாடவர் பழித்துரை பூணதுவாக' எனவும் அருளிச்செய்தார்.

கசிதலாவது நெகிழ்ந்து மெல்ல வெளிப்புலனாதல்; 'இப் புதுக்குடத்தில் நீர் கசிகின்றது' என உலகவழக்கினும் வருதல் காண்க.

மறுகி—சுழன்று; "மறுகின் மறுகும் மருண்டு" என் புழியும் * இப்பொருட்டாதல் காண்க.

குழைதல்—வாடுதல்; பிங்கலந்தை.

'அநுகுலம்' என்பது 'அதற்கு இயைய' எனப் பொருள் படும் 'அநுகூல' என்னும் வடசொற் திரிபு.

விதிர்த்து—நடுங்கி; "அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கஞ் செய்யும்" என்றார் †ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். 'தொழுதுளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்து' என்று மேற்கூறியவாறே, ஈண் டும் 'அகங் குழைந்தநுகுலமாய் மெய்விதிர்த்து' என ஓது தல் கூறியது கூறல் ஆகாதோவெனின்; ஆகாது, என்னை?

* திருக்குறள், ௧௧௩௯. † தொல்காப்பியம், சொல், ௩௧௩.

மெய்யன்பின் மிருந்தார்க்கு இத்தகைய மெய்ப்பாடுகள் அடுத் தடுத்துத் தோன்றுதலானும், இவற்றை எடுத்துக்கூறுந் திருவாதவூரடிகளும் பேரன்பிலகப்பட்ட ஒரு பேரின்ப நிலைக் கண்ணே நின்று இவற்றை அருளிச்செய்தலானும், அப் பேரன்பின் வழிப்பட்டார்க்கு அவ்வன்பின் கிளர்ச்சியை ஒரு காலன்றிப் பலகாலுங் கூறுதற்கு அடங்காப் பெருவேட்கை எழுதலானும் என்பது. இது மேலும் உரைத்தாம். இவ்வாறே பின்வருவனவற்றிற்கும் உரைத்துக் கொள்க.

சகம்—உலகம்; ஈண்டு உலகத்தவர்மேல் நின்றது ஆகுபெயர்; 'ஜகத்' என்னும் வட சொற்றிரிபு.

'சதுர' என்னும் வடசொல் 'சதுர்' எனத்திரிந்தது; ஈண்டு இஃது 'யான் வல்லேன்' என்னுஞ் செருக்கினை உணர்த்தா நின்றது. யான் என முனைத்து நின்று அறிவார்க்கு இன்பம் புலனாகாது; இன்பம் நிகழ்வழியெல்லாம் யான் என்னும் முனைத்துணர்வு அழிந்துபடுதல் இம்மைக் கண்ணே ஐம்புல நுகர்ச்சியினும் நன்குவைத் தறியப்படும். அங்ஙனமாயின், அறிவின்றி இன்பம் நிகழுங் கொல்லோவெனின்; அறிவின்றியும் இன்பம் நிகழ்தல் அயர்ந்துறங்கி எழுந்தோன்மாட்டுக் காணப்படுமாயினும், அறியாமையோடு கூடித்துய்க்கும் அவ்வுறக்க வின்பம் வேண்டற்பாற்றன்று; மற்று நனவின்கட்டுய்க்கு மின்பமெல்லாம் அங்ஙனம் அறியாமைக்கண் நிகழ்வதின்றி அறிவோடுகூடியே நிகழுமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையானும், ஆண்டுள்ள அறிவு இது இதுவெனப் புடைபெயர்ந்தறியும் நீர்மையிற் றிரிந்து நின்றாங்கு நின்றறியும் இயல்பிற்றாதல் நுணுகிநோக்குவார்க்குத் தெற்றென விளங்குதலானும் பேரின்பநுகர்ச்சியும் உயர்ந்ததோ ரறிவோடுகூடியே நிகழுமென்றோர்க. சுட்டுணர்வின்றி யறியப்படும் அப்பேரின்பவியல்பு தெரித்தற்கே அடிகள் 'சதுரிழந்தறிமால்கொண்டு சாருங்கதி' என்றருளிச்செய்தார் என்க. இன்னுஞ், சுட்டியறிதலின்றி நிகழும் அறிவு இன்பத்திற் றோய்ந்தவளவானே அவ்வின்பமேதானாய்த் தன்னை அதனின் வேறாகப் பகுத்துணருமாறின்றி மயங்குதலின் 'அறிமால்' என்று மேலும் அதனியல் விளக்கி யருளினர்.

மால்—மயக்கம்; "மங்குன் மனங்கவர மான்மாலை நின் றேற்கு" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையினும் * இஃ திப்பொருட்டாதல் காண்க.

'கதி' நிலை, வீடுபேறு எனப் பொருள்படும் ஒரு வட சொல்.

'பரம' என்னும் வடசொல் ஓசையின்பம் நோக்கிப் 'பரமா' என ஈறு நீண்டது.

'அதிசயம்' வடசொல்.

கன்று ஆ 'கற்று' என ஆயின; கன்றையுடைய ஆன்.; இவ்வாறு திரிதல் "மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல் லொற்றெல்லாம், வல்லொற்றிறுதி கிளையொற்றாகும்" என்பத னுன் † முடிக்கப்படும். கன்றைப்பிரிந்த ஆ பொறுத்தற்கரி தாந்துயர் உறல்போல, இறைவன் திருவடியைப் பிரிந்திருக் கும் அடியாருள்ளமும் பெரிதும் ஆற்றுதாம் என்பது குறித்தா ராயிற்று.

உள்ளம் பொறிவழியேவரும் புறத்துப் பொருட் டின்மையிற் பதிதலால் 'மனம்' எனப் பெயர் பெற்றது; இச்சொல்லின் முதனிலை 'மன்', மன்னுதல்—பதிதல், நிலை பெறுதல்; இச்சொற்பிறப்பு இதுவாதல் அறியாதார் இதனை வடசொல் என்பர்.

கடவுள் ஒன்றுண்டெனக் கொண்டார்க்கு அக்கொள்கை நிலைபெறுவது அஃது அவர்க்கு ஒரோவழித் தோன்றி யருள் புரியும் வழியே யாகலான் 'மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையாது, அருபரத்தொருவன் அவனியில் வந்து, குருபர னகியருளிய பெருமையை' என்றருளிச் செய்தார். தெய்வ முண்டெனக்கொண்டார்க்கும் அஃது ஒருகாலுந் தோன்றி யருள்புரிந்தின்றாயின், அவர் தாம் இடர்ப்படுஞான்று தமக் குதவிபுரியும் ஏனைச் சிறுதெய்வங்களையே முழுமுதற் கடவு ளெனத் துணிந்து வழிபடா நிற்பர். இவ்வாறு இறைவ னருட் பேற்றினுக்கு நேரே உரியரல்லாதார் தம்மினும் மேலோராய் நின்று தமக்கு உதவியாற்றிய சிறுதெய்வங்

* பாடாண்படலம், சடு. † தொல்காப்பியம், எழுத்து, சகச.

கலேயே முழுமுதற் கடவுளென நாட்டப்புக்கமையாற், பாஞ்சராத்திரம் புத்தம் முதலான புறச்சமயங்களும், வைசவம் வீரமுங் காளாமுகம் முதலான அகச்சமயங்களும், இவையல்லாத பிறவுந் தோன்றுவவாயின. இனி முழுமுதற்கடவுளின் திருவருளை நேரே பெறும் பெருந்திருவுடையார்க்குக் கடவுளல்லாததைக் கடவுளென அங்ஙனம் மயங்கிக் கூறல் வேண்டாவென்க. மெய்ப் பொருளாம் முழுமுதற் கடவுளை நேரே காணப் பெற்றார்க்குப் பிறிதொன்றிலும் நினைவு செல்லமாட்டாதாகலின் 'மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையாது' என்றார்.

'ஒருதெய்வம்' என்பது செய்யுளாகலின் 'ஓர் தெய்வம்' எனத்திரிந்துநின்றது. 'தெய்வம்' என்பது தேய் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த தமிழ்ச்சொல்; ஞெலிகோலிரண்டை ஒன்றோடொன்று சேர்த்துத் தேய்த்தலால் தீ உண்டாம்; இங்ஙனமாகத் தேய்க்குந் தொழிலாற் பிறத்தல்பற்றி அழல் தீ யெனப் பெயர்பெறலாயிற்று; இனி, முழுமுதற் கடவுள் தீயின் கண்ணே விளங்கித்தோன்றுமியல்பினை மேலே நன்கு விளக்கிக் காட்டினமாகலின், கடவுள் அவ்வியைபுபற்றித் 'தெய்வம்' எனப் பட்டதென்க. வடமொழிக் கண் வழங்கும் 'தேவன்' என்னுஞ் சொல்லும் 'தேய்' என்னும் இத்தமிழ் முதனிலையினின்றே தோன்றிய தொன்றாம். வடநூலார் 'தேவன்' என்னுஞ் சொல் 'திவ்' எனும் முதனிலையிற் றோன்றி 'ஒளியுடையவன்' எனப் பொருள்படு மென்ப. ஒளியுடைப் பொருள் தீயேயாதலானும், அத்தீயும் தேய்த்தற்றொழிலானன்றிப் பிறவாமையானும் 'திவ்' என்னும் முதனிலைக்கும் முற்பட்டது 'தேய்' என்னுந் தமிழ் முதனிலையேயாமென்று துணிக. இதனானன்றே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர் நிலைக்கிளவியும்" என்று *இச்சொல்லை எடுத்தாளுவாராயின ரென்பது.

'அவ்வி' நிலம் எனப் பொருள்படுவதொரு வடசொல்.

'குரு' என்பது 'பெருமையிற் சிறந்தோன்' எனப் பொருள்படும் 'குரிசில்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லினின்றும்

* தொல்காப்பியம், சொல், ௪.

பிறந்து, 'ஆசிரியன்' என்னும் பொருளில் வழங்குவது ; குருவன்*, குரவன் என்பவையும் அன்ன. இஃதுணராதார் இவற்றையும் வடசொல்லென்றுரைப்பர்.

'திருவடியிணையைப், பிறிவினை யறியா நிழலதுபோல, முன்பின்னாகி' என்றது நிலத்தேநாட்டிய ஒருகோலின் நிழல் ஞாயிறு கீழ்த்திசையிற் றோன்றுங்கால் அதன் மேற்பக்கத்தே காணப்பட்டும், அது மேற்றிசையிற் சாயுங்கால் அந்நிழல் அக்கோலின் கீழ்ப்பக்கத்தே காணப்பட்டும் அதனைவிட்டுப் பிரியாமைபோலக், குருவடிவில் எழுந்தருளிய முதல்வன் திருவடியிணைகளை நேரே கண்டுகளித்தற்கு ஏதுவாய்நின்ற அன்பு அவன் மறைந்துழியும் மறவாது மெய்யடியார்க்கு முன்னும் பின்னுந் தொடர்புற்று நிகழுமாற்றினை விளக்கியபடியாம்.

பிறிவினை—பிறிது ஆதல், அதாவது வேறாதல் ; ஒரு பொருளும் அதன் நிழலும் வேறு வேறாதல் யாண்டும் இல்லாமையின் 'பிறிவினை யறியாநிழல்' என்றார். 'பிறிதாம்வினை' என வினைத்தொகையாக வுரைக்க ; வினை—செயல்.

முனியாது—வெறாது ; "முனைவு முனிவாகும்" என்றார் † ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

நைந்து—கெட்டு, அதாவது தன்றன்மையழிந்து என்க; இப்பொருட்டாதல் "நறுங்கள்ளின் நாடுநைத்தலின்" என்புழியுங் காண்க‡.

'நெக்கு' என்பதன் முதனிலை நெகு. நெக்கு—நெகிழ்ந்து, கனிந்து.

புலம்—அறிவு ; "நுண்மாண் நுழைபுலம்" என்றார்|| ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரும். ஈண்டு அது பொறிவழிச் செல்லும் ஐந்தறிவுகளை உணர்த்திற்று ; அன்பின் வழிப்பட்ட அறிவு அதன்வழி யன்றிப் பொறிவழிச் செல்லாமையின் 'அன்பெனும்ஆறு கரையது புரள, நன்புலன் ஒன்றி' என்றார் ; "ஐந்துபேரறிவுங் கண்களே கொள்ள" என்றார் சேக்கிழார் நாயனாரும்.

---

* "குருவனே போற்றி" திருச்சதகம், ௩௮.
† தொல்காப்பியம், சொல், ௩௮௩. ‡ புறநானூறு, ௩௭.
|| திருக்குறள், ௪0௭.

ஆற்றுதல் — வாய்விட்டுப் புலம்பல் (புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௧௧, ௯).

'ஊரோமம்' வடசொல்.

'மொட்டித்து' என்னும் வினை மொட்டு என்னும் பெயர்ச்சொல்லி னடியாகப் பிறந்தது. மொட்டு—முகை, திவாகரம். மாலைக்காலத்தில் தாமரைமலர் கூம்புதல்போல் இருகைகளையும் சேரக்குவித்தலிற் 'காமலர் மொட்டித்து' என்றார்.

'ஹ்ருதய' என்னும் வடசொல் 'இருதயம்' என ஆயிற்று.

'கண் களிகூர நுண் துளி யரும்ப' என்பதிற் கூரவென்னும் செயவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் காரணகாரியப் பொருட்டாய்க் 'கண்கள் களிப்பு மிகுதலாலே சிறிய நீர்த் துளிகளைத் தோற்று நிற்க' எனப் பொருடந்தது.

கூர்தல்—உள்ளது சிறத்தல், அதாவது மிகுதல்; தொல்காப்பியம், சொல், ௩௧௪.

சாயா—கெடாத, முன்னுள்ளது நுணுகாத *

'அன்பினை' என்பது அன்பினால் எனப் பொருள் பட்டது உருபு மயக்கம், என்னை? "யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும், பொருள் சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்" என்றார் † ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா ராகலின், அன்பினால் தழைப்பவர் என்க.

'தழைப்பவர்' என்பதன் ஈற்றில் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபாகிய ஐ தொக்கது. 'தழைப்பவர், தாயே யாகி' என வல்லெழுத்து மிகா தியல்பாய்ப் புணர்தல்

" உயிர் ஈறாகிய உயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யிறுதி உயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப" என்பதனான் ‡ உணர்க.

தன்னைப் பாதுகாத்தலும் வளர்த்தலும் அறியாமையாற் றன்செய லற்றுக் கிடக்குங் குழவியைத் தாய் தானே பாது

* தொல்காப்பியம், சொல், ௩௩௦ † சொல், ௧௦௬.
‡ தொல்காப்பியம் எழுத்து, ௧௫௩.

காத்தலும் வளர்த்தலுங் கருத்தாய்ச் செய்து போதருமாறு போல, தஞ்செயல் முற்றுமற்று இறைவனையே முழுதுஞ் சார்ந்து நிற்கும் மெய்யன்பரை அவ்விறைவனே பாதுகாத்து வளர்ப்பனாகலின் 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர், தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி' என் றருளிச்செய்தார். இவ்வாறிறைவன் மெய்யன்பரை என்று கொண்டருளுமுறை,

" இவனுலகில் இதம் அகிதஞ் செய்த எல்லாம்
இதம் அகிதம் இவனுக்குச் செய்தார் பால் இசை[யும்
அவன் இவனாய் நின்றமுறை ஏகன் ஆகி
அரன் பணியின் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்
சிவனும் இவன் செய்தி யெல்லாம் என் செய்தி என்றுஞ்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்
பவம் அகல உடனாகி ஏன்று கொள்வன் பரிவாற்
பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே"

என்று அருணந்தியடிகள் கூறுமாற்றால்* அறியப்படும் என்பது.

மெய்தரு வேதியன் ஆகி வினை கெடக்
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி

மெய்தரு—மெய்ப்பொரு ளுணர்ச்சியினைத் தரும், வேதியன் ஆகி—மறையோன் ஆகிவந்து, வினைகெட—எச்சவினை ஏறு வினைகள் அழியுமாறு, கைதரவல்ல—உதவி செய்ய வல்லவ னாகிய, கடவுள் போற்றி—கடவுளே வணக்கம் என்றவாறு.

மெய்யென்றது ஈண்டு மெய்ப்பொரு ளுணர்ச்சியினை.

மறையோன் வடிவிற் போந்து இறைவன் தமக்கு மெய்ப் பொரு ளுணர்ச்சியினைத் தந்தருளினமை அடிகள் ஈண்டருளிச் செய்தார்.

ஆணவ முனைப்பால் உயிர்கள் செய்யும் வினைகள் ஏன்ற வினையும் ஏறு வினையும் என இருதிறத்தவாம்; இவை தம்முள் ஏன்றவினை யென்பது தொகை வினையுந் துவக்க வினையுமென மேறித்தும் இருவகைப்படும்; இவற்றுள் தொகை வினையாவது

* சிவஞான சித்தியார், ௧0, ௧

மேலைப் பிறவிகள் பலவற்றினுந் தொகுக்கப்பட்டது, இதனை வடநூலார் சஞ்சித கன்மமென்ப; துவக்க வினையாவது மேற் பிறவியிற் செய்தவை கீழ்ப் பிறவியில் வந்து நுகரப்படுதற்குத் துவக்கமாய் நிற்பது, இதனை வடநூலார் பிராரத்த கன்ம மென்ப; இனி ஒரு பிறவியில் ஒருவராற் செயப்பட்டு ஏறுவது ஏறுவினை யென்றுணரற்பாற்று, இதனை வடநூலார் ஆகாமிய கன்மமென்ப. இம்மூன்றனுட் டொகை வினையெல்லாம் இறைவன் குருவடிவிற்றோன்றி நோக்கும் நோக்க வனலால் எரிந் தொழியும்; துவக்க வினையெல்லாம் உடலுளதாங்காறும் உளவாகி அது கழியுங்கால் உடன் கழியும்; இனி ஏறுவினையோ வெனிற் குரவன் அறிவுறுக்கும் மெய்யறிவானே சுடப்பட் டொழியும். ஈண்டு வினையென்றவை தொகை வினையும் ஏறு வினையுமேயாம், என்னை? ஆசிரியனருளால் ஒழிவன அவ் விரண்டுமேயாகலின். உமாபதி சிவனாரும் "என்ற வினையுடலோ டேகும் இடை ஏறும்வினை, தோன்றில் அருளே சுடும்" என்று * அருளிச் செய்தமை காண்க.

கைதருதல்—உதவி செய்தல்.

எப்பொருட்டன்மையையுங் கடந்து நிற்றலிற் 'கடவுள்' எனும் பெயர் இறைவற்காயிற்று.

---

௬௦ ஆடக மதுரை அரசே போற்றி
கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
தென்தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி

ஆடக மதுரை அரசே போற்றி—பொன்வண்ணமாய் விளங்கும் மதுரைமா நகருக்கு அரசனே வணக்கம், கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி—மதுரையில் விளங்கா நின்ற நிறம்பொருந் தியமணியே வணக்கம், தென் தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி—தெற்கின்கண்ணதான தில்லை அம்பலத்தில் ஆடினவனே வணக்கம், இன்று எனக்கு ஆர் அமுது ஆனாய் போற்றி—

* திருவருட்பயன், ௯௦, அ.

இன்றைக்கு அடியேனுக்கு அரிய அமுதமாயினவனே வணக்கம் என்றவாறு.

ஆடகம்—பொன்; 'ஹாடகம்' என்னும் வடசொல் தமிழில் ஆடகம் என்றாயிற்று.

தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணந்து மதுரைமா நகர்க்கு மன்னனாய் முடிகவித்து இறைவன் செங்கோல் ஓச்சினான் என்னும் புராண வழக்குப்பற்றி 'மதுரையரசே' என்றார்.

மதுரைமாநகர் 'கூடல்' எனப் பெயர் பெற்ற வரலாறு பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடலிற் பின் வருமாறு கூறப்பட்டது: "முன்னொருகால் வருணன் செருக்குடையனாய் மதுரை யாலவாய்ப் பெருமான் பெருமையை அறிவான் வேண்டிக் கடலை மதுரைமேல் ஏவினனாக, அது பெரிதும் பொங்கிப் புரண்டு பெருகி மதுரையை விழுங்குதற்கு வாராநின்றது; அது கண்டாரெல்லாரும் நிரம்ப வெருண்டு இறைவனைச் சென்று தொழுது குறையிரப்ப, இறைவனும் பொன் முதலியவற்றைச் சொரியும் நான்கு மழைகளை ஏவிக் கடல் முழுதும் பருகச் செய்தனன். அது கண்டு வருணன் மீண்டுஞ் செருக்குற்றுத் தனக்குரிய மழைகளையெல்லாம் வருவித்து 'மதுரைமேற் பெரும்புனலைப் பெய்து எல்லா வுயிர்களையும் வருத்துக' என்று விடுக்க, அவைகள் ஒருங்கு திரண்டு நீர் பொழியப் புகுதலும், இறைவன் திரும்பவும் அந்நான்கு பெரும் புயல்களையும் அழைத்து, அவை நான்கும் நான்கு மாடங்களாய் ஒருங்குகூடி மேலே பந்தரிட்டாற் போல் இருக்குமாறு கற்பித்தான். அக்கூடற்பந்தரின்கீழ் நான்மாடங்களிலும் ஆண்டுள்ளா ரெல்லாருஞ் சேர்ந்து குழுமி யினிதிருந்தனர். வருணன் ஏவிய மழைக் கூட்டங்கள் பெய்த நீரெல்லாம், இறைவனுக்குரிய அந்நாற்பெரும் புயல்களுட் சுவறிப் போகவே, வருணன் வெள்கிச் செருக்கற்று இறைவனைத் தொழுது உய்ந்தான். இங்ஙனமாக நாற்பெரும் புயல்கள் ஒருங்கு கூடிக் காத்தமையால், மதுரைமாநகர் 'கூடல்' எனப் பெயர் பெற்றதென்ப."

இலங்குதல்—விளங்குதல்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல்

"இலங்கிழாய் இன்று மறப்பின்" என்னுந் திருக்குறளுரையிற் * காண்க.

குருமணி—நிறஞ் சிறந்தமணி; "குருவுங் கெழுவும் நிறனாகும்மே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்†. திருப்பெருந்துறையிலன்றிக் கூடன்மா நகரில் இறைவன் ஆசிரியனாய் வந்திலாமையின் ஈண்டு 'ஆசிரியமணி' எனப் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாது.

திருவாலங்காட்டிலாடும் மணிமன்றிற்குத் தெற்கே உளதாதல் பற்றித் தில்லைமன்று 'தென்றில்லைமன்று' எனக் கூறப்பட்டது. அடிகள் ஈண்டு மதுரையை நோக்கி அதனைக் கூறுகின்றாரல்லர்; என்னை! அதற்கு அது வடக்கின் கண்ணதாகலின் என்பது.

'அரு அமுது' 'ஆர் அமுது' என்றாயின; "ஆரிடர் அழுவத்து" என்புழிப் ‡ போல. பெறுதற்கரிய அமுது என்று பொருளுரைத்துக் கொள்க.

---

௬௫ மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
மின் ஆர் உருவ விகிர்தா போற்றி
கன்னார் உரித்த கனியே போற்றி
காவாய் கனகக்குன்றே போற்றி
ஆவா என்றனக் கருளாய் போற்றி

மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி—மூத்தலில்லாது என்றும் ஒரு தன்மையவான நான்கு மறைகட்கும் முதல்வனே வணக்கம், சே ஆர் வெல் கொடிச் சிவனே போற்றி — ஆனேற்றின் வடிவு நிறைந்த வெல்லுங் கொடியினை உயர்த்திய சிவனே வணக்கம், மின் ஆர் உருவ விகிர்தா போற்றி—மின்னையொத்த உருவ வேறுபாட்டினை யுடையோனே வணக்கம், கல்நார் உரித்த கனியே போற்றி—கல்லின்கண் நார் உரித்த கனியையொப்பானே வணக்கம், காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி-காத்

---

* திருக்குறள், ௧௨௬௨. † தொல்காப்பியம், சொல், ௩௦௩.
‡ மலைபடுகடாம், ௩௬௮.

திடுவாயாக பொன் மலையைப் போன்றவனே நினக்கு வணக்கம், ஆ ஆ என்றனக்கு அருளாய் போற்றி—ஐயோ எனக்கு அருள் புரிவாயாக உனக்கு வணக்கம் என்றவாறு.

இந்நில வுலகத்து மொழிகளுட் பண்டைக் காலந்தொட்டு இன்று காறும் இறவாது வழங்குவது தமிழ்மொழி ஒன்றேயல்லது பிறஅன்மையானும், என்றும் உளனாகிய இறைவன் தன்போல் என்றும் உளதாகிய தமிழ்மொழிக்கண் அன்றி இடையே இறந்து பட்ட ஆரியம் முதலான மொழிகளில் உண்மை நுண்பொருள்களை அறிவுறுத்தல் உயிர்கட்குப் பயன்படாமையின் அவன் அவற்றை அவற்றின்கண் அருளுதல் எலாமையானும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கனையும் வகுத்துக் கூறுவனவே நான்மறை எனப் படுதற்குப் பொருத்தமா மன்றி, ஒரு காலத்து இருக்கு என ஒன்றேயாயும் பின் ஒரு காலத்து அவ் இருக்கினின்றும் எடுத்துச் சில கூட்டி எசுர் சாமம் எனப் பிரித்துச் சேர்க்கப்பட்டு மூன்றேயாயும், வேறொருகாலத்து அம் மூன்றினின்றும் பிரித்தெடுத்துத் தொகுத்த அதர்வணம் என ஒன்று கூட்டப்பட்டு நான்காயும் வெவ்வேறாய் வழங்கிய ஆரிய மறைகளை நான்மறைகள் எனத் தொன்றுதொட்டு வழங்குதல் எலாமையானும் அடிகள் ஈண்டு 'மூவா நான்மறை' என்று அருளிச் செய்தது மூத்தலில்லாது என்றும் இளமைச் செவ்வியோடு நிகழுந் தமிழ் நான்மறைகளேயாமென்க. இறைவன் அருளிச் செய்த மறைகள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற் பொருள்களை அறிவுறுத்துமென்பதூஉம், அப்பொருள்கள் அடங்கிய நாற் கூறுன மறைகளை இறைவன் திருவால நிழற்கீழ் எழுந்தருளி அருந்தவத்தோர் நால்வர்க்கு அறிவுறுத் தருளின னென்பதூஉம்,

"ஆல நீழல் அன்றிருந் தறநெறி
நால்வர் கேட்க நன்கினி துரைத்தனை" என்று

நக்கீரர் அருளிச் செய்த திருவெழு கூற்றிருக்கையினும்,

"அருந்தவருக் காலின்கீழ் அறமுதலா நான்கனையும்
இருந்தவருக் கருளுமது எனக் கறிய இயம்பேடீ,

அருந்தவருக் கறமுதல் நான் கன்றருளிச் செய்தில
திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் [னேற்
சாழலோ" என்று அடிகள் அருளிச் செய்த திருச்சாழலினும்,

"அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறம் புரிந்த அருளாளர்" என்று திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும்,

"அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறஞ் சொன்னானை" என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

அன்றாலின் னிழற்கீழ் அறம் நால்வர்க்கருள் புரிந்து" என்று சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் அருளிச் செய்த தேவாரத்தினும் இனிது தெளிக்கப் பட்டமை காண்க. சிவபெருமான் அற முதலாகிய நாற்பொரு ளடங்கிய நான் மறைகளைத் திருவால நீழற் கீழிருந்து அருந்தவர் நால்வர்க்கு அருளிச் செய்தன னென்னும் இத்தொன்றுதொட்ட வரலாறு ஆரியவேத வரலாறுகளுள் ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமையின், இது தமிழ் மறைகள் வந்த வரலாறே தெரிப்ப தென்பது நன்கு பெறப் படும். அல்லதூஉம், உறுதிப் பொருள்களை அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனப் பகுத்தலும், பகுத்த அம்முறையே அவற்றை விளக்குதலுந் தமிழ் நூற்கண் அன்றி வடநூற்கண் இல்லாமை 'திருக்குறளாராய்ச்சி' யினுந் தெற்றென விளக்கிப் போந்தாம். அதனானும், அவற்றை அம்முறையே கூறும் மறைகள் தமிழ்மொழிக்கண்ணவா மென்றலே நன்கு நிறுவு மென்க.

அற்றேல், இறைவன் அருளிச் செய்த மறைகள் தமிழ் மொழிக்கண் யாவையோ வெனிற் கூறுதும். இறைவன் மறைகளை அருளிச் செய்கின்றுழி நம்மனோரைப் போல் ஏடும் எழுத்தாணியுங் கொண்டு அவை தம்மை எழுதி வைத்துப் பின்னர் அவற்றைப் பிறர்க்கு அறிவுறுத்துவா னென்று கொள்ளற்க. நம்மனோ ரெல்லாந் தாந்தாம் அறிபவற்றை அடுத்தடுத்து மறத்தலும், பின்னரவற்றை வருந்தி முயன்று நினைவு கூர்தலும் ஆகிய சிற்றறிவுஞ் சிறு தொழிலும் உடைய ராகலான், அவர் தாம் ஆராய்ந்தறிந்தவற்றை மறவாதிருத்தற் பொருட்டு ஏடும் எழுத்தாணியுங்கொண் டெழுதிவைப்பர்.

மற்று இறைவனே எல்லாவற்றையும் இருந்தாங்கிருந்து ஒருங்கறியும் முற்றறிவும் முழுத்தொழிலும் உடையனாகலானும், அதனன் அவன் நினைப்பு மறப்புக்கள் இலனாகலானும் அவனருளிச் செய்வன வெல்லாம் அவற்றை எற்குந் தாத்தராய் உண்மை நுண்ணறிவு மிக்கு அவனோ டொன்றியைந்து நிற்கும் அருந்தவத்தோர்பாற் பொருந்தி அவர்வயினின்றும் புலனாமென்று தெரிந்துணர்ந்து கொள்க. இனி, இறைவன் அவ்வாறு அருந்தவத்தோர் உண்ணின்று அவற்றை அருளுமிடத்து ஆரியமறைகளுட் போல வாளா வரம்பின்றி மிகுத்தருளிச் செய்வானல்லன். ஒரு சிறு தீப்பொறி பேரளவினதாகிய பஞ்சுப் பொதியை எல்லாம் ஒரு நொடியிற் கொளுத்தி விடுமாறு போல, அவன் தன் அருளறிவு அருந்தவத்தோர் உள்ளத்தில் முனைத்து நின்று அதனை உந்திய வளவானே, அவர்க்கு அவ்வரும் பெருநுண்பொருள்கள் தோன்றா நிற்கும்; பின்னர் அவர் அவற்றை வழிப்படுத்துத் தொகுத்தும் விரித்துந் தொகைவிரி யாக்கியும் நூலியற்றாநிற்பர். இவ்வாறு இறைவனால் அறிவுறுக்கப்பட்டு நூலியற்றினோர் தொல்காப்பியனாரும், இறையனாரும், திருவள்ளுவனாரும், திருஞானசம்பந்தரும், மெய்கண்டதேவரும் என்று இத்தொடக்கத்தினர் ஆவர். இவருள் தொல்காப்பியனாரும் திருவள்ளுவனாரும் அருளிச்செய்த தொல்காப்பியமுந் திருக்குறளும் அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் நாற்பொருள்களையுந் தெளித்துரைக்குந் தமிழ் மறைகளாம்; தொல்காப்பியம் இந்நாற்பொருளோடு இவற்றையுள்ளவாறுணர்தற்குக் கருவியாய எழுத்துச்சொல்யாப்பு என்னும் எழுத்தோசை இலக்கணமும் வகுத்தோதுவதாம். இறையனார் அருளிச்செய்த களவியல் இன்பத்துப்பால் ஒன்றனையே விரித்துரைக்கும் மாண்பிற்றாம். திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் முதலான சமயாசிரியர் நால்வரும் அருளிச்செய்தவை இறைவனை வழிபடுமுறையால் வீட்டியல்நெறி அறிவுறுத்தும் மாப்பெருந்தகையவாம்; மெய்கண்டதேவநாயனார் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதம் நூன்முறையால் முப்பொருட் பொது சிறப்பியல் தேற்றி உயிர்களை வீட்டியனெறிக்கண் உய்க்கும் முடிந்த சிறப்பிற்றாம். இவையும் இன்னோரன்ன பிறவுமெல்

லநம் அடிகள் 'மூவா நான்மறை' என்றருளியதன்கண் அடங்குமென்க.

அஃதொக்குமன்னுயினும், திருஞானசம்பந்தப்பெருமா னும் மெய்கண்டதேவ நாயனரும், அடிகள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டெழுந்தவ ராகலான் அவர் அருளிச் செய்தவற்றை யும் அடிகளருளிய இதன்கட் கொண்டுவந்து அடக்குதல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; அவ்விருவரும் அருளிச் செய்த சொற்களும் பொருள்களும் என்றும் நிலைபேறுயுள்ள உண்மைகளை அறிவுறுப்பனவா மாகலின் அவர்க்கு முன்னும் அவை இறைவன்மாட் டுண்மை ஐயுறற்பாலதன்றும். அது வேயுமன்றி, அடிகட்கு இறைவன் குருவடிவிற்றோன்றி அறி வுறுத்தருளியது சிவஞானபோத மெய்ப்பொருளே யாகலின், அதுவும் முன்னரே இறைவன்பா லுண்மை பெற்றும். பெறவே, 'மூவா நான்மறை' என்றதன்கண் அவ்விரண்டும் அடங்குமென்றல் வாய்வதேயாமென்க.

அவ்வாறு கொள்ளின், ஆரிய வேதங்களும் முன்னரே இறைவன்பால் அமைந்து கிடந்து பின்னர் அவனருட்குரிய ரான முனிவரர் வாயிலான் வெளிவந்தன வென்று உரை யாமோவெனின், உரையாமன்றே; இறைவனருளாற் றோன் றிய நூல்களாயின் அவ்விறைவற்குரிய பேரறிவுத்தன்மை அவற்றின்கட் காணப்படுதல் வேண்டும்; மற்று அவைதம் மோடு, தொல்காப்பியந் திருக்குறள் சிவஞானபோதம் முத லிய மெய்ந்நூற் பொருள்களை ஒப்பவைத்து நடுநின்று நோக் குவா ரெவர்க்கும் மற்றித் தமிழ்மறைகளுட் காணப்படும் அரும்பெரு நுண்பொருட்பெற்றி ஆரியவேதங்களுள் ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமை எளிது விளங்குமாகலின் இவற்றோ டொப்ப அவைகளும் இறைவனருளாற் பிறந்தனவென்றல் பொருளில் புன்மொழிகளாமென்க. அற்றேல், ஆரிய வேதங் களும் சிவபிரான் அருளிச்செய்தனவே யென்று புராணங் களுள் ஆண்டாண்டுக் கூறப்படுதல் என்னையெனின்; எல்லா வுயிர்களின் அறிவு விளக்கத்திற்கும் ஏதுவாய் இறைவன் அவைகளின் உண்ணின்று இயக்கும் பொதுவியல்புபற்றி அவ்

வுயிர்கள் செய்தனவற்றையும் இறைவன் மேலனவாகக் கூறுதற்கு அப்புராணவுரைகள் முகமனுரைகளாய் எழுந்தனவல்லது, அவனது அருளறிவியக்கத்தால் தூய அருந் தவத்தோர் மாட்டுப் பிறப்பிக்கப்படுஞ் சிறப்பியல்புபற்றி அவை அங்ஙனங் கூறுவவாயினவென்று கொள்ளற்க. இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால், சூதன் வேதவியாதன் முதலாயினர் இயற்றிய புராணங்களையும், போதாயனன் யாஸ்கன் பாணினி முதலாயினர் இயற்றிய கல்பம் நிருத்தம் வியாகரணம் முதலிய நூல்களையும், வேள்விப்பயனே எல்லாந் தருமாதலிற் கடவுளென் றொருபொருள் வேண்டப்படாதென்று நாட்டிச் சைமினி செய்த மீமாஞ்சை நூலையும் அகப்படுத்துப் பதினென் விச்சைகளையும் முதலிற் செய்தோன் சிவபிரானே எனக்கூறும் வாயுசங்கிதையுரையும், "வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்கு" எனவும், "வேதமுடன் ஆறங்கம் ஆயினான் காண்" எனவும் வருந் தமிழ்மறைப் பாட்டுகளும் பொருட்பேறிலவாய் ஒழியும். ஆகலின், எங்கும் நிறைந்துநின்று எவற்றையும் இயக்கும் இறைவனது பொதுவியல்புபற்றிக் கூறும் இன்னோரன்னவை யெல்லாம் முகமனுரைகளே யாவதல்லது பிறவாகாவென்பது தெற்றென விளங்குதலால், தூயரான அருந் தவத்தோர்பால் முனைத்து நிற்குஞ் சிறப்பியல்புபற்றி முதல்வன் தனது அருளறிவியக்கத்தால் அவர்பா னின்றுந் தோற்றுவிக்குந் தமிழ் மறைகள் அவ்வாரிய நூல்களோடு ஒப்ப வைத்தெண்ணப்படுஞ் சிறுமையுடையவாகாது அவற்றினுக்கு வரம்பிகந்த பெருமையுடையவாய், அம்முதல்வன் அருளிய உண்மைத் திருமொழிகளாயே நிலைபெறுமென்று ஓர்ந்து கொள்க. இதனானும், ஆரியவேதங்கள் மூத்து விளியும் மக்களால் இயற்றப்பட்டுத் தம்மையுடைய ஆரியமொழி மூப்புற்று இறந்துபட்டவாறே தாமும் மூத்து விளிந்தது போலாகாமல், மூவா முதல்வனால் மூவா இளமைச் செந்தமிழ் மொழிக்கண் அருளிச்செய்யப்பட்டு அம்மொழியோடு இன்றுகாறும் உடன்உலவி வாராநின்ற செந்தமிழ் நான்மறைகளைக் கூறுதலே தமது திருவுள்ளக்கிடை யென்பது தெரிப்பார் அடிகள் ஈண்டு மூவா என்னும் அடைகொடுத்து 'மூவா நான்

மறை' என்று அருளிச் செய்தாரென்க. இன்னும் இது விரிப்பிற் பெருகும்.

இறைவன் முந்நகர்களை அழிக்கப் புக்க ஞான்று தான் பெறும் வென்றிக்கு அறிகுறியாகத் தனது ஆனேற்றின் வடிவு நிறைத்து எழுதப்பட்டதொரு கொடியை உயர எடுப்பித்தானாகலின் 'சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே' என்றார்.

சே—ஆனேறு, எருது; ஆர்தல்—நிறைதல்; திவாகரம்.

'வெல்கொடி' வினைத்தொகை, வெல்லுங்கொடியென விரிக்க; "வெல் புரவி பூண்ட விளங்குமணித் திண்டேர்" என்புழியும் அதன் உரைகாரர் "பகைவெல்லுங் குதிரை" என்று * விரித்தல் காண்க.

இறைவன் பொன்னிறம் உடையனாகலின் 'மின்னார் உருவ' என்றார், இதில் ஆர் என்பது உவமவுருபின் பொருள் பட வந்தது.

'விக்ருத' என்னும் வடசொல்லினின்றும் பிறந்த விகிர்தன் என்னும் பெயர் விளியேற்று 'விகிர்தா' என ஆயிற்று. விகிர்தம்-வேறுபாடு. அடியார் வேண்டிய வடிவிலெல்லாந் தோன்றுதலிற் பல வேறுபாடுடைய உருவுகள் மேற்கொள்வன் என்பார் 'உருவ விகிர்தா' என்றருளிச் செய்தார்; இக் கருத்தே பற்றி,

"ஒருவனே இராவணாதி பாவகம் உற்றாற் போலத்
தருவன் இவ்வுருவம் எல்லாந் தன்மையுந் திரியானாகும்
வரும்வடி வெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மரமுங் காழ்ப்பும்
இருமையும் போலமன்னிச் சிவத்தினோ டியைந்து நிற்கும்'

என்னுந் திருப்பாட்டும் † எழுந்தது, இனி 'விஹ்ருதம்' என்னும் வடசொல்லினடியாகப் பிறந்து 'விளையாட்டுடையவன்' எனப் பொருள்படுமென்றுரைப்பினுமாம்.

மிக வல்லென்ற கல்லின்கண் நார் உரித்தல் எவர்க்கும் அரிதாகலின் அதனைச் செயவல்லுநர் திறம் பெரிதும் வியக்

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, க, உ௫.
† சிவஞானசித்தியார், க, கஎ.

கற் பாலதாதல் போல, எவ்வகையானும் நெஞ்சம் உருகப் பெறாதார்க்கு அவ்வுருக்கத்தினை வருவிப்பார் திறம் பெரிதும் வியக்கற்பாலதென்பார் 'கன்னார் உரித்த கனியே' என்றார்; அடிகள் தமது நெஞ்சத்தினை இறைவன் அன்பாற் கனியச் செய்த அருட் பெருந்தகைமையின் திறத்தைத் தெரிவித்தாராயிற்று. வல்லென்ற நெஞ்சத்தைக் கனிய வைப்பார் தாமும் அக்கனித்தன்மை யுடையராயினல்லது அதுசெய்த லியலாமையின், அதற்கேற்ற அத் தன்மையினை இறைவன் சாலவும் உடையனென்பார் 'கனியே' என அச் சொல்லையே உடம்பொடுபுணர்த் தோதினார் என்க.

'கனகக்குன்றே காத்திடுவாயாக நினக்கு வணக்கம்' என நினக்கு என்னும் ஒரு சொல் அவாய் நிலையால் வருவித்துரை யுரைத்துக்கொள்க. இங்ஙனமே 'போற்றி' என்பதற்குமுன் வருவிக்கவேண்டும் பெயர்களை ஆங்காங்கு வருவித்துரைத்துக் கொள்க.

கனகம்—வடசொல்.

'ஆ ஆ' என்னும் வியப்பிடைச் சொற்கள் நடுவே வகர உடம்படு மெய் வந்தமையின் 'ஆவா' என்றாயின; "ஆவா விருவர் அறியா" என்று அடிகள் திருச்சிற்றம்பலக்கோவை யாரினும் அருளிச் செய்தமை காண்க.

படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி, இறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி
அரைசே போற்றி அமுதே போற்றி
விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி
வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி
உடையாய் போற்றி உணர்வே போற்றி
கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி

படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி—எவற்றையும் உண்டாக்குபவனே காப்பவனே அழிப்பவனே நினக்கு வணக்கம், இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி—துன்பத்தை விலக்கும் எம் தலைவனே போற்றி, ஈச போற்றி—உடையானே போற்றி, இறைவ போற்றி—எப்பொருளினுந் தங்குவோனே போற்றி, தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி—ஒளி பொருந்திய பளிங்கின் தொகையை ஒத்தவனே போற்றி, அரைசே போற்றி—அரசனே போற்றி, அமுதே போற்றி—அமிர்தமே போற்றி, விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி—மணம் பொருந்திய திருவடிகள் வாய்ந்த விளையாட்டுடையவனே போற்றி, வேதி போற்றி—புலவனே போற்றி, விமலா போற்றி—மாசற்றவனே போற்றி, ஆதி போற்றி—எப்பொருட்கும் முதலே போற்றி, அறிவே போற்றி—மெய்யறிவே போற்றி, கதியே போற்றி—வீடுபேறே போற்றி, கனியே போற்றி—பழமே போற்றி, நதிசேர் செம்சடை நம்பா போற்றி—கங்கையாறு சேர்ந்த சிவந்த சடையினை யுடைய சிவபெருமானே போற்றி, உடையாய் போற்றி—எப்பொருள்களையும் உடையானே போற்றி, உணர்வே போற்றி—மெய்யுணர்வே போற்றி, கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி—கடைப்பட்டவனாகிய என்னையும் ஓர் அடியவனாகக் கொள்ளக் கடைக்கணித்தவனே போற்றி என்றவாறு.

துடைத்தல்—அழித்தல்; இப்பொருட்டாதல் "தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந் துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும், போற்றவே யுடையன் ஈசன்" என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார் திருப்பாட்டினுங் காண்க.

'ஈசன்' என்னும் வடசொல் 'எப்பொருளையும் உடையோன் அல்லது ஆள்வோன்' என்னும் பொருட்டு.

'இறைவன்' என்பதற்கு 'எப்பொருளினுந் தங்குகின்றவன்' எனப் பொருள்உரைப்பர் அடியார்க்குநல்லார்*

தேசம்—ஒளி; தேஜஸ் என்னும் வடசொற்றிரிபு.

திரள்—தொகை, தொகுதி; திவாகரம்.

---

* சிலப்பதிகாரம், ௧0, ௧அ௪.

'அரைசு' என்பது அரசு என்னுஞ் சொல்லின் போலி.

'சரணம்' வடசொல்.

'வேதி' என்பது புலவன் எனப் பொருள்படும் வடசொல்.

'நதிசேர் செஞ்சடை நம்பன்' என்பது பகீரத முனிவன் வேண்டச் செருக்கோடும் விரைந்து இழிந்த கங்கையை இறைவன் தன் சடைக்கண் அடக்கி அதற்கு அச் செருக்கினைப் போக்கினமை தெரித்தற்கு வந்தது; பகீரதன் பொருட்டு இறைவன் இங்ஙனங் கங்கையைச் சடையில் ஏற்ற வரலாறு வடமொழி வான்மீகி இராமாயணத்தின் நாற்பத்திரண்டாம் பகுதியிற் சொல்லப்பட்டது. இதன் உண்மைப் பொருள்: இறைவனது திருமுடி வானமாகவும், அவனது செஞ்சடை செக்கர் வானத்திற்றோன்றும் முகிற் படலமாகவும், அச்சடைக்கண் உள்ள கங்கை அம்முகிற் படலத்துள்ள நீராவியாகவும் உருவ வகையாற் கூறப்பட்டதேயாம் என்க.

'நம்பன்' என்பது சிவபெருமான் பெயர்களுள் ஒன்றாகத் திவாகரம் கூறும்; நம்பி என்னுஞ் சொற்போல உயர்வுப் பொருளைத் தரும். இனி, "நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே" என்று * ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஓதினமையின் 'எவ்வுயிரும் விரும்புதற்குரியோன்' எனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று.

ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி
நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க் கெளிய இறைவா போற்றி
மூவேழ் சுற்றம் முரண்உறு நரகிடை
ஆழாமே அருள் அரசே போற்றி
தோழா போற்றி துணைவா போற்றி

* தொல்காப்பியம், சொல், ௩௨௧.

வாழ்வே போற்றி என்வைப்பே போற்றி
மூத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி அரனே போற்றி
உரையுணர் விறந்த ஒருவ போற்றி
விரிகடல் உலகின் விளைவே போற்றி
அருமையில் எளிய அழகே போற்றி
கருமுகில் ஆகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருவருண் மலையே போற்றி
என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி இருங்கழல்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி

ஐயா போற்றி—ஐயனே போற்றி, அணுவே போற்றி—துகள் போல் நுண்ணியனே போற்றி, சைவா போற்றி—சைவனே போற்றி, தலைவா போற்றி—எவ்வுயிர்க்குந் தலைவனே போற்றி, குறியே போற்றி—இலிங்க வடிவினனே போற்றி, குணமே போற்றி—எண்பெருங் குணங்களுடையவனே போற்றி, நெறியே போற்றி—இன்ப வழியே போற்றி, நினைவே போற்றி—என்றும் ஒரு தன்மைத்தான நினைவுடையவனே போற்றி, வானோர்க்கு அரிய மருந்தே போற்றி—அன்பரல்லாத தேவர்களும் பெறுதற்கரிய மருந்தே போற்றி, ஏனோர்க்கு எளிய இறைவா போற்றி—அன்பரான மக்களும் பெறுதற்கு எளியனாய் நிற்கும் இறைவனே போற்றி, மூ எழ் சுற்றம் முரண் உறு நரகு இடை ஆழாமே அருள் அரசே போற்றி—இருபத்தொரு தலை முறையாக வரும் அடியாராகிய சுற்றத்தவர் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட நரகங்களிற் சென்று ஆழ்ந்து போகாதபடி அருள்புரியும் மன்னனே போற்றி, தோழா போற்றி—மெய்யன்பர்க்கு நண்பனே போற்றி, துணைவா போற்றி—அவர்க்குத் துணைவனே போற்றி, வாழ்வே போற்றி—அன்பர்தம் இன்ப வாழ்க்கையே போற்றி, என் வைப்பே போற்றி—எனது புதை பொருளே போற்றி, மூத்தா போற்றி—இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கினவனே போற்றி, முதல்வா போற்றி—எல்லாவற்றிற்கும் முதலாய் நிற்பவனே போற்றி, அத்தா போற்றி—எவ்வுயிரையும் ஈன்றோனே போற்றி, அரனே போற்றி—தீவினைகளை நீக்குப

வனே போற்றி, உரை உணர்வு இறந்த ஒருவ போற்றி—சொல் அளவினையும் உணர்ச்சி யளவினையுங் கடந்த ஒருவனே போற்றி, விரிகடல் உலகின் விளைவே போற்றி—விரிந்த கடல் சூழ்ந்த உலகத்தின் பயனே போற்றி, அருமையில் எளிய அழகே போற்றி—அன்பர் அல்லாதார்க்கு அருமையாய் இருந்தே அன்பர்க்கு எளியனாய் விளங்கும் அழகனே போற்றி, கருமுகில் ஆகிய கண்ணே போற்றி—கரிய மழைபோல் அருளைப் பெய்யும் கண்போற் சிறந்தானே போற்றி, மன்னிய திரு அருள் மலையே போற்றி—நிலைபெற்ற அழகிய அருளையுடைய மலையே போற்றி, என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி இருங் கழல் சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி—ஒன்றுக்கும் பற்றாத எளியேனையும் எவ்வாற்றானுஞ் சிறந்த அடியாருள் ஒருவனாகச் செய்து பெருமை தங்கிய திருவடிகளை என் புன் தலைமேல் வைத்த வீரனே போற்றி என்றவாறு.

இறைவற்குச் 'சைவன்' என்னும் பெயர் போந்த வரலாற்றினை மேலே கீர்த்தித் திருவகவலில் "ஐயாறதனிற் சைவனாகியும்" என்பதற் குரை விரித்தவழி எடுத்துக் காட்டினம், ஆண்டுக் காண்க.

குறியாவது அனற் பிழம்பின் வடிவு; அதன்கண் இறைவன் முளைத்து விளங்குமாற்றினை மேலே விரித்துக் காட்டினம்: அவ் வனற்பிழம்புபோற் செய் தமைக்கப்படுங் கல்வடிவும் இறைவற்குக் குறியாயிற்று. குறி, அடையாளம், இலிங்கம் என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள்.

'குணம்' ஈண்டு எண் குணங்களின் மேற்று; அவை: தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என இனவ.

இறைவனைப் பற்றினாலன்றிப் பேரின்பந் தலைப்படுதல் ஏலாமையின், அவனை அதற்குச் செலுத்தும் 'நெறி' யாகக் கூறினார். ஏனை யுலகத்துப் பொருள்களும் உயிர்களும் எல்லாம் அதன்கட் செலுத்த மாட்டாமையின் அவை அதற்கு நெறியாகாவாயின.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் மூவா மருந்தா யிருத்தல் ஓர்ந்து அவனை யடைந்து இறப்பினை நீக்கிக்கொள்ளமாட்டாது, பாற் கடலின் மருந்தை நாடிச் சென்று இடருற்றன ராகலின் ' வானோர்க்கரிய மருந்தே ' என்றருளிச் செய்தார்.

குறி, குணம், நெறி, நினைவு, மருந்து முதலிய சொற்களும் இவைபோற் பின் வருவனவுமெல்லாம் ஆகுபெயரால் இறைவனையே உணர்த்தும்.

'மூவேழ் இருபத்தொரு தலைமுறையும் வாழ்க' என்று வாழ்த்துரை கிளக்கும் உலகியல் வழக்குப்பற்றி, அடியார் சுற்றமும் இருபத்தொரு தலைமுறை வரையில் நரகத்திற் சென்று ஆழாமற் காப்பன் என்றார். பேரன்பிற் சிறந்த ஓர் அடியவரின் இயல்பு அவர் கால்வழியில் வருவோர்க் கெல்லாம் இருபத்தொரு தலைமுறை வரையிற் றொடர்ந்துவரும் என்ப வாகலின் அவரை யெல்லாம் இறைவன் உயர்நிலைக் கண் வைப்பனென்பது குறித்தாராயிற்று.

தங்கட்பட்ட உயிர்களை வருத்துந் தன்மையில் ஒரு நரகின் இயல்பு மற்றொரு நரகின் இயல்பின் வேறா யிருத்தலின் 'முரண் உறு நரகு' என்றார்.

தன்பால் அன்புமிக்க அடியாரைத் தன்னோ டொப்ப வைத்து நலம் பாராட்டுதலின் இறைவனைத் 'தோழா' என்றும், அவர்க்கு எந் நிலையினும் எக் காலத்தினும் நீங்காத் துணையாயிருத்தலின் ' துணைவா ' என்றும் அருளிச் செய்தார்.

'முத்தன்' என்பது விடுபட்டவன் எனப் பொருள்படும் ' முக்த: ' என்னும் வட சொற்றிரிபு. இறைவன் தன்னியற்கையிலேயே மும்மலப் பற்றின் நீங்கினவனாய் இருத்தலின் அவனையும் ' முத்தன் ' என்றார்.

' அரன் ' என்னும் பெயர் அடியார் வினைகளை அரித்தல் அல்லது அராவுதல் பற்றி வந்தது. தமிழிலிருந்து வடமொழிக்கட் சென்ற சொற்களுள் இதுவும் ஒன்று.

உயிர்கள் உடம்புகளிற் புகுந்து உலகின்கட் டோன்றி அறிவுடையராய் அவ் வுலகத்துப் பொருளமைப்புகளைக் காண்டொறும் அவற்றை அமைத்த முதல்வனது அருட்பெருந் தகைமையினையும் அவனிருப்பினையும் அறியப்பெறுதலானும்,

இவ்வாறாகிய உலக வாழ்க்கையின் முடிந்த பயனாக இறைவனை அடையப் பெறுதலானும் 'விரிகடல் உலகின் விளைவே' என்றருளிச் செய்தார்.

மழையைப் பொழியும் முகிலும், பொழிந்த அம் மழையருவியைத் தாங்கும் மலையும்போல அருள் மழையைச்சொரியும் முகிலும் அம்மழையாலாய அருளருவியைத் தாங்கும் மலையும் இறைவனே என்பார் 'கருமுகிலாகிய கண்ணே" என்றும் 'மன்னியதிருவருண்மலையே' என்றும் அருளிச் செய்தார்.

'இருங்கழல்' என்பதில் இருமை பெருமை எனப் பொருள் படுதலை "அகல் இருவிசும்பினும்" என்புழியுங் * காண்க.

'கழல்' என்பது காலின் அடிக்கும், ஆடவர் காலணிக்கும் பெயராய் வருதல் திவாகரத்திற் காண்க.

சென்னி—தலை; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "இறைஞ்சுக பெரும நின்சென்னி" என்னும் புறப்பாட் டடியிற் † காண்க.

சேவகன்—வீரன்; "சேவகம்' வீரம் எனப் பொருள் படுதலைச் சூடாமணி நிகண்டிற் காண்க.

—:—

தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி
அழிவதும் ஆவதுங் கடந்தாய் போற்றி
முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி
மானேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
வானகத் தமரர் தாயே போற்றி
பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் திகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
அளிபவர் உள்ளத் தமுதே போற்றி

* புறநானூறு, அ. † புறநானூறு, ௬.

கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி

தொழுதகை துன்பம் துடைப்பாய் போற்றி—கும்பிட்ட கையினை யுடையார்க்கு வருந்துன்பங்களை அகற்றுவோனே போற்றி, அழிவிலா ஆனந்தவாரி போற்றி—கெடுதலில்லாத இன்பக்கடலே போற்றி, அழிவதும் ஆவதும் கடந்தாய் போற்றி—கேடும் ஆக்கமுங் கடந்தவனே போற்றி, முழுவதும் இறந்தமுதல்வா போற்றி—எல்லாவற்றையுங் கடந்த முதல்வனே போற்றி, மான்நேர்நோக்கி மணாளா போற்றி—மானை யொத்த பார்வையினையுடைய அம்மைக்கு மணவாளனே போற்றி, வானகத்து அமரர் தாயே போற்றி—வானிடத்துள்ள தேவர்க்குத் தாயை யொத்தவனே போற்றி, பார் இடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி—நிலத்தினிடத்தே ஐந்து தன்மைகளாய் விரிந்தவனே போற்றி, நீர் இடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி—நீரினிடத்தே நான்கு தன்மைகளாய் விளங்கினவனே போற்றி, தீ இடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி—நெருப்பினிடத்தே மூன்று தன்மைகளாய் மிக்குநின்றவனே போற்றி, வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி—காற்றினிடத்தே இரண்டு தன்மைகளாய் மகிழ்ந்து நின்றவனே போற்றி, வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி—விசும்பினிடத்தே ஒரு தன்மையாக விளைந்தவனே போற்றி, அளிபவர் உள்ளத்து அமுதே போற்றி—அன்பால் உருகுபவரது உள்ளத்தின்கண் ஊறும் அமுதமே போற்றி, கனவிலும் தேவர்க்கு அரியாய் போற்றி—கனவினிடத்தும் அன்பரல்லாத தேவர்கட்கு அரியனாய் உள்ளவனே போற்றி, நனவிலும் நாயேற்கு அருளினை போற்றி—நனவினிடத்தும் நாயின் இழிந்த அடியேனுக்கு அருள்செய்தவனே போற்றி, என்றவாறு.

துன்புறுவார் அத்துன்பத்தை நீக்கவல்லார்பாற் சென்று கைதொழுது நின்று தம் குறையறிவிப்பராகலின், தொழுவார்க்குள்ள துன்பத்தை அதற்கடையாளமாக எடுத்த கைம் மேல் ஏற்றித் 'தொழுதகை துன்பம்' என்றருளிச் செய்தார்.

தொழுதல்—கும்பிடுதல், பிங்கலந்தை. "தொழுதகை யுள்ளும் படை யொடுங்கும்" என்றார் * ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனாரும்.

ஊழிக்காலத்திற் கடல் நீரும் வற்றி இல்லையாமாகலின், எக்காலத்துந் திரிபில்லாத இன்பநிலையமான இறைவனை 'அழிவிலா ஆனந்தவாரி' என்றார்.

வாரி—கடல்நீர், திவாகரம்; கடல் நீர் ஈண்டுக் கடல் மேலானது ஆகுபெயர்.

கேடும் ஆக்கமும் உள்ள பொருள்களினுஞ் சிற்றுயிர்களினும் அப்பாற்பட்டவனாதல் போலவே, கேடும் ஆக்கமும் இல்லாத் தூய விந்து தத்துவத்திற்கும் அத்தத்துவத்தில் வைகுவாரான கடவுளருக்கும் அப்பாற்பட்டவன் இறைவனென்றுணர்த்துவார் 'முழுவதும் இறந்த முதல்வா' என்றருளிச் செய்தார்.

இறத்தல்—கடத்தல், பிங்கலந்தை.

மடவார் நோக்கத்திற்குமானையே உவமை கூறுவர்; "அவர் நம், மானேர்நோக்கம் மறப்பார் அல்லர்" என்றருளிச் செய்தார் இளங்கோவடிகளும் †. மான்போற்றுள்ளுதலின் மடவார்கண்களாகிய சினைக்கு மான் என்னும் முதல் உவமையாயிற்று. இவ்வாறு முதலுஞ்சினையும் ஒப்புறுத்தப்படுதல் "முதலுஞ்சினையுமென்றாயிரு பொருட்கும், நுதலிய மரபின் உரியவை உரிய" என்று ‡ ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் கூறியவாற்றானறிக.

'மண ஆளன்' எனுஞ்சொற்றொடர் 'மணாளன்' என மருவிற்று; "குளவாம்பல் குளாம்பல் மரவடி 'மராடி' எனமரீஇயினாற்போல" §. மணவாளன்—கணவன், பிங்கலந்தை.

'அமரர்' சாவில்லாதவர் எனப் பொருள்படும் 'அமரா:' என்னும் வடசொற்றிரிபு.

---

* திருக்குறள், ௮௨௮. † சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி, ௩௩.

‡ தொல்காப்பியம், உவமவியல், ௬.

§ சிவஞான போதமாபாடியம், ௨-ஆஞ்சூத்திரம், ௩-ஆம் அதிகாரணம்.

'பாரிடை யைந்தாய்ப் பரந்தாய்' என்பது மண்ணின் கட் காணப்படும் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்து தன்மைகளினும் இறைவன் கலந்து நிற்குமாறுணர்த்தி யது. முதற்பொருண் மாயையிலிருந்து இறைவன் நிலத் தைத் தோற்றுவித்த பின்னரன்றி இஃது அவ்வியல்புகள் உடையதாதல் புலப்படாமையானும், எல்லாவற்றின் உள்ளும் புறம்புமாய் நிற்கும் முதல்வன் இந்நிலத்தினும் அதனியல்பு களினுங் கலந்து நிற்பனாகலானும் இவ்வாறு கூறினார். இஃது ஏனைப் புனல் அனல் கால் வெளி முதலிய வற்றிற்கும் ஒக்கும். இனி, மண்ணிற்கு நாற்றம் ஒன்றுமே இயற்கைத் தன்மை, ஏனைச் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை என்னும் நான்கியல்புகளும் ஏனை நாற்பொருள்களுந் தன்னோ டுடன்கலந்திருத்தலாற் போந்த செயற்கைத்தன்மைகளாகும்.

'நீரிடை நான்கு' என்பன ; நீருக்கு இயற்கைத் தன்மை யான சுவையும், ஏனை அனல் கால் வெளி என்பவற்றின் சேர்க்கையாற்பிறந்த ஒளி ஊறு ஓசை என்னும் மூன்று செயற்கைத் தன்மைகளுமாம்.

நிகழ்தல்—விளங்குதல் ; இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை "வளன் அறநிகழ்ந்து வாழுநர்" என்னும் பதிற்றுப்பத்து அடி *யுரையிற் காண்க.

'தீயிடைமூன்று' என்பன : அனலுக்கு இயற்கைத் தன்மையான ஒளியும், ஏனை வளி வெளி என்பவற்றின் சேர்க்கையாற் றோன்றிய செயற்கைத் தன்மையான ஊறும் ஓசையுமாம்.

திகழ்தல்—மிக்குநிற்றல் ; இப்பொருட்டாதல் "அங்கண் விசும்பின் அணிதிகழும்" என்பதன் உரையிற் † காண்க.

'வளி யிடை யிரண்' டாவன : காற்றின் இயற்கைத் தன்மையான ஊறும், ஏனை விசும்பின் கூட்டுறவாற் பிறந்த செயற்கைத் தன்மையான ஓசையுமாம்.

'வெளி யிடை ஒன்று' என்பது விசும்பின் இயற்கைத் தன்மையான ஓசை.

* பதிற்றுப் பத்து, ௪௧. † புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௬, ௨௨.

'அளிபவர்' அன்பால் உருகுபவர்; அளி—அன்பு, திவாகரம். இனிக் கனிந்த பழத்தை அளிந்த பழம் என்று வழங்குபவாகலின், அன்பாற் கனிபவரெனப் பொருளுரைப்பினுமாம்; "அளிந்த தீம் பழம் இஞ்சி யார்ந்த நீர்" என்றார் சிவகசிந்தாமணியுள்ளும் *. அளிந்தபழத்திற் றேன் ஊறுமாபோல் அன்பாற் கனிந்தவருள்ளத்தும் இறைவன் இன்ப வூறலாயிருப்பனென்பது பெறப்பட்டது.

இடைமரு துறையும் எந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
ஆரூர் அமர்ந்த அரசே போற்றி
சீரார் திருவை யாறா போற்றி
அண்ணா மலையெம் அண்ணா போற்றி
கண்ணார் அமுதக் கடலே போற்றி
ஏகம் பத்துறை எந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்ணுரு ஆனாய் போற்றி
பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி
குற்றாலத் தெங் கூத்தா போற்றி
கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலையெம் எந்தாய் போற்றி
பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி
கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி

இடைமருது உறையும் எந்தாய் போற்றி—திருவிடை மருதூரில் உறைந்தருளும் எம் தந்தையே போற்றி, சடை இடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி—சடையினிடத்துக் கங்கை நீரினைத் தாங்கினவனே போற்றி, ஆரூர் அமர்ந்த அரசே போற்றி—திருவாரூரின்கண் விரும்பி யிருந்த அரசனே போற்றி, சீர் ஆர் திருவையாறா போற்றி—அழகு நிறைந்த திருவையாற்றையுடையவனே போற்றி, அண்ணாமலை எம் அண்ணா போற்றி—

* சீவகசிந்தாமணி, ௧௫, ௮௪.

திருவண்ணுமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் எம் அண்ணலே போற்றி, கண் ஆர் அமுதக் கடலே போற்றி—கண் நிறைந்த அமுதக்கடலே போற்றி, ஏகம்பத்து உறை எந்தாய் போற்றி—திருவேகம்பத்தில் உறையும் எந்தலைவனே போற்றி, பாகம் பெண்உருஆனுய்போற்றி-இடப்பாகம் பெண்வடிவு ஆனவனே போற்றி, பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி—திருப்பராய்த்துறையிற் பொருந்தின மேலோனே போற்றி, சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி—திருச்சிராப்பள்ளியிற் பொருந்திய சிவபெருமானே போற்றி, மற்று ஓர் பற்று இங்கு அறியேன் போற்றி—வேறு ஒரு பற்றுக்கோடும் இவ்விடத்தே அறியேன் பெருமானே போற்றி, குற்றாலத்து எம் கூத்தா போற்றி—திருக்குற்றாலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம் கூத்தனே போற்றி, கோகழி மேவிய கோவே போற்றி—திருப்பெருந் துறையில் விரும்பி எழுந்தருளிய அரசே போற்றி, ஈங்கோய்மலை எம் எந்தாய் போற்றி—திருவீங்கோய் மலையில் அமரும் எம் தலைவனே போற்றி, பாங்கு ஆர் பழனத்து அழகா போற்றி—அழகு நிறைந்த திருப்பழனத்தில் இருக்கும் அழகனே போற்றி, கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி—திருக்கடம்பூரில் விரும்பியிருந்த ஆண்மையுடையோனே போற்றி என்றவாறு.

எந்தை—எம் தலைவன்; "எந்தையொடு கிடந்தோர்" என்பதன் * உரையில் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

"உலகமே உருவமாக" † நிற்கும் முதல்வற்கு முகிற்குழாம் சடையாகவும், அம்முகலிற்றங்கு நீர் சடைக்கட்டங்கு கங்கையாகவுங் கொள்ளப்படுமாகலிற் 'சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய்' என்றார்.

சடை என்பது செட்டி; ஒன்றோடொன்று பிணைந்து செட்டிபோற் றிரண்டிருக்கும் பின்னல் மயிரும் சடையெனப் பெயர் பெறலாயிற்று; "வேணியும் வேருங்கிடையுஞ் சடையெனல்" என்பது பிங்கலந்தை. இத் தமிழ்ச்சொல் வடமொழிக்கட் சென்று 'ஜடா' எனத் திரிந்து வழங்கும்.

---

* புறநானூறு, ௬௬. † சிவஞானசித்தியார், ௫, எ.

"கங்கா" என்னும் வடசொற் 'கங்கை' எனத் திரிந்தது. 'தரி' என்னும் வடசொல் தாங்கு என்னும் பொருட்கண் வரும்.

அமர்தல்—உவந்திருத்தல்; "அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும்" என்று * திருக்குறளினும் போந்தது.

'சீர்' என்னுஞ் சொல் புகழ் அழகு செல்வஞ் சீர்மை என்னும் பொருள்களை உணர்த்துதல் திவாகரத்திற் காண்க.

அண்ணல்—பெருமையிற் சிறந்தோன், இச்சொல் விளி யேற்றக்கால் அண்ணால் என அயல் நீண்டு பின்னர்க் கடைக் குறைந்து 'அண்ணா' என நின்றது.

நோக்கு மிடனெல்லாம் இறைவன்றன் இன்பவடிவே அடிகட்குப் புலனாதலானும், அவ்வடிவுதானும் எல்லை காணப் படாததாய் இருத்தலானும் 'கண் ஆர் அமுதக்கடலே' என் றருளிச் செய்தார்.

'ஏகம்பம்' என்பது காஞ்சி நகர்.

சிவபெருமான் தனதிடப்பாகத்தில் அம்மையை அடக் கிக் கொண்டமைபற்றிப் 'பாகம் பெண்ணுருவானாய்' என் றார்.

'பாகம்' என்பது பகு என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து ஒரு கூறு எனப் பொருடருந் தமிழ்ச் சொல்; இது வட மொழியினுஞ் சென்று வழங்கும்.

"உரு வென்றது மன்னுணர்வாய் நிற்குங் கருத்துப் பொருள்" எனவும், "வடிவாவது கட்புலனாகியே நிற்ப" தெனவும் நச்சினார்க்கினியர் ஓதுதலின் † ஈண்டு இறைவற்கு உருவென்றது அறிவுருவேயாம் என்க.

நிறத்தானன்றி உருவு தெரியாமையின் நிறத்தின் பெய ரான உரு அதனையுடைய பொருண்மேல் ஆயிற்று; 'உரு' தமிழ்ச் சொல். 'உருவம்' சிவந்தநிற மெனப் பொருடருதலை "உருவப்பல்பூத் தூஉய்" என்னுந் திருமுருகாற்றுப்படை அடிக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரைத்த உரையுட் காண்க.

மேவுதல்—பொருந்தல்; "மிகன் மேவல் மெய்ப்பொருள்

---

* திருக்குறள், ௯௨. † தொல்காப்பியப்பாயிர வுரை.

காணார்" என் புழிப் *பரிமேலழகியாருரைத்த வுரையில் இஃதிப் பொருட்டாதல் காண்க.

பற்று—பற்றுக்கோடு ; "பரிந்தோம்பிப் பற்று அற்றே மென்பர்" என்பதற்குப்† பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையைக் காண்க,

கோகழி—திருப்பெருந்துறை ; இஃதிப் பொருட்டாதல் மேலே விரித்துரைத்தாம்.

'மேவுதல்' விரும்புதல் எனவும் பொருடருதல் "இரந்து கோள் மேவார்" ‡என்பதனுரையிற் காண்க.

பாங்கு—அழகு ; திவாகரம்.

'விடங்கம்' ஆண்மை எனப் பொருள்படும் வடசொல்.

அடைந்தவர்க் கருளும் அப்பா போற்றி
இத்தி தன்னின் கீழ்இரு மூவர்க்
கத்திக் கருளிய அரசே போற்றி
தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி
௧௬௫ எந்நாட் டவர்க்கும் இறைவா போற்றி
ஏனக் குருளைக் கருளினை போற்றி
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
இருள் கெட அருளும் இறைவா போற்றி
௧௭௰ தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி

அடைந்தவர்க்கு அருளும் அப்பா போற்றி—சார்ந்தவர்க்கு அருள் செய்யும் அப்பனே போற்றி, இத்தி தன்னின் கீழ் இரு மூவர்க்கு அத்திக்கு அருளிய அரசே போற்றி—இத்தி மாத்தின் நீழற் கீழ் இயக்கியர் அறுவர்க்கும் யானைக்கும் அருள் செய்த அரசே போற்றி, தென்நாடு உடைய சிவனே போற்றி—தென்றமிழ் நாட்டினை அரசு உரிமையாக உடைய சிவபெருமானே போற்றி, எந் நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி—எந்த நாட்டிலுள்ளார்க்குந் தலைவனே போற்றி; ஏனக் குருளைக்கு அருளினை போற்றி—பன்றிக்குட்டிகட்குப் பாலூட்டி

---

* திருக்குறள், அ௫௦. † திருக்குறள், ௩௫. ‡ திருக்குறள், ௧௦௬௫.

அருள் செய்தவனே போற்றி, மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி—பெருமையுடைய கயிலை மலையை உறையுளாக உடையவனேபோற்றி, அருளிட வேண்டும் அம்மான்போற்றி-அருள் செய்திடல் வேண்டும் மாமனே போற்றி, இருள் கெட அருளும் இறைவா போற்றி—ஆணவஇருள் கெடும்படி அருள் புரியும் தலைவனே போற்றி, தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி என்பதை அடியேன் தமியேன் தளர்ந்தேன் போற்றி எனமாற்றி அடியனேனாகிய தனியேன் தளர்வுற்றேன் பெருமானே போற்றி என்றவாறு.

அடைதல்—சார்தல்; "அடையாவாம் ஆயங் கொளின்" என்பதன் * உரையில் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

'இத்திதன்னின்கீழ் இருமூவர்க்கு' அருளிய வரலாற்றினை மேலே கீர்த்தித்திருவகவலிற் "பட்டமங்கையிற் பாங்காயிருந்தங் கட்டமாசித்தி யருளிய அதுவும்" என்பதன் உரையில் எடுத்துக் காட்டினும். ஆண்டு, நம்பியார் திருவிளையாடல் ஆலமரத்தின் கீழற் கீழ் இறைவன் அருள் செய்தானென் றுரைப்ப, ஈண்டு அடிகள் இத்திமரம் என்றோதுதல் என்னை யெனின்; நம்பியார் காலத்திற்கும் மிக முற்பட்ட அடிகள் அதனை இத்திமர மென்றே ஓதுதலின் அதுவே கொள்ளற் பாற்றென்க.

அத்திக்கு அருளிய வரலாறு வருமாறு: முன்னொரு காலத்துத் தேவேந்திரன் நிலத்தினின்றும் வானுலகஞ்செல்ல, அவனை எதிரேற்றுத் தேவரும் முனிவரும் ஒவ்வொரு கையுறை நல்கினர். அவ்வமயத்தில், துருவாசமுனிவரனும் ஒரு தாமரைப்பூவும் ஒருதுளவத்தாருங் கொடுப்ப அவற்றை வாங்கிய தேவர்கோன் அவற்றை ஒருபொருட்படுத்தாது இகழ்ந்து தானூர்ந்துசென்ற வெள்ளானைமேல் எறிய, அதுவும் அவற்றை இகழ்ந்து தன் அடிக்கீழ் இட்டு மிதித்தது. அது கண்ட முனிவரன் அச்சமுஞ் சினமுங்கொண்டு அவ்விரண்டையும் எடுத்துத் தன்முடிமிசை அணிந்துகொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'நின் தலைமுடி பாண்டியன் வளையினாற் பிளக்கப்படுவ

* திருக்குறள், கஉக.

தாக!' என்றும், வெள்ளானையை நோக்கி 'நீ நிலத்தின்கட் காடுகடோறுங் காட்டியானையாய் உழல்வாயாக!' என்றுஞ் சபித்தனன். அச்சாபவுரைகேட்ட ஏனைமுனிவரும் தேவரும் மிகவருந்தி அம்முனிவரனைப் பொறுக்குமாறுவேண்ட அவனுஞ் சினந்தணிந்து 'பாண்டியமன்னனால் தலைமுடி பிளவுபடினும், மீண்டும் உயர்வுபெற்றுப் பண்டுபோல் வானுலகை அரசாள்வன்' எனவும், 'வெள்ளானை காட்டியானையாகி உழலுங்காற் கடம்பமா அடவிக்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானைக்கண்டு வழிபட்டுப் பழைய நிலையைப் பெறும்' எனவும் சாபவிடுதி தந்தான். அங்ஙனமே பின்றைநாளில் இந்திரன் முடிப்பிளவுண்டும், அவனது வெள்ளானை கடப்பங்காட்டிற் பெருமானை வழிபட்டும் தம் பண்டைநிலைமை எய்தினரென நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுநிற்கும்.

'அத்தி' என்பது 'ஹஸ்திந்' என்னும் வடசொற் சிதைவு; புழைக்கையுடைமையால் யானை அப்பெயர்பெற்றது. ஹஸ்த :—கை, ஈண்டுப் புழைக்கைமேற்று.

பண்டைக்காலந்தொட்டுச் சிவவழிபாடு தென்றமிழ்நாட்டின்கண்ணதாயே நிலைபேறுற்றுவருதலிற் 'றென்னாடுடைய சிவனே' என்றார். இனித், தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணந்து இறைவன் தென்னாட்டில் அரசு செலுத்தினன், என்னும் புராணவழக்குப்பற்றி அவ்வாறு கூறினாரென்றலும் ஒன்று.

பன்றிக்குட்டிகட்கு அருளியவரலாறு :—ஒருகாலத்துப் பன்னீர் இளைஞர் காட்டகத்தே தவஞ்செய்த ஒரு முனிவரனை அணுகி அவற்குச் சினத்தை விளைவித்துப் பன்றிவயிற்றிற் பிறந்துழலுமாறு சாபமிடப்பெற்றுத் தமது குறும்பு அடங்கித் தாஞ்செய்பிழை பொறுக்குமாறு அவனைவேண்டி, இறைவனருளாற்சாபந்திருமென அதற்கு விடுதியும் பெற்றனர். முனிவரன்சாபவழியே ஒருகாட்டுப்பன்றி வயிற்றில் அப்பன்னிருவருங்குருளைகளாய்ப் பிறந்தவுடன், தாய்ப்பன்றி பாண்டியன் வேட்டையில் அகப்பட்டு இறக்க, அய்வரவுகாணாது அயரும் அக்குட்டிகட்கு இறைவனே தாய்ப்பன்றி வடிவிற்சென்று

பாலூட்டி அருள்புரிந்தனனென நம்பியார் திருவிளையாடல் பகர்கின்றது.

குருளை—பன்றிக்குட்டி; "நாயே பன்றி புலி முயல் நான்கும், ஆயுங் காலைக் குருளை என்ப" என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறினமையின்* பன்றிக்குட்டிகளுங் 'குருளை' எனப் பெயர் பெற்றன.

மானம்—பெருமை, சூடாமணிநிகண்டு.

'அம்மான்' என்னுஞ் சொல் மாமன் என்னும் பொருட்டாதலைப் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

'தமி', என்பது தனியெனப் பொருள்படுதலை "நூறு செறுவாயினுந் தமித்துப் புக்குணினே" என்பதன் உரையிற் † காண்க.

களங்கொளக் கருத அருளாய் போற்றி
அஞ்சேல் என்றிங்கு அருளாய் போற்றி
நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் போற்றி
அத்தா போற்றி ஐயா போற்றி
௧௭௫ நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
௧௮௦ முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி
உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி
மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
பஞ்சேர் அடியாள் பங்கா போற்றி
௧௮௫ அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி
இலங்கு சுடர் எம் ஈசா போற்றி

களங்கொளக்கருத அருளாய் போற்றி—அடியனேன் ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெறவும் நின்னையே கருதவும் அருள் செய்

* தொல்காப்பியம், மரபியல், ௮. † புறநானூறு, ௧௮௪.

வாயாக பெருமானே போற்றி, அஞ்சேல் என்று இங்கு அருளாய் போற்றி—அஞ்சாதே என்று சொல்லி இம்மையிலேயே அருள்புரிவாயாக பெருமானே போற்றி, நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் போற்றி—நஞ்சையே அமுதமாக விரும்பினவனே போற்றி, அத்தா போற்றி—அப்பனே போற்றி, ஐயா போற்றி—ஆசிரியனே போற்றி, நித்தா போற்றி—என்று முள்ளவனே போற்றி, நிமலா போற்றி—மல மில்லாதவனே போற்றி, பத்தா போற்றி—தலைவனே போற்றி, பவனே போற்றி—எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமானவனே போற்றி, பெரியாய் போற்றி—பெரியவனே போற்றி, பிரானே போற்றி—எப்பொருட்கும் இறைவனே போற்றி, அரியாய் போற்றி—அரியவனே போற்றி, அமலா போற்றி—மல மற்றவனே போற்றி, மறையோர் கோல நெறியே போற்றி—அந்தணர் வேடத்தை மேற்கொண்டுவந்த நீதியே போற்றி, முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி என்பதனைத் தரியேன் முறையோ முதல்வா போற்றி என மாற்றி யான் தாங்கமாட்டேன் இது நீதியோ முதல்வனே போற்றி எனப்பொருளுரைக்க, உறவே போற்றி—சுற்றமே போற்றி, உயிரே போற்றி—உயிர்கட்கு ஓர் உயிரே போற்றி, சிறவே போற்றி—சிறப்பே போற்றி, சிவமே போற்றி—சிவமே போற்றி, மஞ்சா போற்றி—மழையே போற்றி, மணாளா போற்றி—மணவாளனே போற்றி, பஞ்சு ஏர் அடியாள் பங்கா போற்றி—செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்டிய அழகுவாய்ந்த திருவடிகளையுடைய அம்மையை ஒரு கூற்றில் உடையவனே போற்றி, அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி—துன்பமுற்றேன் நாயினேனாகிய அடியேன் பெருமானே போற்றி, இலங்கு சுடர் எம் ஈசா போற்றி—விளங்கா நின்ற ஒளியினையுடைய எம் ஈசனே போற்றி என்றவாறு.

கள்ம்—இடம், பிங்கலந்தை. நூற்றறுபத்தொன்பதாம் அடியில் ஒரு நிலைக்களன் காணாது தாம் தமியராய்த் தளர்வுற்றமையினைக் கூறினாராகலின், அதனை அடுத்த அடியில் தாம் ஒரு நிலைக்களன் கொள்ளுமாறு தமக்கு அருள்செய்தல் வேண்டுமெனக் குறை இரந்தார். இவ்வாறு பொருளுரைக்க

வறியஞர் 'கள்ளம்' களம் என ஆயிற்றெனக்கொண்டு ஓசையுமின்றிப் பொருந்தாவுரை கூறினர். களம் கொளவும் கருதவும் என உம்மை விரித்துரைக்க.

'இங்கு' ஈண்டு இம்மை யென்னும் பொருண்மேல் நின்றது. இம்மைக்கண் அருள் பெற்றார்க்கன்றி மறுமைக்கண் அப் பேறுவாய்த்தல் துணியப்படாமையின் 'இங்கு அருளாய்' என்றார்.

கடவுளர் தாம் இறவாமைப்பொருட்டுப் பாற்கடலமிழ்தை வேண்டி முயன்றாராக, இறைவன் அவரைப் பாதுகாத்து அவர்க்கு அவ்வமிழ்தை நுகர்வித்தற்பொருட்டு, அக் கடலின் கண் எழுந்த நஞ்சை அயின்றும் தான் இறப்பின்றியே இருந்தமையின் இவனே எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுள் என்றறிவிப்பார் 'நஞ்சே அமுதா நயந்தாய்' என்றருளிச் செய்தார்.

'அமுதுஆக' என்னுந்தொடரில் 'ஆக' என்பது 'ஆ' எனக் கடைக்குறைந்து நின்றது.

நயத்தல்—விரும்புதல்; "நயத்தக்க நாகரிகம்" என்புழியுங் காண்க.*

ஐயன்—ஆசிரியன், பிங்கலந்தை.

'நித்ய' என்னும் வடசொல் நித்த என்றாய், விளியேற்று நித்தா என நின்றது.

'நிர் மலன்' என்பதில் 'நிர்' என்னும் வடமொழி எதிர்மறை இடைச்சொல் ஈறுகெட்டு 'நி' என நின்று 'மலம்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லோடு புணர்ந்துவராலாயிற்று.

தலைவன், கணவன் எனப் பொருள்படும் 'பர்த்ரு' என்னும் வடசொல் 'பத்தம்' எனத் திரிந்தது.

சிவபெருமான் எவற்றையுந் தோற்றுவித்தலிற் 'பவன்' எனவும், எவற்றையும் அழித்தலிற் 'சர்வன்' எனவும் ஆரிய வேதங்களுட் கூறப்படுவன். எசுர்வேதத்திடையில் உள்ள சத ருத்ரியத்தில் "நமோ பவாய ருத்ராயச நம: சர்வாயச பசுபதயேச நமோ நீலக்ரீவாயச சிதிகண்டாயச" எனப் போந்தமை காண்க.

---

* திருக்குறள், ௫௮௦

எப்பொருட்கும் இறைவனுவான் 'பிரான்' எனப்படும் என்று திவாகரம் கூறும்.

'அமலா' என்பதில் அகரம் எதிர்மறைப் பொருளையுணர்த்தும் ஒரு வடமொழி இடைச்சொல்.

கோலம்---வேடம்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "உள்வரிக் கோலத் துறுதுணை தேடி" என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடிக்கு * அரும்பதவுரைகாரர் கூறிய வுரையிற் காண்க.

நெறி—நீதி, பிங்கலந்தை. இறைவன் தமக்கு ஆசிரிய வடிவிற் றோன்றிய ஞான்று ஒரு மறையவன் போல் எழுந்தருளினனுகலின் 'மறையோர் கோலம்' என்றும், எல்லாவுயிர்கட்கும் அவன் நடுநின்று அருள்புரிதலின் அவனை 'நெறி' என்றுங் கூறினர்.

'முறை' நீதியினை யுணர்த்தல் "முறை வேண்டு பொழுதிற் பதனெளியோர்" என்பதன் † உரையிற் காண்க.

ஆசிரியனுய் எழுந்தருள்செய்த முதல்வனைத் தாம் பிரிந்திருக்கலாற்ருமையின் 'முறையோ தரியேன்' என்ருர்.

சிறவு—சிறப்பு; இஃது அருகிய வழக்கு.

மஞ்சு—மழை, மேகம்; திவாகரம்; அடியார்க்கு வேண்டுவனவெல்லாங் கேளாதே வழங்கலின் இறைவனை 'மஞ்சு' என்ருர். இதனை வடசொல்லெனக் கொண்டு 'அழகன்' எனப் பொருளுரைப்பாரும் உளர். 'மஞ்சு' முகிலை உணர்த்துங்கால் தமிழ்ச்சொல், அழகை உணர்த்துங்கால் வடசொல்.

'பஞ்சு ஏர் அடியாள்' என்பதிற் பஞ்சு செம்பஞ்சுக் குழம்பு, மாதரடிக்கு ஊட்டப்படுவது அதுவேயாகலின்; "அலத்தகம் ஊட்டிய அஞ்செஞ் சீறடி" என்ருர் சிலப்பதிகாரத்தும் ‡. ஏர்—அழகு; "இரப்பும் ஓர் ஏஎருடைத்து" என்பது திருக்குறள் §

அலத்தல்—துன்புறுதல்; "அலந்தாரை அல்லல் நோய் செய்தற்ருல்" என்னுந் திருக்குறளிலும் (கஉ0ங) இப் பொருட்டாதல் காண்க.

---

* சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை, உகசு.

† புறநானூறு, ஙரு. ‡ சிலப்பதிகாரம், கடலாடு காதை, அஉ

§ திருக்குறள், க0ருங.

சுடர்—ஒளி; "ஒள்சுடர்ப் பாண்டிற் செஞ்சுடர்போல" என்புழி* இப்பொருட்டாதல் காண்க.

கலைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
குலைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி
கலையார் அரிகே சரியாய் போற்றி
திருக்கழுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
பொருப்பமர் பூவணத் தரனே போற்றி
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
மருவிய கருணை மலையே போற்றி
துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி
தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி
தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி
ஆளா னவர்கட் கன்பா போற்றி
ஆரா அமுதே அருளே போற்றி
பேராயிரம் உடைப் பெம்மான் போற்றி
தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி
நீளொளி ஆகிய நிருத்தா போற்றி
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி
மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
எந்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி

கலைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி—கலைத்தலை என்னும் ஊரில் விரும்பி யிருந்த கண் அனையாய் போற்றி, குலைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி—குலைப்பதி என்னும் ஊரில் மகிழ்ச்சி மிகுந்திருந்த அரசே போற்றி, மலைநாடு உடைய மன்னே போற்றி—மலைநாட்டினையுடைய மன்னனே போற்றி, கலை ஆர் அரிகேசரியாய் போற்றி—நூற்பயிற்சி நிறைந்த அரிகேசரி என்னும் ஊரினை உடையாய் போற்றி, திருக்கழுக் குன்றில் செல்வா போற்றி—திருக்கழுக்குன்றில் எழுந்தருளி

---

* ஐங்குறு நூறு, ௪0௫.

யிருக்கும் செல்வனே போற்றி, பொருப்பு அமர் பூவணத்து அரனே போற்றி—மலைகள் பொருந்திய திருப்பூவணத்தில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே போற்றி, அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி—அருவமும் உருவமும் ஆனவனே போற்றி, மருவிய கருணை மலையே போற்றி என்பதனைக் கருணை மருவிய மலையே போற்றி என மாற்றி அருள் பொருந்திய மலையை யொத்தவனே போற்றிஎனப் பொருளுரைக்க, துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி—நான்காம் நிலையுங் கடந்த ஒளியே போற்றி, தெரிவு அரிதாகிய தெளிவே போற்றி—தெரிதற்கு அரிதாகிய தெளியப்பட்ட பொருளே போற்றி, தோளாமுத்தச் சுடரே போற்றி—தொளையிடப் படாத முத்தின் ஒளியே போற்றி, ஆள் ஆனவர்கட்கு அன்பா போற்றி—அடிமையாயினார்க்கு அன்பனே போற்றி, ஆரா அமுதே அருளே போற்றி—உண்டு அமையாத அமுதை யொப்பானே அருளையுடையானே போற்றி, பேர் ஆயிரம் உடைப் பெம்மான் போற்றி—ஆயிரம் பெயர்களையுடைய பெருமானே போற்றி, தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி—தாளியும் அறுகுஞ் சேர்த்துக் கட்டின மாலையை அணிந்தவனே போற்றி, நீள் ஒளியாகிய நிருத்தா போற்றி—நீண்ட ஒளியுருவாய்த் தோன்றிய கூத்தனே போற்றி, சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி—சந்தனத்தோடு கலந்த திருநீற்றினை அணிந்த அழகனே போற்றி, சிந்தனைக்கு அரிய சிவமே போற்றி—நினைத்தற்கு அரிதாகிய சிவமே போற்றி, மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி—மறைமொழிகளைப் புலப்படுத்துதற்கு இடமான பெரிய மகேந்திர மலையிற் பொருந்தினவனே போற்றி, எம்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி—எம்மைப் பிழைக்குமாறு அடிமை கொள்வானே போற்றி என்றவாறு.

நூற்றெண்பத்தேழாம் அடி முதல் நூற்றுத்தொண்ணூற் றிரண்டாம் அடிகாறும் இறைவன் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி அடியார்க்கருள் புரிந்த இடங்களையே அடிகள் கூறுகின்றார் என்பதற்கு 'மேவிய' 'மலிந்த' 'உடைய' என்னும் வினைகளே சான்றுமாகலிற் 'கவைத்தலை' 'குவைப்பதி'

என்பனவும், அவற்றிடையே போந்த 'அரிகேசரி' என்பதும் திருக்கீழ்க்குன்றம், திருப்பூவணம் முதலியவற்றைப்போற் சிவதலங்களையே குறிப்பனவா மென்பது நன்கு பெறப்படும். இஃதறியாதார் இவைதமக்கு வேறுவேறு பொருளுரைத்து இடர்ப்படுவர். அற்றேற் 'கவைத்தலை' 'குவைப்பதி' 'அரிகேசரி' முதலிய தலங்கள் யாண்டுள்ளன? அவற்றின் வரலாறுகள் யாவை? எனின்; மிகப்பழைய காலத்தவான அத்தலங்களும் அவற்றின் வரலாறுகளும் அழிந்து பட்டமையின் அவை இஞ்ஞான்று விளங்கா. இங்ஙனமே இஞ்ஞான்று விளங்கா இன்னுஞ் சில சிவதலங்கள் கீர்த்தித்திருவகவலிற் போந்தமைகாண்க.

'மலிதல்' மிகுதிப் பொருட்டாதல் "கார்மலி கதழ் பெயல்" என்பதற்குப்* பரிமேலழகியார். கூறியவுரையிற் காண்க.

மன்—அரசன் ; பிங்கலந்தை.

அருவம் உருவம் என்னும் இருதன்மைகளும் இறைவற் குண்டென்பது.

"அருவமோ உருவாரூபம் ஆனதோ அன்றி நின்ற
உருவமோ உரைக்குங் கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங்
[கென்னின்
அருவமும் உருவாரூபம் ஆனதும் அன்றி நின்ற
உருவமும் மூன்றுஞ் சொன்ன ஒருவனுக் குள்ளவாமே."

என்னுஞ் சிவஞானசித்திச் செய்யுளாற் கண்டுகொள்க.

மருவிய — பொருந்திய, இப்பொருட்டாதல் "உடனுறைவு மரீஇ" என்பதின் † உரையிற் காண்க.

நான்காவது எனப் பொருள்படும் 'துரியம்' என்னும் வடசொல் துரியம் என்றாயிற்று. சிவம் மும்மூர்த்திகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட துரியப்பொருளென வேதாந்தமும், அந்நான்காவது பொருளுக்கும் அப்பாற் பட்டதெனச் சைவசித்தாந்தமும் வழங்குதலின் அவ்விருவகை வழக்கும்பற்றி அடி-

* பரிபாடல், கச. † சிலப்பதிகாரம், உ, கக,

கள் ஓரோவிடத்துச் சிவபெருமானை நான்காவது* பொருளெனவும், மற்றும் ஓரோவிடத்து அதனையுங் கடந்ததெனவுங் கூறுநிற்பர். "தேவர்கோவறியாத தேவ தேவன் செழும் பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்கும் மற்றை மூவர் கோனாய் நின்றமுதல்வன்" "பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த, நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான் மறையும், மாவேறு சோதியும் வானவருந்தாமறியாச், சேவேறு சேவடி." என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுட்களாற் சிவம் நான்காம் பொருள் என்றருளிச் செய்தார். மற்றுத் 'துரியமும் இறந்த சுடரே' என்னும் இன்னோரன்னவற்றால் அஃது அந்நான்காம் பொருளையும் கடந்ததென அறிவுறுத்தார். வடமொழி வேதாந்தமாகிய மாண்டூக்கிய உபநிடதமும் "சாந்தம் சிவம் அத்வைதம் சதுர்த்தம் அந்யந்தே" என்பதனால் சிவம் நான்காவது பொருளாதலை வற்புறுத்துரைத்தது. அவர் நாராயணர்க்கும் மேற்பட்டவரென்பதை "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம" என்று தைத்திரீய ஆரணியக உபநிடதம்† கூறுநிற்கும். அவர் எல்லாத்தேவர்கட்குந் தலைவரான நான்முகக் கடவுளைப் படைப்பவரென "விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷிர் ஹிரண்ய கர்ப்பம் பச்யதஜாயமாந:" என்று அவ்வுபநிடதமே பின்னுங் கூறியது (௧௦, ௧௯, ௨அ). நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் முதலிய எல்லாம் பிறத்தலின் அவரெல்லாம் முதற்பொரு ளாகார் எனவும், எல்லாவற்றிற்குங் காரணனாய் வழிபடப்படுவோன் சிவபிரான் ஒருவனேயாம் எனவும் அதர்வசிகை "ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணி சேந்த்ரியாணி ஸஹ பூதைர் நகாரணம், காரணநாந் தியாதா காரணந்து த்யேயஸ்ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வரச்சம்புராகாச மத்யே" என்று புகலாநிற்கின்றது. இன்னும் பரத்திற்குப் பரமாயுள்ளவர் பிரமா, அதற்குப் பரமாயுள்ளவர் நாராயணர், அதற்குப் பரமாயுள்ளவர் சிவபிரான் என்பது போதரப் "பராத்பரதரோப்ரஹ்மா தத் பராத்பரதோ ஹரி:, தத்பராத்பரதோ ஈச:" என்று சிவசங்கற்போபநிடதமும்

* மாண்டூக்யோப நிடதம், ௨, ௪.

† தைத்திரீயம், ௧௦, ௧௩, ௨௧.

உரைநூற்கின்றது. இனி அத்துவிதமாயும், நான்காவதாயும் நான்முகன் திருமால் உருத்திரன் என்னும் மூவர்க்கும் அப்பாற் பட்டவராயும் உள்ளார் சிவபிரான் என்று "அத்வைதம் சதுர்த்தம் பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதித மேக மாஸாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம் ப்ரணம்ய" என்னும் பஸ்மஜாபாலோபநிடதமுந் தெளித்துக் கூறுதல் காண்க. இனி, வேதாந்தத் துள்ளும் ஒரோவழிச் சைவசித்தாந்த முடிநிலைப் பொருள் கடைப்பிடித்துரைக்கும் வழித் துரியங் கடந்த நிலையுங் கூறப்படு மென்றற்குத் "தமீச்வராணும் பாமம் மகேச்வரம் தம் தைவதா நாம் பரமஞ்சதைவதம், பதிம் பதிநாம் பரமம் பரஸ்தாத் விதாமதேவம் புவநேச மீட்யம்" என்னுஞ் சுவேதாசுவதரோபநிடதவுரையே (௬, ௭) சான்றுதல் காண்க.

பருப்பொரு ளறிவானும் உயிர்ப்பொரு ளறிவானும் கடவுளின் சிறப்பியல்பு அறியப்படாதேனும், அருட்பொரு ளறிவான் அது தெளியப்படுதலின் 'தெரிவரிதாகிய தெளிவே' என்றருளிச் செய்தார். "பாசஞானத்தாலும் பசுஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத்தாலே, நேசமொடுமுள்ளத்தே நாடி' என்ற சிவஞான சித்தித் திருப்பாட்டும் இக்கருத்தே பற்றி எழுந்ததென்க.

தோளா — தொளைக்கப்படாத; இப்பொருட்டாதல் "தோட்கப்படாத செவி" என்புழியும் * காண்க.

ஒன்பது மணிகளுள்ளும் முதலாதலின் 'முத்தம்' எனப் பெயர் போந்தது; இது தமிழ்ச் சொல்லாதலை அறியாதார் இது 'முக்தம்' என்னும் வடமொழியினின்றும் வந்ததெனப் பொருந்தாவுரை நிகழ்த்துவர்.

ஆராத — அமையாத; புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரைகாரரும் "அமையாக்காதல்" என்பதற்கு 'ஆராத அன்பு' எனப் பொருளுரைத்தார் †.

பெருமான் என்னுஞ் சொல் இடைக் குறைந்து ஒற்று விரிந்து 'பெம்மான்' என்றாயிற்று.

'தாளி' என்பது ஒரு படர்கொடி; அதன் இலையும்

* திருக்குறள், ௪௧௮. † புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௯, ௪௮.

அறுகம்புல்லின் றோடும் ஒருங்குசேர்த்துக் கட்டிய மாலை சிவபிராற் குரித்தாகலின் 'தாளி யறுகின் தாராய்' என்றார். தாளி, இலைகள் செறிந்த கொடி என்பது "அள்ளிலைத் தாளி கொய்யுமோனே" என்பதனானுங் காண்க *.

நான்முகன் திருமால் என்னும் இருவர்க்கும் இடையே ஒளியுருவாய் நீண்டமையின் 'நீளொளி யாகிய நிருத்தா' என்றார். 'நிருத்தன்' என்பது 'நிருத்த' என்னும் வடசொல்லினின்று பிறந்த பெயர். நிருத்தம்—கூத்து; ஒளியின் அசைவே ஈண்டுக் கூத்தெனப்பட்டது.

சாந்து—திருநீறு; பிங்கலந்தை. சந்தனமுந் திருநீறுங் கலந்த கலவையே 'கோபீசந்தனம்' ஆமாறும், அதனைப் பூசுமாறும் "அதிராத் ராக்நி ஹோத்ர பஸ்ம நாக்நேர் பஸிதமிதம் விஷ்ணுஸ் த்ரீணி பதேதி மந்த்ரைர் வைஷ்ணவ காயத்ரியா ப்ரணவேநோத் தூளநம் குர்யாத், ஏவம் விதிநா கோபீசந்தநஞ்சதாரயேத்" என்று வாசுதேவோபநிடதத்துட் கூறப்பட்டமை காண்க.

சுந்தரம்—அழகு; வடசொல்.

"மன்னுமாமலை மகேந்திர மதனிற், சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்" எனவும்†, "மற்றவை தம்மை மகேந்திரத்திருந், துற்ற வைம்முகங்களாற் பணித்தருளியும்" எனவும் ‡, "மந்திரமாமலை மகேந்திர வெற்பன்" எனவும் § அடிகள் கீர்த்தித்திருவகவலுட் பலகாலும் அருளிச் செய்தமையின் ஈண்டு 'மந்திரமாமலை' என்றதூஉம் அம்மகேந்திர மலையையே யாமென்க.

உய்ய—பிழைக்க; "கங்குல் தலைவரின், உய்குவென்" என்புழியும் || இப்பொருட்டாதல் காண்க.

---

* புறநானூறு, ௨௫௨.

† கீர்த்தித் திருவகவல், ௯. ‡ ௧௧, § ௧௦௦.

|| புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௧௧, ௧௦.

புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
கருங்குருவிக் கன் றருளினை போற்றி
இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி
படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி
அடியொடு நடு ஈறானாய் போற்றி
நரகொடு சுவர்க்கம் நானிலம் புகாமற்
பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி
ஒழிவற நிறைந்த ஒருவ போற்றி
செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்
குழைத்த சொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி
புரம்பல எரித்த புராண போற்றி
பரம் பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி
போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
போற்றி போற்றி புராண காரண
போற்றி போற்றி சயசய போற்றி

புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளினை போற்றி—ஒரு புலி தனது முலையை ஒரு புல்வாய் மான் கன்றுக்கு ஊட்டுமாறு அருள் செய்தவனே போற்றி, அலைகடல் மீ மிசை நடந்தாய் போற்றி—அலைகளையுடைய கடலின்மேல் நடந்தவனே போற்றி, கருங் குருவிக்கு அன்று அருளினை போற்றி—கரிக் குருவிக்கு அன் றொருகால் அருள் செய்தவனே போற்றி, இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி—பெரிய ஐம்புல அவாக்களுங் காயும்படி பொருந்தினவனே போற்றி, படி உறப் பயின்ற பாவக போற்றி—நிலத்தின் கண்ணே பொருந்தப் பலகாலுங் காட்டிய தோற்றங்கள் உடையவனே போற்றி, அடியொடு நடு ஈறு ஆனாய் போற்றி—முதலொடு நடுவுங் கடையும் ஆனவனே போற்றி, நரகொடு சுவர்க்கம் நானிலம் புகாமல் பரகதி பாண்டியற்கு அருளினை போற்றி—நரகத்

துடன் துறக்கம் நால்வகைப்பட்ட நிலம் என்னும் இவற்றின் கட் போகாதபடி மேலான வீடு பேற்றினைப் பாண்டியனுக்கு அருளிச்செய்தவனே போற்றி, ஒழிவு அற நிறைந்த ஒருவ போற்றி—தான் இல்லாத இடம் இல்லையாம்படி நிறைந்த ஒருவனே போற்றி, செழுமலர்ச் சிவபுரத்து அரசே போற்றி—செழுமையான மலர்கள் நிறைந்த திருப்பெருந் துறையில் எழுந்தருளிய அரசே போற்றி, கழுநீர் மாலைக் கட வுள் போற்றி—செங்கழு நீர் மாலையை அணிந்து போந்த முனிவனே போற்றி, தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி—வணங்குவாருடைய மயக்கத்தினை அறுப்பவனே போற்றி, பிழைப்பு வாய்ப்பு ஒன்று அறியா நாயேன் குழைத்த சொல்மாலை கொண்டு அருள் போற்றி—பிழைபடு தலும் பிழைபடாமையுஞ் சிறிதும் அறியாத நாயினேன் கூட்டிச் செய்த சொற்களால் ஆகிய மாலையை ஏற்றருளல் வேண்டும் பெருமானே போற்றி, புரம்பல எரித்த புராண போற்றி—பட்டினங்கள் பலவற்றையும் கொளுத்திய பழைய வனே போற்றி, பரம் பரம் சோதிப் பரனே போற்றி—மேலான பொருட்கெல்லாம் மேலான ஒளியினையுடைய மேலோனே போற்றி, போற்றி போற்றி புயங்கப் பெரு மான்—போற்றி போற்றி பாம்பை அணியாகவுடைய பெரு மானே, போற்றி போற்றி புராண காரண—போற்றி போற்றி பழைய காரணப்பொருளே, போற்றி போற்றி சய சய போற்றி—போற்றி போற்றி வென்றி வென்றி போற்றி என்ற வாறு.

'புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளிய' வரலாறு வருமாறு: பண்டொருகாற் பாண்டிநாட்டின்கட் கடம்பங்காட்டிற் புலி கள் நெருங்கிப் புல்வாய் மான்கள் அருகி வாராநிற்பக், கடைப் படியாக ஒரே யொரு புல்வாய் மான்பிணை ஒரு கன்றை ஈன்று, அதனைப் பழைய தொரு தூற்றினிடையே மறைத்து வைத்து, அக்காட்டகத்துள்ள மடுவின்கண் நீர் பருகச் சென் றது. சென்று நீர் பருகுங்கால் அதனை ஒரு வன்னெஞ்ச வேட்டு வன் அம்பால் எய்து வீழ்த்தினன். அது கீழ் விழுந்துயிர்விடுங் கால் தன் கன்றை நினைத்து அழுதுருகி உயிர்விட்டது.

அதனை யறிந்து பேரிரக்க முடையனாகிய சிவபெருமான் அக் காட்டகத்தில் வேறு ஏதும் மான்பிணை யில்லாமையை யுன்னி, அத்தாற்றுக்கு அருகினில் உலாவிய ஒரு பெண் புலியையே அதற்குப் பாலூட்டுமாறு ஏவ, அதுவும் அங்ஙனே சென்று நாளும் அம்மான் கன்றுக்கு முலைதந்து அதனை வளர்த்து வரலாயிற்றெனப் பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளை யாடற்புராணங் கூறாநிற்கும். 'புல்வாய்' ஒருவகைமான்.

'அலை கடல் மீமிசை நடந்த' என்றது கடலினை உழக்கி வலைஞரைத்துன்புறுத்திய ஒருபெருங் கெளிற்று மீனை இறைவன் வலைஞர்கோலத்திற் சென்று படுத்த திருவிளையாடலைக் குறித்தது. "கேவேடராகிக் கெளிறது படுத்தும்" என்று முன்னும், "அலைகடல்வாய் மீன் விசிறும், பேராசை வாரியனை" என்று பின்னும் அடிகள் அருளிச்செய்தல் காண்க.

'மீமிசை' என்பது "ஒரு பொருள் இருசொற்பிரிவில வரையார்" என்பதனான் * வந்தது.

'கருங்குருவிக் கருளியது' வருமாறு: முன்னொரு காலத்திற் கரிக்குருவிகள் காக்கைகளால் நலியப்பட்டு அஞ்சியுழல் கையில், அவற்றுள் அறிவுமிக்கதொரு குருவி 'பகை நீங்க வெல்லும் வாயில் யாது?' எனத் தன்னுள் ஆராய, மூநகர் களை நகைத்தெரித்த இறைவனை வழிபடுதலே அதுவாமென வுணர்ந்து, நாடோறும் பொற்றாமரையில் முழுகிச் சிறகடித்து ஆலவாயண்ணலை வலம்வந்து வழிபட்டுவரலாயிற்று. அது கண்ட இறைவன் இரங்கிப் பகைவரை வெல்லும் மூன்றெழுத் தாலாய தொருமறையை அதற்கறிவுறுப்ப, அஃததனை யோதித் தானுந் தன் கிளையும் தன்கிளைவழி வருவனவுமெல் லாம் காக்கை முதலான பெரும்பறவை யினங்களை வெல்லுந் திறம்பெற்று, அதனால் 'வலியான்' என்னும் பெயரும் பெற்றதெனப் பெரும்பற்றப் புலியூர்நம்பி விளையாடல் புகலும்.

ஈண்டுப் 'புலன்' என்றது ஐம்புல அவாக்களின் தொகுப்பை.

* தொல்காப்பியம், சொல், ௪௪௦.

தூய உயிரின்கண் இறைவனதருள் முனைத்து நிற்கு மாகலின், அவ்வருள்வழி நின்று அதனையே நோக்கி நிற்கும் அவ்வுயிர்க்கு ஐம்புல அவாக்களுங் கெட்டொழியு மென்பது பற்றி 'இரும்புலன்புலர இசைந்தனை' என்றார். இனிப் "பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்" என்று திருவள்ளுவனார் கூறிய வாறே 'ஐம்புல அவாக்களும் அறிய இருந்தவன்' என்று இரும் புலன் புலர்தலை இறைவன்மே லேற்றிக் கூறுதலுமாம்; எல்லா இன்பமும் இறைவனிடத்து உண்டாகலின், அவன் அதன் பொருட்டுப் பிறிதொன்றனை நாடவேண்டுவது இன்றெனவுணர்க. எனவே, வறுத்தவித்துப்போல, ஐம்புலங்களும் இறைவனுள் நின்றே அவனை வேறுபடுத்தமாட்டா வென்க.

'படியுறப் பயின்ற பாவக' என்றது "சேவகனாகித் திண் சிலையேந்திப், பாவகம் பல பல காட்டிய பரிசி"னைக் * குறித்தது. இறைவன் தன் அடியவர் பொருட்டு நிலத்தின் மிசைத் தோன்றிப் பல பல பாவகங்கள் காட்டிய வரலாறு களைக் கீர்த்தித்திருவகவலுரையுட் காட்டினும்; ஆண்டுக் காண்க.

படி—நிலம்; "படியுடையார் பற்றமைந்தக் கண்ணும்" என்னுந் திருக்குறளைக் காண்க (௬0௬).

மலயத்துவச பாண்டியனுக்குத் திருமகளாய்த் தோன்றிய தடாதகைப் பிராட்டியாரை இறைவன் மணந்து அவ்வரசனைத் துறக்கத்தினின்றும் வருவித்து எழுகடலில் முழுகுவித்து வீடு பேறு நல்கினமையிற் 'பரகதி பாண்டியற் கருளினை' என்றார்; இதனைப் பெரும்பற்றப் புலியூர்நம்பி கூறிய மலயத்துசவனை அழைத்த திருவிளையாடல் முதலியவற்றுட் காண்க.

இம் மாநிலம், குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்னும் நாற் பகுப்பில் அடங்குதலின் 'நால்நிலம்' என்னும் பெயர்த் தாயிற்று. அற்றேற் பாலைநிலம் யாண்டடங்குமெனின், முல்லை குறிஞ்சியுள் அடங்குமென்க; என்னை? "முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து, நல்லியல் பழிந்து நடுங்கு துயருறுத்துப், பாலை யென்பதோர் படிவங்கொள்ளும்"

* கீர்த்தித்திருவகவல், ௮௭-௮௨.

என்று இளங்கோவடிகள் அருளிச்செய்தா * ராகலானும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "அவற்றுள், நடுவண் ஐந்திணை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" என்று ஆணை தந்தாராகலானும் † என்பது.

நரகு, சுவர்க்கம் என்பன வடசொல்லினின்றும் பிறந்தவை.

'செழுமலர்ச் சிவபுரம்' என்றது திருப்பெருந்துறையை; அடிகள் அருட்பத்தில் "திருப்பெருந்துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தம் மேவியசீர் அருத்தனே" என் றருளிச்செய்தலும் ஒத்து நோக்குக. 'கழுநீர்மாலைக் கடவுள் போற்றி' என்னும் அடியை இதனை யடுக்கவைத்து அருளிச்செய்திருத்தலானும் ஈண்டுச் சிவபுரம் என்றது திருப்பெருந்துறையையேயெனத் தெளியற்பாற்று.

அடிகளை ஆட்கொளல்வேண்டி இறைவன் ஆசிரியனாய் எழுந்தருளிய ஞான்று கழுநீர்மாலை யணிந்திருந்தனனென மேலும்‡ முரைத்தார்.

கடவுள்—முனிவன்; இச் சொல் இப் பொருட்டாதல் "வன்றுறு சாந்தம்" என்னும் மருதக்கலியுள்ளுங்§ காண்க.

மையல்—மயக்கம்; "மையலொருவன் களித்தற்றால்" என்புழிக்|| காண்க.

துணித்தல்—அறுத்தல்; திவாகரம்.

பிழைப்பு—தவறுபடுதல்; இச்சொல்லை இப்பொருளிலேயே வேறிரண்டிடங்களினும்¶ அடிகள் அருளிச்செய்வர்.

வாய்ப்பு—பிழையாமை; இப்பொருட்டாதல் "வாய்ப்பச் செயல்" என்புழிக் காண்க (திருக்குறள், ௬௪அ).

குழைத்தல்—கட்டிச்செய்தல்; "குழலும் யாழும் அமிழ்துங் குழைத்த" என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடியில் (௨, ௫அ) இப்பொருள் படுதல் அறிக.

'மாலை' என்னுஞ் சொல்லின் முதற்பொருள் ஒழுங்கு; இனிப் பூ பொன் மணி சொல் முதலியவற்றால் ஒழுங்காகத்

---

* சிலப்பதிகாரம், ௧௧, ௧௪-௧௯. † தொல்காப்பியம், பொருள், ௨.
‡ கீர்த்தித்திருவகவல், ௧௧௩-௧௧௪. § கலித்தொகை, ௯௩.
|| திருக்குறள், ௮௩௮. ¶ திருச்சதகம், ௬௯, குழைத்தபத்து, ௧.

தொடுக்கப்படுவனவும் மாலை எனப்படும். 'மாலை' ஒழுங்கு எனப் பொருள்படுதல் "மாலை வெண்பற்றுவி நிரைபூட்டி" (சிலப்பதிகாரம், கஉ, உஅ) என்புழிக்காண்க. இனி அது பூமாலை முதலியவற்றை யுணர்த்தல் திவாகரத்துட் காண்க. தமிழிற் பண்டுதொட்டுப் பெருகிய வழக்காய்வரும் இச் சொல்லை மாலா என்னும் வடசொற் றிரிபெனக் கூறுதல் பொருந்தாது; இத்தமிழ்ச் சொல்லே வடமொழிக்கட் சென்று மாலா எனத் திரிந்தது.

இரும்பு வெள்ளி பொன் என்பவற்றாலாகிய முந்நகர்களை இறைவன் எரித்தனன் என்று மாபாரதங் கூறுதலிற் 'புரம்பல எரித்த' என்றார். இவ்வரலாற்றினை "எற்றார் மூதூர் எழில் நகை எரியின், வீழ்வித்து" (திருவண்டப்பகுதி, கடுஅ-கடுகூ) என்றவழி எடுத்துக் காட்டினும்.

புயங்கம்—பாம்பு; 'புஜங்க:' என்னும் வடசொற்றிரிந் தது. வான்முகிலினிடத்து இடை யிடையே பாம்புபோன் மிளிரும் மின்னொளியே இறைவன்றன் சடைமுடிக்கட் பாம் பாக உருவகஞ் செய்து வழங்கப்பட்டது.

"முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொரு" ளாகலின் இறைவனைப் 'புராணகாரணன்' என்றார்.

இத்திருவகவலின் எல்லா அடிகளும் நாற்சீரான்வந்தமை யின் இது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

இனி, இத்திருவகவலின் பொருளியையு ஒரு சிறிது காட் டுதும்: கடவுளரிற் சிறந்த திருமாலுங் காண்டற்கரிய தன் திரு வடியிணையை உள்ளன்பால் உருகும் மெய்யடியார் காண்டற் பொருட்டு இந்நிலவுலகினிடத்தே இறைவன் எளிதில்வரலாயி னன் என அவனது அருட்பெருந்தகைமையை முதற் பத்தடி காறுங் கூறினார்.

இனி அங்ஙனங் கூறுதற்கிடையே, மெய்யடியாரைத் தாயின் கருப்பையுட் கருவாய்ப்புகுத்திய நாட்டொட்டு அவர் அங்கிருந்து வெளிப்படுங்காறும் அவரை ஆண்டுவைத்துப் பாதுகாத்துப் பின்னர்ப் பத்தாந் திங்களிற் பிறப்பித்த அவ னது அருட்பெருநீர்மையை 'யானை முதலா' என்னும் பதி னோராம் அடிதுவங்கித் 'துக்க சாகரந் துயரிடைப் பிழைந்

தும்' என்னும் இருபத்தைந்தாம் அடிகாறும் எடுத்துக்கூறி, அதன்பிற் குழவிப்பருவந்தொட்டு ஆண்மைப்பருவங்காறும் நேரும் பல்வேறு இடர்களுக்கும் அவரைத் தப்புவித்துக் கொணர்ந்த பேரிரக்கச் செயலையும் நாற்பத்தொன்பதாம் அடிகாறுந் தோன்ற அருளிச் செய்தார்.

இனித் 'தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டாகி' என்னும் நாற்பத்திரண்டாம் அடிதுவங்கி, 'அதிற்பெருமாயை எனைப்பல சூழவும்' என்னும் ஐம்பத்தெட்டாம் அடிகாறும் முதுமைப் பருவத் துவக்கத்திற் கடவுள் நினைவு தோன்றப் பெற்ற அளவானே, பல்வேறு கொள்கைகளை யுடையாருந் தத்தங்கோட்பாடுகளே மெய்யெனக்கொண்டு காட்டி அக்கடவுணினைவைக் கலைத்தற்கு மடிகட்டிநிற்பதுகூறி, அதன்பின் அவற்றாற் சிறிதும் உளந்திரிவுபடாமே தன் திருவருட்பேற்றையே நாடி நின்ற மெய்யடியார் வேறொரு தெய்வத்தைக் கனவினும் நினையாதபடி நிலத்தே ஆசிரிய வடிவிற்றோன்றி அவர்க்குத் தாயென அருள்புரிந்த அருட்பான்மையினைத் 'தாயேயாகி வளர்த்தனைபோற்றி' என்னும் எண்பத்தேழாம் அடிகாறும் கல்லுமுருக எடுத்தருளிச் செய்தார். இங்ஙனமாகத் திருமான் முதலிய கடவுளருக்கும் எட்டாத பெருமான் தன்னையுந் தம்மையும் உணரும் நிலையில் இல்லாதிருந்த உயிர்கட்குப் பிறவியைத் தந்து தம்மையுந் தன்னையும் உணருமாறு செய்து வீடுபேறு வழங்குமாற்றினை மெய்யடியார்மேல்வைத் தருளிச்செய்தமைகாண்க.

இனி, எண்பத்தேழாம் அடிமுதல் இருநூற்றிருபத்தைந்தாம் அடிகாறும், வடமொழி எசுர்வேதந் திடைநின்ற திருவுருத்திரமேபோல், வணக்கமந்திரவுரை கூறி முடித்தருளினர். அடிகளருளிய ஒப்புயர்வில்லா இம்மந்திர உரைகளே திருக்கோயில்களினும் பிற இடங்களினும் இறைவனை வழிபடுதற்கு ஓதற்பாலன வென்று கடைப்பிடிக்க.

திருவாதவூரடிகள் அருளிய திருவாசகந் திருமறையில் முதல் நான்கு திருப்பாட்டுக்களுக்குப் பல்லவபுரம் பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர் நாகைகிழார் மறைமலையடிகள் இயற்றிய விரிவுரை முற்றுப்பெற்றது.